Valsts bērnu tiesību
aizsardzības inspekcija

Rokasgrāmata bāriņtiesām

1. sējums

Rīga, 2023

1.sējuma nodaļas

Detalizēts 1. sējuma satura rādītājs

1. Bērna tiesības, tiesiskās intereses un brīvības

2. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām vardarbības pret bērniem novēršanai

3. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu

4. Gadījuma analīze

5. Metodiskie ieteikumi par bāriņtiesu atzinumu sagatavošanu pēc tiesas pieprasījuma

6. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par adopciju

7. Bāriņtiesas kompetence lēmumu pieņemšanā attiecībā uz valsts sociālo pabalstu izmaksu bērna faktiskajam aprūpētājam un audzinātājam

8. Vecāku un bērnu domstarpību izšķiršana

Pirmā sējuma satura rādītājs

1. Bērna tiesības, tiesiskās intereses un brīvības 8
1.1. Bērna vislabākās intereses 8
1.2. Bērna pamattiesības un brīvības 10
1.2.1. Bērna tiesības uz dzīvību un attīstību 10
1.2.2. Bērna tiesības uz individualitāti 11
1.2.3. Bērna tiesības uz privāto dzīvi, personas neaizskaramību un brīvību 11
1.2.4. Bērna tiesības uz pilnvērtīgiem dzīves apstākļiem 12
1.2.5. Bērna tiesības uz izglītību un jaunradi 12
1.2.6. Bērna sociālās tiesības 13
1.2.7. Bērna brīvības 13
1.2.8. Bērna tiesības uz īpašumu 14
1.2.9. Bērna tiesības uz aizsardzību no ekspluatācijas 14
1.2.10. Bērna tiesības uz atpūtu un brīvo laiku 15
1.2.11. Bērna tiesības piedalīties bērna tiesību aizsardzības programmu izstrādāšanā 15
1.2.12. Bērna tiesības uz personas datu aizsardzību 15
1.2.13. Ārpusģimenes aprūpē nodota bērna tiesības 16
1.3. Bērna vislabākās intereses, šķirot bērnu no ģimenes 18
1.4. Bērna uzskatu respektēšana 20
2. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām vardarbības pret bērniem novēršanai 23
2.1. Vardarbība pret bērnu, vispārējs raksturojums 23
2.2. Informācijas iegūšana par vardarbību pret bērnu 26
2.3 Bāriņtiesas veicamās darbības pēc informācijas par vardarbību pret bērnu saņemšanas 28
2.3.1. Bērna dzīves apstākļu pārbaude un viedokļa noskaidrošana 28
2.3.2. Citas informācijas iegūšana 29
2.3.3. Psihologa atzinums lietās par vardarbību 30
2.3.4. Bērna šķiršana no ģimenes vardarbības dēļ 31
2.3.5. Bērna aizsardzība pret vardarbīgo personu 33
2.3.6. Vardarbība pret bērnu pie ārpusģimenes aprūpes sniedzēja 35
2.3.7. Vardarbība pret bērnu ārpus ģimenes 39
2.4. Vardarbībā cietušo bērnu sociālā rehabilitācija 40
2.5. Valsts kompensācija cietušajiem 41

2.6. Vecāka, aizbildņa, audžuģimenes vai viesģimenes informēšana par iespējamo apdraudējumu bērnam un personas sodāmības faktu 45
3. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu 49
3.1. Vispārīgs aizgādības tiesību raksturojums 49
3.2. Aizgādības tiesību pārtraukšana vecākiem 51
3.2.1. Aizgādības tiesību pārtraukšanas iemesli 51
3.2.2. Lietu piekritība aizgādības tiesību jautājumos 60
3.2.3. Vienpersoniska lēmuma pieņemšana 63
3.2.4. Bāriņtiesas veicamās darbības aizgādības tiesību lietu izskatīšanā un lēmumu pieņemšanā 65
3.3. Pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošana 100
3.4. Lēmums par prasības sniegšanu tiesā..... 102
4. Gadījuma analīze..... 104
5. Metodiskie ieteikumi par bāriņtiesu atzinumu sagatavošanu pēc tiesas pieprasījuma 112
5.1. Metodisko ieteikumu ievads..... 112
5.2. Process bāriņtiesā sniedzot atzinumu pēc tiesas pieprasījuma 113
5.2.1. Lietu piekritība sniedzot atzinumu pēc tiesas pieprasījuma 114
5.2.2. Bāriņtiesas darbības pirms bāriņtiesas sēdes atzinuma sniegšanai..... 116
5.2.3. Lietas dalībnieku procesuālās tiesības atzinumu pēc tiesas pieprasījuma sniegšanas procesā un bāriņtiesas darbības šo tiesību ievērošanā..... 130
5.2.4. Bāriņtiesas sēde un sēdes protokols 132
5.2.5. Bāriņtiesas atzinuma struktūra, piemēru analīze un tā paziņošana 135
5.3. Pēc tiesas pieprasījuma bāriņtiesas sniegtās ziņas, citi pierādījumi un atzinumi dažādu kategoriju lietās 142
5.3.1. Tiesiskā regulējuma vispārējās nostādnes bāriņtiesai, sniedzot ziņas un citus pierādījumus pēc tiesas pieprasījuma..... 143
5.3.2. Bāriņtiesas atzinuma sniegšana dažādu kategoriju lietās 144
5.4. Bērna labāko interešu apsvērumi, kas ņemami vērā sagatavojot atzinumu vai tiesā sniedzamās ziņas 161
5.4.1. Bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības..... 163
5.4.2. Bērna vajadzībām un spējām atbilstoša izglītība..... 164
5.4.3. Bērna vajadzībām atbilstoša veselības aizsardzība 165
5.4.4. Bērna vecumam, emocionālajām un fiziskajām vajadzībām atbilstoša aprūpe165
5.4.5. Atbalsts bērna līdzsvarotai garīgajai un fiziskajai attīstībai..... 166

5.4.6. Iespēja bērnam attīstīt savu individualitāti, spējas un intereses 166
5.4.7. Bērna līdzdalība ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos..... 166
5.4.8. Bērna viedokļa uzklausīšana un ievērošana atbilstoši bērna vecumam, briedumam un spējai viedokli formulēt..... 167
5.4.9. Bērna pasargāšana no lojalitātes konflikta..... 170
5.4.10. Drošas vides nodrošināšana, kurā bērnam augt un attīstīties, radot aizsardzību no vardarbības, apdraudējuma, antisociālas uzvedības un atkarību ietekmes..... 172
5.4.11. Bērna identitātes saglabāšana..... 172
5.4.12. Bērna atbildības izjūtas veidošana 172
5.4.13. Citi bērna attīstībai un labklājībai nozīmīgi apstākļi 173
6. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par adopciju..... 174
6.1. Ziņu sniegšana par bērnu Labklājības ministrijas adopcijas reģistram..... 174
6.1.1. Adoptējama bērna uzskaites lapa 174
6.1.2. Informācijas sniegšana reģistram par ārpusģimenes aprūpē esošo bērnu shēmās 176
6.2. Piekrišana adopcijai..... 178
6.3. Personas, kura vēlas adoptēt, pieteikuma pieņemšana un ģimenes izpēte 180
6.3.1. Adopcijas pieteikums un tam pievienojamie dokumenti..... 180
6.3.2. Personas piemērotības adoptētāja statusam izvērtēšana 181
6.3.3. Lēmuma pieņemšana un tā darbības termiņš..... 189
6.4. Ja adoptē aizbildnis vai audžuģimene savā aprūpē esošu bērnu 191
6.5. Ja adoptētāji ir bērna viesģimene..... 193
6.6. Otra laulātā bērna adopcija 194
6.7. Ārpusģimenes aprūpē esoša bērna adopcija citā ģimenē 195
6.7.1. Adoptētāja iekļaušana ministrijas adopcijas reģistrā..... 195
6.7.2. Norīkojuma izsniegšana..... 195
6.7.3. Iepazīšanās ar bērnu un viņa lietu..... 196
6.7.4. Adoptējamā bērna nodošana pirmsadopcijas aprūpē 197
6.7.5. Ģimenes izpēte pirmsadopcijas aprūpes periodā 200
6.7.6. Adopcijas apstiprināšana tiesā 202
6.7.7. Pēcadopcijas uzraudzība..... 203
6.8. Adoptējamā bērna adopcija uz ārvalstīm 206
6.8.1. Bāriņtiesas lēmums par to, vai Latvijā iespējams nodrošināt bērna audzināšanu ģimenē vai pienācīgu aprūpi 207

6.8.2. Ārvalstu adoptētāji 207
6.8.3. Ārvalsts adoptētāja iepazīšanās ar ārpusģimenes aprūpe esošu bērnu un bērna nodošana pirmsadopcijas aprūpē 208
6.8.4. Bērna ārvalsts adopcija 209
6.8.5. Ārvalsts pēcadopcijas uzraudzība 210
6.9. Citi jautājumi 211
6.9.1. Lēmums par brāļu un māsu šķiršanu adopcijas gadījumā 211
6.9.2. Lietu piekritība, ja atšķiras laulāto dzīvesvietas 213
6.9.3. Glābējsilītē ievietota bērna adopcija 215
7. Bāriņtiesas kompetence lēmumu pieņemšanā attiecībā uz valsts sociālo pabalstu izmaksu bērna faktiskajam aprūpētājam un audzinātājam 216
7.1. Pabalstu veidi, kuri var tikt izmaksāti pamatojoties uz bāriņtiesas lēmumu personai, kura nav bērna vecāks 216
7.1.1. Ģimenes valsts pabalsts un piemaksas pie ģimenes valsts pabalsta 216
7.1.2. Bērna kopšanas pabalsts 217
7.1.3. Bērna ar invaliditāti kopšanas pabalsts 218
7.1.4. Bērna piedzimšanas pabalsts 218
7.1.5. Pabalsts transporta izdevumu kompensēšanai personām ar invaliditāti, kuriem ir apgrūtināta pārvietošanās 219
7.1.6. Valsts atbalsts ar celiakiju slimam bērnam 219
7.1.7. Valsts sociālā nodrošinājuma pabalstu apgādnieka zaudējuma gadījumā un apgādnieka zaudējuma pensija 220
7.2. Veids, kā bāriņtiesa sniedz informāciju Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai 221
7.3. Būtiski aspekti, lemjot par valsts sociālo pabalstu, apgādnieka zaudējuma pensijas un atbalsta ar celiakiju slimiem bērniem, izmaksu pārtraukšanu personai, kura bērnu neaudzina, un izmaksāšanu personai, kura faktiski audzina bērnu 222
8. Vecāku un bērnu domstarpību izšķiršana 225
8.1. Bērnu un vecāku domstarpību normatīvais regulējums 225
8.2. Lietu piekritība 227
8.3. Bērnu un vecāku domstarpību izšķiršanas pārrunu ceļā nozīmīgums 228
8.4. Mediācijas izmantošana bērnu un vecāku domstarpību risināšanā 231
8.5. Bērnu un vecāku domstarpību izšķiršana administratīvā procesa ietvaros 233
8.6. Ārpusģimenes aprūpe būtisku domstarpību gadījumā 236
8.7. Bērna un vecāku domstarpības kā aizgādības lietas ierosināšanas pamats 239
8.8. Bērna un aizbildņa domstarpību izšķiršana 240

8.9. Dažādi domstarpību veidi 241
8.9.1. Domstarpības par bērna personas datu aizsardzības jautājumiem 241
8.9.2. Domstarpības bērna izglītības jautājumos 242
8.9.3. Bērna un vecāku domstarpības par bērna veselības aprūpi saistītiem jautājumiem 244

1. Bērna tiesības, tiesiskās intereses un brīvības

(pirmreizēji publicēts 04.09.2019.)

1.1. Bērna vislabākās intereses

(informācija aktualizēta 20.12.2021.)

1. Bērna labāko (vislabāko) interešu principa tvērums

Jēdziens par bērna interesēm, kas izriet no 1959.gada 20.novembra Bērnu tiesību deklarācijas otrā pamatprincipa, 1989.gadā tika pausts Konvencijas par bērnu tiesībām 3.panta 1.punktā šādā redakcijā: „***Visās darbībās attiecībā uz bērniem*** *neatkarīgi no tā, vai šīs darbības veic valsts iestādes vai privātas iestādes, kas nodarbojas ar sociālās labklājības jautājumiem, tiesas, administratīvie vai likumdevējas iestādes,* ***pirmkārt tiek ņemtas vērā bērnu intereses****."*[1]

Savukārt **Bērnu tiesību konvencijas 9.panta 1.punkta 1.teikums nosaka,** ka dalībvalstis nodrošina, lai neviens bērns netiktu šķirts no vecākiem pret viņu gribu, izņemot tos gadījumus, kad kompetentas iestādes, kas pakļautas tiesas kontrolei, saskaņā ar attiecīgiem tiesību aktiem un procedūrām nolemj, ka šāda šķiršana ir bērna interesēs. **Jebkuras citas prioritātes atzīšana bez nopietna iemesla un attaisnojuma nav pieļaujama.**[2]

ANO Bērnu tiesību konvencijas preambulā uzsvērts, ka, paturot prātā Bērnu tiesību deklarācijā teikto, ka bērni ir fiziski un garīgi vēl nenobriedušas būtnes, viņiem **vajadzīga īpaša aizsardzība un gādība**.

Arī Latvijas Republikas Augstākā tiesa ir atzinusi, ka **bērnam kā fiziski un intelektuāli vēl nenobriedušai personai vajadzīga speciāla aizsardzība un gādība, tostarp pienācīga tiesiskā aizsardzība**.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta otrā prim daļā nosakot bērna labākās intereses, nepieciešams tiekties uz bērna situācijas ilgtspējīgu risinājumu, atbilstoši situācijai ņemot vērā, **cik lielā mērā veicamie pasākumi nodrošina:**

1) bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības;
2) bērna vajadzībām un spējām atbilstošu izglītību;
3) bērna vajadzībām atbilstošu veselības aizsardzību;
4) bērna vecumam, emocionālajām un fiziskajām vajadzībām atbilstošu aprūpi;
5) atbalstu bērna līdzsvarotai garīgajai un fiziskajai attīstībai;
6) iespēju bērnam attīstīt savu individualitāti, spējas un intereses;
7) bērna līdzdalību ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos;
8) bērna viedokļa uzklausīšanu un ievērošanu atbilstoši bērna vecumam, briedumam un spējai viedokli formulēt;
9) bērna pasargāšanu no lojalitātes konflikta;

---

[1] Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2013.gada 26.novembra spriedums X pret Latviju, 11.lpp. Pieejams: https://www.tiesibsargs.lv/uploads/content/legacy/lv_Case%20of%20X.%20v%20%20Latvia_pabeigts_2013.pdf.

[2] Satversmes tiesas 2019.gada 5.decembra spriedumā lietā Nr.2019-01-01.Pieejams: https://www.satv.tiesa.gov.lv/web/viewer.html?file=/wp-content/uploads/2019/01/2019-01-01_Spriedums.pdf#search= 23.1.punkts.

10) drošu vidi, kurā bērnam augt un attīstīties, aizsardzību no vardarbības, apdraudējuma, antisociālas uzvedības un atkarību ietekmes;
11) bērna identitātes saglabāšanu;
12) bērna atbildības izjūtas veidošanu;
13) citus bērna attīstībai un labklājībai nozīmīgus apstākļus.

Bērnu tiesību deklarācija 2.princips nosaka: Bērnam ar likumu un citiem līdzekļiem jānodrošina īpaša aizsardzība, kā arī jārada iespējas un labvēlīgi apstākļi veselīgai un normālai fiziskai, intelektuālai, tikumiskai, garīgai un sociālai attīstībai brīvības un cieņas apstākļos. [3] **Pieņemot šai nolūkā likumus, galvenajam jābūt bērna interešu vislabākās nodrošināšanas apsvērumam.**[4]

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, **bērna tiesības un intereses ir prioritāras**. Savukārt **minētā panta otrā daļā nosaka**, **ka visām darbībām attiecībā uz bērnu** neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai pašvaldību institūcijas, sabiedriskās organizācijas vai citas fiziskās un juridiskās personas, kā arī tiesas un citas tiesībaizsardzības iestādes, prioritāri **ir jānodrošina bērna tiesības un intereses**. Šīs personas **ievēro bērna labākās intereses visās darbībās**, kas tieši vai netieši skar vai var skart bērnu:

1) novērtējot jebkuru ar bērnu saistītu gadījumu;
2) rīkojoties jebkādā ar bērnu saistītā lietā;
3) pieņemot jebkuru lēmumu saistībā ar bērnu.

Izstrādājot tiesisko regulējumu, kas skar bērnu, likumdevējam ir pienākums izvērtēt tā ietekmi uz skartajām bērnu tiesībām un skaidri jāpamato tas, ka izraudzītais risinājums atbilst **bērna vislabākajām interesēm, norādot:**

1) kas konkrētā tiesiskā regulējuma izstrādes procesā ir uzskatāms par bērna vislabākajām interesēm;
2) uz kādiem kritērijiem attiecīgais bērna interešu novērtējums ir balstīts;
3) kā bērna vislabākās intereses ir svērtas attiecībā pret citiem apsvērumiem.[5]

Valstij arī jāraugās, lai bērna tiesības un vislabākās intereses ievērotu ne tikai valsts pārvaldes iestādes un to darbinieki, bet arī privāto tiesību subjekti.[6] Gadījumos, kad starp bērnu un pieaugušo izveidojušās faktiskas ģimenes attiecības, valstij jānodrošina to juridiska aizsardzība tādā veidā, lai, bērnam integrējoties ģimenē, šīs attiecības arī turpmāk varētu attīstīties, vienlaikus ievērojot bērna vislabākās intereses.[7] Bāriņtiesai un, ja nepieciešams, arī tiesai katrā

[3] Bērnu tiesību deklarācija. Pieejams: https://www.ugf.gov.lv/lv/bernu-tiesibu-deklaracija.

[4] Turpat.

[5] Satversmes tiesas 2020.gada 12.novembra spriedums Nr.2019-33-01, 29.lpp. Pieejams: https://www.satv.tiesa.gov.lv/web/viewer.html?file=https://www.satv.tiesa.gov.lv/wp-content/uploads/2019/12/2019-33-01_Spriedums-3.pdf#search=.

[6] Satversmes tiesas 2021.gada 25.marta spriedums Nr.2020-36-01, 15.punkts. Pieejams: https://likumi.lv/ta/id/322004-par-bernu-tiesibu-aizsardzibas-likuma-72-panta-piektas-dalas-1-punkta-atbilstibu-latvijas-republikas-satversmes-91-panta-pirmaj.

[7] Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2007.gada 28.jūnija spriedums lietā Vagners un J.M.W.L. pret. Luksemburgu. Pieejams: https://hudoc.echr.coe.int/fre#{%22itemid%22:[%22001-81328%22]} 119.punkts.

konkrētajā gadījumā ir jāizvērtē bērna vislabākās intereses, kuras, vērtējot objektīvi, var nesakrist ar bērna subjektīvo viedokli.[8]

Iespējamās pretrunas starp kāda konkrēta bērna interesēm un vairāku bērnu grupas interesēm vai bērnu interesēm vispār ir jānovērš, katru gadījumu izskatot atsevišķi, rūpīgi apsverot visu pušu intereses un rodot piemērotu kompromisu.[9] Tas pats jādara, ja citu personu intereses ir pretrunā bērna interesēm.[10] Ja interešu saskaņošana nav iespējama, iestādēm un lēmumu pieņēmējiem būs jāizanalizē un jāizsver visu iesaistīto pušu tiesības, paturot prātā to, ka *bērna tiesības uz to, ka viņa intereses ir primārais apsvērums*, nozīmē, ka bērna interesēm ir augsta prioritāte un tās nav tikai viens no vairākiem faktoriem, kam jāpievērš uzmanība.[11] **Tāpēc lielāka nozīme jāpiešķir tam, kas bērnam der vislabāk.**[12]

Bērna vislabāko interešu prioritātes princips nozīmē, ka attiecībā uz lēmumiem, kas tiek pieņemti tieši attiecībā uz bērnu, prioritāte piešķirama tam risinājumam, kas vislabāk nodrošina bērna tiesību un interešu ievērošanu.[13] Savukārt gadījumos, kad lēmums tiek pieņemts, izsverot dažādas iesaistītās intereses, tostarp bērna intereses, ir jāņem vērā, ka bērna interesēm arī šādā gadījumā ir visaugstākā prioritāte.[14] *Taču tas pats par sevi nenozīmē, ka citas intereses nebūtu jāņem vērā.*[15]

Bērnu tiesību aizsardzības likumā uzsvērts: **bērna tiesības un brīvības valsts nodrošina visiem bērniem bez jebkādas diskriminācijas** — neatkarīgi no bērna, viņa vecāku, aizbildņu, ģimenes locekļu rases, tautības, dzimuma, valodas, partijas piederības, politiskās un reliģiskās pārliecības, nacionālās, etniskās vai sociālās izcelsmes, dzīvesvietas valstī, mantiskā un veselības stāvokļa, dzimšanas vai citiem apstākļiem[16].

1.2. Bērna pamattiesības un brīvības

1.2.1. Bērna tiesības uz dzīvību un attīstību

Katram bērnam ir neatņemamas tiesības uz dzīvības un attīstības aizsardzību.[17]

Piemērs

Bāriņtiesa saņēma anonīmu informāciju par Lienes un viņas bērnu ģimeni, kurā bieži dzirdama raudāšana, kliegšana. Dzīves apstākļu pārbaudē bāriņtiesa konstatēja, ka ģimenē aug 2

[8] Augstākās tiesas 2012.gada 12.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-870/2012.11.punkts. Pieejams lejupielādei: https://www.tiesas.lv/nolemumi/pdf/122979.pdf

[9] Vispārējais komentārs Nr.14 par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses, 10.lpp. Pieejams: https://vvc.gov.lv/image/catalog/dokumenti/General_comment_No._14_x2013x_on_the_right_of_the_child_to_have_his_or_her_best_interests.doc.

[10] Turpat

[11] Turpat

[12] Turpat

[13] Satversmes tiesas 2021.gada 25.marta spriedums Nr.2020-36-01, 19.3.1.punkts. Pieejams: https://likumi.lv/ta/id/322004-par-bernu-tiesibu-aizsardzibas-likuma-72-panta-piektas-dalas-1-punkta-atbilstibu-latvijas-republikas-satversmes-91-panta-pirmaj.

[14] Turpat

[15] Turpat.

[16] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 3.panta otrā daļa

[17] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 7.pants

bērni, dzīvoklis tīrs, bērniem nepieciešamās lietas sagādātas. Mājās esošās meitenes Kate (8 gadi) un Lāsma (11 gadi) bija klusas, kautrīgas, tomēr nekas neliecināja, ka pret viņām būtu vērsta vardarbība. Sarunā ar meitenēm noskaidrots, ka viņas mājās jūtas labi, iet skolā, pulciņos, ar mammu draudzīgas attiecības, tētis ģimenē nedzīvo un par viņām neinteresējas. Liene norādīja, ka kaimiņi viņu vienkārši apmelo, jo viņa visiem aizrāda par kāpņu telpas piesārņošanu. Bāriņtiesas locekle kāpņu telpā satika kaimiņieni, kura sarunā raudāja un teica, ka esot žēl, ka pret puisēnu tik necilvēcīgi izturas. Bāriņtiesas locekle norādīja, ka ģimenē ir tikai 2 meitenes, bet kaimiņiene uzstāja, ka ir arī zēns. Pēc nedēļas bāriņtiesa atkārtoti apsekoja ģimeni. Pagalmā pie šķūņiem bija dzirdamas bērna raudas un sievietes kliegšana. Bāriņtiesas locekle ieraudzīja, ka Liene aiz matiem purina aptuveni 6 gadus vecu zēnu ar intelektuālās attīstības un fiziskās attīstības traucējumiem. Bāriņtiesas loceklei izdevās apturēt pret zēnu vērsto vardarbību un tika izsaukta policija. Liene kliedza, ka "tādiem deģenerātiem un kropļiem nav jādzīvo" Kā izrādījās, zēns pārsvarā tika turēts ģimenes mazdārziņā esošajā mājiņā, bērnam nebija nodrošināta atbilstoša veselības aprūpe, dzīves apstākļi un viņa spējām atbilstoša izglītība.

1.2.2. Bērna tiesības uz individualitāti

Kopš dzimšanas brīža bērnam ir tiesības uz vārdu, uzvārdu un pilsonības iegūšanu. Bērnu reģistrē atbilstoši likumam. Bērnam ir tiesības uz savas identitātes saglabāšanu.[18]

Piemērs

Jekaterinas aizbildnībā tika nodota gadu veca meitenīte Ieva. Meitenes mātei diagnosticēta psihiska saslimšana un viņa atrodas valsts sociālās aprūpes institūcijā. Ievas māte atbilstoši savam veselības stāvoklim par bērnu interesi izrāda, atpazīst meitenes vārdu sarunā, cenšas sagādāt kādu dāvaniņu un lūdz aizbildnei atvest meiteni ciemos pēc iespējas biežāk. Pirmo gadu aizbildne meiteni veda pie mātes reizi mēnesī, tad aizvien retāk. Kad Ievai palika 3 gadi, aizbildne iesniedza bāriņtiesā lūgumu atļaut mainīt bērna vārdu no Ieva uz Katrīna. Noskaidrojās, ka aizbildne ikdienā Ievu sauc par Katrīnu, arī bērna pirmsskolas izglītības grupā Ieva tiek saukta par Katrīnu pēc aizbildnes lūguma.

1.2.3. Bērna tiesības uz privāto dzīvi, personas neaizskaramību un brīvību

Bērnam ir tiesības uz privāto dzīvi, dzīvojamās telpas un korespondences noslēpumu, personas neaizskaramību un brīvību. Pret bērnu nedrīkst izturēties cietsirdīgi, nedrīkst viņu mocīt un fiziski sodīt, aizskart viņa cieņu un godu.[19] Ar Latvijas normatīvajiem aktiem fizisks sods kā audzināšanas līdzekli ģimenēs ir aizliegts jau no 1998.gada.

Piemērs

16.maijā bāriņtiesā saņemta informācija no kādas baznīcas draudzes, ka pie viņiem atrodas 14 gadīga meitene, kura atsakās iet mājās. Ierodoties pie meitenes, tā bāriņtiesas loceklei paskaidrojusi, ka viņa nevēlas iet mājās, jo tēvs viņu fiziski ietekmē (sit ar plaukstu, siksnu, vai to, kas pa rokai) un seksuāli izmanto. Sācis izmantot, kad meitenei bija apmēram 10 gadi. Meitene

[18] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 8.pants

[19] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 9.pants

mammai to ir stāstījusi, kā arī māte to ir redzējusi, vienmēr mēģinājusi aizstāvēt, bet tā kā viņa ir persona ar invaliditāti, viņa tēvu nav varējusi atturēt no prettiesisko darbību veikšanas. Meitene norāda, ka tomēr vēlētos dzīvot ģimenē, jo viņai žēl mammas, uzskata, ka mamma nepārdzīvos, ja meitene neatgriezīsies ģimenē.

1.2.4. Bērna tiesības uz pilnvērtīgiem dzīves apstākļiem

Bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību. Katram bērnam ir jāsaņem atbilstošs uzturs, apģērbs un pajumte. Bērnam ar fiziskiem un garīgiem traucējumiem ir tiesības arī uz visu, kas nepieciešams viņa speciālo vajadzību apmierināšanai. Bērnam ir tiesības uz pastāvīgu dzīvesvietu.[20]

Piemērs

Ģimenē 3 nepilngadīgas meitenes – Anna 14 g.v., Rita 12 g.v. un Ieva 7 g.v.. Bāriņtiesa un sociālais dienests 2017.gada 4.decembra dzīves apstākļu pārbaudē konstatēja, ka bērnu tēvs Andris atrodas tādā alkohola reibumā, ka ar viņu nav iespējams pilnvērtīgi komunicēt. Dzīves apstākļu pārbaudē institūciju pārstāvji konstatēja, ka Andris no rīta dusmās pagalmā izmetis bērnu segas, spilvenus un meiteņu drēbes. Pārbaudes brīdī plkst.14.45. nepilngadīgās meitenes vēl neko nebija ēdušas. Bērniem nebija nepieciešamo higiēnas līdzekļu. Sarunā ar institūciju pārstāvjiem Andris agresīvi norādījis, ka tas ir normāli, ka bērniem pašiem jāiet un jāmeklē palīdzība (pārtika, naudas līdzekļi) pie kaimiņiem.

1.2.5. Bērna tiesības uz izglītību un jaunradi

Valsts nodrošina visiem bērniem vienādas tiesības un iespējas iegūt izglītību atbilstoši katra spējām. Bērnam ir tiesības uz bezmaksas pirmsskolas sagatavošanu, pamata un vidējo izglītību, kā arī arodizglītību. Pie Latvijas mazākumtautībām piederošiem bērniem ir tiesības iegūt izglītību dzimtajā valodā atbilstoši LR Izglītības likumam. Bērnam ir autortiesības, kā arī patenttiesības uz savu izgudrojumu. Bērnam ir tiesības apgūt kultūras mantojumu un piedalīties tā aizsardzībā, kā arī attīstīt savas jaunrades spējas.[21]

Piemērs

Ģimenē 5 bērni – 13 gadus vecā Lelde, 8 gadus vecie dvīņi Edmunds un Egils, kā arī pusotru gadu vecā Anete. Bāriņtiesā vērsusies Leldes klases audzinātāja, kura informējusi, ka ģimenes bērni regulāri kavē stundas, it īpaši Lelde. Bāriņtiesa 13.decembrī devās dzīves apstākļu pārbaudē, kuras laikā konstatēts, ka mājās ir tikai bērni. Māja auksta, netīra, uz grīdas dažādi atkritumi, tajā skaitā alkoholisko dzērienu pudeles un izsmēķi. No sarunas ar Leldi noskaidrots, ka, tā kā viņai jāgādā par ēšanu pārējiem bērniem, viņa nav apmeklējusi izglītības iestādi. Lelde regulāri viena pieskata mazo Aneti. Arī brāļi uz skolu nedodas, jo Lelde ar Aneti negrib aukstajā laikā iet brāļiem pretī uz skolas autobusu, no kura līdz mājām ir aptuveni 2 kilometri, savukārt tā kā brāļi viņu neklausot, Lelde vienus uz skolu viņu nelaiž. Ja māte nav mājās un Lelde pieskata

[20] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 10.pants

[21] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 11.pants

mazo Aneti, arī pārējie bērni skolu neapmeklē. Lelde nezina, kur ir māte, viņa mēdzot regulāri doties projām uz divām vai trīs dienām.

1.2.6. Bērna sociālās tiesības

Bērnam ir tiesības apgūt profesiju un atbilstoši tai izvēlēties darbu. Profesijas apguve tiek nodrošināta izglītības iestādēs, bet bērniem, kuri sasnieguši 15 gadu vecumu un ir reģistrējušies kā bezdarbnieki, — ar valsts nodarbinātības dienesta starpniecību.

Piemērs

Bāriņtiesā vērsās 16 gadus vecais Andis, lai lūgtu bāriņtiesas palīdzību konflikta ar vecākiem risināšanā. Andis bāriņtiesai sarunā izstāstīja, ka ir pabeidzis pamatskolas 9.klasi un ļoti vēlas mācīties tehnikumā par automehāniķi. Vecāki uzstājot, lai Andis dodas strādāt kopā ar tēvu mežistrādē vai piemājas saimniecībā, jo tad vismaz "nauda ir uzreiz mājās un nav visādi skolojamie diedelnieki jāuztur". Kad Andis vecākiem teicis, ka tomēr dosies iesniegt dokumentus tehnikumā, tēvs esot sadusmojies un pateicis, ka tādā gadījumā Andis var mājās nemaz neatgriezties un lai uz viņu atbalstu nemaz necer.

Bērnam ir tiesības uz bezmaksas veselības aprūpi, ko nosaka valsts programma.

Bērnam, kurš nesaņem pietiekamu vecāku aprūpi, ir tiesības uz valsts un pašvaldības sociālo palīdzību un sociālajiem pakalpojumiem.

Katram bārenim un bez vecāku gādības palikušam bērnam valsts un pašvaldība nodrošina Ministru kabineta noteiktās sociālās garantijas.[22]

1.2.7. Bērna brīvības

Bērnam ir tiesības brīvi izteikt savas domas, šajā nolūkā saņemt un sniegt jebkāda veida informāciju, tiesības tikt uzklausītam, kā arī tiesības uz apziņas un ticības brīvību. Bērna reliģisko piederību nosaka vecāki.

Piemērs

Bāriņtiesa, veicot ikgadējo dzīves apstākļu pārbaudi ilgstošas sociālās rehabilitācija un sociālās aprūpes institūcijā, sarunā ar 9 gadus veco Žannu noskaidroja, ka iestādes vadītāja viņu un vēl 7 iestādes audzēkņus aizvedusi uz baznīcu un nokristījusi. Žanna nezina, kas tā bija par baznīcu un viņai nepatika, ka bija jāpiedalās tādās dīvainās darbībās, kuras viņa nesaprot. Tajā baznīcā Žanna bijusi pirmo reizi, parasti viņiem svētdienā aktu zālē ir jādzied baznīcas dziesmas un vadītāja lasot kaut ko no Bībeles. Žanna pārdzīvoja, ka tagad viņai vairs nav krustvecāku, jo viņa atceras, ka ar vecākiem ir kristīta jau maziņa baznīcā pilsētā, kur ģimene dzīvoja un tēta māsa Marta esot viņas krustmāte.

Bērnam ir tiesības uz biedrošanās brīvību tiktāl, ciktāl tas neapdraud viņa veselību un dzīvību.

[22] Bērnu tiesību aizsardzības likums,12.pants

Bērnam ir tiesības piedalīties pašpārvaldē izglītības, kultūras un sporta jomā. Jebkurās citās jomās, kas skar bērna intereses, bērna viedoklim veltāma pienācīga vērība atbilstoši viņa vecumam un briedumam.[23]

Bērnam ir tiesības teikt un tiesības arī neteikt savu viedokli.

1.2.8. Bērna tiesības uz īpašumu

Bērnam ir tiesības uz īpašumu. Bērnam ir tiesības atkarībā no viņa vecuma pašam vai ar savu likumīgo pārstāvju starpniecību veikt darījumus un īstenot citas likumā noteiktās īpašnieka tiesības.[24]

Bērni var noslēgt ar saviem vecākiem visādus tiesiskus darījumus. Kamēr bērni ir nepilngadīgi, šādi darījumi noslēdzami tikai ar bāriņtiesas līdzdalību, kura ieceļ šim gadījumam aizbildņus.[25]

Piemērs

Maksima vectēvs pēc nāves dzīvokļa īpašumu novēlēja mazdēlam. Tā kā Maksimam bija 16 gadi, īpašumu pārvaldīja viņa vecāki. Tā kā ģimene dzīvoja citā pilsētā, Maksimam piederošajā dzīvoklī viņa vecāki atļāva dzīvot Maksima tēva darba biedram ar ģimeni. Maksima vecāki neinformēja bāriņtiesu par šādu lēmumu. Tēva kolēģis nemaksāja nekādu īres naudu, mutiski vienojoties, ka uzturēs dzīvokli. Kad Maksims sasniedza 18 gadu vecumu un vēlējās dzīvot savā dzīvoklī, izrādījās, ka dzīvoklis ir dzīves apstākļiem neatbilstošs. Tā kā nekāda īres līguma nebija, Maksima tēva kolēģis paziņoja, ka nekādu pienākumu pret Maksima īpašumu viņam neesot.

1.2.9. Bērna tiesības uz aizsardzību no ekspluatācijas

Bērnam ir tiesības būt pasargātam no ekonomiskas ekspluatācijas, no nodarbināšanas bīstamos vai viņa veselībai, fiziskajai, psihiskajai vai tikumiskajai attīstībai kaitīgos apstākļos, nakts darbā vai tādā darba laikā, kas kavē viņa izglītošanos.

Bērnam ir tiesības būt pasargātam no fiziskas un garīgas ekspluatācijas, no seksuālas ekspluatācijas un pavedināšanas, kā arī no citiem ekspluatācijas veidiem, kas jebkā varētu viņam kaitēt.[26]

Piemērs

Māte stāsta arī par to, ka viņu dēlam Gatim (17g.v.) esot 65 gadus vecs draugs J., pie kura dēls bieži brauca ciemos. Māte nesaskata problēmu, ka svešs vīrietis pērk zēnam apģērbu, skolas piederumus, telefonu un ka zēnam bez ierunām jāierodas vīrietis apciemot un viņam palīdzēt viņa lauku īpašumā. Viņa nezina, kā Gatis ar vīrieti iepazinies, bet J. esot labs, arī viņai reizēm iedodot naudu. Citiem liekoties, ka J. varētu būt seksuāli izmantojis viņu dēlu, tādēļ bija nepieciešams veikt psiholoģisko izpēti, bet dēls psihologu neapmeklēja.

---

[23] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 13.pants

[24] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 14.pants

[25] Latvijas Republikas Civillikums, 189.pants

[26] Bērnu tiesību aizsardzības likums,15.pants

1.2.10. Bērna tiesības uz atpūtu un brīvo laiku

Bērnam ir tiesības atbilstoši savam vecumam un fiziskajai un garīgajai attīstībai uz atpūtu un brīvo laiku, tiesības piedalīties spēlēs un izpriecu pasākumos, kā arī kultūras dzīvē un nodarboties ar mākslu.[27]

Piemērs

Zariņu ģimene tirgo Ziemassvētku eglītes, tādēļ viņu "karstākais" darba laiks ir tieši pirms Ziemassvētkiem. Arī abiem bērniem – Danielam (14 g.v.) un Nilam (12 g.v.) ir jāpalīdz vecākiem svētku sezonā. Danielam jāpalīdz tēvam audzētavā zāģēt eglītes un iepakot tās vešanai, savukārt Nilam jāpalīdz mammai tirdzniecības vietās. Pēdējās trīs gada nogales nedēļas darba ir daudz, tāpēc Danielam ar tēvu eglīšu zāģēšana ir jāuzsāk jau 4 no rīta, savukārt Nilam ar mammu jābūt tirdzniecības vietā no 7.00 rītā. Zēni skolu apmeklē tikai tad, ja ir ieskaites, jo vecāki uzskata, ka gada nogalē skolā tāpat neko prātīgu vairs nemācās. Nils un Daniels arī nevarēja piedalīties skolas Ziemassvētku koncertā, jo tajā dienā eglītes bija jāved uz tālo tirdzniecības vietu citā pilsētā, lai arī zēni skolā bija gatavojušies šim pasākumam dziedot skolas korī un piedaloties dramatiskajā pulciņā.

1.2.11. Bērna tiesības piedalīties bērna tiesību aizsardzības programmu izstrādāšanā

Bērnam ir tiesības pašam vai ar savu likumīgo pārstāvju starpniecību piedalīties bērna tiesību aizsardzības programmu izstrādāšanā un īstenošanā.[28]

1.2.12. Bērna tiesības uz personas datu aizsardzību

Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 96.pantu, ikvienam ir **tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību**. Minētās bērna pamattiesības ir nostiprinātas arī Bērnu tiesību aizsardzības likumā, kura 9.panta pirmā daļa noteic, ka bērnam ir tiesības uz privāto dzīvi, dzīvojamās telpas un korespondences noslēpumu, personas neaizskaramību un brīvību.

Ikvienai fiziskajai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību. ANO Konvencijā par bērnu tiesībām noteikts, ka nav pieļaujams, ka patvaļīgi vai nelikumīgi tiek pārkāpta bērnu privātās dzīves, ģimenes, mājokļa vai korespondences neaizskaramība vai tiek aizskarts viņu gods un reputācija. Bērniem ir tiesības uz likuma aizsardzību pret šādiem pārkāpumiem vai aizskārumu.[29]

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2015.gada 25.jūnija lēmums lietā Nr. SKA-864-15 paskaidro, ka tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību ietver personas tiesības uz jebkādu savu datu aizsardzību. Personas fotoattēls ir personas datu veids.

[27] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 16.pants

[28] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 17.pants

[29] Konvencija par bērnu tiesībām, 16.pants

Tādējādi tiesības uz savu attēlu, tā izmantošanu ir privātās dzīves sastāvdaļa, ko aizsargā minētās pamattiesību normas. Tas nozīmē, ka **bērna fotoattēls ir bērna privātās dzīves sastāvdaļa**. Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir atzinusi, ka personas attēls ir viens no personības galvenajiem raksturotājiem, jo tas atklāj personas unikālās īpašības un atšķir personu no viņa vai viņas līdzcilvēkiem. Tādēļ personas tiesības uz attēla aizsardzību ir viens no būtiskākajiem personas attīstības elementiem. Tas galvenokārt nozīmē personas tiesības kontrolēt šā attēla izmantošanu, arī aizliedzot tā publikāciju *(sk., piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2012.gada 7.februāra sprieduma lietā „Hannover pret Vāciju" 96.punktu).*

Bērnu tiesību aizsardzības likums regulē **aizliegumu izplatīt informāciju par bērnu**:

Informācija, kuru par bērnu ieguvis bērnu aprūpes, izglītības, sociālās palīdzības vai citas iestādes darbinieks vai valsts vai pašvaldības institūcijas darbinieks, pildot amata pienākumus, ir konfidenciāla, un ziņas, kas jebkādā veidā varētu kaitēt bērna turpmākajai attīstībai vai viņa psiholoģiskā līdzsvara saglabāšanai, nav izpaužamas.
Aizliegts izplatīt personiski iegūto informāciju par bērnu, kurš kļuvis par nozieguma upuri, liecinieku vai izdarījis likumpārkāpumu, kā arī tādu informāciju, kura bērnam varētu kaitēt tūlīt vai tālākā nākotnē.
Aizliegts izmantot bērna sniegto informāciju savtīgos nolūkos.
Aizliegts intervēt bērnu un izplatīt presē un citos plašsaziņas līdzekļos informāciju par bērnu, kurš kļuvis par prettiesiskas darbības upuri, liecinieku vai izdarījis likumpārkāpumu, izņemot gadījumu, kad bērns pats izsaka vēlēšanos pārdzīvoto izpaust atklātībai un tam piekrīt viņa vecāki vai citi bērna likumiskie pārstāvji. Ja uzsākts kriminālprocess, nepieciešama arī procesa virzītāja atļauja.
Par informācijas neatļautu izmantošanu vai izplatīšanu vainīgās personas saucamas pie disciplinārās atbildības vai citas likumā noteiktās atbildības.[30]

1.2.13. Ārpusģimenes aprūpē nodota bērna tiesības

Ārpusģimenes aprūpes mērķis ir radīt bērnam aizsargātības sajūtu, nodrošināt apstākļus viņa attīstībai un labklājībai, sagatavot bērnu patstāvīgai dzīvei sabiedrībā, pēc iespējas respektējot viņa individualitāti un ievērojot viņa spējas un intereses. [31]

Bērnam ir tiesības tikt informētam par vecākiem un ārpusģimenes aprūpes iemesliem.

Bērnu tiesību aizsardzības likums paredz, ka pēc bērna lūguma aizbildnis, audžuģimene vai bērnu aprūpes iestādes vadītājs, ņemot vērā bērna vecumu un briedumu, **paziņo bērnam, kāpēc viņš ir ārpusģimenes aprūpē, kā arī sniedz ziņas par viņa ģimeni un to, cik ilgi viņš atradīsies ārpusģimenes aprūpē**.[32]

Piemērs

Kārlis un Sanija ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā nonāca pēc tam, kad viņu vecākiem tika pārtrauktas bērnu aizgādības tiesības. Bērnus skolā pasauca no

[30] Bērnu tiesību aizsardzības likums,71.pants

[31] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 32.pants

[32] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 34.pants

stundām skolas direktors un iepazīstināja ar kādu svešu tanti. Sieviete bērniem pastāstīja, ka viņa esot no bāriņtiesas un ka viņa bērnus aizvedīšot uz kādu vietu, kur viņiem kādu laiku būs jāpaliek, kamēr "vecāki sakārtos dzīvi". Kārlis jautāja, uz kurieni viņi tiks vesti, taču sieviete tikai atteica, ka tā esot kāda jauka vieta bērniem. Kad bērni nonāca ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, viņiem tika ierādītas istabiņas, bet neviens nepaskaidroja, kāpēc un uz cik ilgu laiku viņi šeit ir atvesti.

Bērnam, kas nodots aizbildnībā vai audžuģimenē vai ievietots bērnu aprūpes iestādē, **ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus** ar vecākiem, kā arī ar brāļiem, māsām, vecvecākiem un personām, ar kurām bērns ilgu laiku ir dzīvojis nedalītā saimniecībā, izņemot gadījumus, kad tas:

1. kaitē bērna veselībai, attīstībai un drošībai;
2. rada draudus aizbildņiem, audžuģimenēm, bērnu aprūpes iestāžu darbiniekiem vai citiem bērniem.[33]

Piemērs

Indrai ar bāriņtiesas lēmumu tika pārtrauktas pusotru gadu vecas meitas aizgādības tiesības un meitene tika ievietota audžuģimenē 30 km attālajā pilsētā no Indras dzīves vietas. Indra vēlējās apciemot meitu un lūdza audžuģimenei atļauju meiteni apciemot sestdienās no 12.00 līdz 17.00, lai Indra varētu pie meitas nokļūt ar sabiedrisko transportu. Kad Indra bija meitu apciemojusi otro reizi, zvanot, lai sarunātu nākamo apciemojumu, audžuģimene teica, ka Indra nevar braukt. Pēc kāda laika audžuģimene sāka Indrai pārmest, ka viņa ar savu biežo zvanīšanu (Indra zvanīja katru otro dienu, lai noskaidrotu, kā klājas meitai) traucē gan audžuģimenei, gan uztrauc bērnu. Indra vērsās bāriņtiesā, lai lūgtu palīdzību satikt meitu. Audžuģimene bāriņtiesai norādīja, ka nepieciešams pieņemt lēmumu par liegumu Indrai tikties ar meitu, jo tikšanās sestdienās izjaucot viņu ģimenes ritmu un brīvdienu iespējas.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 39.pants **īpaši atrunā bērna statusu** ārpusģimenes aprūpē, nosakot, ka:

1. bērnu, kurš ņemts ārpusģimenes aprūpē, nedrīkst pazemot, uzsvērt viņa neaizsargātību vai atkarību vai citādā veidā aizskart viņa cieņu un godu;
2. ārpusģimenes aprūpes laikā jāveido bērna uzvedības, personīgās higiēnas un kulturālas saskarsmes prasme, jārada apstākļi vispārējās izglītības iegūšanai un aroda apgūšanai;
3. bērnu aprūpes iestāde informē bērnu par viņa tiesībām un pienākumiem ārpusģimenes aprūpē;
4. bērnam, kurš ievietots bērnu aprūpes iestādē, jāievēro iestādes iekšējās kārtības noteikumi, saudzīgi jāizturas pret iestādes inventāru un materiālajām vērtībām.

Piemērs

Latviešu valodas pārbaudes darbā Egija saņēma nepietiekamu vērtējumu. Skolotāja pārrunājot klasē pārbaudes darbu un tā rezultātus, norādīja, ka Egijai esot nesekmīgs vērtējums. Vienlaikus viņa publiski norādīja, ka nav ko brīnīties, jo Egija taču esot no bērnu nama un tur

[33] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 33.pants

visi tādi debili esot. Citā stundā, kad zēni neklausīja skolotāju, viņa norādīja, ka ja viņi neklausīs, atbrauks policija un zēnus aizvedīs uz bērnu namu kā Egiju.

1.3. Bērna vislabākās intereses, šķirot bērnu no ģimenes

ANO Bērnu tiesību konvencijas preambulā noteikts, ka dalībvalstis atzīst, ka bērnam, lai viņš varētu pilnīgi un harmoniski attīstīties kā personība jāaug ģimeniskā vidē, laimes, mīlestības un izpratnes atmosfērā. Ņemot vērā vēl citus preambulā formulētos principus, bāriņtiesai, vērtējot bērna situāciju un pieņemot lēmumu, būtu jāvadās no tā, ka katra bērna interesēs ir augt apstākļos, kas nodrošina pilnvērtīgu un harmonisku attīstību, tas ir:

- augt ģimeniskā vidē;
- augt laimes, mīlestības un izpratnes atmosfērā;
- būt drošībā, saņemt īpašu aizsardzību;
- būt sagatavotam patstāvīgai dzīvei sabiedrībā.

Bāriņtiesai jāņem vērā, ka Konvencija par apstākļiem, kas nodrošina pilnvērtīgu un harmonisku attīstību, uzskata **ģimenisku vidi**.

Svarīgi!

Ar ģimenisku vidi saprotama ne tikai bērna bioloģiskā ģimene, kā to šaurākā nozīmē definē Civillikums - bērni un vecāki, kamēr tie dzīvo nedalītā saimniecībā, bet arī tāda ārpusģimenes aprūpes forma kā aizbildnība.

Savukārt 1986.g. Deklarācijas par bērnu aizsardzības un labklājības sociālajiem un tiesiskajiem principiem, it īpaši ja bērnus nodod audzināšanā un adoptē nacionālā un starptautiskā līmenī 4.pantā noteikts, ka gadījumos, kad bērna paša vecāku aprūpe ir nepieejama vai neatbilstoša, jāapsver bērna radinieku, audžuģimeņu vai adoptētāju ģimenes aprūpe, vai nepieciešamības gadījumā - bērnu iestāžu aprūpe. Tādējādi deklarācija nosaka secību, kā tiek vērtēta konkrēta bērna vislabākajām interesēm atbilstošākā ārpusģimenes aprūpes forma. Šai secībai, kādā bāriņtiesai veikusi izvērtēšanu, būtu jāatspoguļojas gan lēmumos par aizbildnības nodibināšanu, gan lēmumos par bērna ievietošanu audžuģimenē vai ārpusģimenes aprūpes iestādē.

Ne reti nākas saskarties ar viedokli, ka neviens nevar aizvietot bērnam vecākus un, ka pat vissliktākie vecāki vai vecvecāki tomēr ir labāki par bērna nodošanu ārpusģimenes aprūpē. Diemžēl šādu argumentāciju VBTAI konstatējusi arī atsevišķos bāriņtiesu lēmumos, ar kuriem netiek pārtrauktas bērnu aizgādības tiesības vecākiem, lai gan lietā esošie materiāli un objektīvā informācija, t.sk. sociālā dienesta atzinums, liecina par būtiskiem bērna tiesību pārkāpumiem ģimenē un augstu risku bērna veselībai, dzīvībai un turpmākai pilnvērtīgai attīstībai paliekot ģimenē. Līdz ar to reizēm **nepamatoti tiek novilcināta lēmuma pieņemšana** par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem. Jāuzsver, ka šāda veida pieņēmumi, nepietiekami izvērtējot bērna dzīvības, veselības un attīstības riskus paliekot ģimenē, var nodarīt lielu ļaunumu bērnam, kurš nesaņem pietiekamu aprūpi un uzraudzību vai pakļauts vardarbībai ģimenē.

Tāpēc ir svarīgi, ka bāriņtiesa, izvērtējot riskus, kādi pastāv, bērnam atrodoties ģimenē, pieņem lēmumu, vadoties nevis no stereotipiem vai vecāku interesēm, bet **tieši no bērna interesēm**, tādējādi nevis vārdos, bet reālā darbībā nodrošinot Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.

panta pirmajā daļā noteikto, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras.

ANO Konvencijas par bērna tiesībām 9.pantā norādīts uz nepieciešamību rīkoties bērna vislabāko interešu nodrošināšanai gadījumos, kad bērns tiek šķirts no saviem vecākiem. Šis pants paredz, ka dalībvalstīm jānodrošina, lai bērns netiktu šķirts no saviem vecākiem pret viņu gribu, izņemot gadījumus, kad šāda šķiršana ir nepieciešama bērna vislabāko interešu nodrošināšanai.

Svarīgi!

Bērna vislabākajās interesēs var būt šķiršana no ģimenes, ja nav iespējas novērst dzīvības un veselības apdraudējumu bērnam, paliekot ģimenē, un, ja to nav iespējams novērst ar līdzekļiem, kuri mazāk ierobežo bērna tiesības uzaugt ģimenē.

Kā atzīmēts Apvienoto Nāciju Bērna fonda izdotajā Konvencijas par bērna tiesībām ieviešanas praksē rokasgrāmatā (Apvienoto Nāciju Bērnu fonds, 2002, Bērnu un ģimenes lietu ministrijas oficiālais tulkojums), vārdi „pret viņu gribu" attiecas vai nu uz vecāku gribu vai arī vecāku un bērnu gribu, izmantotā gramatiskā konstrukcija skaidri nosaka, ka tas nenozīmē tikai bērna gribu. Bērnu tiesības uz vecāku aprūpi nenoliedzami ir atkarīgas ne tikai no vecāku spējām un prasmēm rūpēties par bērnu, bet arī no viņu gribas to darīt. Kā minēts rokasgrāmatā, valsts var meklēt ceļus, kā piespiest vecākus finansiāli uzturēt savus bērnus, taču tā nevar piespiest vecākus nodrošināt bērniem pienācīgu aprūpi, ja viņi to nevēlas.

Vecāku gribas aprūpēt savu bērnu noskaidrošanai līdz ar to jāpiešķir pienācīga nozīme, pieņemot lēmumus par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu, un attiecīgi šī informācija arī atspoguļojama bāriņtiesas lēmumā. Minētais pilnībā atbilst arī administratīvā procesa principiem, kas paredz iestādes pienākumu noskaidrot administratīvā akta adresāta viedokli. Turklāt jāņem vērā, ka svarīgi uzklausīt arī otra vecāka viedokli, jo pat tad, ja lēmums tiek pieņemts tikai par vienu no vecākiem, tas nenoliedzami ietekmēs arī otra vecāka situāciju, tātad ir pamats šo vecāku pieaicināt administratīvajā lietā kā trešo personu.

Konvencija norāda uz nepieciešamību uzklausīt ne tikai bērnu un vecākus, bet arī uz to, ka jādod iespēja visām ieinteresētajām pusēm piedalīties procesā un darīt zināmus savus uzskatus. Ar ieinteresētajām pusēm šeit domāti gan citi bērna ģimenes locekļi, gan profesionāļi. Konvencija nedefinē „ieinteresētās puses'', šī termina interpretācija tiek atstāta nacionālās likumdošanas ziņā. Tā Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmajā daļā minēts, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Savukārt ne Bāriņtiesu likumā, ne Bāriņtiesas darbības noteikumos attiecībā uz lietām par aprūpes tiesību atņemšanu nav norādīts, kādu personu (radinieku, speciālistu) viedoklis, neskaitot administratīvā procesa dalībniekus, būtu noskaidrojams. Līdz ar to katra bāriņtiesa konkrētajā lietā pati izvērtē, cik plašs ir to personu loks, kuru uzskati jānoskaidro. Katrā ziņā Bāriņtiesu likumā minētas gan bāriņtiesas tiesības veikt iedzīvotāju aptauju, gan lūgt psihologa atzinumu, gan pienākums sadarboties ar citām institūcijām. Tāpat Bāriņtiesas darbības noteikumos paredzēts, ka bāriņtiesas sēdē var piedalīties gan speciālisti, gan institūciju pārstāvji. Bāriņtiesai būtu jāizvērtē, kurām institūcijām vai

personām lūgt sniegt informāciju vai atbildēt uz konkrētiem jautājumiem, un kurām jautāt viedokli par bērna šķiršanu no ģimenes.

Apvienoto Nāciju Bērna fonda izdotajā Konvencijas par bērna tiesībām ieviešanas praksē rokasgrāmatā (Apvienoto Nāciju Bērnu fonds, 2002, Bērnu un ģimenes lietu ministrijas oficiālais tulkojums) 9.panta kontekstā tiek aplūkots arī jautājums par bērna šķiršanu no viena no vecākiem arī laulības šķiršanas vai vecāku strīda par bērna dzīvesvietu gadījumā. Rokasgrāmatā norādīts, ka atbilstība bērna vislabākajām interesēm **nozīmē elastību lēmumu pieņemšanā** un visas neelastīgās dogmas, kas definē „vislabākās intereses", piemēram, apgalvojums, ka bērniem ir jābūt kopā ar savām mātēm un tēviem, ir jāuzskata par konvencijai neatbilstošu.

Dažkārt gadījumos, kad bāriņtiesai jāsniedz atzinums tiesai lietās par bērna dzīvesvietas noteikšanu un abu vecāku spējas nodrošināt bērnam pilnvērtīgu attīstību ir līdzvērtīgas, savukārt bērna viedokli vecuma vai citu apstākļu dēļ nav iespējams noskaidrot, atzinumā tiek izmantota atsauce uz ANO 1959.g. Bērnu tiesību deklarācijas 6.pantu, ka „mazgadīgs bērns nav atšķirams no savas mātes, izņemot gadījumus, kad uz to spiež sevišķi apstākļi.". Taču, izmantojot vēsturisko tiesību normu interpretācijas metodi, var secināt, ka 1959.gadā situācija bērnu aprūpē un lomu sadalījumā ģimenē bija atšķirīga no situācijas 1989.gadā, kad tika pieņemta ANO Konvencija par bērna tiesībām, kura iekļāva un tālāk attīstīja un papildināja visus citus Bērna tiesību deklarācijas principus, taču neiekļāva normu par mātes prioritārām tiesībām aprūpēt mazgadīgu bērnu, **uzsverot principu par abu vecāku vienādu atbildību un līdzdalību bērnu aprūpē**. Līdz ar to ir būtiski vērtēt to, kurš no vecākiem realizē bērna aprūpi (kurš ir primārais aprūpētājs) un kā bērna attīstību var ietekmēt ierastās vides maiņa.

1.4. Bērna uzskatu respektēšana

ANO Konvencijas par bērna tiesībām 12.pantā noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, lai ikvienam bērnam, kas ir spējīgs formulēt savu viedokli, būtu tiesības brīvi to paust visos jautājumos, kas viņu skar, turklāt bērna viedoklim jāpievērš pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei.

Šajā nolūkā **bērnam tiek dota iespēja tikt uzklausītam** jebkādā ar viņu saistītā tiesvedībā un administratīvā procesā vai nu tieši, vai ar pārstāvja vai attiecīgas iestādes starpniecību, ievērojot attiecīgās valsts tiesību aktu procesuālās normas.

Ne šis konvencijas pants, ne arī Latvijas normatīvie akti nenosaka zemāko vecuma robežu bērnu tiesībām brīvi paust savus uzskatus, uzskatot, ka spējas formulēt viedokli vērtējamas individuāli, ņemot vērā bērna vecumu, garīgo attīstību (briedumu), garīgo veselību. Šīs tiesības ir jānodrošina arī tad, kad bērns būtu spējīgs formulēt savu viedokli, bet nav spējīgs darīt to zināmu, piemēram, ir kurlmēms. Tādos gadījumos bāriņtiesai jāvēršas pie speciālista, kas var būt starpnieks viedokļa noskaidrošanā – surdotulka.

Lai bērna viedokļa noskaidrošana būtu godīga, svarīgi, lai bērns saprastu, **kāpēc** viedoklis tiek jautāts, **kādu iestādi pārstāv** cilvēks, kurš ar bērnu sarunājas, **kāda ir šī viedokļa nozīme** lēmuma pieņemšanas procesā. Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" 42.punktā noteikto, nepilngadīgu personu viedokli izskatāmajā lietā bāriņtiesa noskaidro **šo personu ierastajā vidē vai citā drošā vidē** (mājās, skolā, bērnudārzā u.c.). **Bērna teikto bāriņtiesa noformē rakstiski.**

Bērnam saprotamā veidā jāizskaidro ko darīs bāriņtiesa, ko lems tiesa, kāpēc bāriņtiesai svarīgi noskaidrot bērna viedokli, svarīgi izskaidrot, ka ne vienmēr tiesas vai bāriņtiesas lēmums sakrīt ar bērna viedokli, izskaidrot, kāpēc tā var būt.

Viens no būtiskākajiem aspektiem, ko svarīgi izskaidrot bērnam sarunā pirms viedokļa noskaidrošanas, ir tas, ka bērnam ir **tiesības**, **nevis pienākums** paust viedokli. Apvienoto Nāciju Bērna fonda izdotajā Konvencijas par bērna tiesībām ieviešanas praksē rokasgrāmatā (Apvienoto Nāciju Bērnu fonds, 2002, Bērnu un ģimenes lietu ministrijas oficiālais tulkojums) dots skaidrojums, ka tiesības brīvi paust uzskatus visos jautājumos, kas skar bērnu, nozīmē to darīt bez piespiešanas vai ierobežošanas, uzsverot: "Bērnam ir tiesības **brīvi** paust savus uzskatus. Tāpēc viņam nav jācieš no spiediena, piespiešanas vai ietekmēšanas, kas varētu atturēt no uzskatu paušanas vai arī pieprasīt tos izteikt.".

Vienlaikus norādāms, ka bērna viedoklis ir svarīgs, tomēr bāriņtiesa lēmumu pieņem vadoties no objektīviem faktiem, vērtējot kāds risinājums būtu piemērotāks bērna vislabāko interešu aizsardzībai. Arī ANO Bērnu tiesību konvencijas 9.pants pieļauj bērna šķiršanu no vecākiem pret bērna gribu, ja tas nepieciešams bērna vislabāko interešu nodrošināšanai, piemēram, vardarbības vai nolaidības pret bērnu gadījumā. Līdz ar to var būt situācijas, kurās bērna vislabākās intereses, vērtējot objektīvi, var nesakrist ar bērna subjektīvo viedokli.

Jāņem vērā, ka tad, kad bāriņtiesai vecāku strīda gadījumā jāsniedz atzinums tiesai par bērna dzīvesvietu, saskarsmes tiesībām, kopīgu vai atsevišķu aizgādību, bērnam var būt emocionāli ļoti smagi izdarīt izvēli starp vecākiem, gan tāpēc, ka viņš vienlīdz mīl abus vecākus, gan tāpēc, ka nevēlas sāpināt nevienu no vecākiem, gan varbūt tāpēc, ka tiek emocionāli šantažēts, piemēram, ar draudiem izdarīt pašnāvību, ja bērns aizies pie otra vecāka u.c.. Šādā situācijā informācija, ka var savu viedokli arī nepaust, varētu bērna stāvokli būtiski atvieglot. Būtu jāpārvērtē līdzšinējā prakse censties par katru cenu noskaidrot bērna viedokli, ņemot vērā, ka 3-4 dažādu speciālistu (psihologu, psihoterapeitu) apmeklēšana (katrs no vecākiem ved pie "sava psihologa", bāriņtiesa nosūta vēl pie cita, jo vecāku izvēlēto psihologu atzinumi ir pretrunā viens otram, tad vēl tiesa lūdz atkārtoti noskaidrot bērna viedokli, nosūtot bērnu vēl pie cita –"neitrāla" psihologa) nav uzskatāma par atbilstošu bērna labākajām interesēm. Ļoti būtiski, ka lēmumu - paust vai nepaust viedokli, pieņem pats bērns tad, kad saņēmis no bāriņtiesas pietiekamu informāciju, nevis bāriņtiesa.

Ļoti svarīgi bērna pausto **viedokli atspoguļot lēmumā**. Lēmumā arī jāvērtē bērna viedokļa atbilstība viņa labākajām interesēm. Protams, bērnam kā fiziski un intelektuāli vēl nenobriedušam, ne vienmēr ir iespējams objektīvi izvērtēt to, kas labāk palīdzētu sagatavoties patstāvīgai dzīvei sabiedrībā, kur būtu labvēlīgāki apstākļi pilnvērtīgai attīstībai u.tml.. Ja bāriņtiesas lēmums neatbilst bērna viedoklim, lēmumā tas īpaši jāpamato, norādot, kāpēc bāriņtiesa secina, ka bērna labākajās interesēs ir rīkoties pretēji viņa paustajai gribai, atceroties, ka katra bērna labākās intereses jāvērtē individuāli.

Gadījumos, kad bērna viedoklis lēmumā nav atspoguļots, jāmin iemesli, kāpēc to **nav bijis iespējams noskaidrot** – tas varētu būt gan bērna vecums, gan veselības stāvoklis, kā dēļ bērns viedokli nespēj formulēt, gan bērna nevēlēšanās paust viedokli pēc tam, kad bāriņtiesas darbinieks izskaidrojis bērnam tiesības to darīt. Tajos gadījumos, kad bērns vēl nav sasniedzis vecumu, kad spēj sazināties ar apkārtējiem, veidojot teikumus, šāda atruna lēmumā nav nepieciešama, jo ir pats par sevi saprotams, ka bāriņtiesa nevar noskaidrot zīdaiņa viedokli.

Svarīgi izprast, ka psihologa atzinums nav tas pats, kas bērna viedoklis. Bāriņtiesa var bērna viedokli noskaidrot pati vai lūgt to darīt psihologam. Tādā gadījumā psihologs nesniedz atzinumu, bet atbilstoši bāriņtiesas pieprasījumam sarunā ar bērnu noskaidro viņa vēlmes – par iespējamo saskarsmi ar otru vecāku; par to, pie kura no vecākiem vēlas dzīvot; vai bērns piekrīt konkrētas personas iecelšanai par aizbildni u.tml. Ja nepieciešams, bāriņtiesa var lūgt psihologam novērtēt bērna spēju paust viedokli. Īpaši svarīgi tas būtu gadījumos, kad bērnam ir garīga rakstura traucējumi (garīga atpalicība vai psihiska saslimšana).

Lietās par atzinuma sniegšanu tiesai vecāku strīdu gadījumos, ja bērna viedokli nav iespējams noskaidrot viņa vecuma vai garīgās veselības stāvokļa vai attīstības dēļ, bāriņtiesai noteikti jālūdz psihologa atzinums par tiem jautājumiem, kas ir būtiski lēmuma pieņemšanai, piemēram, par vecāku izpratni par bērna vajadzībām, īpaši emocionālajām vajadzībām, par spējām un prasmēm tās adekvāti apmierināt, par izpratni par vecāku lomu bērna audzināšanā, par emocionālo piesaisti. Atsevišķos gadījumos, ja nepieciešams, bāriņtiesa var lūgt psihologu veikt vecāku personības izpēti un novērtēt tās ietekmi uz spēju pilnvērtīgi audzināt bērnu. Ja nepieciešams, bāriņtiesa var lūgt psihologa viedokli par to, kā bērna attīstību var ietekmēt ierastās vides vai ikdienas aprūpētāja maiņa. Atbilde uz šo, pēdējo, jautājumu ir īpaši nozīmīga lietās par atzinuma sniegšanu tiesai, kad pirmsskolas vecuma vai jaunākā skolas vecuma bērnam ir vienlīdz cieša piesaiste abiem vecākiem un arī pārējie faktori attiecībā uz pilnvērtīgu bērna aprūpi abiem vecākiem vērtējami kā vienlīdz labi.

2. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām vardarbības pret bērniem novēršanai

(pirmreizēji publicēts 04.09.2019.)

2.1. Vardarbība pret bērnu, vispārējs raksturojums

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likumu, kura pamatnormas ir balstītas ANO Konvencijā par bērnu tiesībām, katram bērnam ir neatņemamas tiesības uz dzīvības un attīstības aizsardzību.[34] **Pret bērnu nedrīkst izturēties cietsirdīgi, nedrīkst viņu mocīt un fiziski sodīt, aizskart viņa cieņu un godu**.[35]

Pasaules Veselības Organizācija vardarbību pret bērniem definē šādi: "Vardarbību pret bērnu veido visas fiziskās un/vai emocionālās cietsirdības (nežēlības), seksuālās vardarbības, novārtā pamešanas vai nolaidīgas izturēšanās vai komerciālas vai savādākas ekspluatācijas formas, kas var izraisīt reālu vai potenciālu kaitējumu bērna veselībai, dzīvībai, attīstībai vai pašcieņai, bērnam atrodoties atbildības, uzticēšanās un/vai varas attiecību kontekstā."

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 1.panta 9.[1] punktā definēts vardarbības jēdziens, proti, vardarbība ir visu veidu fiziska vai emocionāla cietsirdība, seksuāla vardarbība, pamešana novārtā vai cita veida izturēšanās, kas apdraud vai var apdraudēt bērna veselību, dzīvību, attīstību vai pašcieņu;

Pamatā izšķir **4 vardarbības pret bērnu veidus**:

1. **seksuāla vardarbība** — bērna iesaistīšana seksuālās darbībās, ko bērns nesaprot vai kam nevar dot apzinātu piekrišanu.[36]

Seksuālas vardarbības veidi:

- dzimumkontakts – vagināla vai anāla aizskaršana, izmantojot jebkādus objektus, arī orālais sekss;
- bērna ķermeņa aizskaršana – bērna intīmo un citu ķermeņa daļu aizskaršana, glāstot vai skūpstot, arī bērna piespiešana aizskart, glāstīt vai skūpstīt pieaugušā intīmās ķermeņa daļas;
- bērna privātuma pārkāpšana – bērna izsekošana un novērošana, viņam izģērbjoties, vai arī bērna piespiešana atkailināties;
- bērna pakļaušana pieaugušo seksualitātei – dzimumakta veikšana, pieaugušā atkailināšanās bērna priekšā, seksuālu piedzīvojumu stāstīšana un pornogrāfisku filmu un žurnālu rādīšana bērnam;
- bērna seksuālā ekspluatācija – bērna pārdošana vai iesaistīšana seksuālu pakalpojumu sniegšanā vai pornogrāfiska materiāla ražošanā.

[34] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 7.pants

[35] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 9.pants

[36] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 1.panta 10.punkts

2. **fiziska vardarbība —** bērna veselībai vai dzīvībai bīstams apzināts spēka pielietojums saskarsmē ar bērnu vai apzināta bērna pakļaušana kaitīgu faktoru, tai skaitā tabakas dūmu, iedarbībai[37]**.**

Fiziskas vardarbības veidi:

- sišana ar rokām vai priekšmetiem;
- grūšana, grūstīšana;
- mešana, sviešana;
- purināšana;
- knaibīšana;
- žņaugšana;
- slīcināšana;
- saldēšana;
- griešana;
- dedzināšana, apdegumu radīšana;
- ieslēgšana, ieslodzīšana;
- neļaušana gulēt, aizmigt.

3. **emocionāla vardarbība** — bērna pašcieņas aizskaršana vai psiholoģiska ietekmēšana (draudot viņam, lamājot, pazemojot viņu, bērna klātbūtnē vardarbīgi izturoties pret viņa tuvinieku vai citādi kaitējot viņa emocionālajai attīstībai)[38].

Emocionālas vardarbības veidi:

- bērna ignorēšana – bērns tiek atraidīts, viņa svarīgās problēmas netiek pamanītas un attiecīgi apspriestas;
- bērna apvainošana – bērns tiek apsaukāts un vainots par lietām, ar kurām viņam nav nekāda sakara;
- bērna terorizēšana – regulāra bērna apvainošana un apsaukāšana, iedvešot bērnam bailes;
- bērns tiek turēts emocionālās spriedzes apstākļos – regulāra bērna iebaidīšana un draudēšana bērnam;
- ņirgāšanās par bērnu – no pieaugušo puses tiek radīti apstākļi, lai bērns bieži atrastos situācijās, kurās bērnu pazemo un kurās viņš kļūst par apsmieklu citiem;
- draudēšana ar fizisku pāridarījumu – bērnam tiek izteikti draudi, kas ne vienmēr bērnam ir tiešā veidā saprotami;
- apzināta bērna morālo vērtību degradēšana – bērna iesaistīšana zagšanā, ubagošanā u.c. prettiesiskos darījumos;
- kliegšana, lamāšanās uz bērnu.

[37] Bērnu tiesību aizsardzības likums 1.panta 11.punkts

[38] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 1.panta 12.punkts

4. **pamešana novārtā** — ilgstoša vai sistemātiska nolaidība pret bērnu, kas kaitē vai var kaitēt bērna attīstībai, vai rada bērnam fiziskas vai psihoemocionālas ciešanas;[39].

Vecāku bērna novārtā pamešanas veidi:

- Fiziskā nerūpēšanās par bērnu – bērnam nav pieejama vecumam un veselībai atbilstoša pārtika; bērnam laikus netiek mainītas autiņbiksītes; uz bērna raudāšanu nereaģē; izlaiž bērna barošanas reizes, ja bērns raud, viņš netiek ņemts rokās un attiecīgi mierināts; bērna vecumam neatbilstošs apģērbs, apģērbs nav atbilstošs laika apstākļiem. Bērnam netiek nodrošināta viņa vajadzībām atbilstoša dzīves vide – gulta, galds, sadzīves priekšmeti. Dzīves vide bīstama bērna veselībai un dzīvībai.
- Emocionāla nerūpēšanās par bērnu – bērns ilgstoši tiek atstāts bez pieskatīšanas; vienaldzīga attieksme pret bērna emocionālajām vajadzībām, to ignorēšana. Vecāku apzināta izvairīšanās no emocionālas tuvības ar bērnu;
- Nerūpēšanās par bērna veselību – bērnam nav ģimenes ārsta; netiek veiktas profilaktiskās medicīniskās manipulācijas; nepietiekama vai neadekvāta bērna ārstēšana slimības gadījumā; bērnam laikus netiek nodrošināta medicīniskā palīdzība;
- Nerūpēšanās par bērna izglītību – bērns bieži kavē skolu; bērns bieži neapmeklē skolu; vecāki bērnu no rītiem nemodina, lai dotos uz skolu; vecāki atsakās sadarboties ar skolas pārstāvjiem; vecāki lielākajiem bērniem skolas laikā liek pieskatīt jaunākos bērnus; vecāki nerūpējas par bērna spēju attīstību; vecāki neinteresējas par bērna sekmēm un skolas gaitām;
- Nerūpēšanās par bērna sociālajām vajadzībām – bērna izolēšana no normāliem, vecumam atbilstošiem sociālajiem kontaktiem.

Svarīgi!

Nereti vardarbības veidi kombinējas un pārklājas. Vardarbība var būt gan atklāti novērojama – piemēram, kliegšana, draudēšana bērnam, acīmredzami zemādas asinsizplūdumi, gan ilgstoša un slēpta vardarbība – piemēram, emocionāla noniecināšana, iebiedēšana, kas ilgst gadiem, likšana stāvēt stundām kājās vai seksuāla izmantošana.

Papildu uzmanība jāvelta arī situācijās, kad bāriņtiesas redzeslokā nonāk ģimene, kuras bērna aprūpē redzama pāraprūpe. Lai arī pāraprūpi pašu par sevi nevar definēt kā vardarbību, tomēr šāda tipa neveselīgas bērna - vecāka attiecības nereti ilgstošākā laika periodā pāraug vardarbīgās attiecībās starp bērnu un vecākiem, vai arī bērns kļūst vardarbīgs pret apkārtējiem vai vienaudžiem, savukārt vecāki nespēj objektīvi novērtēt situāciju un sniegt bērnam nepieciešamo palīdzību (piem., psihologa, psihiatra konsultācijas) uzvedības problēmu risināšanā.

Pētījumi par vardarbības sekām liecina par daudzveidīgām īslaicīgām un ilgtermiņa problēmām, kas var izpausties kā nozīmīgi fiziskās veselības, emocionālie un uzvedības traucējumi. Parasti, lai bērns varētu pārvarēt vardarbības radītās sekas, ir nepieciešams saņemt speciālu psiholoģisku un sociālu palīdzību. Tā nepieciešama ne tikai traumas mazināšanai, bet arī jaunu sociālo prasmju un iemaņu apgūšanai.

[39] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 1.panta 13.[2] punkts

Vardarbības sekas var iedalīt pēc jomas, kurā traucējums radies:

- Sekas kognitīvajā sfērā. Tās ir izmaiņas bērna kognitīvajos procesos - domāšanā, atmiņā, uzmanībā, uztverē u.c. (uzmanības noturības un koncentrēšanās grūtības, mācīšanās grūtības, runas un valodas traucējumi, grūtības atcerēties u.c.);
- Sekas uzvedībā. Tās ir izmaiņas, kas novērojamas bērna uzvedībā (atkarību izraisošu vielu lietošana, bieža skolas neapmeklēšana, izolēšanās, agresīva un vardarbīga uzvedība u.c.);
- Sekas fiziskajā veselībā. Tās ir izmaiņas, kas saistītas ar bērna fizisko veselību (nepietiekams ķermeņa svars, miega traucējumi, enurēze, enkoprēze, aizkavēta fiziskā veselība, neirotiski traucējumi u.c.);
- Sekas sociālajā sfērā. Tās ir izmaiņas, kas saistītas ar bērna spējām veidot sociālus kontaktus un attiecības (neievēro ķermeņa robežas, tendence izolēties no sociāliem kontaktiem, nespēja atrast kontaktu, veidot attiecības ar citiem bērniem);
- Sekas emocionālajā sfērā. Tās ir izmaiņas bērna emocionālajā pašsajūtā un psihiskajos procesos (depresīvas izjūtas un trauksme, neatbilstošs pašvērtējums, vāja emociju kontrole, viegla aizkaitināmība, dusmas u.c.).[40]

Vardarbības sekas, ja tā netiek savlaicīgi atklāta un pārtraukta, ir ne tikai tā fiziskā vai emocionālā trauma, ko bērns iegūst. Bērnībā pārdzīvotās vardarbības sekas var izpausties arī vēlāk, bērnam kļūstot pieaugušam, kā nespēja pilnvērtīgi sociāli funkcionēt, un bieži vien kļūstot par vardarbības izdarītāju pret saviem bērniem.

2.2. Informācijas iegūšana par vardarbību pret bērnu

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 51.panta trešajā daļā noteikts, ka **katrai personai ir pienākums ziņot** policijai vai citai kompetentai iestādei par vardarbību vai citu pret bērnu vērstu noziedzīgu nodarījumu. Par neziņošanu vainīgās personas saucamas pie likumā noteiktās atbildības. Savukārt minētā likuma 73.panta pirmajā daļā precizēts, ka **katra iedzīvotāja pienākums ir sargāt savu un citu bērnu drošību**, ne vēlāk kā tajā pašā dienā **ziņot** policijai, bāriņtiesai vai citai bērnu tiesību aizsardzības institūcijai par jebkādu vardarbību un noziedzīgu nodarījumu vai administratīvu pārkāpumu pret bērnu, par viņa tiesību pārkāpumu vai citādu apdraudējumu, kā arī tad, ja personai ir aizdomas, ka bērnam ir priekšmeti, vielas vai materiāli, kas var apdraudēt paša bērna vai citu personu dzīvību vai veselību.

Īpašu atbildību likumdevējs ir noteicis personām, kuru darba pienākumi ir saistīti ar bērnu tiesību un interešu aizsardzību – saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 73.panta otro daļu veselības aprūpes, pedagoģiskie, sociālās sfēras vai policijas darbinieki, kā arī vēlētas valsts un pašvaldību amatpersonas, kurām kļuvis zināms par bērna tiesību pārkāpšanu un kuras par to nav ziņojušas minētajām institūcijām, par neziņošanu saucamas pie likumā noteiktās atbildības.

Bāriņtiesu darbību regulējošie normatīvie akti paredz bāriņtiesas pienākumu reaģēt **visos gadījumos**, kad bāriņtiesas rīcībā ir informācija par iespējamu vardarbību ģimenē, kas vērsta pret bērnu.

[40] Rokasgrāmata darbam ar vardarbībā cietušiem bērniem, Rīga, 2010

Svarīgi!

Bāriņtiesas pienākums ir pārbaudīt jebkāda veida informāciju par iespējamu vardarbību pret bērnu, neatkarīgi no tā, kas ir informācijas sniedzējs (pats bērns, sociālais darbinieks, izglītības iestāde, kaimiņi, anonīms informētājs) un kādā veidā šī informācija tiek sniegta (oficiāls iesniegums, mutvārdu ziņojums, starpinstitūciju sanāksmē sniegta informācija, anonīms e-pasta ziņojums u.tml.). Nozīme piešķirama saņemtās informācijas būtībai, nevis veidam, kādā informācija saņemta.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 20.panta pirmajā daļā noteikto **iesniegumi un sūdzības, kas saistītas ar bērna tiesību aizsardzību, izskatāmas nekavējoties**.

Saņemot ziņas par iespējamu vardarbību pret bērnu, bāriņtiesas pienākums ir **nekavējoties** pārbaudīt šo informāciju.

Vēršam uzmanību uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2018.gada 16.aprīļa spriedumu lietā Nr. A420213416, kur norādīts uz bāriņtiesa pienākumu nekavējoties reaģēt uz saņemto informāciju par iespējamu vardarbību pret bērnu. Spriedumā Augstākā tiesa norāda, ka bāriņtiesa atbilstoši Bāriņtiesu likuma 2.panta pirmajai daļai ir aizbildnības un aizgādnības iestāde, kas atbilstoši šā likuma 4.panta otrajai daļai un 17.panta 1.punktam nodrošina aizbildnībā un aizgādnībā esošo personu tiesību un interešu aizsardzību. Tas nozīmē, ka bāriņtiesa ir tā iestāde, kurai ir uzticēta valsts funkcija ļoti sensitīvā tiesību aizsardzības jomā – bērnu tiesību un interešu aizsardzībā, līdz ar to **bāriņtiesai ir jābūt gatavai risināt situācijas arī ilgāk par oficiālo darba laiku, ja tas ir nepieciešams,** lai nodrošinātu tiesību normās noteiktos priekšnoteikumus izsvērtu un kvalitatīvu lēmumu pieņemšanai[41]. Ievērojot minēto, bāriņtiesām sadarbībā ar pašvaldību, nepieciešams atrunāt darba samaksas nodrošināšanu, ja objektīvu iemeslu dēļ bāriņtiesas darbiniekiem bijis nepieciešams veikt darba pienākumus ārpus oficiālā darba laika.

Svarīgi!

Par iespējamo vardarbības faktu pret bērnu, bāriņtiesa **nekavējoties**, sākotnēji mutiski, bet ne vēlāk kā tajā pašā dienā rakstiski ziņo policijai (Bērnu tiesību aizsardzības likums 51.p.3 daļa).

Sākotnējā informācijas sniegšana policijai mutvārdos nepieciešama, lai policijas darbinieki neatliekami varētu sākt rīkoties savas kompetences ietvaros un neitralizēt iespējamo varmāku, lai pārtrauktu fizisku bērna iespaidošanu, pasargātu bērnu no atkārtotiem uzbrukumiem un stabilizētu situāciju ģimenē.

Papildus informējam, ka Bērnu tiesību aizsardzības likuma 51.panta ceturtajā daļā paredzēts **policijas pienākums** informēt bāriņtiesu pēc bērna atrašanās vietas par **policijas pieņemto lēmumu par nošķiršanu**, ja šis lēmums ir pieņemts saistībā ar kaitējuma draudiem bērna vai tās personas, kas pastāvīgi dzīvo kopā ar bērnu, brīvībai, dzīvībai vai veselībai. Minētais lēmums

[41] Judikatūras nolēmumu arhīvs: Bērnu tiesības/ vecāku tiesības

par nošķiršanu tiek pieņemts situācijās, ja policija izsaukuma laikā uz mājokli konstatē emocionālas, fiziskas vai cita veida vardarbības pret bērnu risku. Šāds bāriņtiesas informēšanas pienākums policijai uzlikts ar mērķi, lai bāriņtiesa, izvērtējot no policijas saņemto informāciju, varētu veikt nepieciešamās darbības un izvērtējumu, lai pasargātu bērnu no fiziskas, emocionālas un jebkura cita veida vardarbības.

2.3 Bāriņtiesas veicamās darbības pēc informācijas par vardarbību pret bērnu saņemšanas

2.3.1. Bērna dzīves apstākļu pārbaude un viedokļa noskaidrošana

Dzīves apstākļu pārbaude

Pārbaudot informāciju, bāriņtiesai, īstenojot Bāriņtiesu likuma 16.pantā noteiktās tiesības, primāri nepieciešams **pārbaudīt bērna dzīves apstākļus** un **jāizvērtē iespējamība veikt pārrunas ar bērnu** bez citu personu klātbūtnes par situāciju un apstākļiem ģimenē.

Bērna dzīves apstākļu pārbaude veicama izvērtējot situācijas neatliekamību, nepieciešamības gadījumā pieaicinot policijas vai sociālā dienesta pārstāvi.

Par dzīves apstākļu pārbaudē konstatēto nepieciešams sastādīt dzīves apstākļu pārbaudes aktu, rūpīgi fiksējot pārbaudes datumu, laiku, konstatētos faktus. Pārbaudes aktu nepieciešams parakstīt visām dzīves apstākļu pārbaudē iesaistītajām personām, arī pārbaudāmas ģimenes locekļiem. Ja personas atsakās parakstīt dzīves apstākļu pārbaudes aktu, par to izdarāma atzīme pārbaudes aktā.

Svarīgi!

Vardarbības gadījumos bāriņtiesas sastādītajam dzīves apstākļu pārbaudes aktam var būt būtiska nozīme tālākajā administratīvajā procesā vai kriminālprocesā, tādēļ bāriņtiesai dzīves apstākļu pārbaudes akts jāsastāda skaidri saprotams, iekļaujot visu būtisko informāciju par iespējamo vardarbību pret bērnu. Jābūt skaidri norādītai pārbaudes vietai, precīzam laikam, jānorāda visi dzīves apstākļu pārbaudē iesaistītie speciālisti, kā arī iespējami precīzi un detalizēti jāapraksta dzīves apstākļu pārbaudes laikā novērotais.

Bērna viedokļa noskaidrošana

Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" 42.punktā noteikto, nepilngadīgu personu viedokli izskatāmajā lietā bāriņtiesa noskaidro **šo personu ierastajā vidē vai citā drošā vidē** (mājās, skolā, bērnudārzā u.c.). **Bērna teikto bāriņtiesa noformē rakstiski.**

Vēršam uzmanību, ka bērna viedoklis ir jāuzklausa neatkarīgi no bērna vecuma, turklāt bāriņtiesai ir jāpiedāvā bērnam paust viedokli, nevis pasīvi jāgaida iniciatīva no bērna puses. Bērna viedokļa respektēšana ir atkarīga no 2 kritēriju summas: **bērna vecuma un brieduma pakāpes**. Ne minimālās vecuma robežas, ne arī pazīmes, kas ļautu secināt, vai bērns ir pietiekoši nobriedis tāda viedokļa paušanai, kas būtu vērā ņemams, nav noteiktas un ir relatīvas. Tādēļ, jāizvērtē katra konkrētā situācija individuāli, noskaidrojot, vai bērns ir spējīgs formulēt

savus uzskatus un bērna uzskatiem jāpiešķir pienācīga nozīme atbilstoši viņa vecumam un briedumam. Tas nozīmē, ka bērns ir jāuzklausa, pat agrīnā vecumā, bet informācijai piešķiramā nozīme ir būtiski atkarīga no bērna individuālās attīstības pakāpes un īpatnībām. Līdz ar to apstāklis, ka bērns sarunā ar bāriņtiesas darbinieku neapstiprina vardarbību, nenozīmē, ka viņš nav no tās cietis. Iespējams, ka bērns ir iebaidīts vai neuzticas pieaugušajiem, vai vardarbības faktu pieņēmis kā normālu ģimenes ikdienas sastāvdaļu.

Pirms bērna viedokļa noskaidrošanas bāriņtiesai **jāizvērtē vairāki aspekti**:

1. **Kurš veiks pārrunas ar bērnu –** jāpārdomā, kurš no bāriņtiesas locekļiem varētu veiksmīgāk komunicēt ar vardarbībā cietušo bērnu, uzmanību vēršot gan uz izjautātāja dzimumu (piemēram, meitene kas cietusi no vīrieša vardarbības varētu vairāk uzticēties sievietei). Jāizvērtē, kuram no bāriņtiesas locekļiem veiksmīgāk izdodas saskarsme ar bērniem. Iespējams bāriņtiesai sarunas veikšanai jāpieaicina persona, kurai bērns jau ir uzticējies, piemēram, skolas pedagogs, sociālais darbinieks, psihologs.
2. **Kur veicama saruna -** vai bērns noteiktajā vietā/telpā jutīsies droši, vai iespējams sarunai nodrošināt telpu, kur neienāks citi cilvēki, u.tml.;
3. **Kad veicama saruna –** vai tā ir nepieciešama nekavējoties, lai izprastu apdraudējuma risku un nepieciešamības gadījumā šķirtu bērnu no ģimenes. Vai saruna organizējama vēlāk, piemēram, bērns jau ir šķirts no ģimenes un ievietots krīzes audžuģimenē, līdz ar to jāļauj bērnam adaptēties jaunajā vidē un saruna veicama pēc pāris dienām. Vai konkrētajā dienā bērns jau nav vairākkārt izjautāts un noguris.
4. **Kā veicama saruna ar bērnu par vardarbību –** nepieciešams apdomāt kādus jēdzienus un vārdus izvēlēties, lai bāriņtiesas uzdotie jautājumi bērnam būtu saprotami un atbildami. Piemēram, seksuālās vardarbības gadījumā bērns var nelietot un neizprast tādus jēdzienus kā dzimumakts, starpene, vagināls, anāls, intīmās ķermeņa vietas, u.tml..
5. **Vai vispār veicama bērna viedokļa noskaidrošana par vardarbības faktu –** Gadījumos, kad informācija bāriņtiesai par vardarbīgu vecāku nonāk jau pēc tam, kad ir ticis ierosināts kriminālprocess, vai kad jau izmeklēšanas ietvaros bērnam veikta nopratināšana, vai ja bērna viedokli par vardarbību jau noskaidrojis psihologs un bērnam vairs nepastāv tiešs apdraudējums, bērna interesēs var nebūt atkārtota bāriņtiesas izjautāšana par konkrēto pārciesto vardarbību. Šādas situācijas, visbiežāk, varētu veidoties, kad viens no vecākiem aizgādības tiesību ietvaros ir vērsies policijā pret vardarbīgo vecāku, ir ierosināts kriminālprocess un tiek veiktas izmeklēšanas darbības, t.sk., bērna nopratināšana, psiholoģiskā izpēte u.tml. Savukārt bāriņtiesā iesniegts iesniegums par aizgādības tiesību pārtraukšanu vardarbīgajam vecākam, bāriņtiesai ir iesniegts psihologa izpētes atzinums. Līdz ar to atkārtota bērna izjautāšana par vardarbības epizodēm varētu būt viņam traumatiska.

2.3.2. Citas informācijas iegūšana

Tālākai situācijas izpētei un attiecīgu bāriņtiesas lēmumu pieņemšanai nepieciešama izvērstas un objektīvas informācijas iegūšana.

Bāriņtiesu likuma 16.pants paredz **bāriņtiesas tiesības**:

1. pieprasīt un bez maksas saņemt no valsts un pašvaldību iestādēm, komercsabiedrībām un organizācijām ziņas, kas nepieciešamas, lai izvērtētu bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību ievērošanas likumību vai izlemtu bāriņtiesas kompetencē esošos jautājumus;
2. veikt amatpersonu un iedzīvotāju aptauju, lai iegūtu ziņas, kas nepieciešamas aizbildnības, aizgādnības, adopcijas vai ar aizgādību saistīto jautājumu izlemšanai;
3. uzaicināt personas uz pārrunām un pieprasīt no tām paskaidrojumus par bērna vai aizgādnībā esošās personas personisko un mantisko tiesību aizsardzību;
4. veikt pārrunas ar bērnu un aizgādnībā esošo personu bez citu personu klātbūtnes;
5. lūgt psihologu veikt personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem;
6. pārbaudīt bērna vai aizgādnībā esošās personas dzīves apstākļus;
7. fotografēt, filmēt un iegūt skaņu ierakstus, ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē atklājas, ka bērns atrodas dzīvībai un veselībai bīstamos apstākļos.

VBTAI vērš uzmanību, ka bāriņtiesai jāiegūst pēc iespējas **vispusīga informācija**, lai izvērtētu bērna aprūpi un audzināšanu ģimenē, tajā skaitā vai bērns nav cietis no vardarbības ģimenē un vai ģimene spēj nodrošināt atbilstošu palīdzību bērnam, ja bērns netiek šķirts no ģimenes vai cietis no vardarbības ārpus ģimenes.

Īpaša vērība jāvelta informācijas iegūšanai no bērna ģimenes ārsta, t.sk., vai ārsts nav konstatējis bērnam biežus sasitumus, lūzumus, traumas. Tāpat informācijas pārbaudīšanai bāriņtiesai jāiztaujā kaimiņi, pedagogi, mediķi, citas personas, kuras kontaktējas ar bērnu vai viņa ģimeni, vecāki.

Ja bāriņtiesa noskaidro, ka ģimene ir bijusi sociālā dienesta palīdzības un pakalpojumu saņēmēja, nepieciešams nodrošināt starpinstitūciju tikšanos, kuras laikā iespējams no sociālā darbinieka, kurš ir strādājis ar ģimeni, iegūt papildus informāciju, kā arī noskaidrot jau sociālā dienesta atklātos riskus un resursus ģimenei.

Svarīgi!

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 71.panta pirmajā daļā noteikts, ka informācija, kuru par bērnu ieguvis bērnu aprūpes, izglītības, sociālās palīdzības vai citas iestādes darbinieks vai valsts vai pašvaldības institūcijas darbinieks, pildot amata pienākumus, ir konfidenciāla, un ziņas, kas jebkādā veidā varētu kaitēt bērna turpmākajai attīstībai vai viņa psiholoģiskā līdzsvara saglabāšanai, nav izpaužamas. Minētais princips bāriņtiesai jāievēro, gan veicot iedzīvotāju un amatpersonu aptauju, gan pieprasot informāciju no citām institūcijām.

2.3.3. Psihologa atzinums lietās par vardarbību

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Ja bāriņtiesas rīcībā nonākusi informācija, kas liecina, ka ģimenē vardarbīgi izturējušies pret bērnu, jāņem vērā, ka ģimenes locekļi bieži vien vardarbības faktu noliedz. Tādā gadījumā liela nozīme, lai pārliecinātos par to, vai bērns tiešām cietis no vardarbības, ir psihologa atzinumam.

Bāriņtiesu likuma 16.panta 7.punktā paredzētas bāriņtiesas tiesības lūgt psihologu veikt personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem. Ievērojot minēto, secināms, ka bāriņtiesa, risinot tās kompetencē esošus jautājumus, kā arī, veicot bērna personisko interešu aizsardzības pasākumus, īstenojot minētā likumā noteiktās tiesības, ir tiesīga lūgt psihologam veikt bērna psiholoģisko izpēti un sniegt atzinumu, kā arī lūgt vecākiem nodrošināt iespēju bērnam apmeklēt psihologa konsultācijas pie bāriņtiesas izvēlēta psihologa. Tāpat bāriņtiesa, īstenojot Bāriņtiesu likuma 16.pantā noteiktās tiesības, tiesīga lūgt atzinumu psihologam, pie kura neatkarīgi no bāriņtiesas vērsušies bērna vecāki.

Tajos gadījumos, kad nepieciešams iegūt informāciju, kas varētu sniegt apstiprinājumu aizdomām par vecāku vardarbību pret bērnu, atbilstoši Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punktā noteiktajam, bāriņtiesa var nosūtīt bērnu konsultācijas saņemšanai pie psihologa, ja tas nepieciešams bērna interešu aizstāvībai un bērna vecāki vai aizbildnis nepiekrīt konsultācijas saņemšanai. Šie ir gadījumi, kad vecākiem nav pārtrauktas bērna aizgādības tiesības.

VBTAI ieskatā psihologa darba profesionalitātei un tā sniegtajiem atzinumiem ģimenes situācijas izvērtēšanā ir būtiska nozīme bāriņtiesas darbībā, lai tā varētu pieņemt pamatotus, objektīvus un bērnu tiesībām un interesēm atbilstošus lēmumus un veikt citus atbilstošus pasākumus savas kompetences ietvaros. Tādējādi vēršam uzmanību, ka visos gadījumos, kad attiecīgās lietas ietvaros bāriņtiesai nepieciešams pieprasīt psihologa atzinumu, būtiski pārliecināties, vai konkrētais psihologs, ievērojot Bērnu tiesību aizsardzības likuma normas, ir tiesīgs sniegt atzinumu lietā. Proti, minētā likuma 5.^{2} pantā noteikts, ka psihologa atzinumu par psiholoģiskās izpētes rezultātiem tiesai, bāriņtiesai, policijai un prokuratūrai lietās, kas saistītas ar bērnu tiesību aizsardzību, ir tiesīgs sniegt psihologs, kurš sertificēts klīniskās un veselības psiholoģijas vai juridiskās psiholoģijas profesionālās darbības jomā un kuram ir triju gadu profesionālā darbība bērnu vai ģimeņu izpētē. Atzinumā norāda informāciju atbilstoši Psihologu likumā noteiktajam.. Psihologam, kurš sniedz atzinumus, jāatbilst arī Psihologu likuma 3.panta nosacījumiem.

Visos gadījumos, kad vecāks pats bāriņtiesā iesniedzis psihologa atzinumu, bāriņtiesai svarīgi pārliecināties, vai konkrētais psihologs bijis tiesīgs sniegt šādu atzinumu un vai sniegtais atzinums atbilst Bērnu tiesību aizsardzības likuma 5.^{2} panta un Psihologu likuma 13.panta prasībām, proti, satur pilnībā visu būtisko informāciju, kuru nepieciešams norādīt psihologa atzinumā par psiholoģiskās izpētes rezultātiem lietās, kas saistītas ar bērnu tiesību aizsardzību.

Svarīgi!

Psiholoģiskās izpētes uzdevumam jābūt izvērtējumam par iespējamo vardarbību pret bērnu. Par atbilstošu psihologa atzinumu nav uzskatāmi psihologu atzinumi, kuru izpētes mērķis bijis cits, nevis iespējamās vardarbības konstatēšana, piemēram, konsultācijas bērna trauksmainības mazināšanai.

2.3.4. Bērna šķiršana no ģimenes vardarbības dēļ

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmā daļa ietver likumdevēja noteikto gadījumu uzskaitījumu, kad ir iespējama bērna šķiršana no ģimenes, tajā skaitā, ja bērna dzīvība, veselība vai attīstība ir nopietni apdraudēta vardarbības dēļ vai ir pamatotas aizdomas par vardarbību pret bērnu, kā arī aprūpes trūkuma vai mājas apstākļu (sociālās vides) dēļ. Minētajā gadījumā

bērns šķirams no ģimenes, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot ģimenē.

Tāpat Bērnu tiesību aizsardzības likuma 52.panta ceturtajā daļā noteikts, ka bērnam, kurš cietis no vardarbības (prettiesiskām darbībām) savā ģimenē vai kuram pastāv reāli vardarbības draudi, nekavējoties nodrošināma ārpusģimenes aprūpe, ja vainīgās personas nav iespējams izolēt no bērna.

Ja pēc dzīves apstākļu pārbaudes laikā konstatētā vai sarunā ar bērnu noskaidrotā bāriņtiesas priekšsēdētājs/bāriņtiesas loceklis secina, ka atrašanās pie vecākiem vai atgriešanās mājās pēc sarunas ar priekšsēdētāju vai bāriņtiesas locekli, kurā bērns ir pastāstījis par vardarbību, apdraud vai var apdraudēt bērna veselību vai dzīvību, priekšsēdētājs/ bāriņtiesas loceklis, **pieņem vienpersonisku lēmumu** par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Bāriņtiesas rīcība pieņemot vienpersonisko lēmumu izvērstāk skaidrota VBTAI izstrādātajos **Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu**.

Šādos gadījumos **bērns nogādājams drošībā** (krīzes audžuģimenē, pie radiniekiem, ja nepieciešams- slimnīcā), par vardarbību pret bērnu **informējama policija**, un bērnam **sniedzama nepieciešamā palīdzība**:

1) ja tas nepieciešams, neatliekamā medicīniskā palīdzība vai veselības aprūpes pakalpojumi;
2) sociālās rehabilitācijas pakalpojumi.

Gadījumos, kad, piemērojot Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmajā daļā noteikto, bāriņtiesa lēmusi par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem, kā arī pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi, par pieņemto lēmumu šķirt bērnu no ģimenes **jāinformē bērna vecāku dzīvesvietas sociālais dienests** un jālūdz sniegt nepieciešamo palīdzību bērna vecākiem.

Normatīvie akti paredz, ka bērna ārpusģimenes aprūpes laikā pašvaldība sniedz izglītojošu, sociālu un citu palīdzību bērna vecākiem, lai sekmētu bērna atgriešanos ģimenē. Atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta piektajā daļā noteiktajam pašvaldības sociālais dienests kopā ar citām pašvaldības institūcijām, bērna vecākiem un bērna tiesību aizsardzības iestādēm izstrādā ģimenes atbalsta un palīdzības programmu ar nolūku panākt bērna un ģimenes stāvokļa uzlabošanos, īstenojot konkrētus pasākumus, lai bērni varētu atgriezties vecāku aprūpē un turpmāk ģimenē tiktu nodrošināta bērna attīstībai un augšanai labvēlīga vide.

Gadījumos, ja bāriņtiesa konstatē, ka bērns cietis no vardarbības ģimenē, bet **nav nepieciešams bērnu šķirt** no vecākiem, jo bērna dzīvība vai veselība nav apdraudēta, bāriņtiesa nekavējoties **informē sociālo dienestu** par nepieciešamību veikt darbu ar vecākiem un sadarbībā ar sociālo dienestu gādā, **lai bērns saņemtu nepieciešamo sociālo rehabilitāciju.**

Bāriņtiesa ierosina lietu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu un saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās prim daļas redakciju, bāriņtiesa, ierosinot lietu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, veic riska novērtēšanu (vecāka līdzatkarība, problēmas neatzīšana u.tml.), informē vecāku par sekām un uzdod viņam sadarbībā ar sociālo dienestu noteiktā termiņā novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus [...].

Izvērstāka informācija par bāriņtiesas darbībām, t.sk., riska novērtēšanu atrodama VBTAI izstrādātajos Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu.

Svarīgi!

Gadījumos, kad konstatēta vardarbība pret bērnu ģimenē, bet bērns netiek šķirts no ģimenes, bāriņtiesai jāveic regulāras ģimenes dzīves apstākļu pārbaudes un jāvienojas par vairākām regulārām starpprofesionāļu sanāksmēm ar sociālo darbinieku, kurš sniedz palīdzību un atbalstu ģimenei, lai pārliecinātos par vecāku iesaisti konstatēto risku novēršanā un sasniegtajiem rezultātiem, bērnam sniegto sociālo rehabilitāciju un vardarbības neturpināšanos ģimenē. Šādās situācijās kā resurss var tikt izmantota arī pašvaldības sadarbības grupa.

Atbilstoši Latvijas Republikas Civillikuma 203.panta trešajā daļā paredzētajam bāriņtiesa lemj par prasības celšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai, ja gada laikā no aizgādības tiesību pārtraukšanas nav iespējams tās atjaunot. Bāriņtiesai ir tiesības lemt par prasības celšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai pirms šā panta trešajā daļā noteiktā termiņa iestāšanās, ja tas ir bērna interesēs. Ievērojot minēto, **ja vecāki pret bērnu izturējušies sevišķi cietsirdīgi vai nežēlīgi, bāriņtiesa izvērtē nepieciešamību tūlīt pēc lēmuma par aizgādības tiesību pārtraukšanu, nenogaidot iepriekš norādīto termiņu, iesniegt prasību tiesā par aizgādības tiesību atņemšanu vecākiem.**

Svarīgi!

Tiesas atsevišķi noteikta bērna aizgādība vienam vecākam nenozīmē, ka otram vecākam aizgādības tiesības ir atņemtas. Līdz ar to situācijās, kad viens no vecākiem bijis vardarbīgs pret bērnu, bet par bērna drošību un aprūpi gādājis otrs vecāks, tiesā risinot atsevišķas aizgādības noteikšanu un saskarsmes tiesību ierobežošanu, bāriņtiesai jebkurā gadījumā nepieciešams kompetences ietvaros lemt par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vardarbīgajam vecākam un prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai.

2.3.5. Bērna aizsardzība pret vardarbīgo personu

Bāriņtiesai, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi, saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 33.panta otrajā daļā noteikto, ir **tiesības atteikties paziņot** bērna (kas nodots aizbildnībā vai audžuģimenē, vai ievietots bērnu aprūpes iestādē) vecākiem, kā arī brāļiem, māsām, vecvecākiem un personām, ar kurām bērns ilgu laiku ir dzīvojis nedalītā saimniecībā, **bērna atrašanās vietu** vai **pieņemt lēmumu par personisku attiecību un tiešu kontaktu uzturēšanas tiesību ierobežošanu**, ja tas kaitē bērna veselībai, attīstībai un drošībai vai rada draudus aizbildņiem, audžuģimenēm, bērnu aprūpes iestāžu darbiniekiem vai citiem bērniem.

Svarīgi!

Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punkta b.apakšpunktā noteiktas bāriņtiesas tiesības nosūtīt konsultācijas saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista personu, ar kuru bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus, vai personu, ar kuru bērns dzīvo nedalītā saimniecībā. Vardarbības pret bērnu gadījumā var būt būtiski saņemt psihologa atzinumu par vecāku vai citu tuvo cilvēku iespējamo saskarsmi ar bērnu, pirms lēmuma, ar kuru atceltu saskarsmes ierobežojumus, pieņemšanas.

Vēršam uzmanību, ka 2014.gada 31.martā Latvijā stājās spēkā grozījumi normatīvajos aktos, paredzot iespēju vardarbībā cietušo aizsardzībai civilprocesuālā un policejiskā kārtībā, proti, iespēju cietušajām personām pēc savas iniciatīvas civilprocesa ietvaros vērsties tiesā, tajā skaitā ar policijas starpniecību, un lūgt tiesu noteikt ierobežojumus vardarbīgai personai, proti, iesniegt pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību. Tāpat piešķirot policijas darbiniekiem plašākas tiesības rīkoties vardarbības ģimenē gadījumos, ja pastāv tūlītēji draudi, ka persona, kas atrodas mājoklī vai tā tuvumā, var nodarīt kaitējumu šajā mājoklī pastāvīgi dzīvojošas personas dzīvībai, brīvībai vai veselībai.

Civilprocesa likums nosaka to personu loku, kuras ir tiesīgas iesniegt pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, kā arī paredz gadījumus, kuros persona tiesīga vērsties tiesā ar attiecīgu pieteikumu, proti, ja pret personu ir vērsta jebkāda fiziska, seksuāla, psiholoģiska vai ekonomiska vardarbība. Tāpat grozījumi Civilprocesa likumā paredz konkrētus pagaidu aizsardzības pret vardarbību līdzekļus, piemēram, pienākumu atbildētājam atstāt mājokli, aizliegumu atbildētājam jebkurā veidā sazināties ar prasītāju u.c.

Bāriņtiesu likuma 19.^{1} pants paredz bāriņtiesas kompetenci bērna interesēs iesniegt tiesai pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, ja bērna vecāks vai aizbildnis objektīvu iemeslu dēļ nav iesniedzis bērna interesēs tiesai šo pieteikumu.

Minēto pieteikumu bāriņtiesa sniedz tiesā, ja pastāv kāds no šiem apstākļiem:

- pret bērnu ir vērsta jebkāda fiziska, seksuāla vai psiholoģiska vardarbība, vai vardarbīga kontrole;
- saņemtas ziņas par iespējamu pret bērnu vērstu fizisko, seksuālo vai psiholoģisko vardarbību vai vardarbīgu kontroli;
- pret personu, kas pastāvīgi dzīvo kopā ar bērnu, ir vērsta jebkāda fiziska, seksuāla, psiholoģiska vai ekonomiska vardarbība;
- saņemtas ziņas par iespējamu fizisko, seksuālo, psiholoģisko vai ekonomisko vardarbību pret personu, kas pastāvīgi dzīvo kopā ar bērnu.

Pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību iesniedz tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā konstatēts kāds no šā panta pirmajā daļā minētajiem apstākļiem vai kuras darbības teritorijā bērns dzīvo.

Vēršam uzmanību, ka bāriņtiesai nav jālemj par pieteikuma iesniegšanu tiesai bāriņtiesas sēdē, pieteikums tiesai sagatavojams vēstules veidā, parakstot to bāriņtiesas priekšsēdētājam.

2.3.6. Vardarbība pret bērnu pie ārpusģimenes aprūpes sniedzēja

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Vardarbībai pakļauti bērni ir ne tikai bioloģiskajā ģimenē, vai ārpus ģimenes, bet, diemžēl, arī pie ārpusģimenes aprūpes nodrošinātāja – aizbildņa vai audžuģimenes vai ilgstošas sociālās aprūpes un rehabilitācijas institūcijā (turpmāk – bērnu aprūpes institūcija). Ik gadu bāriņtiesas ir bijušas spiestas lemt par aizbildņa atcelšanu vai audžuģimenes statusa atņemšanu vardarbības pret bērnu dēļ. Tāpat tiek konstatēti vardarbības gadījumi pret bērniem no bērnu aprūpes institūcijas darbiniekiem.

Saņemot informāciju par iespējamo vardarbību pret bērnu, bāriņtiesai veicamas tādas pašas darbības, kā lietās, kad vardarbība pieļauta pret ģimenē dzīvojošu bērnu, proti, **nekavējoties jāpārbauda saņemtā informācija**, jāveic dzīves apstākļu pārbaude, jānoskaidro bērna, aprūpētāja viedoklis un nepieciešamības gadījumā, ja citādi nav iespējams novērst apdraudējumu bērnam, jāpieņem vienpersonisks lēmums par bērna izņemšanu no aizbildņa ģimenes un aizbildņa atstādināšanu no pienākumu pildīšanas vai bērna izņemšanu no audžuģimenes vai jārisina jautājums par bērnu aprūpes institūcijā ievietotā bērna aizsardzības nodrošināšanu.

Papildus vēršam uzmanību uz Ministru kabineta 2006.gada 19.decemra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 80.punktā noteikto, ka attiecīgās bāriņtiesas priekšsēdētājs vai bāriņtiesas locekļi **ne retāk kā reizi gadā pārbauda** aizbildnībā vai aizgādnībā esošās personas dzīves apstākļus. Savukārt Ministru kabineta 2018.gada 26.jūnija noteikumu Nr.354 "Audžuģimenes noteikumi" 4.punktā noteikts, ka bāriņtiesa, kas pieņēmusi lēmumu par bērna ievietošanu audžuģimenē vai specializētajā audžuģimenē, vai audžuģimenes vai specializētās audžuģimenes deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesa (pamatojoties uz sadarbības līgumu) **ne retāk kā reizi gadā** sadarbībā ar atbalsta centru pārbauda dzīves apstākļus un izvērtē audžuģimenē vai specializētajā audžuģimenē ievietotā bērna aprūpi un viņa tiesību ievērošanu. Bērnu aprūpes institūcijā ievietotā bērna tiesību un interešu ievērošanu bāriņtiesa novērtē **vismaz reizi gadā**, saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 36.panta pirmo daļu.

Svarīgi!

Ikgadējās dzīves apstākļu pārbaudes ārpusģimenes aprūpē ievietotiem bērniem nav tikai formāls dzīves telpas novērtējums. Bāriņtiesai īpaši jāvelta laiks pārrunām ar bērnu, lai noskaidrotu viņa pašsajūtu, savstarpējās attiecības gan ar aizbildni, audžuvecāku, institūcijas darbiniekiem, gan ar pārējiem ģimenes locekļiem, citiem institūcijā ievietotajiem bērniem. Nav pieļaujams, ka ikgadējās dzīves apstākļu pārbaudes laikā vispār netiek veiktas pārrunas ar bērnu. Gadījumā, ja dzīves apstākļu pārbaudes laikā nav iespējama saruna ar bērnu (piemēram, bērns ir nometnē vai izglītības iestādē), bāriņtiesai jāatrod iespēja atkārtotam apmeklējumam, lai veiktu sarunu ar bērnu.

Vēršam uzmanību uz **preventīvas rīcības nozīmību** ārpusģimenes aprūpē nodota bērna tiesību un interešu aizsardzībai. VBTAI darbinieki, veicot pārbaudes bāriņtiesu aizbildnības, audžuģimenes un institūcijā ievietoto bērnu lietās ir konstatējuši, ka bāriņtiesas nereti jau ilgu laika posmu ir saņēmušas informāciju, kas liecina par pieaugošām problēmām un saspīlējumu

gan bērna un aprūpētāja savstarpējās attiecībās, gan bērna attiecībās ar citiem aprūpētāja ģimenes locekļiem. Vienlaikus diemžēl jāsecina, ka nereti šādiem signāliem netiek pievērsta pienācīga uzmanība un netiek sniegts nepieciešamais atbalsts, lai nepieļautu situācijas saasināšanos un pārtrauktu, piemēram, emocionālo vardarbību pret bērnu. Rezultātā problēmsituācijas pāraug vardarbībā pret aprūpē un audzināšanā nodoto bērnu un bāriņtiesai bērns jāšķir no aizbildņa vai audžuģimenes, vai jārisina bērna drošības jautājumi institūcijā.

Bāriņtiesu likuma 4.panta otrā daļa nosaka, ka bāriņtiesa prioritāri nodrošina bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību un tiesisko interešu aizsardzību. Līdz ar to, tiklīdz bāriņtiesā tiek saņemta informācija par iespējamām nesaskaņām, vardarbību vai citām problēmām, bāriņtiesas **pienākums ir iesaistīties situācijas risinājuma meklēšanā**.

Labās prakses ietvaros, būtu nepieciešama **starpinstitucionāla tikšanās** ar pašvaldības sociālo dienestu, ārpusģimenes atbalsta centru un pēc nepieciešamības ar citiem speciālistiem (piemēram, ģimenes ārsts vai kāds medicīnas speciālists, izglītības iestādes darbinieks), **lai izvērtētu piemērotākos atbalsta veidus aizbildnim, audžuģimenei, bērnu aprūpes iestādes personālam un ārpusģimenes aprūpē nodotajam bērnam.** Tāpat speciālistiem jāvienojas ar bērna aizbildni, audžuģimeni vai bērnu aprūpes institūcijas vadītāju par noteikto uzdevumu izpildi un bāriņtiesai regulāri jāpārliecinās, vai tiek veiktas darbības situācijas risināšanā un vai tiek sasniegti izvirzītie mērķi.

Ja **bērnu aprūpes institūcijas** vadītājs saņem informāciju par darbinieka vardarbīgu rīcību pret bērnu, tad viņa pienākums ir nekavējoties informēt tiesībsargājošās iestādes. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta otrajā daļā noteikts, personas par izdarītajiem pārkāpumiem saucamas pie disciplinārās vai citas likumā noteiktās atbildības.

Situācijā, ja minētais darbinieks ir valsts vai pašvaldības iestādes darbinieks, tad **par darbinieka iespējamo vardarbību iestādes vadītājs informē VBTAI** pamatojoties uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 88.panta pirmajā daļā noteikto.

Svarīgi!

Ja pret darbinieku ir uzsākta administratīvā pārkāpuma lietvedība, darba devēja pienākums ir atstādināt darbinieku no amata pienākumu pildīšanas.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72. panta septītajā daļā noteikto, ja ir pamatotas aizdomas vai iestādes vadītāja, darba devēja vai pasākuma organizatora rīcībā ir informācija par to, ka šā panta piektajā daļā minētās personas pieļāvušas bērna tiesību pārkāpumus vai pret tām uzsākts kriminālprocess par noziedzīgu nodarījumu, kas minēts šā panta piektajā un sestajā daļā, vai uzsākts administratīvā pārkāpuma process par šā panta sestajā daļā minētajiem administratīvajiem pārkāpumiem, iestādes vadītājs, darba devējs vai pasākumu organizators nodrošina, ka attiecīgie darbinieki tiek atstādināti no amata (no pienākumu pildīšanas) līdz lietas apstākļu noskaidrošanai un izvērtēšanai vai līdz galīgā nolēmuma pieņemšanai kriminālprocesā.

Savukārt saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72. panta pirmo daļu, bērnu aprūpes, izglītības, veselības aprūpes un citās tādās iestādēs, kurās uzturas bērni, šo iestāžu vadītāji un

darbinieki, bērnu pasākumu un tādu pasākumu organizatori, kuros piedalās bērni, personas, kuras minētajās iestādēs un pasākumos veic brīvprātīgo darbu vai saskaņā ar šīm iestādēm noslēgto vienošanos sniedz pakalpojumus, ir atbildīgas par bērna veselības un dzīvības aizsardzību, par to, lai bērns būtu drošībā, lai viņam tiktu sniegti kvalificēti pakalpojumi un ievērotas citas viņa tiesības. Minētā panta otrajā daļā noteikts, ka šā panta pirmajā daļā minētās personas par izdarītajiem pārkāpumiem saucamas pie disciplinārās vai citas likumā noteiktās atbildības.

Līdz ar to, gadījumā, ja iestādes vadītāja rīcībā ir bijusi informācija par darbinieka iespējami vardarbīgu rīcību pret bērnu, bet vadītājs par minēto nav informējis atbildīgās institūcijas, tad iestādes vadītājs arī saucams pie disciplinārās vai citas likumā noteiktās atbildības.

Svarīgi!

Ja bāriņtiesa saņem informāciju par bērna tiesību pārkāpumiem bērnu aprūpes iestādē, tai jāpārliecinās vai iestādes vadītājs, vai attiecīgā pašvaldības dome, ir veikusi darbības bērna pasargāšanai no vardarbīgās personas, nodrošinājusi bērnam nepieciešamo atbalstu un rehabilitāciju, kā arī, vai par vardarbību informēta policija vai VBTAI.

Bāriņtiesas rīcība, ja saņemta informācija par vardarbību pret bērnu pie aizbildņa vai audžuģimenē

Bāriņtiesā saņemta informācija par iespējamu vardarbību pret bērnu aizbildņa ģimenē vai audžuģimenē

Bāriņtiesa nekavējoties pārbauda saņemto informāciju, veic bērna dzīves apstākļu pārbaudi pie aizbildņa vai audžuģimenē, veic pārrunas ar bērnu.

Bērna veselība un dzīvība ir apdraudēta paliekot pie aizbildņa vai audžuģimenes. **Bāriņtiesa** pieņem vienpersonisku lēmumu par bērna izņemšanu no aizbildņa ģimenes vai audžuģimenes.

Iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot aizbildņa ģimenē vai audžuģimenē, **bāriņtiesa** sadarbībā ar sociālo dienestu, ārpusģimenes atbalsta centru un citiem speciālistiem izvērtē riskus un vienojas par aizbildnim vai audžuģimenei un vardarbībā cietušajam bērnam atbilstošāko atbalstu.

Bāriņtiesa informē sociālo dienestu par nepieciešamību bērnam nodrošināt sociālo rehabilitāciju

Bāriņtiesa informē policiju par vardarbību pret bērnu

Bāriņtiesa ierosina lietu par aizbildņa atcelšanu no pienākumu pildīšanas/ audžuģimenes statusa atņemšanu, uzsāk nepieciešamās informācijas iegūšanu.
Bāriņtiesa regulāri pārbauda bērna dzīves apstākļus, noskaidro bērna viedokli, iegūst informāciju no sociālā dienesta par aizbildņa vai audžuģimenes sadarbību problēmsituācijas novēršanā.

Bāriņtiesa ierosina lietu par aizbildņa atcelšanu no pienākumu pildīšanas/ audžuģimenes statusa atņemšanu

Bāriņtiesa 15 dienu laikā iegūst vispusīgu informāciju, veic riska novērtēšanu, apzina potenciālās alternatīvas bērna turpmākai aprūpei

Situācija aizbildņa ģimenē/ audžuģimenē neuzlabojas, personas **nesadarbojas** vardarbības risku novēršanai, bāriņtiesa saņem jaunu informāciju par bērnu tiesību pārkāpumiem pie aizbildņa vai audžuģimenē.

Aizbildnis, audžuģimene **sadarbojas**, vardarbības riski mazinās vai izzūd. Bāriņtiesa pārliecinās, ka aizbildnis nav jāatceļ/ audžuģimenei nav atņemams statuss.

Bērns turpina atrasties aizbildņa, audžuģimenes aprūpē

Bāriņtiesa lemj par aizbildņa atcelšanu no pienākumu pildīšanas vai par audžuģimenes statusa atņemšanu. Nodrošina bērnam citu ārpusģimenes aprūpi.

Bāriņtiesas rīcība, ja tiek saņemta informācija par vardarbību pret bērnu no bērnu aprūpes iestādes darbinieku vai vadītāja puses

Bāriņtiesā tiek saņemta informācija par iespējamu vardarbību pret bērnu aprūpes institūcijā no darbinieku vai institūcijas vadītāja puses

Bāriņtiesa pārbauda bērna dzīves apstākļus bērnu aprūpes iestādē

Bāriņtiesa noskaidro bērna viedokli par situāciju, apdraudējuma sajūtu, nepieciešamajiem atbalsta pasākumiem.

Bāriņtiesa pārliecinās par darbībām, kas veiktas, lai turpmāk bērnu pasargātu no vardarbības. Noskaidro, vai informēta policija un VBTAI.

Pēc minēto darbību veikšanas bāriņtiesa:

1. rīko starpinstitucionālu tikšanos ar iestādes vadītāju, sociālo dienestu, nepieciešamības gadījumā ar citām personām;
2. izvērtē visu iegūto un saņemto informāciju no prioritāras bērna tiesību aizsardzības perspektīvas;
3. izvērtē bērnam nepieciešamo sociālo rehabilitāciju un vienojas ar iestādes vadītāju, sociālo dienestu par tās nodrošināšanu;
4. regulāri pārliecinās par darbībām, kas veiktas attiecībā uz bērna sociālo rehabilitāciju, drošas vides nodrošināšanu;
5. nepieciešamības gadījumā risina jautājumu par bērna turpmāku uzturēšanos pie cita ārpusģimenes aprūpes pakalpojuma sniedzēja.

2.3.7. Vardarbība pret bērnu ārpus ģimenes

Prioritāri bērnu tiesību un interešu nodrošinātājs vardarbības gadījumos ārpus ģimenes ir bērna likumiskais pārstāvis – vecāki, aizbildnis, aprūpes iestādes vadītājs vai bāriņtiesa, ja bērns ievietots audžuģimenē. Vienlaikus nereti ir situācijas, kad bērna likumiskie pārstāvji dažādu subjektīvu (kauns, apjukums, bailes u.c. sajūtas) un objektīvu (nepietiekamas sociālās prasmes, slikts veselības stāvoklis u.c.) iemeslu dēļ nepietiekami nodrošina vardarbībā cietušā bērna tiesības un intereses.

Svarīgi!

Īpaša uzmanība vēršama uz pilnvērtīgu bērna tiesību un interešu aizsardzību ģimenēs, kad pret bērnu vardarbīgā persona bijusi emocionālās, ekonomiskās vai sociālās attiecībās ar bērna likumiskajiem pārstāvjiem – piemēram, bērna vecāku/aizbildņa darba devējs, draugs, dzīvesvietas īpašnieks, paziņa, reliģiskās draudzes loceklis u.tml.

Gadījumos, kad bāriņtiesā nonāk informācija (visbiežāk no sociālā dienesta, policijas vai prokuratūras) par vardarbībā cietušu bērnu un viņa likumisko pārstāvju nepietiekamu iesaisti bērna tiesību nodrošināšanā, bāriņtiesai nepieciešams veikt darbības kompetences ietvaros un:

1. iegūt vispusīgu informāciju par situāciju – t.i., veikt ģimenes dzīves apstākļu pārbaudi, veikt pārrunas ar bērnu, viņa likumiskajiem pārstāvjiem un ja nepieciešams, citiem ģimenes locekļiem;
2. pieprasīt un saņemt informāciju no sociālā dienesta, krīzes centra, slimnīcas vai citām institūcijām un amatpersonām par situāciju un bērna likumisko pārstāvju rīcību;
3. pārliecināties, vai bērna likumiskie pārstāvji veikuši visas nepieciešamās darbības, lai bērns saņemtu palīdzību – nodrošinājuši, lai bērns saņemtu sociālās rehabilitācijas pakalpojumus dzīvesvietā vai īpašā rehabilitācijas institūcijā kā vardarbībā cietis bērns;
4. pārliecināties vai par vardarbību ir informētas tiesībsargājošās iestādes un ja nav, tad nosūtīt informāciju policijai;
5. pārliecināties, vai bērna likumiskie pārstāvji veic darbības bērna interešu pārstāvībai kriminālprocesā. VBTAI ieskatā, ja bāriņtiesai radušās šaubas par vecāku/aizbildņa spēju pilnvērtīgi pārstāvēt bērnu kriminālprocesā, tai par to jāinformē kriminālprocesa uzraugošais prokurors.

Ja bērna likumiskie pārstāvji nav izpildījuši speciālistu norādījumus, bāriņtiesai jāizskaidro viņu pienākumi, jāsniedz informatīvs atbalsts tālākai rīcībai. Papildus uzsveramas Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punkta a. apakšpunktā noteiktās bāriņtiesas tiesības nosūtīt bērnu konsultācijas saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista, ja bērna vecāki vai aizbildnis nepiekrīt konsultācijas saņemšanai.

Gadījumos, ja bērna likumiskais pārstāvis nesadarbojas ar speciālistiem un nenodrošina cietušajam bērnam drošu vidi un nepieciešamo atbalstu un rehabilitāciju, bāriņtiesai ierosināma lieta par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem vai aizbildņa atcelšanu no pienākumu pildīšanas.

Izvērstāka informācija par bāriņtiesas rīcību aizgādības tiesību pārtraukšanā skatāma VBTAI izstrādātajos Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu.

2.4. Vardarbībā cietušo bērnu sociālā rehabilitācija

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 13.panta 1^2. daļā noteikts, ka valsts nodrošina vardarbības rezultātā cietušo bērnu sociālo rehabilitāciju.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumu Nr.1613 „Kārtība, kādā nepieciešamo palīdzību sniedz bērnam, kurš cietis no prettiesiskām darbībām" 4.punktā noteikto, **ja bāriņtiesai radušās aizdomas, ka bērns cietis no vecāku vardarbības, tā informē pašvaldības sociālo dienestu** un pēc tam, kad bērns saņēmis nepieciešamo ārstēšanu un medicīnisko rehabilitāciju, **nosūta bērnu pie psihologa vai sociālā darbinieka**, kurš izvērtē un nosaka, vai bērnam nepieciešama sociālā rehabilitācija.

Bāriņtiesu darba praksē ir konstatētas situācijas, ka bāriņtiesas rīcībā nonāk novēlota informācija, ka bērns iespējams iepriekšējā laika periodā, piemēram, pirms vairākiem mēnešiem, pusgada

vai gada, ir cietis no fiziskas vai emocionālas vardarbības vai citām prettiesiskām, cietsirdīgām vai bērna cieņu aizskarošām darbībām, bet nav saņēmis nepieciešamo atbalstu un palīdzību. **Arī šādos novēlotos**, kā arī aktuālos gadījumos, ja bāriņtiesa konstatē, ka bērns ir kļuvis par prettiesiskas darbības upuri un nav ievietots iestādē, kas nodrošina sociālo rehabilitāciju vardarbības upuriem vai saņēmis psihologa konsultācijas dzīvesvietā, bāriņtiesa rakstiski informē sociālo dienestu vai psihologu ar lūgumu izvērtēt un noteikt vai bērnam nepieciešama sociālā rehabilitācija atbilstoši Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumos Nr.1613 „Kārtība, kādā nepieciešamo palīdzību sniedz bērnam, kurš cietis no prettiesiskām darbībām" paredzētajam.

Savukārt **sociālais darbinieks vai psihologs sniedz atzinumu**, vai bērnam ir psiholoģiskas traumas pazīmes pēc pārciestās vardarbības un vai un kādi bērnam ir nepieciešami sociālās rehabilitācijas pasākumi un palīdzība, lai bērns atgūtu fizisko un psihisko veselību, kā arī norāda vēlamo risinājumu:

- sociālās rehabilitācijas pakalpojumus jāsaņem bērna dzīvesvietā;
- sociālās rehabilitācijas pakalpojumus jāsaņem iestādē (bērnu aprūpes iestādē, sociālās korekcijas izglītības iestādē, ieslodzījuma vietā);
- sociālās rehabilitācijas pakalpojumus jāsaņem sociālās rehabilitācijas institūcijā;
- bērnam nepieciešams sociālās rehabilitācijas kurss līdz 30 dienām vai komplekss sociālās rehabilitācijas kurss līdz 60 dienām;
- nepieciešams, lai kopā ar bērnu sociālās rehabilitācijas institūcijā uzturētos kāds viņa ģimenes loceklis vai persona, kas bērnu aprūpē saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumu Nr.1613 „Kārtība, kādā nepieciešamo palīdzību sniedz bērnam, kurš cietis no prettiesiskām darbībām" 6.5.apakšpunktā noteikto kārtību.

Sociālās rehabilitācijas pakalpojumu sniegšanu **koordinē pašvaldības sociālais dienests**, pamatojoties uz šādiem dokumentiem:

- bērna vecāka, aizbildņa, iestādes vadītāja, audžuģimenes vai bāriņtiesas iesniegumu par nepieciešamību bērnam piešķirt sociālās rehabilitācijas pakalpojumus, norādot, no kāda veida vardarbības bērns cietis un kur tā notikusi;
- psihologa vai sociālā darbinieka atzinumu;
- izrakstu no stacionārā vai ambulatorā pacienta medicīniskās kartes (veidlapa Nr.027/u) par saņemto ārstēšanu un medicīnisko rehabilitāciju (ja tāda sniegta).

2.5. Valsts kompensācija cietušajiem

(informācija aktualizēta 08.03.2021.)

Kārtību, kādā Juridiskās palīdzības administrācija izmaksā valsts kompensāciju cietušajam, un valsts kompensācijas apmēru reglamentē likums "Par valsts kompensāciju cietušajiem". Atbilstoši minētā likuma normām tiesības uz valsts kompensāciju ir cietušajiem - fiziskajām personām, kuras Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā ir atzītas par cietušajiem, un kurām ar tīšu noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums - fiziskas ciešanas, mantisks zaudējums vai morāls aizskārums.

Atbilstoši likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 3.panta otrajā daļā noteiktajam cietušajam ir tiesības uz valsts kompensāciju arī tad, ja noziedzīga nodarījuma izdarītājs vai viņa līdzdalībnieks nav noskaidrots vai viņš saskaņā ar Krimināllikumu nav saucams pie kriminālatbildības.

Tātad, lai personai rastos tiesības saņemt valsts kompensāciju, jāpastāv šādiem priekšnoteikumiem:

1) fiziskā persona atzīta par cietušo Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā;

2) kaitējums nodarīts tīša noziedzīga nodarījuma rezultātā;

3) iestājušās likuma 3.panta ceturtajā daļā minētās sekas.[42]

Lai saņemtu valsts kompensāciju, cietušais iesniedz administrācijai aizpildītu valsts kompensācijas pieprasījuma veidlapu, kuras paraugu apstiprina Ministru kabinets, kā arī pievieno nepieciešamos dokumentus. Saskaņā ar likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 8.panta otro daļu, ja valsts kompensācijas pieprasīšanas brīdī kriminālprocesā nav pieņemts galīgais nolēmums, cietušais valsts kompensācijas pieprasījumam pievieno procesa virzītāja izziņu. Savukārt, ja kriminālprocess ir pabeigts vai stājies spēkā procesa virzītāja lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu personu nereabilitējošu apstākļu dēļ, cietušais valsts kompensācijas pieprasījumam pievieno spēkā stājušos galīgo procesa virzītāja nolēmumu. Ja tiesas spriedumā vai procesa virzītāja galīgajā nolēmumā cietušajam kriminālprocesuālajā vai civilprocesuālajā kārtībā noteiktais atlīdzinājums par noziedzīga nodarījuma rezultātā radīto kaitējumu nav izpildīts vai izpildīts nepilnīgi, procesa virzītāja galīgajam nolēmumam pievieno izpildu dokumentu vai informē, kuram zvērinātam tiesu izpildītājam tas iesniegts piespiedu izpildei (likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 8.panta trešā daļa).

Vēršam uzmanību, ka valsts kompensāciju pieprasa un attiecīgu pieprasījuma veidlapu **aizpilda un paraksta nepilngadīgā cietušā likumiskais pārstāvis**. Ievērojot minēto, ja bērnam nodibināta aizbildnība, pieprasījumu sagatavo bērna aizbildnis, ja bērns atrodas bērnu aprūpes iestādē - institūcijas vadītājs, savukārt, ja bērns ar bāriņtiesas lēmumu ievietots audžuģimenē - pieprasījumu iesniedz bāriņtiesa.

Svarīgi!

Pieprasījuma veidlapu aizpilda un paraksta nepilngadīgā **likumiskais pārstāvis**, nevis persona, kura atzīta par nepilngadīgā cietušā pārstāvi kriminālprocesā.

Juridiskās palīdzības administrācija ir sniegusi izvērstu skaidrojumu par to, **kam ir tiesības pieprasīt valsts kompensāciju cietušajam nepilngadīgajam**:

1) nepilngadīgais cietušais dzīvo ģimenē un vecākiem nav pārtrauktas vai atņemtas aizgādības tiesības, saskaņā ar Civillikuma 177.panta otro daļu un APL 21.panta otro un trešo daļu valsts kompensācijas pieprasījumu administrācijai iesniedz **viens no nepilngadīgā cietušā vecākiem** (māte vai tēvs);

2) nepilngadīgajam cietušajam nodibināta aizbildnība un iecelts aizbildnis, saskaņā ar Civillikuma 252.pantu, APL 21.panta otro un trešo daļu valsts kompensācijas pieprasījumu administrācijai iesniedz nepilngadīgā **cietušā aizbildnis**, pamatojoties uz bāriņtiesas lēmumu, ar kuru bērnam ir nodibināta aizbildnība un iecelts aizbildnis;

[42] Juridiskās palīdzības administrācijas 2021.gada 11.janvāra elektroniskā pasta vēstule VBTAI

3) vecāks pilnvarojis **zvērinātu advokātu** (nav nepieciešama notariāli apliecināta pilnvara), trešo personu (notariāli apliecināta pilnvara) pārstāvēt nepilngadīgo cietušo valsts iestādēs, saskaņā ar Civillikuma 2289.pantu un APL 38.panta pirmo daļu valsts kompensācijas pieprasījumu administrācijai iesniedz pilnvarotā persona (ja pilnvarotā persona norāda savu norēķinu kontu, kurā ieskaitāma valsts kompensāciju, tad pilnvarā ir jābūt paredzētām šādām tiesībām);

4) nepilngadīgais cietušais ievietots ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 35.panta otro daļu un APL 38.panta trešo daļu valsts kompensācijas pieprasījumu administrācijai iesniedz **attiecīgās institūcijas vadītājs vai viņa pilnvarots darbinieks** (pilnvara pārstāvēt bērnu valsts iestādēs), pamatojoties uz bāriņtiesas lēmumu, ar kuru bērns ievietots ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā un dokumentu, kas apliecina bērna atrašanos konkrētajā iestādē;

5) nepilngadīgais cietušais ievietots audžuģimenē, saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 17.panta 10.punktu un APL 38.panta trešo daļu valsts kompensācijas pieprasījumu administrācijai iesniedz attiecīgās **bāriņtiesas priekšsēdētājs vai viņa pilnvarots darbinieks** (pilnvara pārstāvēt bērnu valsts iestādēs), pamatojoties uz bāriņtiesas lēmumu, ar kuru bērns ievietots audžuģimenē.[43]

Praksē aizvien konstatēti gadījumi, kad valsts kompensācija pieprasīta novēloti vai netiek pieprasīta vispār. Likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 9.pants paredz noteiktu termiņu, kādā iesniedzams valsts kompensācijas pieprasījums.

Svarīgi!

Pieprasījumu Juridiskās palīdzības administrācijai iesniedz **triju gadu laikā** pēc dienas, kad persona atzīta par cietušo vai ir uzzinājusi par faktiem, kas šai personai dod tiesības to darīt.

Ievērojot minēto, prioritārai bērna tiesību aizsardzības nodrošināšanai, aicinām bāriņtiesas ievērot likumā "Par valsts kompensāciju cietušajiem" noteikto valsts kompensācijas pieprasījuma iesniegšanas termiņu. Tāpat aicinām, īstenojot bāriņtiesas pienākumus aizbildnības uzraudzībā un bērnu aprūpes iestādē ievietota bērna tiesību un interešu ievērošanas uzraudzības pasākumus, pārliecināties, vai attiecīgu pieprasījumu iesniedzis aizbildnis, iestādes vadītājs un vai kompensācija izmaksāta, tādējādi pienācīgi realizējot nepilngadīgā cietušā tiesības uz valsts kompensāciju.

Papildus norādāms, ka atbilstoši likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 2.panta otrajai daļai valsts kompensācijas pieprasīšana un izmaksāšana, pamatojoties uz šo likumu, neierobežo cietušā tiesības pieprasīt kompensāciju saskaņā ar Krimināprocesa likumu. Krimināprocesa likuma 350.panta pirmajā daļā noteikts, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu. Krimināprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā noteikts, ka cietušajam ir tiesības iesniegt pieteikumu par radītā kaitējuma kompensāciju jebkurā krimināprocesa stadijā līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā. Pieteikumā jāpamato par mantisko zaudējumu pieprasītās

[43] Juridiskās palīdzības administrācijas 2021.gada 11.janvāra elektroniskā pasta vēstule VBTAI

kompensācijas apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām — tikai jānorāda. Minētā panta otrajā daļā noteikts, ka pieteikumu var iesniegt rakstveidā vai izteikt mutvārdos. Mutvārdu pieteikumu procesa virzītājs ieraksta protokolā. Tādējādi, ja bāriņtiesas pārstāvis ir atzīts par nepilngadīgā cietušā pārstāvi kriminālprocesā, bāriņtiesas pārstāvim, pārstāvot nepilngadīgā intereses kriminālprocesā, ir visas Kriminālprocesa likumā noteiktās tiesības, tai skaitā Kriminālprocesa likuma 351.pantā paredzētās tiesības – iesniegt pieteikumu par noziedzīga nodarījuma rezultātā radītā kaitējuma atlīdzināšanu.[44]

Vienlaikus Juridiskās palīdzības administrācija ir vērsusi gan bāriņtiesu, gan VBTAI vērību uz to, ka ne visos gadījumos kompensācija pieprasāma. Izvērtējot Juridiskās palīdzības administrācijā saņemtos valsts kompensācijas pieprasījumus un tiem pievienotos dokumentus, ir konstatēti gadījumi, kad bāriņtiesas, īstenojot bērna personiskās un mantiskās intereses un tiesības, pieprasa valsts kompensāciju par noziedzīgiem nodarījumiem, kuru rezultātā nav iestājušās likuma 3.panta ceturtajā daļā minētās sekas. Visbiežāk tie ir noziedzīgi nodarījumi, kuriem noteikta kvalifikācija pēc Krimināllikuma 130.panta "Tīšs viegls miesas bojājums"[45] un 174.panta "Cietsirdība un vardarbība pret nepilngadīgo" pazīmēm. Minētajos gadījumos cietušajam ir tiesības pieprasīt kaitējuma kompensāciju Kriminālprocesa likuma 351.pantā noteiktajā kārtībā[46]. Aicinām neskaidrību gadījumā par nepilngadīgo cietušo tiesībām uz valsts kompensāciju un valsts kompensācijas pieprasīšanas kārtību sazināties ar Juridiskās palīdzības administrācijas Juridisko nodaļu.

Juridiskās palīdzības administrācija 2021.gada 18.janvāra vēstulē VBTAI vērsusi vērību uz nepieciešamību aktualizēt jautājumu par valsts kompensācijas cietušajam mērķi un saņemtās kompensācijas atbilstošu izlietojumu. Analizējot citu valstu pieredzi, kā arī noskaidrojot Tieslietu ministrijas viedokli, Juridiskās palīdzības administrācija norāda, ka valsts kompensācijas saņemšanas mērķis ir sniegt tūlītēju un nekavējošu atbalstu, maksimāli ātri mazināt noziedzīga nodarījuma radītās sekas cietušajam.

Minētais iziet no likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 3.panta otrajā daļā nostiprinātā nosacījuma, ka cietušajam ir tiesības uz valsts kompensāciju arī tad, ja noziedzīga nodarījuma izdarītājs vai viņa līdzdalībnieks nav noskaidrots vai viņš saskaņā ar Krimināllikumu nav saucams pie krimināltatbildības, kas nozīmē, ka cietušais tiesīgs saņemt valsts kompensāciju, kolīdz Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā par tādu ir atzīts.

VBTAI ieskatā, valsts kompensācijas cietušajam mērķis ir kompensēt noziedzīgā nodarījumā nodarīto (gan morālo, gan fizisko) kaitējumu un tās izlietošana ir skatāma kopsakarībā ar atbalsta un palīdzības sniegšanu cietušajam bērnam, nozieguma rezultātā radīto traumatisko seku mazināšanai – respektīvi, izlietojuma mērķim jābūt bērna emocionālā un fiziskā stāvokļa uzlabošanai vai stabilizēšanai, katrā individuālā gadījumā izvērtējot nepieciešamību (piemēram, papildus valsts vai pašvaldības nodrošinātajai sociālajai rehabilitācijai, iespējams, tiek saskatīta nepieciešamība citas psihoterapijas vai mūzikas/mākslas terapijas apmaksai). Protams, var būt

[44] Juridiskās palīdzības administrācijas 2021.gada 11.janvāra elektroniskā pasta vēstule VBTAI

[45] Miesas bojājumu smaguma pakāpju detalizētāks apraksts atrodams likuma "Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību" 3. pielikumā;

[46] Juridiskās palīdzības administrācijas 2021.gada 11.janvāra elektroniskā pasta vēstule VBTAI

situācijas, kurās bērna likumiskais pārstāvis saskatīs citus, bērna interešu nodrošināšanai, atbilstošus kompensācijas izlietojumus – piemēram, apmaksājot kādas bērnam nozīmīgas un emocionālo pašsajūtu uzlabojošas brīvā laika nodarbības.

Lai arī normatīvais regulējums skaidri neparedz valsts kompensācijas ieskaitīšanu bērna krājkontā kredītiestādē, jo primārais tās mērķis ir segt tūlītējās vajadzības, kas radušās noziedzīgā nodarījuma rezultātā, gadījumos, ja kompensācijas saņemšanas brīdī to nav nepieciešams izlietot vai arī, ja pēc nepieciešamo vajadzību segšanas atlikuši kompensācijas līdzekļi, ja tas atbilst bērna labākajām interesēm, var tikt ieskaitīti bērna krājkontā kredītiestādē, par ko likumiskajam pārstāvim atbilstoši tiesību aktos noteiktajam jāsniedz ikgadējais norēķins bāriņtiesai.

Atbilstoši Bāriņtiesu likumā noteiktajai bāriņtiesas kompetencei gadījumos, kad valsts kompensācijas cietušajiem nepilngadīgais saņēmējs atrodas ārpusģimenes aprūpē, bērna likumiskā pārstāvja darbība ir bāriņtiesas uzraudzībā. Līdz ar to bāriņtiesai, uzraugot ārpusģimenes aprūpē esoša bērna tiesību un interešu ievērošanu, sadarbojoties ar bērna likumisko pārstāvi, jāpārliecinās, ka valsts kompensācija bērnam kā cietušajam kriminālprocesā tiek izlietota tai paredzētajam mērķim, t.sk., lai saņemtā kompensācija netiktu izlietota ikdienas aprūpes nodrošināšanai (apģērbs, apavi, pārtikas preces, sadzīves priekšmeti), vai pat trešo personu vajadzību izmaksu segšanai.

Piemērs

16 gadus vecā A tika atzīta par cietušu no seksuālas vardarbības un tika izmaksāta valsts kompensācija cietušajam. Naudas līdzekļi tika ieskaitīti uz A vārda atvērta konta, kam piesaistīta bankas karte. Tika noskaidrots, ka saņemtos naudas līdzekļus izlietoja persona, kura bija aizdomās turamais krimināprocesā par seksuālo vardarbību pret A, savu vajadzību, t.sk., alkoholisko dzērienu un cigarešu iegādei.

Bērnam pienākošos valsts kompensāciju cietušajam 600 EUR apmērā saņēma bērna aizbildne. Pēc laika noskaidrojās, ka par saņemtajiem līdzekļiem bērnam iegādātas jauni sporta apavi un apģērbs, tomēr par vairāk kā 400 EUR izlietojumu aizbildne nespēja/nevēlējās sniegt informāciju. Vēlāk tika noskaidrots, ka līdzekļi izlietoti citu ģimenē augošo bērnu vajadzībām, kā arī mājsaimniecības uzturēšanai.

2.6. Vecāka, aizbildņa, audžuģimenes vai viesģimenes informēšana par iespējamo apdraudējumu bērnam un personas sodāmības faktu

Lai nodrošinātu bērnu aizsardzību no iespējamas vardarbības, Valsts probācijas dienesta likumā un Latvijas Sodu izpildes kodeksā paredzēti gadījumi, kad brīvības atņemšanas iestādes administrācija vai Valsts probācijas dienests, **informē bāriņtiesu** par noteiktajā teritorijā mītošām potenciāli bīstamām personām un par iespējamiem draudiem, kas var rasties bērnam.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 112.^{2} panta pirmajā daļā noteikts, ka brīvības atņemšanas iestāde nosūta bāriņtiesai informāciju par personu, kas tiek atbrīvota pēc soda izpildīšanas **par tīšiem vardarbīgiem noziedzīgiem nodarījumiem vai noziedzīgiem nodarījumiem pret dzimumneaizskaramību un tikumību**. Savukārt Valsts probācijas dienests, pamatojoties uz Valsts

probācijas dienesta likuma 18.[1] panta pirmajā un otrajā daļā noteikto, nosūta bāriņtiesai informāciju par attiecīgo klientu, kas ir sodīts par tīšiem vardarbīgiem noziedzīgiem nodarījumiem vai noziedzīgiem nodarījumiem pret dzimumneaizskaramību un tikumību neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas. Turklāt Valsts probācijas dienests var sniegt ziņas arī gadījumos, ja Valsts probācijas dienesta iegūtās ziņas rada pamatotas aizdomas par bērna veselības, dzīvības un pilnvērtīgas attīstības apdraudējuma iespējamību[47] un probācijas klients dzīvo vai plāno dzīvot ģimenē, kurā ir bērni.

Bāriņtiesu likuma 44.[1] pantā noteikts, ka bāriņtiesa **nekavējoties** informē bērna vecāku, aizbildni, audžuģimeni vai viesģimeni par tās personas sodāmības faktu, ar kuru tai ir nedalīta saimniecība, ja persona atgriežas no brīvības atņemšanas iestādes pēc soda izciešanas par Krimināllikuma 159., 160., 161., 162., 162.[1], 164., 165. un 166.pantā minēto noziedzīgo nodarījumu, kurā cietušais ir bijis nepilngadīgs.

Bāriņtiesa, pamatojoties uz iegūtajām ziņām par bērna veselības, dzīvības vai pilnvērtīgas attīstības apdraudējuma iespējamību, **nekavējoties uzaicina** bērna vecāku, aizbildni, audžuģimeni vai viesģimeni ierasties bāriņtiesā vai **apmeklē to personīgi** un informē bērna vecāku, aizbildni, audžuģimeni vai viesģimeni par iespējamo apdraudējumu bērnam un par personas, kas rada šādu apdraudējumu, sodāmības faktu, kā arī sniedz informāciju par ieteicamo rīcību un atbalsta pakalpojumu saņemšanas iespējām.

Vēršam uzmanību, ka saņemtā informācija no Valsts policijas teritoriālās struktūrvienības, brīvības atņemšanas iestādes administrācijas vai no Valsts probācijas dienesta par probācijas klientu ir **ierobežotas pieejamības informācija**. Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmajā daļā noteikts, ka ierobežotas pieejamības informācija ir tāda informācija, kura ir paredzēta ierobežotam personu lokam sakarā ar darba vai dienesta pienākumu veikšanu un kuras izpaušana vai nozaudēšana šīs informācijas rakstura un satura dēļ apgrūtina vai var apgrūtināt iestādes darbību, nodara vai var nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm.

Vecāks, aizbildnis, audžuģimene vai viesģimene tiek brīdināta par atbildību saistībā ar šajā pantā minētās informācijas izpaušanu trešajām personām. Savukārt pašai personai, par kuras sodāmības faktu informē vecāku, aizbildni, audžuģimeni vai viesģimeni, par to ziņas nesniedz.

Tā kā bāriņtiesas darbības mērķis ir prioritāri nodrošināt bērnu tiesību un interešu aizsardzību, būtiski ir **iegūt informāciju par to**, vai notiesātā persona plāno dzīvot vai jau dzīvo kopā ar ģimeni, kurā ir nepilngadīgi bērni. Minēto informāciju var iegūt izmantojot Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Iedzīvotāju reģistru vai arī citus līdzekļus – piemēram, jau bāriņtiesas rīcībā esošās vai no sociālā dienesta, pašvaldības policijas iegūtās ziņas.

Ja tiek noskaidrots, ka ģimenē nav nepilngadīgu bērnu, bāriņtiesa turpmākas darbības neveic, bet informāciju patur zināšanai, ja turpmākajā darba procesā (t.sk., arī citās bāriņtiesā risināmās lietās) tomēr tiktu iegūta informācija par notiesātās personas saistību ar kādu no ģimenēm, kurās atrodas nepilngadīgi bērni vai citas personas ar ierobežotu rīcībspēju. Vienlaikus bāriņtiesai jāsadarbojas ar citām bāriņtiesām, ja kļūst zināms, ka notiesātā persona ir mainījusi dzīvesvietu uz citu pašvaldību.

[47] Valsts probācijas dienesta likuma 18.1 panta ceturtā daļa

Savukārt, ja notiesātā persona dzīvo ģimenē, kurā ir nepilngadīgi bērni, bāriņtiesai, ievērojot informācijas konfidencialitāti, nepieciešams iegūt informāciju par bērnu stāvokli ģimenē, t.sk., informāciju no bērnu izglītības iestādēm, ģimenes ārsta un citām institūcijām vai personām, kas varētu sniegt ziņas par bērnu aprūpi ģimenē, attiecībām ar ģimenes locekļiem un iespējamām bērnu uzvedības izmaiņām. Vēršam uzmanību, ka nepieciešams rūpīgi vērtēt visu saņemto informāciju un pārliecināties, vai nepastāv bērnu tiesību un interešu apdraudējums. Turklāt apdraudējums jāvērtē kontekstā ar konkrētu notiesātās personas sodāmību.

Ja iegūtā informācija liecina par iespējamu apdraudējumu bērna veselībai, dzīvībai vai pilnvērtīgai attīstībai, bāriņtiesai nekavējoties jāveic darbības kompetences ietvaros, lai to novērstu un jāizvērtē nepieciešamība šķirt bērnu no ģimenes, vienlaikus par konstatēto informējot tiesībsargājošās iestādes. Papildus vēršam uzmanību, ka gadījumos, ja ģimenē, kur plāno dzīvot vai jau dzīvo notiesātā persona, atrodas persona ar ierobežotu rīcībspēju, bāriņtiesai analoģiski kā gadījumos ar nepilngadīgiem bērniem, ar lielu rūpību jāpārliecinās, vai netiek apdraudētas personas ar ierobežotu rīcībspēju tiesības un intereses.

BĀRIŅTIESAS RĪCĪBAS MODELIS

Saņemot informāciju par personu, kura sodīta par tīšiem vardarbīgiem noziedzīgiem nodarījumiem vai noziedzīgiem nodarījumiem pret dzimumneaizskaramību un tikumību.

Bāriņtiesā tiek saņemta informācija no Valsts probācijas dienesta vai brīvības atņemšanas iestādes administrācijas par notiesāto personu, kura deklarēta vai plāno faktiski dzīvot bāriņtiesas darbības teritorijā.

⇩

Bāriņtiesa noskaidro, vai ģimenē, kurā dzīvo vai plāno dzīvot notiesātā persona, nav nepilngadīgu bērnu.

⇩ ⇩

Ja ģimenē nav nepilngadīgu bērnu, bāriņtiesa informāciju patur turpmākai zināšanai un sadarbojas ar citām bāriņtiesām, ja noskaidrots, ka notiesātā persona ir mainījusi dzīvesvietu.

Ja ģimenē **ir nepilngadīgi bērni**, bāriņtiesa, **informē** bērna vecāku, aizbildni, audžuģimeni vai viesģimeni par iespējamo apdraudējumu bērnam un par personas, kas rada šādu apdraudējumu, sodāmības faktu, kā arī sniedz informāciju par ieteicamo rīcību un atbalsta pakalpojumu saņemšanas iespējām

⇩

Ievērojot informācijas konfidencialitāti, bāriņtiesa **pieprasa informāciju** no bērna izglītības iestādēm, ģimenes ārsta un citām institūcijām vai personām, kurām var būt ziņas par bērna aprūpi ģimenē, bērna un pārējo ģimenes locekļu savstarpējām attiecībām, kā arī par iespējamām izmaiņām bērna uzvedībā.

⇩ ⇩

Ja konstatēts, ka **nepastāv** bērna tiesību un interešu **apdraudējums**, kas prasītu tūlītēju bāriņtiesas rīcību, bāriņtiesa informāciju patur turpmākai zināšanai.

Ja bāriņtiesai rodas **aizdomas par iespējamiem bērnu tiesību pārkāpumiem**, tā nekavējoties veic darbības kompetences ietvaros bērnu tiesību aizsardzības nodrošināšanai (skat. Bērna šķiršana no ģimenes vardarbības dēļ , Bērna aizsardzība pret vardarbīgo personu, Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu).

3. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu

(pirmreizēji publicēta 04.09.2019.)

3.1. Vispārīgs aizgādības tiesību raksturojums

Līdz pilngadības sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā. Aizgādība ir vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērnu un viņa mantu un pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās.[48]

Rūpes par bērnu nozīmē viņa aprūpi, uzraudzību un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu.[49] Savukārt bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam).[50] Vecāku pienākums ir samērā ar viņu spējām un mantas stāvokli uzturēt bērnu. Šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt. Strīdus par uzturlīdzekļiem bērnam izšķir tiesa.[51]

Bērna uzraudzība nozīmē rūpes par bērna paša drošību un trešās personas apdraudējuma novēršanu.[52]Ar tiesībām noteikt bērna dzīvesvietu saprotama dzīvesvietas ģeogrāfiskā izvēle un mājokļa izvēle.[53] Īstenojot tiesības noteikt bērna dzīvesvietu, vecāki var atprasīt bērnu no jebkuras trešās personas. Šīs vecāku tiesības var ierobežot, ja bāriņtiesa atzīst, ka ir faktiski šķēršļi, kas vecākiem liedz iespēju īstenot aizgādību.[54]Rūpes par bērna mantu nozīmē gādību par bērna mantas uzturēšanu un izmantošanu tās saglabāšanai un vairošanai.

Tēvs un māte uz aizgādības tiesību pamata ir sava nepilngadīgā bērna dabiskie aizbildņi.[55] Vecāki kopīgi pārstāv bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās (koppārstāvība). Ja vecāki dzīvo šķirti, koppārstāvība iespējama tikai tad, ja abi vecāki ir vienojušies par kopīgu aizgādību vai ir pieņemams, ka pastāv vecāku kopīga aizgādība.[56]

Viens no vecākiem vienpersoniski pārstāv bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās, ja:

1. otrs vecāks nav sasniedzis pilngadību, izņemot gadījumu, kad viņš ir stājies laulībā;
2. otrs vecāks ir miris;

---

[48] Latvijas Republikas Civillikums 177.pants

[49] Latvijas Republikas Civillikums 177.pants

[50] Latvijas Republikas Civillikums 177.pants

[51] Latvijas Republikas Civillikums, 179 pants

[52] Latvijas Republikas Civillikums, 179 pants

[53] Latvijas Republikas Civillikums, 179 pants

[54] Latvijas Republikas Civillikums, 189 pants

[55] Latvijas Republikas Civillikums, 223.pants

[56] Latvijas Republikas Civillikums, 186.pants

ar vienošanos vai tiesas spriedumu nodibināta viena vecāka atsevišķa aizgādība, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar likumu bērnu viņa personiskajās attiecībās pārstāv abi vecāki.[57]

Kopā dzīvojoši vecāki aizgādību īsteno kopīgi. Ja vecāki dzīvo šķirti, vecāku kopīga aizgādība turpinās. Bērna aprūpi un uzraudzību īsteno tas no vecākiem, pie kura bērns dzīvo. Jautājumos, kas var būtiski ietekmēt bērna attīstību, vecāki lēmumu pieņem kopīgi. Vecāku domstarpības izšķir bāriņtiesa, ja likumā nav noteikts citādi. Vecāku kopīga aizgādība izbeidzas, kad, pamatojoties uz vecāku vienošanos vai tiesas nolēmumu, tiek nodibināta viena vecāka atsevišķa aizgādība.[58]

Aizgādība izbeidzas (Latvijas Republikas Civillikums, 198.pants):

1. ar vecāku vai bērna nāvi;
2. kad pazudušais no vecākiem atzīts par mirušu;
3. kad bērnu adoptējusi trešā persona;
4. kad bērns sasniedzis pilngadību.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.pants nosaka, ka bērnu **var šķirt no ģimenes**, ja:

1. bērna dzīvība, veselība vai attīstība ir nopietni apdraudēta vardarbības dēļ vai ir pamatotas aizdomas par vardarbību pret bērnu, kā arī aprūpes trūkuma vai mājas apstākļu (sociālās vides) dēļ;
2. bērns nopietni apdraud savu veselību vai attīstību, lietojot alkoholu, narkotiskās vai toksiskās vielas;
3. bērns ir izdarījis noziedzīgu nodarījumu.

Svarīgi!

Bērns šķirams no ģimenes, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot ģimenē. Ģimenes izlikšana no dzīvojamām telpām nedrīkst būt par iemeslu bērna šķiršanai no vecākiem.

Vēršam uzmanību, ka Latvijas Republikas Augstākā tiesa judikatūrā norādījusi, ka vispārīgā gadījumā bāriņtiesai pirms bērnu šķiršanas no ģimenes sākotnēji ir jāizvērtē, vai primāri vecāki var novērst bērnu attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, un tikai tad, ja vecāki tos nenovērš un bērnu palikšana ģimenē apdraud bērnu dzīvību un veselību, lemt par bērnu šķiršanu no ģimenes un secīgi par vecāku aizgādības tiesībām[59].

Šķirot bērnu no ģimenes, viņam tiek nodrošināta ārpusģimenes aprūpe pie aizbildņa vai audžuģimenē. Ārpusģimenes aprūpi bērnu aprūpes iestādē nodrošina tikai gadījumos, kad aprūpe pie aizbildņa vai audžuģimenē nav piemērota konkrētam bērnam. Bērnu aprūpes iestādē bērns atrodas līdz brīdim, kad viņam tiek nodrošināta piemērota aprūpe pie aizbildņa vai audžuģimenē.[60]

---

[57] Latvijas Republikas Civillikums, 186.pants

[58] Latvijas Republikas Civillikums, 178.pants

[59] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2017.gada 29.decembra spriedums lietā Nr. A420218516. 2.1.tēze

[60] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 27.pants

3.2. Aizgādības tiesību pārtraukšana vecākiem

3.2.1. Aizgādības tiesību pārtraukšanas iemesli

Aizgādības tiesības vecākam tiek <u>pārtrauktas</u>, ja bāriņtiesa atzīst, ka:

1. ir faktiski šķēršļi, kas liedz vecākam iespēju aprūpēt bērnu;

Par faktiskiem šķēršļiem var uzskatīt gadījumus, kad objektīvi radušies šķēršļi bērnu aprūpei un audzināšanai, turklāt bērna vecāki bērna aizgādības tiesības nespēj nodrošināt no savas gribas neatkarīgu iemeslu dēļ. Piemēram, *vecāki atrodas apcietinājumā vai ieslodzījuma vietā, izciešot sodu, kas saistīts ar brīvības atņemšanu*. Tāpat par faktisku šķērsli bērna aprūpei var tikt uzskatītas situācijas, kurās vecākiem bērna aprūpi liedz veikt viņu veselības stāvoklis, ar nosacījumu, ka vecāks pats nav lūdzis nodrošināt bērnam ārpusģimenes aprūpi sava veselības stāvokļa dēļ.

Par faktisku šķērsli bērna aprūpei var tikt uzskatīta situācija, kad bērnam netiek nodrošināta nepieciešamā aprūpe, un bāriņtiesa konstatējusi, ka bērna vecāku atrašanās vieta nav zināma – vai nu vecāki nav deklarējuši dzīvesvietu Latvijā un nav zināma viņu atrašanās vieta (to var apliecināt, piemēram, izziņa no Iedzīvotāju reģistra, apsekošanas akti dzīves vietā, izziņa no policijas, ka minētā persona atrodas meklēšanā u.c.) vai vecāks izsludināts meklēšanā, jo atrodas pēkšņā prombūtnē. Tādā gadījumā, lai tūlītēji aizsargātu bērna intereses, bāriņtiesai jāpieņem lēmums par bērna nodošanu ārpusģimenes aprūpē, nelemjot par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Vienlaikus, ja situācija nemainās un vecāks ir ilgstošā bezvēsts prombūtnē un nav iespējams noskaidrot viņa atrašanās vietu, bāriņtiesai būtu jālemj par aizgādības tiesību pārtraukšanu faktisko šķēršļu dēļ. Tā kā nav vienota definējuma, ko uzskatīt par ilgstošu prombūtni, bāriņtiesai jāvērtē bezvēsts prombūtnes ilgums kopsakarā ar veiktajiem pasākumiem personas meklēšanā un bērna labāko interešu prioritāte konkrētajā situācijā.

Jāuzsver, ka gadījumos, kad vecāks apzinās nespēju veikt pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu, ņemot vērā savu veselības stāvokli, bāriņtiesa nepieņem lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu, bet, pamatojoties uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 29.panta pirmo daļu, sadarbībā ar pašvaldības sociālo dienestu nodrošina bērnam aprūpi pie ārpusģimenes aprūpes pakalpojumu sniedzēja pēc vecāku lūguma. Arī situācijās, kad bērna vecāki nespēj veikt bērna aprūpi bērna veselības stāvokļa dēļ, bāriņtiesa nelemj par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem, savukārt pašvaldības sociālais dienests pēc vecāku lūguma nodrošina ģimenei nepieciešamo sociālo palīdzību vai sociālos pakalpojumus, vai, ja nepieciešams, bērna aprūpi pie ārpusģimenes pakalpojumu sniedzēja.[61]

2. bērns **atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos** vecāka vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ);

Tās ir situācijas, kad bāriņtiesas rīcībā nonāk informācija, kas norāda uz augstiem riskiem bērna veselībai, dzīvībai un turpmākai attīstībai.

[61] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 29.panta trešā daļa

Piemēram, vecāki nenodrošina bērnu ar uzturu, pienācīgu aprūpi, nenovērš apstākļus, kas rada bērnam veselības traucējumus un ierobežo bērna attīstību. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10.pantā noteikts, ka bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību. Katram bērnam ir jāsaņem atbilstošs uzturs, apģērbs un pajumte. Bērnam ar fiziskiem un garīgiem traucējumiem ir tiesības arī uz visu, kas nepieciešams viņa speciālo vajadzību apmierināšanai. Bērnam ir tiesības uz pastāvīgu dzīvesvietu.[62]

Bērna atrašanos veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāka vainas dēļ, piemēram, var raksturot šāda situācija (Situācijas raksturojums Rīgas pašvaldības policijas publicētā materiāla vietnē diena.lv):

Pārrunu laikā policisti dzīvoklī sajuta cigarešu dūmu smaku. Gan uz virtuves galda, gan blakus istabā, kurā uzturējās bērni, atradās pelnu trauki. Vaicājot sievietei, vai tiek smēķēts mazbērnu klātbūtnē, viņa atbildēja apstiprinoši. Vecmamma taisnojās, ka nesen viņu piemeklējušas veselības problēmas, tāpēc vairs nevarot iziet ārā uzsmēķēt. Tomēr atteikties no smēķēšanas arī negriboties, tāpēc nolemts smēķēt mazbērnu klātbūtnē.

Turpinot mājokļa apskati, pamanīts, ka grīdas ir netīras un lipīgas. Uz tām mētājās bērnu krāsojamās grāmatas, izlietotas autiņbiksītes, suņa izkārnījumi un barība. Pa istabu skraidīja divi mazi bērni, kuri burtiski no galvas līdz kājām bija nosmērējušies ar tumšu guaša krāsu. Tāpat ar guaša krāsu bija nosmērētas sienas un mēbeles.

Turpat istabā zīdaiņu gultiņā pie atvērta loga gulēja trešais bērns. Tikai pēc policistu aizrādījumiem sieviete logu aiztaisīja, zīdaini apsedza un viņam iedeva pudelīti. Likumsargi ievēroja, ka abi lielie bērni ir ne tikai nosmērējušies ar krāsu, bet arī to ēduši.

Uz notikuma vietu izsaukti Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta darbinieki, kuri nekavējoties uzsāka visu bērnu medicīniskās pārbaudes. To laikā konstatēts, ka zīdainim ir paaugstināta temperatūra un ilgstoši nav mainītas autiņbiksītes. Savukārt, pārbaudot bērnam iedoto pudelīti, radās aizdomas, ka zīdainim iedota sarūgusi pārtika. Mediķi nolēma visus bērnus hospitalizēt.[63]

3. vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību;

Bērna aprūpe ietver ne tikai atbilstoša uztura, apģērba un mājokļa nodrošināšanu, bet arī bērna veselības aprūpi, izglītošanu un audzināšanu, kas nav mazsvarīgākas par bērna fizisko vajadzību nodrošināšanu.[64] Izglītošana un audzināšana īstenojama tādējādi, lai bērns pilnvērtīgi attīstītos un turpmāk būtu gatavs patstāvīgai dzīvei sabiedrībā. Apstāklis, ka vecāki rūpējas par bērna labklājību, kā arī vecākam ar bērnu ir tuvas emocionālas saites, pats par sevi nenozīmē, ka tādējādi bērna aprūpes pienākums ir izpildīts pilnībā. Vecāku ziņā ir viņu ieskatā piemērotākais sava bērna aprūpes modelis. Tomēr, ja objektīvi ir konstatējams, ka aprūpes pienākums pilnībā netiek izpildīts tādā veidā un tik lielā mērā, ka var apdraudēt bērna veselību (arī

[62] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 10.pants

[63] https://www.diena.lv/raksts/latvija/riga/policisti-riga-antisanitaros-apstaklos-atrod-tris-mazus-bernus-14217929

[64] Latvijas Republikas Civillikums, 177.panta ceturtā daļa

dzīvību) un attīstību tūlīt, kā arī ilgtermiņā, kompetentajai iestādei bērna interesēs ir tiesības un pienākums iejaukties, liedzot vecākiem attiecīgā veida aprūpi turpināt.[65]

Ilgstoši atrodoties sociāli nelabvēlīgā vidē, bērns šos apstākļus var pieņemt kā normu, neapzinoties šo apstākļu ietekmi un bīstamību. Bāriņtiesai un, ja nepieciešams, arī tiesai katrā konkrētajā gadījumā ir jāizvērtē bērna vislabākās intereses, kuras, vērtējot objektīvi, var nesakrist ar bērna subjektīvo viedokli[66].

Situācijas piemērs no kādas aizgādību tiesību pārtraukšanas lietas:

Bāriņtiesā tika saņemta informācija, ka pa lielceļu staigā divi mazgadīgi bērni (meitene apmēram 3 gadus veca un nedaudz vecāks zēns), bērni atradās bez pieaugušo uzraudzības. Veicot bērnu dzīves apstākļu pārbaudi, noskaidrots, ka bērnu tēvs atradās alkohola reibumā, dzīvoklī nekārtība. Saskaņā ar bērnu tēva sniegto informāciju, bērna māte devusies ciemos pie saviem vecākiem. Bāriņtiesa pēc divām dienām kopā ar policijas inspektoru un sociālo darbinieku, veica atkārtotu dzīves apstākļu pārbaudi. Ģimenes dzīvesvietā konstatēts, ka bērni ir ieslēgti vieni dzīvoklī. Dzīvoklis atrodas daudzdzīvokļu mājas trešajā stāvā, zēnu istabā atvērts logs, mazgadīgie zēni netālu no atvērta loga spēlē spēles un grūstās savā starpā. Bāriņtiesā regulāri saņemta informācija par nepietiekamu bērnu aprūpes un audzināšanas nodrošināšanu.

4. vecāks ir devis piekrišanu bērna adopcijai, izņemot gadījumu, kad viņš kā laulātais ir devis piekrišanu tam, ka bērnu adoptē otrs laulātais;

Bāriņtiesa lemj par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, ja viņš ir atteicies no bērna aprūpes un audzināšanas, iesniedzot bāriņtiesā piekrišanu bērna adopcijai. VBTAI vērš uzmanību, ka fakts, ka vecāki piekrituši sava bērna adopcijai, pats par sevi aizgādības tiesības neierobežo.

Vienlaikus ņemams vērā, ka, saskaņā ar Civillikuma 169.pantu, māte piekrišanu sava bērna adopcijai nevar dot ātrāk kā sešas nedēļas pēc dzemdībām. Vēlamies uzsvērt, ka situācijās, kad bāriņtiesa saņem informāciju par jaundzimušā māti, kura vēlas dot piekrišanu sava bērna adopcijai, bāriņtiesai nekavējoties jāsazinās ar pašvaldības sociālo dienestu, lai bērna mātei neatliekami sniegtu psihosociālo atbalstu krīzes situācijā.

Situācijas piemērs no kādas bāriņtiesas lietas:

2019.gada 25.martā bāriņtiesā ieradās N.N.. Vīrietis sarunā norādīja, ka vēlas atteikties no sava 2018.gada 12.decembrī dzimušā dēla L.N.. N.N. uzskata, ka mediķi viņu ir piekrāpuši un nav savlaicīgi informējuši, ka dēlam ir Dauna sindroms. N.N. uzskata, ka no viņa šādas slimības nevar būt, tādēļ pēc dēla dzimšanas ir pārtraucis kopdzīvi ar dēla māti un vēlas atteikties no dēla aprūpes "oficiāli". N.N. atsakās apmeklēt sociālo darbinieku un psihologu, uzskata, ka savu lēmumu ir pieņēmis, izvērtējot visus apstākļus. N.N. iesniedz bāriņtiesā piekrišanu dēla L.N. adopcijai. Bāriņtiesā tika saņemta N.N. piekrišana dēla L.N. adopcijai un ierosināta lieta par L.N. aizgādības tiesību pārtraukšanu N.N..

[65] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 24.panta otrā daļa

[66] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 5.pants un 48.panta pirmā un otrā daļa

5. konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu, vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 1.panta 9^1 punktā definēts, ka **vardarbība** visu veidu fiziska vai emocionāla cietsirdība, seksuāla vardarbība, pamešana novārtā vai cita veida izturēšanās, kas apdraud vai var apdraudēt bērna veselību, dzīvību, attīstību vai pašcieņu. Savukārt minētā likuma 9.panta otrā daļa nosaka, ka pret bērnu nedrīkst izturēties cietsirdīgi, nedrīkst viņu mocīt un fiziski sodīt, aizskart viņa cieņu un godu.[67]

Situācijas piemērs no kādas bāriņtiesas lietas:

2018.gada 21.novembrī bāriņtiesā tika saņemta informācija no izglītības iestādes psiholoģes, ka S.S. ģimenē, iespējams, cieš no emocionālas un fiziskas vardarbības. Izglītības iestādes pedagogiem S.S. regulāri sūdzas par sliktu pašsajūtu, reiboņiem. Ir nemierīga, raudulīga. Sarunā ar skolas psiholoģi meitene norāda, ka bieži ir izsalkusi, jo vecāki mēdz viņu sodīt neļaujot ēst. Meitene nemāk pateikt, par ko viņu soda. Vēl kā sods var būt arī sišana ar žagaru vai dvieli pa kājām, vai stāvēt ārā vairākas stundas. Vecāki reti kad ir laipni, parasti S.S. tiekot rāta.

Likumdošanā noteikto bāriņtiesas pienākumu iesaistīties bērnu tiesību primārā aizsardzībā lietās, kas saistītas ar vardarbību pret bērnu, uzsvēris arī Latvijas Republikas Augstākā tiesa.[68] Proti, gadījumā, kad bāriņtiesai kļūst zināmi apstākļi, kas norāda uz iespējamu vardarbību pret bērniem, konkrētās lietas izskatīšana ir bāriņtiesas kompetencē. Tas nozīmē, ka bāriņtiesai lieta jāņem savā pārziņā un jāveic visas no tiesību normām izrietošās darbības situācijas noskaidrošanai un risināšanai, sākot ar faktisko apstākļu izpēti, piefiksēšanu dokumentārā vai citādā formā, iesaistīto personu viedokļu noskaidrošanu utt. Tāpat tieši bāriņtiesai šādā situācijā jālemj būtiski ar tiesībām uz ģimenes dzīvi saistīti jautājumi, proti, par nepieciešamību šķirt bērnus no ģimenes, nododot citu personu aprūpē, un vecāku aizgādības tiesību iespējamu ierobežošanu. Bāriņtiesa nevar šo jautājumu izlemšanu atstāt citām institūcijām. Otra institūcija, kas ir tiesīga šķirt bērnus no ģimenes un pieņemt lēmumu par bērnu ievietošanu krīzes centrā, ir policija saskaņā ar likuma „Par policiju" $12.^1$pantu.

Ievērojot minēto, saņemot ziņas par iespējamu vardarbību pret bērnu, bāriņtiesas pienākums ir nekavējoties pārbaudīt šo informāciju un izvērtēt veicamās darbības. Proti, ja pārbaudot informāciju konstatēts, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa veselību vai dzīvību, bāriņtiesai primāri jāizvērtē iespējas novērst dzīvības un veselības apdraudējumu bērnam ar līdzekļiem, kuri mazāk ierobežo bērna tiesības uzaugt ģimenē (pagaidu aizsardzība pret vardarbību, bērna nodošana citas personas, ar kuru bērnam ir emocionāla saikne, īslaicīgā aprūpē drošos apstākļos u.tml.). Ja bērna apdraudējumu ģimenē nav iespējams novērst ar šādiem līdzekļiem, bāriņtiesa lemj par bērna šķiršanu no ģimenes un pieņem vienpersonisku lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Gadījumos, ja pārbaudot informāciju konstatēts, ka nav pamata tūlītējai bērna šķiršanai no ģimenes, bet ierosināma lieta par aizgādības tiesību iespējamu pārtraukšanu, bāriņtiesai veicamas darbības atbilstoši Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmajā prim daļā noteiktajam.

---

[67] Bērnu tiesību aizsardzības likums, 9.pants

[68] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2017.gada 29.decembra spriedums lietā Nr. A420218516. 2.1.tēze.

Ievērojot minēto, saņemot ziņas par iespējamu vardarbību pret bērnu, bāriņtiesas pienākums ir nekavējoties pārbaudīt šo informāciju un izvērtēt veicamās darbības. Ievērojot, ka ģimenes locekļi bieži vien vardarbības faktu pret bērnu noliedz, brīžiem neizprot, kā arī nelabvēlīgo apstākļu novēršanai dotajā laika periodā var turpināt izturēties vardarbīgi pret bērnu un viņu ietekmēt, atbilstoši Bāriņtiesu likuma 23. pantā noteiktajam, bāriņtiesām ir tiesības veikt darbības bērna tūlītējai šķiršanai no ģimenes. Šāds bāriņtiesas lēmums var tikt pieņemts arī laikā, kad bāriņtiesā ierosināta aizgādības lieta un atbilstoši Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmās prim daļas regulējumam bāriņtiesa noteikusi vecākiem termiņu, kurā, sadarbojoties ar sociālo dienestu novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus. Ja bāriņtiesa šajā periodā saņem informāciju, kas liecina, ka ģimenē joprojām pastāv augsti vardarbības riski, vai atkārtoti konstatējamas vardarbības epizodes, kā arī vecāku īstenotā aizgādība nav vērsta uz pilnvērtīgu bērna attīstību, bet tieši pretēji nopietni to apdraud, radot bērnam nenovēršamu kaitējumu, bāriņtiesai jāvērtē nepieciešamība bērna interešu aizsardzībai, pieņemt vienpersonisku lēmumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Izvērstāka informācija par bāriņtiesas darbībām gadījumos, kad konstatēta vardarbība pret bērnu skatāma VBTAI izstrādātajos Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām vardarbības pret bērniem novēršanai.

6. Aizgādības tiesības vecākam var tikt pārtrauktas arī gadījumos, kad vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības, nepildot tiesas nolēmumu lietā, kas izriet no aizgādības vai saskarsmes tiesībām, ja tas nodara būtisku kaitējumu bērnam un ja nepastāv otram vecākam šķēršļi īstenot bērna aprūpi.[69]

Skaidrojumu par šīm situācijām sniedzis Latvijas Republikas Senāta Administratīvo lietu departaments ar 2018.gada 21.decembra spriedumu lietā Nr. A420294117, SKA-1598/2018.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments norāda, ka ar Civillikuma 203.panta trešo daļu ir radīts papildus mehānisms, kā gadījumā, ja ir konstatēta ļaunprātīga vecāka rīcība, nepildot tiesas nolēmumu, kas izriet no bērna aizgādības un saskarsmes tiesībām, nodrošināt bērna tiesību ievērošanu.

Civillikuma 203.panta trešās daļas piemērošanai nepieciešami šādi trīs kumulatīvi kritēriji:

1. **vecāks tieši ļaunprātīgi** (nevis aiz nezināšanas vai maldības) izmanto savas tiesības, nepildot tiesas nolēmumu;
2. šāda vecāka rīcība **rada būtisku kaitējumu** bērnam;
3. otram vecākam **nepastāv šķēršļi** īstenot bērna aprūpi.

Tiklīdz bāriņtiesai kļūst zināmi apstākļi par vecāka tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, nepildot tiesas nolēmumu, bāriņtiesa bērnu tiesību un interešu aizsardzības nolūkā uzsāk apstākļu noskaidrošanu un izvērtēšanu. Ja, izvērtējot konkrēto gadījumu no bērnu tiesību un interešu ievērošanas viedokļa, tostarp izpildās priekšnoteikumi lēmuma pieņemšanai, bāriņtiesa pieņem lēmumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, kurš ļaunprātīgi izmanto savas tiesības.

[69] Latvijas Republikas Civillikums (pieņemts 28.01.1937.), 203.pants// Valdības Vēstnesis.- Nr.41 (1937, 20.februāris).

Bāriņtiesa nevērtē šāda lēmuma iespējamo ietekmi uz tiesvedības procesiem un pieņemtajiem nolēmumiem vispārējās jurisdikcijas tiesās[70].

Situācijas, kurās tiek pārkāptas bērnu tiesības vecāku personisko savstarpējo attiecību risināšanā tiesvedībās, ir ļoti komplicētas un sarežģītas. Bāriņtiesai, saņemot informāciju par bērnu tiesību pārkāpumiem ģimenēs, kurās tiek šķirtas laulības vai risināti jautājumi par bērnu dzīvesvietu pēc vecāku kopdzīves izjukšanas, primāri lieta skatāma no bērna tiesību un interešu perspektīvas. Uzsverams, ka bāriņtiesa nerisina jautājumu ne par bērna dzīvesvietu vai ikdienas aprūpi pie kāda no vecākiem, bet vērtē nodarīto kaitējumu bērna veselībai, dzīvībai vai turpmākai pilnvērtīgai attīstībai vecāku konfliktu rezultātā.

Vai bāriņtiesai būtu jāierosina lieta un jāpieņem lēmums par aizgādības tiesību pārtraukšanu, ja tiek saņemts otra vecāka iesniegums ar lūgumu lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu otram vecākam, jo viņa ieskatā otrs vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību?

VBTAI viedoklis

VBTAI funkcijas, uzdevumus un kompetenci nosaka Ministru kabineta 2021. gada 7. septembra noteikumos Nr. 611 „Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas nolikums", kas neparedz VBTAI tiesības sniegt saistošu skaidrojumu par tiesību normu piemērošanu vai veikt normatīvo aktu oficiālu interpretāciju. Līdz ar to VBTAI sniegtais skaidrojums ir vērtējams kā VBTAI viedoklis, kas nav saistošs citām personām.

Satversmes 104. pants noteic: "Ikvienam ir tiesības likumā paredzētajā veidā vērsties valsts un pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem un saņemt atbildi pēc būtības. [..]". Ar Satversmes 104. pantā ietverto vārdu "atbilde" saprotama gan formāla atbilde, ar kuru personai tiesību un pienākumu loks nemainās, gan atbilde, ar kuru privātpersonai tiek izlemts kāds viņai būtisks jautājums. Kā redzams, Satversme norāda, ka veidu, kādā tiek realizētas tiesības uz atbildi, nosaka likums.

Savukārt iestāžu pienākums ir likumā noteiktajā kārtībā sniegt atbildi, kurā ir izvērtēti uzdotie jautājumi, un tie motivēti atbildēti. Atbildes saturu nosaka attiecīgo jomu regulējošais likums.

Divi galvenie (bet ne vienīgie) procesuālie likumi, kas vispārīgi regulē kārtību, kādā veidā personas vēršas iestādē un kādā veidā iestādei ir jāsniedz atbilde, un, kā attiecīgo atbildi vai neatbildēšanu var pārsūdzēt, ir Administratīvā procesa likums (turpmāk – APL) un Iesniegumu likums.

APL galvenais mērķis ir noteikt kārtību, kādā privātpersona (izņēmuma gadījumos arī publisko tiesību juridiskā persona) risina jautājumus, kas tieši skar viņas tiesības vai tiesiskās intereses. Tas izriet no APL 25. panta pirmās daļas, kas noteic, ka iesniedzējs ir privātpersona, kura vēršas iestādē, lai nodibinātu, grozītu, konstatētu vai izbeigtu konkrētas publiski tiesiskās at-

[70] Latvijas Republikas Senāts Administratīvo lietu departamenta 2018.gada 21.decembra SPRIEDUMS Lietā Nr. A420294117, SKA-1598/2018

tiecības. Tātad iesniedzējs šā likuma izpratnē ir persona, kura vēršas ar lūgumu izdot administratīvo aktu. Iesniedzēja subjektīvās tiesības lūgt izdot administratīvo aktu parasti izriet no kāda cita likuma, piemēram, tiesības lūgt izšķirt vecāku strīdu par bērna uzvārda, vārda vai tautības ierakstu, ja vecāki par to nevar vienoties, izriet no Bāriņtiesu likuma.

Savukārt Iesniegumu likuma galvenais mērķis, kurš nostiprināts arī tā 1. pantā, ir veicināt privātpersonas līdzdalību valsts pārvaldē. Iesniegumu likums noteic ikviena tiesības vērsties iestādē (kas ir arī privātpersona, ja tā īsteno valsts pārvaldes uzdevumus) ar iesniegumu – lūgumu, sūdzību, priekšlikumu vai jautājumu. Tiesības saņemt atbildi atšķirībā no administratīvā akta nav saistītas ne ar vienu citu likumu, tās ir tiesības pašas par sevi. Tāpēc atbildes sniegšana uzskatāma par faktisko rīcību, nevis par administratīvo aktu.

Tas, ka ar lūgumu Iesniegumu likuma izpratnē nav jāsaprot arī lūgums izdot administratīvo aktu, izriet no Iesniegumu likuma 2. panta pirmās daļas, kas noteic, ka šis likums neattiecas uz informācijas pieprasījumiem, kas izskatāmi saskaņā ar Informācijas atklātības likumu, kā arī uz iesniegumiem, kuriem saskaņā ar likumu noteikta cita izskatīšanas kārtība. APL nosaka iepriekš minēto iesniegumu citu izskatīšanas kārtību.

APL pārņem Satversmes 104. panta nodrošināšanas funkciju gadījumā, ja persona nesaņem atbildi Iesniegumu likuma kārtībā vai saņem atteikumu un vēlas to apstrīdēt vai pārsūdzēt. Proti, Iesniegumu likuma 10. panta otrā daļa noteic, ka neatbildēšana uz iesniegumu, atbildes nesniegšana likumā noteiktajā termiņā vai kārtībā ir apstrīdama un pārsūdzama kā iestādes faktiskā rīcība.

Jāuzsver, ka šajā gadījumā runa ir par neatbildēšanu vispār, proti, par gadījumiem, kad persona nav saņēmusi nekādu atbildi. No minētās normas izriet, ka neatbildēšana ir faktiskā rīcība. Tas izriet arī no APL 89. panta otrajā daļā dotās faktiskās rīcības definīcijas, proti, ka faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām (šajā gadījumā – ar Iesniegumu likuma normām) bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību (šajā gadījumā – sniegt atbildi). Atbilstošākais prasījums, ar ko tādā gadījumā var vērsties tiesā, ir prasījums par faktisko rīcību – atbildes sniegšanu – atbilstoši APL 184. panta 2. punktam.

Būtiski ir atzīmēt, ka gadījumā, ja privātpersona nav saņēmusi nekādu atbildi uz iesniegumu par administratīvā akta izdošanu (proti, uz iesniegumu APL izpratnē), viņa arī var apstrīdēt un pārsūdzēt šādu rīcību, taču prasījums šādā gadījumā ir nevis faktiskās rīcības veikšana (tātad kaut kādas atbildes sniegšana), bet gan prasījums par attiecīgā administratīvā akta izdošanu atbilstoši APL 184. panta 1. punktam. Privātpersonas interesēs ir saņemt konkrēto administratīvo aktu, nevis atbildi vai informāciju kā tādu. Atbilstoši APL 188. panta piektajai daļai, ja iestāde vai augstāka iestāde nav pieteicējam paziņojusi savu lēmumu sakarā ar viņa iesniegumu, pieteikumu tiesā var iesniegt viena gada laikā no dienas, kad persona ar iesniegumu vērsusies iestādē vai augstākā iestādē.

Iesniegumu likuma 10. panta trešajā daļā teikts, ka iesnieguma atstāšana bez izskatīšanas vai citāda atteikšanās atbildēt uz iesniegumu ir apstrīdama un pārsūdzama kā administratīvais akts. Atšķirībā no neatbildēšanas vispār, kas rada tikai faktiskas sekas, atteikums satur tiesiskus apsvērumus – kaut kādu apstākļu dēļ atbilde nepienākas. Tā kā šādā gadījumā atbilde satur arī tiesiskus apsvērumus, tā pārsūdzama kā administratīvais akts. Taču "kā administratīvais akts" nenozīmē, ka šādā gadījumā tiesā jāprasa administratīvā akta izdošana. Tiesā atbilstošākais

prasījums ir tas pats kā neatbildēšanas gadījumā, proti, faktiskās rīcības veikšana – atbildes sniegšana (nevis administratīvā akta izdošana).

Ja iesnieguma mērķis ir mainīt konkrētas tiesiskās attiecības publisko tiesību jomā, Bāriņtiesas uzdevums ir personas iesniegto iesniegumu nošķirt no citiem personas iesniegumiem iestādei, proti, no[71]:

- *iesnieguma Iesniegumu likuma izpratnē*, kas ir dokuments, kurā ietverts iestādes kompetencē esošs lūgums, sūdzība, priekšlikums vai jautājums; atbildot uz šādu iesniegumu, iestāde sagatavo informāciju, kas pati par sevi neietekmē personas publiski tiesiskās attiecības un nav uzskatāma par administratīvo aktu;
- *informācijas pieprasījuma Informācijas atklātības likuma izpratnē*; atbildot uz informācijas pieprasījumu, iestāde sniedz jau esošu informāciju; iestādes atbilde pati par sevi neietekmē personas publiski tiesiskās attiecības un nav uzskatāma par administratīvo aktu;
- *citos APL pantos un normatīvajos aktos minētajiem iesniegumiem*, kuri nerada personai subjektīvās tiesības iniciēt administratīvo procesu iestādē, piemēram, lūgumu iestādei ierosināt administratīvi procesu pēc iestādes iniciatīvas (šāds ierosinājums nerada personai iesniedzēja procesuālo statusu, ja personai pašai konkrētajā gadījumā nav subjektīvas tiesības iniciēt administratīvo procesu).

Tas, ka lietās par aizgādības tiesību pārtraukšanu, bērna vecākiem ir subjektīvas tiesības prasīt Bāriņtiesai pārbaudīt, vai nepastāv kāds no Civillikuma 203. panta pirmajā daļā noteiktajiem aizgādības tiesību pārtraukšanas pamatiem, VBTAI ieskatā, nenozīmē, ka personai ir tiesības prasīt konkrēta satura administratīvā akta (lēmuma) izdošanu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu bērna otram vecākam.

Saskaņā ar jau iepriekš minēto, atgādināms, ka iesniegumu iestādei var iesniegt privātpersona, kuras tiesības vai tiesiskās intereses ir aizskartas vai var tikt aizskartas. No minētā izriet, ka personas subjektīvās tiesības prasīt no valsts (plašā nozīmē) savu interešu ievērošanu izriet no objektīvajām tiesībām, tātad materiālo tiesību normām. Konvencijas par bērna tiesībām 18. panta pirmajā daļā noteikts, kā vecāki vai attiecīgajos gadījumos aizbildņi ir galvenās personas, kas atbildīgas par bērna audzināšanu un attīstību. Nodrošināt, lai vislabāk tiktu aizsargātas bērna intereses, ir svarīgākais viņu rūpju objekts. Turklāt, tā kā nepilngadīgajam nav rīcības spējas, viņu visos tiesiskos darījumos pārstāv vecāki vai, atbilstoši Civillikuma 261. pantam – aizbildnis.

Saskaņā ar Bāriņtiesu likumu bāriņtiesa ir aizbildnības un aizgādnības iestāde, kuras darbības prioritāte ir nodrošināt bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību un tiesisko interešu aizsardzību. Bāriņtiesas pienākums saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 17. panta 2. punktu ir izskatīt iesniegumus un sūdzības, tostarp iesniegumus un sūdzības par vecāka rīcību. Tikai bāriņtiesas kompetencē ir lemt par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanas vecākam nepieciešamību (Civillikuma 203. panta pirmā daļa un Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmā daļa). 2014. gada 17. janvāra Administratīvā rajona tiesas spriedumā lietā Nr. A420486613 norādīts "[..] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Departaments) ir analizējis minētās tiesību normas un izdarījis turpmāk minētos secinājumus saistībā ar Bāriņtiesas rīcību bērna aprūpes

[71] Administratīvā procesa likuma komentāri 2013.- Rīga: Tiesu namu aģentūra 2013, 325. lpp 4. punkts.

tiesību atņemšanas procesā. Proti, Departaments ir atzinis, ka no minētajām tiesību normām izriet pieteicēja tiesības vērsties bāriņtiesā ar iesniegumu vai sūdzību par otra vecāka rīcību, savukārt bāriņtiesas pienākums ir šādu iesniegumu izskatīt. Taču tiesību normas neparedz tiesības prasīt bāriņtiesai konkrēta satura administratīvā akta – lēmuma par aprūpes tiesību atņemšanu – izdošanu. Bāriņtiesai jāvērtē gan iesniegumā norādītie fakti, gan aprūpes tiesību atņemšanas nepieciešamība konkrētajā situācijā. [..] Tiesas ieskatā iepriekš minētie Departamenta secinājumi par aprūpes tiesību atņemšanu ir attiecināmi arī uz aizgādības tiesību pārtraukšanu, jo pēc būtības abos gadījumos tiek ierobežots bērna vecāka tiesību apjoms savstarpējās tiesiskajās attiecībās ar bērnu." Tādējādi iestādes novērtējums attiecas uz konkrētu neatkārtojamu situāciju, kur iestāde dod personas novērtējumu konkrētā situācijā. Tā ir iestādes novērtējuma brīvība.

APL 55. pantā norādītie administratīvās lietas ierosināšanas pamati noteic, kas var iniciēt konkrēta administratīvi tiesiska jautājuma risināšanu pēc būtības, tostarp nosakot, ka administratīvo lietu iestādē ierosina arī uz iestādes iniciatīvas pamata.

Izrietošs ir secinājums, ka, Bāriņtiesai saņemot vecāka iesniegumu, ir pienākums rosināt lietu nevis uz iesnieguma pamata, bet uz iestādes iniciatīvas pamata, balstoties uz iesniegumā norādīto (saņemto) informāciju.

Atbilstoši APL 57. pantā minētajam, iestādei ir pienākums uzsākt administratīvo lietu, ja tai kļūst zināmi fakti, uz kuriem pamatojoties, saskaņā ar tiesību normām ir jāizdod, vai var tikt izdots attiecīgs administratīvais akts, kā arī tad, ja iestādei ir pamats uzskatīt, ka šādi fakti varētu būt. APL komentāros par minēto pantu norādīts, ka "[..] Jāņem vērā, ka tādos gadījumos, kad no tiesību normām izriet, ka konstatējot noteiktus faktus, iestādei ir jāizdod administratīvais akts, tad iestādei nav jāizdara apsvērumi par administratīvās lietas ierosināšanas lietderību – lieta ir jārosina. Lietas nerosināšana šādā gadījumā uzskatāma par iestādes pienākuma nepildīšanu – tātad materiālo tiesību normu pārkāpumu. [..][72]. Iestādei fakti var kļūt zināmi dažādos veidos – gan saņemot informāciju no citām iestādēm vai privātpersonām, gan pašai tos iegūstot, pildot savus pienākumus. Ņemot vērā, ka administratīvo aktu izdošana parasti ir būtiska iestādes pamatfunkcija, iestādei ir jābūt "modrai", proti, aktīvai situācijas apzināšanā un faktu iegūšanā.[..][73]".

Ja iestādei jāsagatavo atbilde uz iesniegumu, vai persona pamatoti gaida atbildi uz savu iesniegumu, šādās situācijās pusēm būtu jāņem vērā virkne normatīvo aktu – Paziņošanas likums, Valsts pārvaldes iekārtas likums, APL, Informācijas atklātības likums, Valsts valodas likums –, kas paredz personas līdzdalību valsts pārvaldē, tostarp kārtību, kādā privātpersona iesniedz un iestāde vai privātpersona, kas īsteno valsts pārvaldes uzdevumus, izskata dokumentu, kurā ietverts iestādes kompetencē esošs lūgums, sūdzība, priekšlikums vai jautājums, un uz to atbild.

Kā paredz Iesnieguma likuma 5. panta trešā daļa, atbildi pēc būtības iestāde sniedz saprātīgā termiņā, ņemot vērā iesniegumā minētā jautājuma risināšanas steidzamību, bet ne vēlāk kā viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas, ja Likumā nav noteikts citādi. Ņemot vērā jautājuma sarežģītību, iestāde lēmuma pieņemšanas termiņu var pagarināt, kā to paredz APL 64. pants. Ja objektīvu iemeslu dēļ noteikto termiņu nav iespējams ievērot, iestāde to var

[72] Administratīvā procesa likuma komentāri 2013.- Rīga: Tiesu namu aģentūra 2013, 549. lpp 5. punkts.

[73] Administratīvā procesa likuma komentāri 2013.- Rīga: Tiesu namu aģentūra 2013, 549. lpp. 6. punkts.

pagarināt uz laiku, kas nav ilgāks par četriem mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas, par to paziņojot iesniedzējam. Tā kā lēmums par termiņa pagarināšanu jāpaziņo iesniedzējam, to var noformēt kā atsevišķu procesuālu lēmumu vai arī rezolūcijas veidā (piemēram, "pagarināt administratīvā akta izdošanu, lai saņemtu informāciju no citas iestādes"), iesniedzējam nosūtot informatīvu vēstuli par termiņa pagarinājumu.

VBTAI papildus norāda uz sekojošo. Ja administratīvais process ir bijis ierosināts nevis tāpēc, ka persona lūgusi sev labvēlīga administratīvā akta izdošanu, bet gan tāpēc, ka iestāde savas kompetences ietvaros pēc savas iniciatīvas nolēmusi uzsākt procesu, un iestāde pēc faktu konstatēšanas un apstākļu izvērtēšanas secina, ka administratīvais akts nav izdodams, tā pieņem lēmumu par procesa (lietas) izbeigšanu. Šāds lēmums nav administratīvais akts, un tam nav jābūt noformētam, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 67. panta prasībām (to var noformēt rezolūcijas veidā).

APL komentāros norādīts, ka "[..] Tomēr parasti sūdzības iesniedzējam, ja viņa tiesības vai intereses nav aizskartas, nav subjektīvo tiesību prasīt administratīvā akta izdošanu attiecībā uz kādu citu personu. Attiecībā uz iesniedzējiem (sūdzētājiem), kuriem šādu subjektīvo tiesību nav, lēmums par lietas izbeigšanu būs tikai atbilde uz lūgumu, sūdzību vai priekšlikumu Iesniegumu likumā noteiktajā kārtībā. Tiesā šāda persona varēs vērsties tikai ar pieteikumu par formālas atbildes sniegšanu, nevis jautājuma izlemšanu pēc būtības (tātad par faktisko rīcību, nevis administratīvo aktu). [..]"[74].

3.2.2. Lietu piekritība aizgādības tiesību jautājumos

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Lēmums par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu

Bāriņtiesu likuma 55.panta pirmajā daļā noteikts, ka lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu vecākiem pieņem tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir **deklarēta bērna vecāku dzīvesvieta**. Attiecīgi, ja bērna vecāku dzīvesvieta ir deklarēta dažādu pašvaldību administratīvajās teritorijās, lēmumi par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu izskatāmi un pieņemami divām bāriņtiesām. VBTAI ieskatā, bērna labāko interešu nodrošināšanai, gadījumā, ja bērna vecāki deklarēti dažādās pašvaldībās, nepieciešama abu bāriņtiesu sadarbība, lai apmainītos ar informāciju, kam var būt būtiska nozīme izskatāmajā lietā.

Ja bērna vecākiem **nav deklarētas dzīvesvietas**, lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu pieņem tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā bērna vecāki **faktiski dzīvo.**

Bāriņtiesu likuma 55.panta trešā daļa regulē situācijas, kad lietas izskatīšanas gaitā mainās personas deklarētā dzīvesvieta. Proti, ja lietas par aizgādības tiesību pārtraukšanu izskatīšanas gaitā mainās personas deklarētā dzīvesvieta, lēmumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu pieņem tā bāriņtiesa, kura lietu uzsākusi.

[74] Administratīvā procesa likuma komentāri 2013.- Rīga: Tiesu namu aģentūra 2013, 599. lpp. 12. punkts.

Savukārt, ja persona, kurai pārtrauktas vai atjaunotas bērna aizgādības tiesības, gada laikā pēc lēmuma pieņemšanas maina dzīvesvietu, bāriņtiesa, kura pieņēma lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu, nekavējoties nosūta bāriņtiesai, uz kuras darbības teritoriju pārcēlusies dzīvot attiecīgā persona, lietas materiālu kopijas par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai atjaunošanu[75].

Vienpersoniska lēmuma pieņemšana

Vienpersonisku lēmumu pieņem tās bāriņtiesas priekšsēdētājs, bāriņtiesas priekšsēdētāja vietnieks vai bāriņtiesas loceklis, **kuras darbības teritorijā konstatēts**, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vai ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa veselību vai dzīvību vai ja lēmums tiek pieņemts saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 23.panta 1.[1]daļu[76]. Par lēmumu **nekavējoties jāinformē** bērna vecāku vai adoptētāja, kura aprūpē un uzraudzībā nodots bērns, **dzīvesvietas bāriņtiesu**, kā arī bāriņtiesu, kura lēmusi par attiecīgo aizbildnības vai audžuģimenes lietu vai kuras pārraudzībā ir šī lieta, izņemot Bāriņtiesu likuma 23.panta panta 1.[1] daļā minētos gadījumus.

Lēmums par prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai

Saskaņā ar Bāriņtiesu likumu, lēmumu par prasības iesniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai bērna vecākiem pieņem tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir **deklarēta bērna vecāku dzīvesvieta**. Tādējādi, ja persona, pārceļoties uz dzīvi citas pašvaldības administratīvajā teritorijā, nav deklarējusi savu dzīvesvietu jaunajā dzīvesvietā, tad lēmumus pieņem tā bāriņtiesa, kuras administratīvajā teritorijā personai deklarēta dzīvesvieta.

Papildus norādāms, ka saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta piekto daļu, no dienas, kad ziņas par deklarēto dzīvesvietu ir anulētas, līdz dienai, kad attiecīgā persona deklarē savu dzīvesvietu citur vai ziņas par dzīvesvietu tajā pašā vai citā pašvaldībā ir reģistrētas atbilstoši šā likuma 10.panta noteikumiem, par personas dzīvesvietu uzskatāma tā pašvaldība, kuras administratīvajā teritorijā iepriekš bija deklarēta vai reģistrēta šīs personas dzīvesvieta.

Ja bērna vecākiem **nav deklarētas** dzīvesvietas, lēmumu par prasības iesniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai bērna vecākiem pieņem tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā bērna **vecāki faktiski dzīvo**.

Ja lietas par prasības iesniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai izskatīšanas gaitā mainās personas deklarētā dzīvesvieta, lēmumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu pieņem tā bāriņtiesa, kura lietu uzsākusi.

Civilprocesa likuma 244.[3] pantā paredzēts, ka prasību lietās, kas izriet no aizgādības un saskarsmes tiesībām, ceļ tiesā pēc bērna dzīvesvietas. Par bērna dzīvesvietu lietās, kas izriet no aizgādības un saskarsmes tiesībām, uzskatāma viņa vecāku deklarētā dzīvesvieta. Ja bērna vecāku deklarētās dzīvesvietas atrodas dažādās administratīvajās teritorijās, par bērna dzīvesvietu uzskatāma tā vecāka deklarētā dzīvesvieta, pie kura viņš dzīvo. Ja bērna vecākiem vai bērnam nav deklarētās dzīvesvietas, par bērna dzīvesvietu uzskatāma viņa vecāku dzīvesvieta.

[75] Bāriņtiesu likums, 53.panta trešā daļa

[76] Bāriņtiesu likums, 23.panta ceturtā daļa

Civilprocesa likuma 27.panta otrajā daļā noteikts, ka prasība pret atbildētāju, kura dzīvesvieta nav zināma vai kuram nav pastāvīgas dzīvesvietas Latvijā, ceļama pēc viņa nekustamā īpašuma atrašanās vietas vai pēc viņa pēdējās zināmās dzīvesvietas.

Savstarpēja bāriņtiesu sadarbība īpaši nepieciešama prasības celšanai tiesā par aizgādības tiesību atņemšanu, ja vecāku dzīvesvietas atrodas dažādās vietās. Civilprocesa likuma 28.panta septītā daļa paredz, ka prasību pret vairākiem atbildētājiem, kuri dzīvo vai atrodas dažādās vietās, var celt pēc viena atbildētāja deklarētās dzīvesvietas. Tas nozīmē, ka prasības pieteikumam jāpievieno abu bāriņtiesu pieņemtie lēmumi un citi dokumenti.

3.2.3. Vienpersoniska lēmuma pieņemšana

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmās daļas 1.punktu, ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājas, ka bērns **atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos**, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa veselību vai dzīvību, bāriņtiesas priekšsēdētājs, bāriņtiesas priekšsēdētāja vietnieks vai bāriņtiesas loceklis vienpersoniski pieņem lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Svarīgi!

Vienpersonisks bāriņtiesas amatpersonas lēmums ir vērsts uz to, lai **nekavējoties** novērstu bērna atrašanos veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vai apdraudējumu bērna pilnvērtīgai attīstībai.

Tādējādi vienpersoniskais lēmums ir ārkārtas līdzeklis, lai rīkotos situācijās, kad nekāds cits risinājums nav iespējams (piemēram, bērnam ir redzamas fiziskas vardarbības sekas, bērns sniedz informāciju par pašnāvības iespēju vai citu sev kaitējošu rīcību pret bērnu veiktas emocionālas vardarbības dēļ un tml.). Proti, tie ir tādi gadījumi, kad bērna dzīvība vai veselība ir tā apdraudēta, ka nepieciešams tūlītējs bāriņtiesas lēmums, lai bērnu no šiem apstākļiem izolētu[77].

Bāriņtiesu likuma 23.panta 2.[1] daļā uzsvērts, ka bāriņtiesa pirms vienpersoniska lēmuma pieņemšanas par bērna šķiršanu no ģimenes **primāri izvērtē iespējas novērst** dzīvības un veselības apdraudējumu bērnam, paliekot ģimenē, un, ja to nav iespējams novērst ar līdzekļiem (pagaidu aizsardzība pret vardarbību, bērna nodošana citas personas, ar kuru bērnam ir emocionāla saikne, īslaicīgā aprūpē drošos apstākļos u.tml.), kuri mazāk ierobežo bērna tiesības uzaugt ģimenē, tā lemj par bērna šķiršanu no ģimenes.

Latvijas Republikas Augstākā tiesa, izvērtējot vienpersoniskā lēmuma pieņemšanu, uzsvērusi, ka šādam izvērtējumam ir jābūt atspoguļotam lēmumā vai skaidri un nepārprotami jāizriet no konkrētās administratīvās lietas materiāliem, ka šāds izvērtējums ir bijis veikts.[78]

Vienpersonisku lēmumu **pieņem mutvārdos** un **24 stundu laikā noformē rakstveidā**, kā arī par to **paziņo bērna vecākiem**.[79] Par lēmumu nekavējoties informē bērna vecāku vai adoptētāja, kura aprūpē un uzraudzībā nodots bērns, dzīvesvietas bāriņtiesu.[80]

Vienpersonisku lēmumu **izpilda nekavējoties**. Pieteikuma iesniegšana tiesā par šāda lēmuma atcelšanu, atzīšanu par spēku zaudējušu vai spēkā neesošu neaptur tā darbību.[81]

Bāriņtiesa **ne vēlāk kā 15 dienu laikā** pēc vienpersoniskā lēmuma pieņemšanas sasauc sēdi, lai lemtu par pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu.[82]

---

[77] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2018.gada 16.aprīļa SPRIEDUMS Lietā Nr. A420213416, SKA-681/2018

[78] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2018.gada 16.aprīļa SPRIEDUMS Lietā Nr. A420213416, SKA-681/2018

[79] Bāriņtiesu likuma 23.panta trešā daļa

[80] Bāriņtiesu likums, 23.panta ceturtā daļa

[81] Bāriņtiesu likums, 23.panta piektā daļa

[82] Bāriņtiesu likums, 24.panta pirmās daļas 1.punkts

Situāciju piemēri

Bāriņtiesai IR nepieciešams pieņemt vienpersonisko lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

2020.gada 12.martā bāriņtiesas locekle veica nepilngadīgo A.B. un C.B. dzīves apstākļu pārbaudi (pamatojoties uz saņemto informāciju par iespējamiem bērnu tiesību pārkāpumiem, t.i., bērnu māte D.B. stiprā alkohola reibumā redzēta ejam pa šoseju kopā ar bērniem) un konstatēja, ka dzīvesvietā ir antisanitāri apstākļi, mājās auksti, ēdiens nav sagatavots. A.(dzimis 2018.g.) raudāja, bērnam rokas, kājas un vaigi izskatījās apsaldēti un sāpēja, bērns netīrs, drēbītes slapjas. Bērna māte alkohola reibumā, bērnu tēvi dzīvesvietā nav sastopami, uz bērnu mātes nosaukto jaunākā bērna tēva tālruņa numuru neviens neatbild. Bāriņtiesas loceklei nav informācijas par bērna vecvecākiem vai citiem tuviniekiem, kuri šobrīd varētu uzņemties bērnu aprūpi. Ņemot vērā situāciju un bērnu veselības un dzīvības apdraudējumu, bāriņtiesas locekle pieņēma lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu D.B..

Bāriņtiesai NAV nepieciešams pieņemt vienpersonisko lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

2020.gada 18.decembrī plkst.22.30. bāriņtiesas priekšsēdētāja saņēma telefonisku informāciju no bērna vecmāmiņas, ka divgadīgā A. māte B. bērnu ir vienu atstājusi dzīvoklī un pati devusies izklaidēties. Ierodoties norādītajā dzīvesvietā, bāriņtiesas priekšsēdētāja secināja, ka dzīvoklī aizmidzis guļ 2018.gadā dzimušais bērns A.. Dzīvoklī bāriņtiesu ielaida bērna vecmāmiņa, kura dzīvojot blakus dzīvoklī un kurai esot abu dzīvokļu atslēgas. Bāriņtiesa sazvanīja bērna māti B., kura pauda izbrīnu par situāciju, jo esot ar vīramāti vienojusies, ka viņa pieskatīs A., kamēr bērna māte ir devusies darīšanās uz Rīgu. Bērna māte B. apsolīja ierasties pēc 50 minūtēm. Bērna vecmāmiņa sarunā atzina, ka bijusi vienošanās par bērna pieskatīšanu, tomēr, viņasprāt, bāriņtiesai bijis jāredz, ka bērna māte "vazājās pa brūtgāniem" nevis aprūpē bērnu, neviena "normāla" māte bērnu naktī neatstājot. Kad ieradās bērna māte, bāriņtiesa novēroja konfliktējošas attiecības abu sieviešu starpā. Bērna māte paskaidroja, ka šobrīd uzsākusi darbu Rīgā, tādēļ divreiz nedēļā lūgusi vīramāti pieskatīt bērnu, jo darbs ir vēlās maiņās un pēc darba beigām nav vairs transporta uz mājām, tādēļ B. nakšņojot darba vietas dienesta viesnīcā. Tagad ir atbraukusi ar taksometru, aizņēmusies naudu no darba biedriem. Sieviete raud, ir uztraukta. Bāriņtiesa secināja, ka bērnam dzīvesvietā aprūpei un audzināšanai nodrošināti piemēroti apstākļi, bērna gultiņa tīra, virtuvē nepieciešamā pārtika. Nav konstatējams apdraudējums bērna veselībai, dzīvībai vai turpmākai attīstībai ģimenē. Starp bērna māti B. un bērna vecmāmiņu negatīvas, konfliktējošas attiecības. Bāriņtiesa ar B. vienojās par iespējamo laiku pārrunām bāriņtiesā un sniedza informāciju par iespējām saņemt sociālo un psihosociālo palīdzību pašvaldības sociālajā dienestā. "

3.2.4. Bāriņtiesas veicamās darbības aizgādības tiesību lietu izskatīšanā un lēmumu pieņemšanā

3.2.4.1. Informācijas iegūšana un riska novērtēšana

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās prim daļas redakciju, bāriņtiesa, **ierosinot lietu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu** vecākam:

- veic riska novērtēšanu (vecāka līdzatkarība, problēmas neatzīšana u.tml.),
- informē vecāku par sekām un uzdod viņam sadarbībā ar sociālo dienestu noteiktā termiņā novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus.

Ja vecāks bāriņtiesas noteiktajā termiņā kavējas novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus un bērna palikšana ģimenē var radīt draudus bērna dzīvībai un veselībai, bāriņtiesa lemj par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam un bērna šķiršanu no ģimenes.

Ar minēto likuma normu atkārtoti akcentēti gan starptautiskajos, gan nacionālajos normatīvajos aktos nostiprinātie bērnu tiesību aizsardzības principi, ka par bērna prioritārām interesēm vispirms uzskatāma bērna atrašanās pie bioloģiskajiem vecākiem, un bērna šķiršana no ģimenes ir pieļaujama tikai kā "galējais" līdzeklis, kad šāda šķiršana ir nepieciešama bērna vislabāko interešu nodrošināšanai.

Lai veidotu vienotu praksi bāriņtiesās minētās tiesību normas piemērošanā, VBTAI, pamatojoties uz līdzšinējā periodā lietu pārbaudēs konstatēto problemātiku, vērš bāriņtiesu uzmanību atsevišķiem aspektiem, kas ņemami vērā bāriņtiesu darbībā minēto lietu kategorijās, vienlīdz īstenojot gan bērnu tiesību aizsardzības principus, gan labas pārvaldības principus.

3.2.4.1.1. Informācijas iegūšana

(informācija aktualizēta 31.01.2023.)

Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmajā daļā noteikts, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Lai iegūtu nepieciešamo informāciju un panāktu tiesisku, taisnīgu un efektīvu lietas izskatīšanu, iestāde pēc iespējas dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus. Iegūstot informāciju, iestāde var izmantot visas tiesiskās metodes, arī iegūt informāciju no administratīvā procesa dalībniekiem, citām institūcijām, kā arī ar liecinieku, ekspertu, apskates, dokumentu un cita veida pierādījumu palīdzību. Ja iestādei nepieciešamā informācija ir nevis administratīvā procesa dalībnieku, bet gan citas institūcijas rīcībā, iestāde to iegūst pati, nevis pieprasa no administratīvā procesa dalībniekiem.

Bāriņtiesu likuma 16.pants paredz **bāriņtiesas tiesības**:

1. pieprasīt un bez maksas saņemt no valsts un pašvaldību iestādēm, komercsabiedrībām un organizācijām ziņas, kas nepieciešamas, lai izvērtētu bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību ievērošanas likumību vai izlemtu bāriņtiesas kompetencē esošos jautājumus;
2. veikt amatpersonu un iedzīvotāju aptauju, lai iegūtu ziņas, kas nepieciešamas aizbildnības, aizgādnības, adopcijas vai ar aizgādību saistīto jautājumu izlemšanai;
3. uzaicināt personas uz pārrunām un pieprasīt no tām paskaidrojumus par bērna vai aizgādnībā esošās personas personisko un mantisko tiesību aizsardzību;

4. veikt pārrunas ar bērnu un aizgādnībā esošo personu bez citu personu klātbūtnes;
5. lūgt psihologu veikt personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem;
6. pārbaudīt bērna vai aizgādnībā esošās personas dzīves apstākļus;
7. fotografēt, filmēt un iegūt skaņu ierakstus, ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē atklājas, ka bērns atrodas dzīvībai un veselībai bīstamos apstākļos.

VBTAI vērš uzmanību, ka bāriņtiesai jāiegūst pēc iespējas **vispusīga informācija**, lai izvērtētu bērna aprūpi un audzināšanu ģimenē, tajā skaitā informācija no bērna izglītības iestādes (ja bērns tādu apmeklē), uzsvaru liekot uz informāciju par bērna vecāku iesaisti izglītības nodrošināšanā, bērna ģimenes ārsta par bērna veselību un vecāku nodrošināto veselības aprūpi.

Bāriņtiesu likuma 16. panta 7.punktā noteiktas tiesības bāriņtiesām lūgt psihologu veikt personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti, un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem. Kārtība un veids, kādā ģimenei vai bērnam tiek nodrošināti sociālie pakalpojumi, t.sk. psihologa pakalpojums (ar noteiktu mērķi atkarībā no konkrētās ģimenes situācijas, piemēram, psiholoģiskā izpēte, psiholoģiskais atbalsts, psiholoģiskā intervence vai konsultēšana u.tml.) ir atkarīgs no bāriņtiesas un sociālā dienesta sadarbības aspektiem katras konkrētas lietas risināšanas gaitā.

Vienlaikus norādāms, ka Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 11.pantā noteikti pašvaldības sociālā dienesta uzdevumi veikt sociālo darbu ar personām, ģimenēm un personu grupām: 1)sniegt sociālos pakalpojumus vai organizēt to sniegšanu ģimenēm ar bērniem, kurās ir bērna attīstībai nelabvēlīgi apstākļi, 2) [..] novērtēt klientu vajadzības, materiālos un personiskos (motivācija, nepieciešamās zināšanas un prasmes, izglītība, profesija u.c.) resursus un sociālā atbalsta sistēmu; 3) noteikt klienta līdzdarbības pienākumus, vienojoties ar viņu par veicamajiem pasākumiem; 4) sniegt sociālo palīdzību u.c.

Savukārt Bāriņtiesu likuma 18. panta pirmās daļas 3. punktā noteikts, ka bāriņtiesa, aizstāvot bērna personiskās intereses attiecībās ar vecākiem [..] nosūta konsultācijas saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista bērnu, ja bērna vecāki vai aizbildnis nepiekrīt konsultācijas saņemšanai; personu, ar kuru bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus, vai personu, ar kuru bērns dzīvo nedalītā saimniecībā. Norādāms, ka minētā likuma norma bāriņtiesai īstenojama, proti, pieņemams lēmums (izdodams administratīvais akts) par bērna vai personas nosūtīšanu pie psihologa, tajos gadījumos, ja aizgādības lietas kontekstā vecāki atsakās sadarboties ar lietā iesaistītajām institūcijām, īstenot sociālā dienesta noteiktos līdzdarbības pienākumus u.c., taču psihologa atzinums ir nepieciešams ģimenes situācijas izpratnei pēc būtības un lēmuma pieņemšanai bērna interesēs aizgādības lietā.

Gadījumos, ja vecāki noraida sociālā dienesta piedāvātos pakalpojumus ģimenei[83], tajā skaitā psihologa pakalpojumu, kā arī nepilda bāriņtiesas pieņemto lēmumu par bērna vai personas nosūtīšanu pie psihologa, šī vecāka rīcība bāriņtiesai vērtējama aizgādības lietas kontekstā atbilstoši Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmajā daļā noteiktajam regulējumam, proti, ja vecāks bāriņtiesas noteiktajā termiņā kavējas novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus un

[83] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 24.panta septītā daļa nosaka – vecākiem ir pienākums sadarboties ar sociālo dienestu un izmantot piedāvātās ģimenes atbalsta un palīdzības programmas, ja ir konstatēta vardarbība vai citi bērnu tiesību pārkāpumi bērna aprūpē. Par atteikšanos no sadarbības sociālais dienests informē bāriņtiesu

bērna palikšana ģimenē var radīt draudus bērna dzīvībai un veselībai, bāriņtiesa lemj par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam un bērna šķiršanu no ģimenes.

Vienlaikus bāriņtiesai, iegūstot informāciju konkrētajā lietā, jāņem vērā Administratīvā procesa likuma 60.pants, kurš paredz, ka iestāde var vākt vai pieprasīt iesniegt to informāciju, kura ir paredzēta attiecīgajā normatīvajā aktā vai tieši nepieciešama lietas izlemšanai. Citu informāciju drīkst pievienot lietai tikai tad, ja to nav iespējams nodalīt no lēmuma pieņemšanai nepieciešamās informācijas, un iestāde nedrīkst vākt un administratīvajā procesā izmantot informāciju, kas iegūta ar prettiesiskām metodēm.

Reizēm bāriņtiesas saskaras ar situācijām, kad citas institūcijas vai speciālisti neatbild, vai atbild novēloti uz bāriņtiesas pieprasījumu sniegt informāciju. VBTAI aicina bāriņtiesas risināt šos sadarbības jautājumus, aktualizēt problemātiku pašvaldības bērnu tiesību aizsardzības sadarbības grupās, izskaidrojot sadarbības nozīmību bērnu tiesību aizsardzībai.

3.2.4.1.2. Riska novērtēšana

(informācija aktualizēta 31.01.2023.)

Bāriņtiesai, ierosinot aizgādības lietu, pirmām kārtām īpaša uzmanība un rūpība jāvelta riska novērtēšanai bērnam un vecākam (1. un 2.pielikums Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumiem Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" (turpmāk – Bāriņtiesas darbības noteikumi). Risku novērtējumā bāriņtiesai **jāidentificē riska faktori**, **jānosaka riska līmenis** un vienlaikus **jāanalizē ģimenes/vecāku resursus**. Bāriņtiesai, pamatojoties uz apkopoto informāciju, jāizdara pamatoti un argumentēti secinājumi par nepieciešamajiem uzlabojumiem ģimenes situācijā, lai izvērtētu nepieciešamību lemt par bērna šķiršanu no ģimenes viņa prioritārai tiesību un interešu aizsardzības nodrošināšanai.

Risku novērtēšanas mērķis ir iegūt pēc iespējas plašāku un pilnīgāku informāciju attiecībā uz vecāku spēju nodrošināt bērnu pilnvērtīgai attīstībai atbilstošu aizgādību. Riska novērtējums, kurš atbilstoši aizpildīts, palīdz bāriņtiesai pēc būtības izvērtēt vecāka rīcības atbilstību bērna tiesībām un bērna vislabākajām interesēm.

Riska novērtējums ļauj bāriņtiesas sastāvam koncentrēti un operatīvi iepazīties ar izskatāmās lietas būtību, tāpat tas nodrošina, ka gadījumā, ja notiek darbinieka, kurš vada lietu, maiņa, jaunajam darbiniekam ir iespēja ātri izprast ģimenes situāciju. Lietā, kur jautājums par iespējamo aizgādības tiesību pārtraukšu vecākiem tiek vērtēts ilgstošākā laika periodā, riska novērtējumi, skatīti salīdzinājumā, var norādīt uz ģimenes situācijas dinamiku.

Lai novērtējums būtu objektīvāks, VBTAI ieskatā, riska novērtēšana veicama vairākiem bāriņtiesas darbiniekiem kopīgi.

Bāriņtiesas darbības noteikumu 75.punktā noteikts, ka, veicot riska novērtēšanu, bāriņtiesa var pieaicināt attiecīgus speciālistus un institūciju pārstāvjus vai pieprasīt viņu rīcībā esošu informāciju.

Labās prakses ietvaros pirmreizējā ģimenes riska novērtēšanā būtiski piedalīties arī sociālajam darbiniekam darbā ar ģimeni un bērniem (gadījumā, ja ģimene jau ir sadarbojusies ar sociālo dienestu), lai nodrošinātu, ka ģimenes lietā iesaistītie speciālisti klātienē apmainās ar informāciju, kas ir nozīmīga, vērtējot bērna aprūpes, veselības, izglītības, psihoemocionālās labklājības un citu nozīmīgu vajadzību nodrošināšanu un/vai vardarbības (emocionālas, fiziskas, seksuālas, pamešanas novārtā) un citu risku esamību ģimenē. Plašāks izklāsts par bāriņtiesas un sociālā dienesta sadar-

bību pieejams VBTAI izstrādātajos **Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām un pašvaldības sociālajiem dienestiem par bāriņtiesas un sociālā dienesta speciālistu sadarbību** (Rokasgrāmatas 2. sējumā).

Pēc bāriņtiesas ieskatiem, atkarībā no situācijas, risku novērtēšanā var tikt pieaicināts arī izglītības iestādes, kuru apmeklē bērns, pārstāvis, vai cits speciālists, piemēram, policijas darbinieks, vai speciālais pedagogs, kurš strādājis ar bērnu un vecākiem u.tml.

Svarīgi!

Dažādu speciālistu klātienes tikšanās var nodrošināt daudz vispusīgāku un niansētāku informācijas apmaiņu, kas dod iespēju apzināt pēc iespējas plašāku ģimenes vajadzību klāstu, kas, pirmkārt, būtiska, veicot ģimenes (vecāka, bērna) riska novērtēšanu un otrkārt, tiešā veidā ir saistīta ar efektīvu turpmāko darbu ar vecākiem, tai skaitā izmaiņu, uzlabojumu un palīdzības plānošanu ģimenei (vecākam).

Gadījumos, kad riska novērtēšanā klātienē nepiedalās citi speciālisti, kā arī jebkurā citā gadījumā bāriņtiesai pirms risku novērtēšanas anketas aizpildīšanas iegūstama informācija no valsts un pašvaldības institūcijām un speciālistiem, kas var konkrētajā situācijā sniegt informāciju par attiecīgo ģimeni un iespējamo bērnu aprūpes un audzināšanas problemātiku. Tādējādi bāriņtiesai īstenojamas arī citas Bāriņtiesu likuma 16.pantā noteiktās tiesības, proti, aicinot vecākus (VBTAI ieskatā aizgādības lietās visos gadījumos noskaidrojams arī otra vecāka viedoklis) uz pārrunām, veicot bērna dzīves apstākļu pārbaudi, noskaidrojot bērna viedokli, u.c. atkarībā no konkrētās situācijas.

Tāpat bāriņtiesai, atkarībā no katras individuālās ģimenes situācijas, kā arī riska novērtēšanai nepieciešamās informācijas iegūšanai, īstenojama sadarbība (pēc vajadzības) ar citām bāriņtiesām, rehabilitācijas institūcijām, veselības aprūpes un izglītības iestādēm, sociālajiem dienestiem, policijas iestādēm, Valsts probācijas dienestu un tiesu izpildītājiem, lai nodrošinātu bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību un interešu aizstāvību.

Vienlaikus VBTAI vērš uzmanību, ka riska novērtēšanai nepieciešamās informācijas iegūšana un riska novērtēšana bāriņtiesai veicama pēc iespējas savlaicīgāk, lai vecāks pēc iespējas ātrāk tiktu informēts par konstatētajiem riskiem un nekavējoties varētu uzsākt sadarbību ar sociālo dienestu un bāriņtiesas noteiktajā termiņā īstenot nepieciešamās darbības un pasākumus, lai novērstu bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus ģimenē.

Gadījumos, kad bāriņtiesa pēc sākotnējās riska novērtēšanas un pienākuma noteikšanas vecākam sadarboties ar sociālo dienestu, saņem informāciju par iepriekš nekonstatētiem riskiem ģimenē, bāriņtiesai būtiski vērtēt saņemto informāciju savstarpējā kopsakarībā ar jau iepriekš konstatētajiem riskiem, tostarp vērtēt vai saistībā ar jauniegūto informāciju bērna palikšana ģimenē ir atbilstoša bērna labākajām interesēm.

Par aktuālāko bāriņtiesā saņemto informāciju un nepieciešamību novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, nekavējoties sniedzama informācija vecākam (aicinot vecāku uz pārrunām, pēc tam nosūtot arī rakstisku informāciju) un sociālajam dienestam, kas jau veic psihosociālo darbu ar ģimeni (vecāku), lai sociālais dienests savas kompetences ietvaros organizētu papildu pasākumus ģimenei, plānotu nepieciešamo resursu piesaisti un pakalpojumu nodrošināšanu, lai konstatētie riski varētu tikt novērsti.

Šajos gadījumos atbilstoši faktiskajai situācijai bāriņtiesa, ja nepieciešams, var noteikt atkārtotu (ilgāku) termiņu vecākam sadarbības īstenošanai ar sociālo dienestu.

PIRMREIZĒJĀS RISKA NOVĒRTĒŠANAS PIEMĒRS

Īss ģimenes situācijas raksturojums

Bāriņtiesā no izglītības iestādes saņemta informācija par iespējamu fizisku vardarbību un nolaidību pret bērnu ģimenē. Skola ziņo, ka 8 g.v. zēns regulāri izglītības iestādē ierodas netīrās drēbēs, nav ievērota personīgā higiēna. Mājas darbi netiek pildīti. Bērns bieži ir neizgulējies, novērojams, ka pirmdienās ļoti izsalcis. 18.10.2022. ieradies skolā, sporta skolotājs konstatējis, ka zēnam uz muguras un augšstilbiem ir zilumi. Bērnu aplūkojusi un faktu par hematomām fiksējusi medmāsa. Zēns sarunā saka, ka sasities braucot ar riteni, vecāku iespējamu vardarbību noliedz. Vecāki ar klases audzinātāju nekomunicē, ziņojumus e-klasē bieži neizlasa. Mācībām nepieciešamie līdzekļi ir nodrošināti, novērots, ka zēnam ir arī kabatas nauda saldumu iegādei.

Bāriņtiesa ir veikusi dzīvesvietas apsekošanu, pārrunas ar zēna māti un mātes dzīvesbiedru, bērna tēvu, noskaidrojusi bērna viedokli, pieprasījusi un saņēmusi informāciju no valsts un pašvaldības policijas, sociālā dienesta, ģimenes ārsta, izglītības iestādes, aplūkojusi datus fizisko personu reģistrā. Bērna tēvs dzīvo šķirti, tajā pašā pašvaldībā, epizodiski tiekas ar bērnu, maksā uzturlīdzekļus. Konstatējot iespējamus bērna tiesību pārkāpumus, bāriņtiesa ierosinājusi lietu par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem un veic pirmreizēju riska novērtēšanu.

RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA

Lietas numurs		
Personu dati	Māte	A
	Tēvs	B
	Bērns	C
Dzīves vietas adrese		
	/deklarētā/	
	/faktiskā/	
Datums, kad uzsākta novērtēšana		01.11.2022.
Datums, kad pabeigta novērtēšana		09.11.2022.

Riska novērtējums veikts [X] pirmreizēji

[ ] atkārtoti

Iepriekšējais riska novērtējums veikts PIRMREIZĒJA

Riska novērtēšanu veica	Bāriņtiesas locekle XXXXXX, Bāriņtiesas locekle XXXXXXX
Piedaloties	pašvaldības sociālā dienesta sociālā darbiniece darbam ar ģimeni ar bērnu

BĒRNA RAKSTUROJUMS

!!! JA ĢIMENĒ VAIRĀKI BĒRNI, PAR KATRU BĒRNU VEICAMS SAVS RISKA NOVĒRTĒJUMS

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
1.	**Bērna vecums**		**V**	Vecuma riska līmenis tiek noteikts automātiski, atbilstoši riska novērtēšanas kritērijiem	-	13-17	7-12	0-7
2.	**Fiziskā, garīgā un sociālā attīstība**	**R**		Bāriņtiesā saņemtā ģimenes ārsta, izglītības iestādes sniegtā informācija nenorāda uz kādiem fiziskās vai garīgās vai sociālās attīstības traucējumiem bērnam	Fiziskās, garīgās vai sociālās attīstības traucējumu nav	Viegli fiziskās, garīgās vai sociālās attīstības traucējumi	Nozīmīgi fiziskās, garīgās vai sociālās attīstības traucējumi	Dziļi garīgās, fiziskās vai sociālās attīstības traucējumi
3.	**Uzvedības problēmas**		**Z**	Skolas sniegtā informācija liecina, ka zēns reizēm mēdz pārkāpt skolas iekšējās kārtības noteikumus, provocēt konfliktus. Tomēr to izdodas risināt, individuāli pārrunājot. Zēna māte norāda, ka zēns mēdz neklausīt, neievērot, piemēram, norunāto laiku nākt mājās no rotaļu laukuma.	Normāla, vecumam adekvāta uzvedība	Mazsvarīgi uzvedības traucējumi	Ievērojami uzvedības traucējumi	Smagi uzvedības traucējumi

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
4.	**Izglītība**	**R**		Bērns apmeklē izglītības iestādi, mācās 2. klasē.	Bērnam ir nodrošināta vecumam un attīstībai atbilstoša izglītība	Agrāk ir bijušas ar izglītības procesu saistītas problēmas	Pašlaik ir mazsvarīgas ar izglītības procesu saistītas problēmas. Mācīšanās, uzvedības problēmas, skolas kavējumi	Ir nozīmīgas ar izglītības procesu saistītas problēmas
5.	**Atkarība**	**R**		Bāriņtiesas rīcībā esošā informācija nesatur norādes, ka bērns lietotu atkarību izraisošas vielas, vai būtu vērojama procesu atkarība	Bērns nesmēķē, nelieto alkoholu, narkotikas vai toksiskas vielas, nespēlē azartspēles un neveic citas procesu atkarību izraisošas darbības	Agrāk ir regulāri lietojis atkarību izraisošas vielas, spēlējis azartspēles un veicis citas procesu atkarību izraisošas darbības	Lieto atkarību izraisošas vielas, spēlē azartspēles vai veic citas procesu atkarību izraisošas darbības, kas ietekmē bērna uzvedību. Bērns ir iesaistījies ārstēšanas programmā	Lieto atkarību izraisošas vielas, spēlē azartspēles vai veic citas procesu atkarību izraisošas darbības, kas negatīvi ietekmē bērnu. Bērns nav iesaistījies ārstēšanas programmā
6.	**Līdzatkarība**	-	-	Bāriņtiesas rīcībā nav informācijas, lai varētu izvērtēt šo riska faktoru	Līdzatkarības nav	Agrāk bijusi līdzatkarība	Bērnam ir līdzatkarības problēmas. Bērns ir iesais-	Ir līdzatkarība, kas negatīvi ietekmē bērnu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
							tījies ārstēšanās programmā	
7.	**Atbilstoša medicīniskā aprūpe**		**Z/V**	Ģimenes ārsta sniegtā informācija liecina, ka zēns praktiski vesels, vakcinēts atbilstoši vakcinācijas kalendāram. Nav hronisku saslimšanu. Pēdējā gada laikā nav datu par saslimšanu; Skola sniegusi informāciju, ka skolas medmāsa lūgusi vecākus nodrošināt redzes pārbaudi, jo pedagogi novērojuši iespējamu redzes problemātiku. Redzes pārbaude zēnam nav veikta, bērna māte bāriņtiesai paskaidrojusi, ka "neesot sanācis un tad aizmirsusi". Izglītības iestādē norādīts, ka zēns mēdz kavēt izglītības iestādi slimošanas dēļ, attaisnojošo zīmi paraksta zēna māte, jo slimošana nepārsniedz 3 darbdienas.	Tiek nodrošināta regulāra un atbilstoša kārtējā medicīniskā aprūpe	Nav pietiekami nodrošināta kārtējā medicīniskā un zobārstniecības aprūpe	Nav pietiekami nodrošināta atbilstoša medicīniskā aprūpe ievainojuma vai slimības gadījumā. Bērns bieži slimo	Nav pietiekami nodrošināta ārstēšana kritiskās vai dzīvību apdraudošās situācijās, bērna svars un augums neatbilst vecumam

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
8.	**Pamat-vajadzību nodrošinājums**		**Z/V**	Dzīvesvietas apsekošanas laikā konstatēts, ka pamatvajadzības nodrošinātas. Ģimene dzīvo divistabu dzīvoklī, zēns dzīvo vienā istabā ar vectēvu. Bērnam ir atsevišķa gultas vieta. Mācās virtuvē. Pārtikas produkti pietiekamā daudzumā. Dzīvoklī nekārtība, būtu nepieciešams lielāku vērību veltīt tīrībai. Sociālais dienests sniedzis informāciju, ka ģimene saņem sociālo palīdzību, bērna māte nestrādā, mātes dzīvesbiedrs – neoficiālus gadījuma darbus. Oficiālie ģimenes ienākumi ir tikai ģimenes valsts pabalsts.	Pārtikas, apģērba, pajumtes, higiēnas vajadzību atbilstošs nodrošinājums	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada bērnam nelielu kaitējumu vai diskomfortu	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada bērnam pieaugoša kaitējuma risku	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada risku bērnam izraisīt nozīmīgas sāpes, ciešanas, kaitējumu vai ievainojumus
9.	**Fiziskais apdraudējums vai bīstami objekti (priekšmeti) mājās vai dzīvesvietas apkārtējā vidē**	**R**		Dzīves apstākļu pārbaudē nav konstatēts fizisks apdraudējums mājoklī vai apkārtējā vidē.	Dzīves apstākļi ir droši	Dzīves apstākļi rada risku bērnam saslimt vai gūt virspusējus ievainojumus	Dzīves apstākļi rada bērnam risku gūt nozīmīgus ievainojumus, taču tiem, iespē-	Briesmas apkārtējā vidē un mājās rada risku bērnam gūt nopietnus ievainojumus un iespējams,

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
							jams, nav nepieciešama ārstēšana	ka būs nepieciešama bērna ārstēšana
10.	**Pašaizsardzība**		Z/V	Bāriņtiesai trūkst informācijas, lai pilnībā izvērtētu šo riska faktoru. Bažas rada zēna atteikšanās no atklātības sarunā par situāciju ģimenē, attiecībām ar mātes dzīvesbiedru, pedagogu novērotie zilumi. Saruna ar zēnu rada bažas, ka viņš varētu baidīties lūgt palīdzību.	Bērns vēlas un ir spējīgs, ja nepieciešams, lūgt palīdzību ģimenē, pie draugiem vai attiecīgajās institūcijās	Bērnam ir atbilstošas prasmes, lai lūgtu palīdzību ģimenē, pie draugiem vai attiecīgajās institūcijās	Bērnam nav atbilstošu pašaizsardzības prasmju	Bērns nav spējīgs sevi aizsargāt
11.	**Bailes no vecāka (citām personām) vai mājas apstākļiem**		**V/A**	Sarunā ar bērnu noskaidrots, ka zēns baidās no mātes dzīvesbiedra. Zēns norāda, ka mamma mēdz dusmoties, ja viņš neklausa. Zēns atsakās runāt par to, kā viņu disciplinē mātes dzīvesbiedrs. Klases audzinātājas raksturojumā norādīts, ka zēns izrādījis bažas, ka par viņa kādu rīcību izglītības iestādē varētu tikt informēta mamma.	Bērns jūtas labi ar vecākiem un mājas apstākļos	Bērns izsaka vai izrāda nelielas bažas attiecībā uz vecākiem vai mājas apstākļiem	Bērns izrāda dusmas vai diskomfortu attiecībā uz vecākiem vai mājas apstākļiem	Bērns ir ļoti nobijies no vecākiem vai mājas apstākļiem. Bēg no mājām vai aprūpētājiem

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
12.	**Bērna pamešana novārtā**		**A**	Bāriņtiesas lietas materiālos esošā informācija norāda uz zēna pamešanu novārtā. Sarunās noskaidrots, ka zēns lielāko daļu laika pēc skolas apmeklējuma pavada vienatnē, staigājot pa pilsētu, bērna māte nevar sniegt informāciju, kur un ar ko bērns pavada laiku pēc skolas. Izglītības iestāde norāda, ka netiek sekots līdzi zēna higiēnai, bieži skolu apmeklē netīrā apģērbā, neievērotu personisko higiēnu. Sarunu protokolos ar māti fiksēts, ka bērna māte nevar raksturot ģimenes ēšanas režīmu, nezina, vai pirms skolas zēns mājas ēd brokastis. Sarunā ar bērna tēvu secināms, ka viņš neinteresējas par zēna ikdienas gaitā, uzskata, ka par ikdienas aprūpi atbildīga māte.	Uzraudzība ir atbilstoša bērna vecumam, attīstībai un veselības stāvoklim	Nepietiekama uzraudzība rada bērnam nelielu diskomforta vai ciešanu risku	Nepietiekama uzraudzība vai tās trūkums rada bērnam pieaugoša kaitējuma risku	Nepietiekama uzraudzība vai tās trūkums rada bērnam risku gūt draudošu, nenovēršamu kaitējumu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
13.	**Vecāka (citu personu) vardarbība pret bērnu**		Z/V	Informācija no izglītības iestādes liecina par fiziskiem savainojumiem. Ģimenes ārsts nav sniedzis informāciju par iepriekš novērotu traumatismu. Zēns un vecāki noliedz iespējamu vecāku vardarbību pret bērnu. Bērns apgalvo, ka savainojies, braucot ar velosipēdu. Bāriņtiesas rīcībā esošā informācija rada bažas par vardarbību pret bērnu, bet iztrūkst objektīva informācija par situāciju.	Vecāki, uzraugot un aprūpējot bērnu, garantē bērnam drošību un pasargā viņu no traumām	Vecāku (citu personu) darbība vai rīcība pakļauj bērnu riskam gūt ievainojumus	Vecāku (citu personu) rīcība rada risku bērnam izraisīt nozīmīgas sāpes vai gūt vidēji smagus ievainojumus	Vecāku (citu personu) darbība vai rīcība rada risku pavājināt vai zaudēt bērna fiziskās funkcijas
14.	**Fizisko ievainojumu vai kaitējumu pakāpe**		Z	Informācija no izglītības iestādes liecina par neskaidras izcelsmes fiziskiem savainojumiem – hematomām.	Nav ievainojumu un ārstēšanās nepieciešamības	Virspusēji ievainojumi, brūces, medicīniskā aprūpe nav nepieciešama	Nozīmīgi, svarīgi ievainojumi, ir nepieciešama medicīniskā uzraudzība un aprūpe	Nozīmīgi ievainojumi, nepieciešama ārstēšana

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
15.	**Emocionālā kaitējuma pakāpe**		Z	Izglītības iestādes informācija, sarunā ar bērnu un vecākiem noskaidrotais liecina par bērna pamešanu novārtā. Zēna uzvedībā vērojami nelieli uzvedības traucējumi (izglītības iestādes, mātes sniegtā informācija).	Bērna veselības stāvoklim, vecumposmam un attīstībai atbilstoša uzvedība	Nelieli uzvedības traucējumi, kas saistīti ar vardarbību pret bērnu, pārlieku aprūpi (hiperaprūpi) vai nepietiekamu bērna uzraudzību	Uzvedības traucējumi, kas saistīti ar vardarbību pret bērnu, pārlieku aprūpi (hiperaprūpi), paslktinātas sociālās attiecības	Plaši emocionāli vai uzvedības traucējumi saistībā ar vardarbību pret bērnu, pārlieku aprūpi (hiperaprūpi) vai nepietiekamu bērna uzraudzību
16.	**Seksuālā vardarbība un/vai ekspluatācija**	-	-	Nav informācijas	Pieaugušajiem nav seksuālu attiecību ar bērnu, viņi aizsargā bērnus no seksuālās vardarbības un ekspluatācijas	Pieaugušie lieto seksuālas divdomīgas (ierosinošas) piezīmes vai flirtē ar bērniem, neizmantojot tiešus seksuālus mēģinājumus vai fiziskus kontaktus	Pieaugušais veic seksuālus mēģinājumus vai bērnu iesaista fiziski un emocionāli apšaubāmā uzvedībā, bērnam ir vecumam neatbilstoša seksuālā uzvedība	Pieaugušais iesaista bērnu seksuālos kontaktos vai seksuāli izmanto bērnu
17.	**Bērna ekspluatācija/ izmantošana (ne seksuālā)**	-	-	Nav informācijas	Pieaugušie neizmanto bērnus personīgā labuma gūšanai	Pieaugušie dažreiz izmanto bērnu, lai iegūtu materiālu palīdzību, mājokli,	Pieaugušie ir atkarīgi no bērna, lai nodrošinātu savu labklājību	Pieaugušie iesaista bērnus bīstamās darbības, lai gūtu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
						pakalpojumus vai gūtu kādu labumu sev		personīgu labumu
18.	**Vardarbības vai pamešanas novārtā ilglaicīgums**	R		Nav iegūta informācija, ka iepriekš ģimenē bijušas bērna aprūpes problēmas, vardarbība, vai, ka bērns būtu bijis šķirts no ģimenes.	Izturēšanās pret bērnu ir atbilstoša, bērns nav bijis ārpusģimenes aprūpē	Agrāk ir bijuši atsevišķi vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi, kad bērns ir saņēmis kāda veida psiholoģisko palīdzību, bet bērns nav bijis ārpusģimenes aprūpē	Konstatēti atsevišķi vardarbības un/vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi, bērns ir bijis ārpusģimenes aprūpē	Konstatēta atkārtota vardarbība un/vai nepietiekama uzraudzība, bērns ir bijis ārpusģimenes aprūpē

Riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkums

Zēna resurss ir viņa fiziskā, garīgā un sociālā attīstība, kas atbilst normai, izglītības iestādes apmeklēšana atbilstoši viņa vecumam. Bāriņtiesai nav informācijas, ka zēnam būtu vielu vai procesu atkarība. Tāpat mājoklī novērots, ka nepastāv fizisks apdraudējums. Bāriņtiesā līdz šim nav saņemta informācija par bērna aprūpes problemātiku ģimenē. Tomēr konstatēti arī vairāki riski: Zems riska līmenis tādos riska faktoros kā uzvedības problēmas, fizisko ievainojumu vai kaitējumu pakāpe, emocionālā kaitējuma pakāpe. Zems/Vidējs risks attiecībā vecāka vai citas personas fizisko vardarbību pret bērnu, pašaizsardzībā, atbilstošā medicīniskā aprūpē, pamatvajadzību nodrošinājumā. Bērna vecums veido vidēju risku. Vidējs/Augsts risks bērna bailes no vecāka vai citas personas (mātes dzīvesbiedra). Savukārt augsts risks bērna pamešanai novārtā. Kopumā konstatētie riski rada bažas par pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu ģimenē, kā arī pastāv fiziskas vardarbības risks. Būtiski, ka resursu ir ievērojami mazāk nekā risku, turklāt tie ir nepietiekoši, lai bez institūciju intervences varētu tikt novērsti riski, kas rada būtisku apdraudējumu zēna fiziskajai un emocionālajai attīstībai.

Secinājumi

Par nepieciešamību bērnu šķirt no ģimenes vai iespēju atgriezt ģimenē.

Izvērtējot riska novērtējumā iekļauto informāciju un riska līmeņus, secināms, ka bāriņtiesai nav pamata veikt tūlītējas darbības zēna šķiršanai no ģimenes, bet nepieciešams vecākiem noteikt konkrētus uzdevumus, kas veicami sadarbībā ar pašvaldības sociālo dienestu, jo vienlaikus konstatēti vairāki būtiski riska faktori, kuri novēršami, lai bērns varētu augt ģimenē. Tāpat vērība veltāma nepilnīgajai informācijai par iespējamu fizisku vardarbību ģimenē.

Par veicamajām darbībām bērna personisko interešu nodrošināšanai.

1) Organizēt tikšanos ar pašvaldības sociālā dienesta sociālo darbinieku darbam ar ģimenēm ar bērniem, lai pārrunātu bāriņtiesas izvirzāmos uzdevumus vecākiem, kuri vislabāk spētu uzlabot bērna situāciju ģimenē un mazināt riskus bērna pilnvērtīgai aprūpei un audzināšanai, novērstu nepieciešamību bērnu šķirt no ģimenes. Nepieciešams uzklausīt sociālā darbinieka plānoto sadarbību ar ģimeni, lai stiprinātu bērna resursus un mazinātu riskus.
2) Lūgt sociālo dienestu nodrošināt psiholoģisko izpēti, ar mērķi pārliecināties, vai zēns nav cietis no vardarbības;
3) Veikt atkārtotu sarunu ar bērnu, sniedzot viņam iedrošinājumu un atbalstu, veidojot izpratni par bāriņtiesas darbinieku kā iestādes pārstāvi, kuram var uzticēties un lūgt palīdzību. Informēt bērnu par iespēju saņemt atbalstu, zvanot bērnu un pusaudžu uzticības tālrunim 116111;
4) Veikt pārrunas ar bērna klases audzinātāju, lai noskaidrotu zēna pašsajūtu skolā, atbalsta personas skolā, iespējas piedalīties interešu izglītībā.

Paraksti

Bāriņtiesas locekle

Bāriņtiesas locekle

VECĀKU RAKSTUROJUMS

!!! PAR KATRU VECĀKU AIZPILDĀMS SAVS RISKA NOVĒRTĒJUMS

MĀTE A

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
1.	Vecāku garīgā, fiziskā vai emocionālā veselība		Z	Bāriņtiesas lietā ir informācija, ka A pirms 3 gadiem bijis suicīda mēģinājums. Pēc viņas sniegtās informācijas, apmeklējusi psihiatru, bet medicīnas dokumentu nav bāriņtiesas rīcībā.	Fiziski, garīgi un emocionāli veseli, spējīgi pildīt vecāka lomu	Dažkārt ir nelieli fiziski, garīgi vai emocionāli traucējumi, kas ietekmē vecāku lomas pildīšanu	Fiziskās, garīgās vai emocionālās veselības traucējumi, kas nozīmīgi ietekmē vecāku lomas pildīšanu	Lieli fiziski, garīgi vai emocionāli traucējumi, kas padara vecākus par neatbilstošiem vecāka lomas izpildei
2.	Atkarības	R		Nav datu, kas liecinātu, ka A lieto kādas atkarību izraisošas vielas vai veiktu procesu atkarību izraisošas darbības.	Nelieto atkarību izraisošas vielas, nespēlē azartspēles un neveic citas procesu atkarību izraisošas darbības	Agrāk ir lietojis atkarību izraisošas vielas, veicis procesu atkarību izraisošas darbības. Pašlaik šādas darbības nav konstatētas. Iesaistījies ārstēšanas programmā. Lieto atkarību izraisošas vielas,	Atkarību izraisošu vielu lietošana, azartspēļu spēlēšana vai citu procesu atkarību izraisošu darbību veikšana ietekmē bērna audzināšanu un aprūpi	Lieto atkarību izraisošas vielas, spēlē azartspēles vai veic citas procesu atkarību izraisošas darbības, kas liedz vecāku lomas pildīšanu un/vai vecāki nav spējīgi parūpēties paši par sevi

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
						spēlē azartspēles un lieto jaunās tehnoloģijas, bet tas neietekmē bērna audzināšanu un aprūpi		
3.	Līdzatkarība	-	-	Nav informācijas, lai izvērtētu šo riska faktoru.	Līdzatkarības nav	Agrāk ir bijusi līdzatkarība, bet pašlaik tās nav	Ir līdzatkarība, vecāki iesaistījušies ārstēšanās programmā	Vecākiem ir līdzatkarība, kas negatīvi ietekmē viņu funkciju un vecāku lomas pildīšanu
4.	Vecāku prasmes un zināšanas bērnu audzināšanā		A	Izglītības iestādes informācija liecina, ka A nepietiekami iesaistās bērna aprūpē un audzināšanā, nesniedz atbalstu bērnam izglītības procesā, nereaģē uz bērna uzvedības problēmām, neizprot vecāka atbildību un bērna vecumposma īpatnības. Sarunā ar A noskaidrots, ka viņa nepārzina bērna dienas režīmu, nezina, ko bērns dara pēc skolas, nepievērš vērību, cikos bērns pārrodas no skolas. A uzskati par bērna patstāvību	Vecāki nodrošina bērnam draudzīgu vidi, spēj uzņemties un pildīt vecāku lomu, pieņem un atbalsta bērnu, lieto bērna rīcībai atbilstošus pamudinājumus	Vecāki dažkārt izvirza bērnam neatbilstošas prasības vai viņiem nav atsevišķu prasmju vai zināšanu, lai pildītu vecāku lomu	Vecākiem bieži (parasti) nav svarīgu zināšanu vai prasmju, un viņi nevar pildīt vecāku lomu atbilstoši bērna vecumam, attīstībai	Vecākiem kopumā nepietiek zināšanu un prasmju vai ir bērnam nepiemērotas prasības, vecāki nav spējīgi uzņemties atbildību par bērna audzināšanu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
				nav atbilstoši bērna vecumam.				
5.	Vecāku un bērnu savstarpējās attiecības		A	Sarunā ar bērnu vērojamas bailīgas, atturīgas attiecības. Bērns nejūt atbalstu no mātes. Sarunā ar A novērota neieinteresētība, neizpratne par savu vecāka lomu.	Drošas, stabilas un veselīgas vecāku un bērnu savstarpējās attiecības	Dažreiz vai nelielas nesaskaņas vecāku un bērnu savstarpējās attiecībās	Vecāku un bērnu attiecībās ir nesaskaņas vai ir vāja vecāku piesaiste bērnam (reizēm nav pieķeršanās jūtu)	Acīmredzams piesaistes trūkums starp vecākiem un bērnu, vecāki noraida bērnu, viņiem nav pieķeršanās jūtu
6.	Vecāku reakcija uz bērnu deviantu uzvedību		Z	Trūkst objektīvas informācijas, tomēr izglītības iestādes sniegtā informācija norāda uz bērna bailēm no vecāku reakcijas par uzvedības problēmām skolā, zēns pauž bailes no mātes dzīvesbiedra.	Vecāki atbilstoši (bez agresīvām metodēm) reaģē uz bērna deviantu uzvedību	Vecāki reizēm neatbilstoši reaģē uz bērna deviantu uzvedību	Vecāki reaģē uz bērna deviantu uzvedību ar dusmām, satraukumu vai bezpalīdzīgumu un vienaldzīgumu	Vecāki regulāri vardarbīgi un agresīvi reaģē uz bērna deviantu uzvedību
7.	Bērna aizsardzība no vardarbīgā vecāka (vai citām personām) vai bīstamām situācijām		V	Māte neinteresējas par to, kur un ar ko bērns pavada laiku pēc skolas, nav izpratnes, ka bērna klaiņošana var veicināt viņa saskaršanos ar vardarbību. Sarunā ar zēnu secināms, ka viņš nejūtas pasargāts no iespējamām mātes dzīvesbiedra dusmām vai pat vardarbības.	Vecāks ir gatavs un spējīgs aizstāvēt bērnu no agresīvām vai vardarbīgām personām un bīstamām situācijām	Vecāks ir gatavs, bet dažkārt nav spējīgs aizstāvēt bērnu no agresīvām vai vardarbīgām personām un bīstamām situācijām	Bērna aizsardzībā nevar paļauties uz vecāku, jo viņš netic vai noliedz vardarbības vai citādi bīstamas situācijas	Vecāks atsakās vai nav spējīgs bērnu aizstāvēt, netic vardarbības atklāšanai, iedrošina vai atbalsta pāridarītāju un veicina vardarbības noliegšanu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
8.	Vardarbības vai agresīvas uzvedības pieredze ģimenē		V	Policija sniegusi informāciju, ka uz dzīvesvietu saņemti izsaukumi par konfliktsituācijām starp A un viņas dzīvesbiedru.	Vecāki atrisina konfliktus bez agresīvām metodēm	Ģimenē ir bijuši atsevišķi agresīvas uzvedības gadījumi, kas nav radījuši ievainojumus	Ģimenē ir neregulāri vardarbības gadījumi, kuru dēļ ir radušies vai varētu rasties nelieli ievainojumi	Ģimenē ir atsevišķi vai atkārtoti vardarbības gadījumi, kuru dēļ ir vai var rasties nozīmīgi ievainojumi
9.	Vardarbības pieredze gūta bērnībā	-	-	Nav informācijas, lai izvērtētu šo riska faktoru	Vecāki ir uzauguši veselīgā un ģimeniskā vidē	Vecāku bērnības pieredzē ir vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi, pēc kuriem saņemta rehabilitācija vai izmantotas citas programmas	Vecāku bērnības pieredzē ir atkārtoti vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi	Vecāku bērnībā ir bijuši ilgstoši vai smagi vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi
10.	Vecāku pamatvajadzību nodrošinājums		V	Sieviete nestrādā, dzīvesbiedrs periodiski strādā neoficiāli. Nokārtots trūcīgās ģimenes statuss, sociālie pabalsti ir vienīgie oficiālie ienākumi	Ir atbilstošs finanšu, pārtikas, pajumtes un sadzīves priekšmetu nodrošinājums	Nepietiekams vai īslaicīgs pamatvajadzību nodrošinājums rada nelielu diskomfortu	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada pieaugoša kaitējuma risku	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada risku izraisīt nozīmīgas sāpes, ciešanas, kaitējumu vai ievainojumus

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
11.	Vecāku nodarbinātība		A	Nestrādā ilgstoši	Vecāki ir nodarbināti atbilstoši viņu izglītībai un personīgajām vēlmēm	Vecāki ir nedaudz nodarbināti vai viņiem ir bezdarbnieka statuss, kā arī iespēja tuvākajā laikā iegūt darbu	Vecāki ir bezdarbnieki, bet viņiem ir pieprasītas prasmes un iespēja iegūt darbu	Vecāki ir bezdarbnieki, un viņiem nav iespējas iegūt darbu
12.	Vecāku stress	-	-	Nav iegūta informācija, lai varētu izvērtēt šo riska kritēriju	Vecākiem nav nozīmīgu dzīves stresu	Vecākiem ir īslaicīgs un neliels stress, kas neietekmē vecāku lomas pildīšanu	Vecākiem ir nozīmīgs stress vai notikušas pārmaiņas dzīvē (slimība, darba zaudējums), kas ietekmē bērnu audzināšanu	Vecākiem ir ilglaicīgs vai smags stress vai pārmaiņas dzīvē, kas būtiski ietekmē bērnu audzināšanu
13.	Sociālais atbalsts vecākiem		Z	Sadarbība ar pašvaldības sociālo dienestu pabalstu saņemšanai, ir kontakts ar māti, kura epizodiski sniedzot materiālu atbalstu	Vecākus atbalsta draugi, radi vai citas personas, vecāki izmanto pašvaldības, nevalstisko organizāciju un citus resursus	Reizēm vecākiem ir kontakti ar atbalsta personām, dažreiz viņi izmanto pašvaldības vai citus resursus	Vecākiem ir nepastāvīgi kontakti ar atbalsta personām, viņi var, bet neizmanto pašvaldības resursus	Vecāki ir ģeogrāfiski vai sociāli izolēti pašvaldībā vai pašvaldības resursi nav pieejami
14.	Problēmas atzīšana		A	Neizprot problēmas, noliedz tās, uzskata, ka problēmas ir skolai, kurai tās arī jārisina	Vecāki atklāti atzīst problēmas un to smagumu	Vecāki atzīst problēmas un vēlas uzņemties zināmu atbildību	Vecākiem ir pavirša izpratne par problēmām, viņi neuzņemas	Vecākiem nav izpratnes par problēmām vai viņi pilnīgi no-

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
					un ir gatavi uzņemties atbildību		atbildību par savu rīcību	liedz tās un atsakās atzīt un uzņemties jebkādu atbildību par savu rīcību
15.	Sadarbība ar valsts un pašvaldību institūcijām		V	A sadarbojas tikai, lai iegūtu trūcīgās personas statusu, sadarbībā ar bāriņtiesu noraidoša	Vecāki lūdz un pieņem attiecīgo dienestu palīdzību un atbalsta sadarbību	Vecāki pieņem palīdzību, bet sadarbība ir neregulāra	Vecāki pieņem palīdzību, bet nesadarbojas	Vecāki ir vienaldzīgi, noraidoši vai naidīgi pret jebkuriem kontaktiem ar attiecīgajiem dienestiem un nepieļauj ģimenes kontaktēšanos
16.	Iepriekšējā piere-dze bērnu aprūpē	R		Nav informācijas, kas norādītu uz pārkāpumiem bērna aprūpē iepriekšējā periodā.	Nodrošina bērnu aprūpi ģimenē	Konstatēti pārkāpumi vai trūkumi aizgādības tiesību īstenošanā	Iepriekš ir bijušas pārtrauktas aizgādības tiesības, un pēc risku novēršanas aizgādības tiesības ir atjaunotas	Pārtrauktas un/vai atņemtas aizgādības tiesības uz citiem bērniem

Riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkums

Izvērtējot riskus, ņemot vērā bāriņtiesas rīcībā esošo informāciju, konstatēti būtiski riska faktori, kas ietekmē mātes spēju veikt pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu.

Augsts risks konstatēts nespējā atzīt problēmu, nodarbinātībā, vecāku prasmēs un zināšanās bērnu audzināšanā, vecāku un bērnu savstarpējām attiecībām.

Vidējs risks sadarbībai ar institūcijām, pamatvajadzību nodrošinājumā, vardarbības vai agresīvas uzvedības pieredzē ģimenē, bērna aizsardzībai no vardarbīgā vecāka (vai citām personām) vai bīstamām situācijām.

Zems risks – sociālais atbalsts vecākiem, vecāku reakcija uz bērnu deviantu uzvedību, vecāku garīgā, fiziskā vai emocionālā veselība.

Kā resurss atzīmējams tas, ka bāriņtiesas rīcībā nav informācijas par iepriekšēju problemātiku bērna aprūpē un audzināšanā, kā arī bāriņtiesai nav ziņu, kas liecinātu par A atkarību no vielām vai procesiem.

Ņemot vērā, ka bāriņtiesai jāvērtē nepieciešamība šķirt bērnu no ģimenes, bāriņtiesa īpašu vērību velta riska līmenim tādos faktoros kā: prasmes un zināšanas bērna audzināšanā (Augsts risks), vecāka un bērna savstarpējās attiecības (Augsts risks) un problēmas atzīšana (Augsts risks). Šie riska faktori norāda uz būtisku problemātiku ģimenē, A spēju realizēt vecāka pienākumu un pasargāt bērnu no vardarbības vai nelabvēlīgas vides ietekmes, veikt pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu.

Secinājumi

Par nepieciešamību lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu

Bāriņtiesai nepieciešams uzdot A sadarbībā ar pašvaldības sociālo dienestu novērst riskus bērna pilnvērtīgai attīstībai un drošībai, kā arī iegūt papildus informāciju situācijas atkārtotam izvērtējumam. Īpaši aktuāli vērst vērību uz riskiem vecāka un bērna savstarpējās attiecībās, prasmēm un zināšanām bērna audzināšanā, bērna pasargāšanai no vardarbības, jāveicina A izpratne par problēmu u nepieciešamību sadarboties ar sociālo dienestu un bāriņtiesu, lai novērstu bērna šķiršanu no ģimenes.

Par nepieciešamību sniegt informāciju valsts un pašvaldību institūcijām

Organizēt tikšanos ar pašvaldības sociālā dienesta sociālo darbinieku darbam ar ģimenēm ar bērniem, lai vienotos par A izvirzāmajiem uzdevumiem, kuri vislabāk spētu uzlabot bērna situāciju ģimenē un mazināt riskus bērna pilnvērtīgai aprūpei un audzināšanai, novērstu nepieciešamību bērnu šķirt no ģimenes. Nepieciešams uzklausīt sociālā darbinieka plānoto sadarbību ar ģimeni, lai stiprinātu bērna resursus un mazinātu riskus.

Paraksti

Bāriņtiesas locekle

Bāriņtiesas locekle

Tēvs B

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
1.	Vecāku garīgā, fiziskā vai emocionālā veselība	R		Nav informācijas, kas liecinātu par kādiem fiziskiem, garīgiem vai emocionāliem traucējumiem, kas ietekmētu spēju pildīt vecāka lomu	Fiziski, garīgi un emocionāli veseli, spējīgi pildīt vecāka lomu	Dažkārt ir nelieli fiziski, garīgi vai emocionāli traucējumi, kas ietekmē vecāku lomas pildīšanu	Fiziskās, garīgās vai emocionālās veselības traucējumi, kas nozīmīgi ietekmē vecāku lomas pildīšanu	Lieli fiziski, garīgi vai emocionāli traucējumi, kas padara vecākus par neatbilstošiem vecāka lomas izpildei
2.	Atkarības	Z		Ir bijušas alkohola pārmērīgas lietošanas epizodes, šobrīd problemātiku noliedz.	Nelieto atkarību izraisošas vielas, nespēlē azartspēles un neveic citas procesu atkarību izraisošas darbības	Agrāk ir lietojis atkarību izraisošas vielas, veicis procesu atkarību izraisošas darbības. Pašlaik šādas darbības nav konstatētas. Iesaistījies ārstēšanas programmā. Lieto atkarību izraisošas vielas, spēlē azartspēles un lieto jaunās tehnoloģijas, bet tas neietekmē	Atkarību izraisošu vielu lietošana, azartspēļu spēlēšana vai citu procesu atkarību izraisošu darbību veikšana ietekmē bērna audzināšanu un aprūpi	Lieto atkarību izraisošas vielas, spēlē azartspēles vai veic citas procesu atkarību izraisošas darbības, kas liedz vecāku lomas pildīšanu un/vai vecāki nav spējīgi parūpēties paši par sevi

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
						bērna audzināšanu un aprūpi		
3.	Līdzatkarība	-	-	Nav informācijas, lai izvērtētu šo riska faktoru.	Līdzatkarības nav	Agrāk ir bijusi līdzatkarība, bet pašlaik tās nav	Ir līdzatkarība, vecāki iesaistījušies ārstēšanās programmā	Vecākiem ir līdzatkarība, kas negatīvi ietekmē viņu funkciju un vecāku lomas pildīšanu
4.	Vecāku prasmes un zināšanas bērnu audzināšanā		V	Izglītības iestādes informācija liecina, ka B neiesaistās bērna aprūpē un audzināšanā, nesniedz atbalstu bērnam izglītības procesā, nereaģē uz bērna uzvedības problēmām, neizprot vecāka atbildību un bērna vecumposma īpatnības. Neinteresējas ne par bērna veselību, ne citiem aspektiem pie atbilstošiem speciālistiem.	Vecāki nodrošina bērnam draudzīgu vidi, spēj uzņemties un pildīt vecāku lomu, pieņem un atbalsta bērnu, lieto bērna rīcībai atbilstošus pamudinājumus	Vecāki dažkārt izvirza bērnam neatbilstošas prasības vai viņiem nav atsevišķu prasmju vai zināšanu, lai pildītu vecāku lomu	Vecākiem bieži (parasti) nav svarīgu zināšanu vai prasmju, un viņi nevar pildīt vecāku lomu atbilstoši bērna vecumam, attīstībai	Vecākiem kopumā nepietiek zināšanu un prasmju vai ir bērnam nepiemērotas prasības, vecāki nav spējīgi uzņemties atbildību par bērna audzināšanu
5.	Vecāku un bērnu savstarpējās attiecības		A	Nav siltu, emocionālu attiecību, uzskata, ka savu tēva pienākumu pilda, maksājot uzturlīdzekļus. Epizodiski tiekas ar bērnu, bet nepauž piesaisti bērnam. Sarunā ar zēnu noskaidrots, ka, viņaprāt, tēvu viņš neinteresē. B jauna ģimene, vēl viens bērns ar jauno	Drošas, stabilas un veselīgas vecāku un bērnu savstarpējās attiecības	Dažreiz vai nelielas nesaskaņas vecāku un bērnu savstarpējās attiecībās	Vecāku un bērnu attiecībās ir nesaskaņas vai ir vāja vecāku piesaiste bērnam (reizēm	Acīmredzams piesaistes trūkums starp vecākiem un bērnu, vecāki noraida bērnu, viņiem nav

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
				dzīvesbiedri, dēlu ar mazo brāli nav iepazīstinājis.			nav pieķeršanās jūtu)	pieķeršanās jūtu
6.	Vecāku reakcija uz bērnu deviantu uzvedību	-	-	Trūkst informācijas, lai izvērtētu šo riska faktoru, jo ikdienā B neiesaistās zēna aprūpē.	Vecāki atbilstoši (bez agresīvām metodēm) reaģē uz bērna deviantu uzvedību	Vecāki reizēm neatbilstoši reaģē uz bērna deviantu uzvedību	Vecāki reaģē uz bērna deviantu uzvedību ar dusmām, satraukumu vai bezpalīdzīgumu un vienaldzīgumu	Vecāki regulāri vardarbīgi un agresīvi reaģē uz bērna deviantu uzvedību
7.	Bērna aizsardzība no vardarbīgā vecāka (vai citām personām) vai bīstamām situācijām		V	B neinteresējas par dēla situāciju mātes ģimenē. Zēns nemeklē atbalstu pie B.	Vecāks ir gatavs un spējīgs aizstāvēt bērnu no agresīvām vai vardarbīgām personām un bīstamām situācijām	Vecāks ir gatavs, bet dažkārt nav spējīgs aizstāvēt bērnu no agresīvām vai vardarbīgām personām un bīstamām situācijām	Bērna aizsardzībā nevar paļauties uz vecāku, jo viņš netic vai noliedz vardarbības vai citādi bīstamas situācijas	Vecāks atsakās vai nav spējīgs bērnu aizstāvēt, netic vardarbības atklāšanai, iedrošina vai atbalsta pāridarītāju un veicina vardarbības noliegšanu
8.	Vardarbības vai agresīvas uzvedības pieredze ģimenē	-	-	Nav informācijas	Vecāki atrisina konfliktus bez agresīvām metodēm	Ģimenē ir bijuši atsevišķi agresīvas uzvedības gadījumi, kas nav radījuši ievainojumus	Ģimenē ir neregulāri vardarbības gadījumi, kuru dēļ ir radušies vai varētu rasties	Ģimenē ir atsevišķi vai atkārtoti vardarbības gadījumi, kuru dēļ ir vai

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
							nelieli ievainojumi	var rasties nozīmīgi ievainojumi
9.	Vardarbības pieredze gūta bērnībā	-	-	Nav informācijas, lai izvērtētu šo riska faktoru	Vecāki ir uzauguši veselīgā un ģimeniskā vidē	Vecāku bērnības pieredzē ir vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi, pēc kuriem saņemta rehabilitācija vai izmantotas citas programmas	Vecāku bērnības pieredzē ir atkārtoti vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi	Vecāku bērnībā ir bijuši ilgstoši vai smagi vardarbības vai nepietiekamas uzraudzības gadījumi
10.	Vecāku pamatvajadzību nodrošinājums	R		B strādā algotu darbu, uztur ģimeni, dēlam C maksā uzturlīdzekļus	Ir atbilstošs finanšu, pārtikas, pajumtes un sadzīves priekšmetu nodrošinājums	Nepietiekams vai īslaicīgs pamatvajadzību nodrošinājums rada nelielu diskomfortu	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada pieaugoša kaitējuma risku	Nepietiekams pamatvajadzību nodrošinājums rada risku izraisīt nozīmīgas sāpes, ciešanas, kaitējumu vai ievainojumus
11.	Vecāku nodarbinātība	R		Strādā algotu darbu atbilstoši savai profesionālajai kvalifikācijai	Vecāki ir nodarbināti atbilstoši viņu izglītībai un personīgajām vēlmēm	Vecāki ir nedaudz nodarbināti vai viņiem ir bezdarbnieka statuss, kā arī iespēja	Vecāki ir bezdarbnieki, bet viņiem ir pieprasītas prasmes un	Vecāki ir bezdarbnieki, un viņiem nav iespējas iegūt darbu

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
						tuvākajā laikā iegūt darbu	iespēja iegūt darbu	
12.	Vecāku stress	-	-	Nav iegūta informācija, lai varētu izvērtēt šo riska kritēriju	Vecākiem nav nozīmīgu dzīves stresu	Vecākiem ir īslaicīgs un neliels stress, kas neietekmē vecāku lomas pildīšanu	Vecākiem ir nozīmīgs stress vai notikušas pārmaiņas dzīvē (slimība, darba zaudējums), kas ietekmē bērnu audzināšanu	Vecākiem ir ilglaicīgs vai smags stress vai pārmaiņas dzīvē, kas būtiski ietekmē bērnu audzināšanu
13.	Sociālais atbalsts vecākiem		Z	B dzīvesbiedre sniedz emocionālu atbalstu, B noliedz cita atbalsta nepieciešamību	Vecākus atbalsta draugi, radi vai citas personas, vecāki izmanto pašvaldības, nevalstisko organizāciju un citus resursus	Reizēm vecākiem ir kontakti ar atbalsta personām, dažreiz viņi izmanto pašvaldības vai citus resursus	Vecākiem ir nepastāvīgi kontakti ar atbalsta personām, viņi var, bet neizmanto pašvaldības resursus	Vecāki ir ģeogrāfiski vai sociāli izolēti pašvaldībā vai pašvaldības resursi nav pieejami
14.	Problēmas atzīšana		A	Neizprot problēmas, noliedz tās, uzskata, ka dēla problēmas jārisina mātei, jo bērns ikdienā dzīvo pie viņas	Vecāki atklāti atzīst problēmas un to smagumu un ir gatavi uzņemties atbildību	Vecāki atzīst problēmas un vēlas uzņemties zināmu atbildību	Vecākiem ir pavirša izpratne par problēmām, viņi neuzņemas atbildību par savu rīcību	Vecākiem nav izpratnes par problēmām vai viņi pilnīgi noliedz tās un atsakās atzīt un

	RISKA NOVĒRTĒJUMA ANKETA				RISKA NOVĒRTĒŠANAS KRITĒRIJI (MK pielikums)			
Nr. p.k.	**Riska faktori**	**Resursi**	**Riska līmenis**	**Piezīmes (papildus informācija)**	**Resursi**	**Zems līmenis**	**Vidējs līmenis**	**Augsts līmenis**
								uzņemties jebkādu atbildību par savu rīcību
15.	Sadarbība ar valsts un pašvaldību institūcijām		A	Noliedz jebkādu vajadzību sadarboties ar pašvaldību institūcijām	Vecāki lūdz un pieņem attiecīgo dienestu palīdzību un atbalsta sadarbību	Vecāki pieņem palīdzību, bet sadarbība ir neregulāra	Vecāki pieņem palīdzību, bet nesadarbojas	Vecāki ir vienaldzīgi, noraidoši vai naidīgi pret jebkuriem kontaktiem ar attiecīgajiem dienestiem un nepieļauj ģimenes kontaktēšanos
16.	Iepriekšējā pieredze bērnu aprūpē		A	Ir meita no citas sievietes, par kuru pirms 10 gadiem atņemtas bērna aizgādības tiesības. Uzskata, ka tā nav viņa meita, tādēļ nav iebildis aizgādības tiesību atņemšanai.	Nodrošina bērnu aprūpi ģimenē	Konstatēti pārkāpumi vai trūkumi aizgādības tiesību īstenošanā	Iepriekš ir bijušas pārtrauktas aizgādības tiesības, un pēc risku novēršanas aizgādības tiesības ir atjaunotas	Pārtrauktas un/vai atņemtas aizgādības tiesības uz citiem bērniem

Riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkums

Analizējot veikto riska novērtējumu, secināms, ka augsts risks konstatēts vecāka iepriekšējā pieredzē bērnu aprūpē – B atņemtas meitas aizgādības tiesības, vecāka un bērna savstarpējās attiecībās, sadarbībai ar institūcijām, kā arī problēmas atzīšanā – proti, B neatzīst savu atbildību dēla problēmsituāciju risināšanā.

Vidējs risks tādos faktoros kā bērna aizsardzība no vardarbīgā vecāka (vai citām personām) vai bīstamām situācijām, vecāka prasmēs un zināšanās bērnu audzināšanā. Zems risks – sociālais atbalsts vecākiem, atkarība.

Kā resurss atzīmējama vecāka nodarbinātība, pamatvajadzību nodrošinājums, vecāka garīgā, fiziskā vai emocionālā veselība.

Uzsverams, ka 5 riska faktorus nebija iespējams novērtēt, jo bāriņtiesas rīcībā nebija informācijas, kas ļautu analizēt šos riska līmeņus.

Ņemot vērā, ka bāriņtiesai jāvērtē nepieciešamība šķirt bērnu no ģimenes, bāriņtiesa īpašu vērību velta riska līmenim tādos faktoros kā: prasmes un zināšanas bērna audzināšanā (Vidējs risks), vecāka un bērna savstarpējās attiecības (Augsts risks) un problēmas atzīšana (Augsts risks). Šie riska faktori norāda uz būtisku B spēju realizēt vecāka pienākumu un pasargāt bērnu no vardarbības vai nelabvēlīgas vides ietekmes.

Secinājumi

Par nepieciešamību lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu

Bāriņtiesai nepieciešams uzdot B sadarbībā ar pašvaldības sociālo dienestu novērst riskus bērna pilnvērtīgai attīstībai un drošībai, kā arī iegūt papildus informāciju situācijas atkārtotam izvērtējumam. Īpaši aktuāli vērst vērību uz riskiem vecāka un bērna savstarpējās attiecībās, prasmēm un zināšanām bērna audzināšanā, bērna pasargāšanai no vardarbības, jāveicina B izpratne par problēmu u nepieciešamību sadarboties ar sociālo dienestu un bāriņtiesu, lai novērstu bērna šķiršanu no ģimenes.

Par nepieciešamību sniegt informāciju valsts un pašvaldību institūcijām

Organizēt tikšanos ar pašvaldības sociālā dienesta sociālo darbinieku darbam ar ģimenēm ar bērniem, lai vienotos par B izvirzāmajiem uzdevumiem, kuri vislabāk spētu uzlabot B un bērna savstarpējās attiecības, veicinot tēva iesaisti bērna aprūpē un audzināšanā, novēršot nepieciešamību pārtraukt bērna aizgādības tiesības tēvam. Nepieciešams uzklausīt sociālā darbinieka plānoto sadarbību ar ģimeni, lai stiprinātu bērna resursus un mazinātu riskus.

Paraksti

Bāriņtiesas locekle

Bāriņtiesas locekle

3.2.4.1.3. Riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkuma definēšana

Izvērtējot bāriņtiesu līdzšinējo praksi aizgādības lietās saistībā ar Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās prim daļas piemērošanu, VBTAI konstatējusi, ka bāriņtiesām nereti grūtības sagādā definēt riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkumu un izdarīt secinājumus par vecākam veicamajām darbībām bērna attīstībai nelabvēlīgo apstākļu novēršanā.

Atsevišķos gadījumos bāriņtiesu formulējumos attiecībā uz vecākam veicamajām darbībām aizgādības lietās saskatāms:

- ieteikuma raksturs (piemēram, *...bāriņtiesa uzskata, ka būtu lietderīgi organizēt vecāku tikšanos ar psiholoģi*),
- vispārīgs apgalvojums (piemēram, *...bāriņtiesa uzskata, ka vecākiem jāspēj bērniem ģimenē nodrošināt drošu un nevardarbīgu vidi*).
- vispārinājums (piemēram, *…ar vecākiem nepieciešams pārrunāt bērnu disciplinēšanas metodes*).

Šādi riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkumā ietvertie formulējumi (kas fiksēti arī rakstiski sagatavotajā informācijā vecākam) var netieši maldināt vecāku par viņa atbildību to izpildē un radīt neskaidrības par to īstenošanu kopumā. VBTAI ieskatā, no piemēros minētajiem formulējumiem nav nepārprotami saprotams, vai to īstenošana bāriņtiesas redzējumā ir vecāka paša, vai, iespējams, sociālā dienesta (vai kāda cita speciālista, piemēram, psihologa) atbildība un kompetence, ņemot vērā, ka tajos netieši ietverts arī aicinājums sociālajam dienestam/psihologam turpmākajam darbam ar vecākiem.

Formulējot secinājumus un bāriņtiesas redzējumu attiecībā uz vecākam veicamajām darbībām konkrētajās riska jomās, lai novērstu bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, tostarp informējot vecāku par sadarbības nepieciešamību ar sociālo dienestu, bāriņtiesai iestādes secinājumi un turpmākie norādījumi vecākam jādefinē pēc iespējas nepārprotami, proti, tā, lai vecāks saprastu, kādas konkrētas darbības, aktivitātes un rīcība no viņu puses tiek sagaidīta un kādā termiņā īstenojama sadarbība ar sociālo dienestu.

Vecākam nosakāmajam pienākumu apjomam bērna attīstībai nelabvēlīgo apstākļu novēršanā jāizriet no risku novērtēšanā (izvērtējot katras konkrētās ģimenes gadījuma specifiku, lietas apstākļus, bērna vajadzības un intereses, vecāku un bērna raksturojumu u.c.) **secinātā.**

Vienlaikus jāņem vērā, ka bāriņtiesa, konkretizējot nepieciešamos uzlabojumus bērna turpmākas pilnvērtīgas aprūpes nodrošināšanai ģimenē un sniedzot norādījumus vecākam, nedrīkst dublēt sociālā dienesta kompetenci. Proti, bāriņtiesas vecākam sniegtajiem norādījumiem par bērna attīstībai nelabvēlīgo apstākļu novēršanu jābūt noteiktu jomu aptverošiem, attiecināmiem uz:

- **konkrētu prasmju apguvi** (piemēram, attiecībā uz aprūpes un audzināšanas prasmju pilnveidošanu, kas vecākam trūkst, vai ir nepilnīgas);
- **izpratnes veicināšanu, papildus zināšanu apguvi** kādā konkrētā jomā (piemēram, par bērnu un vecāku savstarpējām attiecībām, par bērnu nevardarbīgu disciplinēšanu, par bērnu emocionālo audzināšanu, bērnu vecumposmu attīstību),
- **konkrētu risku mazināšanu un novēršanu** (piemēram, vecāka atkarības, līdzatkarības problemātika, vecāka stress, vecāka nodarbinātību u.c.), u.tml..

Pārbaudot bāriņtiesu lietvedībā esošo aizgādības lietu materiālus, VBTAI konstatējusi, ka dažkārt bāriņtiesas sociālajam dienestam lūgušas veikt konkrētus uzdevumus, piemēram, veikt risku izvērtēšanu, izvirzīt ilgtermiņa mērķus, slēgt sadarbības līgumu ar vecākiem, veikt sistemātisku sadarbības līgumā noteikto uzdevumu izpildes uzraudzību u.c.. Attiecībā uz minēto, VBTAI pauž viedokli, ka bāriņtiesām, piemērojot Bāriņtiesu likuma regulējumu praksē, uzmanība, galvenokārt, pievēršama skaidrojumu un norādījumu došanai konkrētam vecākam, līdz ar to uzdevumu došana arī sociālajam dienestam pārsniedz bāriņtiesas kompetences apjomu.

Svarīgi!

Bāriņtiesas noteikto pienākumu apjomam vecākam jābūt atbilstošam tam, lai to izpildes rezultātā tiktu nodrošinātas bērna tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību, kā arī lai bērns saņemtu atbilstošu uzturu, apģērbu un pajumti, kā tas noteikts Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10.panta pirmajā daļā.

Savukārt, gadījumos, kad bāriņtiesas ieskatā, sociālajam dienestam sniedzama papildu informācija par kādām bāriņtiesas ieskatā veicamajām darbībām, tostarp, piedāvājamiem sociālajiem pakalpojumiem vecākiem, bērniem vai ģimenei kopumā, VBTAI ieskatā rīkojama starpinstitucionāla tikšanās, lai speciālistu starpā pārrunātu jautājumus, kas nozīmīgi bērna labāko interešu nodrošināšanai un meklētu risinājumus ģimenes sociālās funkcionēšanas uzlabošanai.

3.2.4.1.4. Vecākiem doto uzdevumu izpildes termiņu noteikšana

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmā prim daļā noteikts bāriņtiesas pienākums uzdot vecākam sadarbībā ar sociālo dienestu **noteiktā termiņā** novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus.

Vēršam uzmanību, ka Bērnu tiesību aizsardzības likuma 24.panta septītajā daļā noteikts, ka **vecākiem ir pienākums sadarboties ar sociālo dienestu** un izmantot piedāvātās ģimenes atbalsta un palīdzības programmas, ja ir konstatēta vardarbība vai citi bērnu tiesību pārkāpumi bērna aprūpē. Par atteikšanos no sadarbības sociālais dienests informē bāriņtiesu.

Nosakot laika periodu, kādā vecākam īstenojama sadarbība ar sociālo dienestu, lai uzlabotu situāciju ģimenē un novērstu riskus bērna pilnvērtīgai aprūpei, bāriņtiesai vienlaikus jāņem vērā vairāki būtiski faktori, piemēram, sociālā dienesta kapacitāte nodrošināt ģimenei nepieciešamos sociālos pakalpojumus un atbalsta pasākumus konkrētā laika periodā, vecāka objektīvās iespējas (darba apstākļi, veselības faktori, dzīvesvietas atrašanās vieta, ģimenes finansiālais stāvoklis u.c.), lai iesaistītos aktivitātēs, kas, piemēram, saistītas ar speciālistu apmeklējumiem tālu ārpus dzīvesvietas u.tml..

Tāpat bāriņtiesām jāņem vērā Administratīvā procesa likuma 64.pantā par Administratīvā akta izdošanas termiņu noteiktais, ka gadījumos, ja administratīvā lieta ierosināta uz iesnieguma pamata, iestāde pieņem lēmumu par administratīvā akta izdošanu **viena mēneša laikā** no iesnieguma saņemšanas dienas, ja likumā nav noteikts cits termiņš vai citā normatīvajā aktā — īsāks termiņš administratīvā akta izdošanai. Ja objektīvu iemeslu dēļ šā panta pirmajā daļā noteikto termiņu nav iespējams ievērot, iestāde to var pagarināt uz laiku, **ne ilgāku par četriem**

mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas, par to paziņojot iesniedzējam. Ja nepieciešama ilgstoša faktu konstatācija, administratīvā akta izdošanas termiņu ar motivētu lēmumu, par to paziņojot iesniedzējam, var pagarināt līdz gadam [..].

Vienlaikus bāriņtiesai, nosakot termiņu, kādā vecākam jānovērš riski bērnu aprūpei un audzināšanai ģimenē, jāvadās arī no **konkrētā bērna labāko interešu nodrošināšanas aspekta,** proti, vērtējot, vai bērns noteikto laika periodu vēl var palikt ģimenē (vecāka aprūpē), vai apdraudējuma risks nav pārāk augsts un bērna interesēs vecākam uzdevumu veikšanai dodams saīsināts termiņš.

VBTAI uzsver, ka arī tajās situācijās, kad bāriņtiesas rīcībā ir sociālā dienesta sniegtā informācija par to, ka vecāks atteicies no sadarbības ar sociālo dienestu, nav motivēts risināt pastāvošās problēmas un iepriekš ar ģimeni veiktais psihosociālais darbs nav sniedzis vēlamos rezultātus, un sociālais dienests lūdzis bāriņtiesai risināt bērna aizgādības jautājumu, bāriņtiesai, ierosinot aizgādības lietu, jāpiemēro Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmās prim daļas prasības.

Šādos gadījumos bāriņtiesām jānosaka īsāks termiņš vecākam sadarbības īstenošanai ar sociālo dienestu. Ja vecāks arī šajā periodā neuzsāk sadarbību ar sociālo dienestu vai arī šī sadarbība nav bijusi produktīva, bāriņtiesai ir pamats izskatīt jautājumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu bāriņtiesas sēdē.

3.2.4.1.5. Sadarbība ar vecāku

Lai aizgādības lietas risināšanas gaitā sadarbība ar vecāku noritētu pēc iespējas veiksmīgāk, bāriņtiesai īpaša uzmanība jāvelta komunikācijai (gan mutvārdos, gan sarakstes veidā) ar vecāku, tajā skaitā:

- informējot par bāriņtiesas iegūto informāciju attiecībā uz ģimenes situāciju;
- vispusīgi un vecākiem saprotamā veidā, izskaidrojot konstatētos riska faktorus, noteikto risku līmeni, tostarp pozitīvi atzīmējot ģimenes resursus (ja tādi ir);
- vēršot vecāka uzmanību uz nepieciešamajiem uzlabojumiem un nosakot pienākumus attiecībā uz to izpildi;
- uzdodot vecākam sadarboties ar sociālo dienestu bāriņtiesas konstatēto risku novēršanā, nosakot konkrētus termiņus;
- informējot par sekām, kādas var iestāties, ja vecāks neīstenos sadarbību ar sociālo dienestu bērnam nelabvēlīgo apstākļu novēršanā un bērna palikšana ģimenē radīs draudus bērna dzīvībai un veselībai.

VBTAI ieskatā minētās informācijas apmaiņai ar vecāku, tostarp, lai uzklausītu arī vecāka viedokli par viņam nepieciešamajiem atbalsta pasākumiem, rīkojama **klātienes tikšanās**, aicinot vecāku uz pārrunām.

Bāriņtiesai sadarbojoties ar vecākiem jāņem vērā Administratīvā procesa likuma 14.[1]pantā noteiktais, ka iestāde, pieņemot lēmumus, ievēro objektivitāti un dod procesa dalībniekiem pienācīgu iespēju izteikt savu viedokli un iesniegt pierādījumus.

Administratīvā procesa likuma komentāros[84] norādīts, ka tiesības būt uzklausītam ir viens no labas pārvaldības principiem. Vienlaikus administratīvā procesa dalībnieku uzklausīšana ir

[84] Administratīvā procesa likuma komentāri, A un B daļa, autoru kolektīvs Dr.iur.J.Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 211. lpp., 581.lpp.

viens no svarīgākajiem procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem. Dalībnieku viedokļu un argumentu uzklausīšana un izvērtēšana ir būtiska lietas objektīvās izmeklēšanas sastāvdaļa. Uzklausīšanas procesa laikā ieinteresētai personai ir iespēja iesniegt vai norādīt iestādei uz tai labvēlīgiem faktiem.

Rezumējot iepriekšminēto, norādāms, ka **pārrunu mērķis** ir vienlaikus veikt gan izskaidrojošu darbu ar vecāku par bērna aprūpes problemātiku ģimenē (tostarp uzklausot vecāka viedokli un redzējumu), par nepieciešamo sadarbību ar sociālo dienestu un konkrētā laika periodā veicamajiem pasākumiem ģimenes situācijas uzlabošanai, gan arī informēt par sekām, kas var iestāties, ja vecāks šajā termiņā kavējas novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus.

Svarīgi!

Sarunas gaitā bāriņtiesai jāgūst pārliecība, ka vecāks ir izpratis problēmas, situācijas nopietnību, bāriņtiesas sniegtos norādījumus, t.sk. arī nepieciešamību sadarboties ar sociālo dienestu un citiem speciālistiem, lai turpmāk nodrošinātu pilnvērtīgu bērna aprūpi un audzināšanu ģimenē.

Papildus akcentējams, ka pārrunu ar vecākiem veikšanai nav nepieciešams rīkot bāriņtiesas sēdi (šādas situācijas vairākkārt konstatētas bāriņtiesu darba praksē), bet ar vecāku tiek veiktas pārrunas par to sastādot sarunu protokolu vai tikšanās aprakstu, kas pievienojams attiecīgajai bāriņtiesas lietvedībā esošajiem aizgādības tiesību lietas materiāliem. Vēršam uzmanību, ka attiecīgais dokuments **jāparaksta visiem sarunas dalībniekiem**, tajā skaitā vecākiem.

VBTAI ir konstatējusi, ka atsevišķos gadījumos bāriņtiesas rīkojušas šādas pārrunas ar vecāku, aicinot tajās piedalīties arī sociālo darbinieku, kas turpmāk veiks psihosociālo darbu ar vecāku vai ģimeni kopumā. VBTAI ieskatā šāda prakse uzskatāma par atzīstamu un lietderīgu, jo bāriņtiesas un sociālā dienesta efektīva sadarbība aizgādības lietā, tostarp, sniedzot vecākam vienotu speciālistu redzējumu par problēmsituāciju ģimenē un nepieciešamajiem risinājumiem, tai skaitā savstarpēji sadarbojoties vecākam nosakāmo pienākumu (veikt attiecīgus uzlabojumus bērna situācijas uzlabošanai) formulēšanā un to izpildes termiņu noteikšanā, ir uzskatāma par būtisku priekšnoteikumu likumdevēja izvirzītā mērķa sasniegšanai – bērna labklājības nodrošināšanai ģimenē.

Lai vecāks pēc iespējas veiksmīgāk īstenotu darbības aizgādības lietas ietvaros, kas nepieciešamas risku novēršanai ģimenē, bāriņtiesai, visos gadījumos sagatavojama arī **rakstiska informācija** (par riska novērtēšanas kopsavilkumu, pienākumu sadarboties ar sociālo dienestu, vecākam veicamajiem pasākumiem, termiņu, kādā īstenojami uzlabojumi ģimenē, sekām, kādas var iestāties, ja bērna attīstībai nelabvēlīgie apstākļi netiks novērsti) vecākam.

Informācija sagatavojama **vēstules formātā** un nosūtāma vecākam ierakstītā sūtījumā pa pastu gan uz deklarēto dzīvesvietas adresi, gan uz faktiskās dzīvesvietas adresi, ja zināms, ka vecāks nedzīvo deklarētajā dzīvesvietā.

Pirmkārt, šāda iestādes rīcības nepieciešamība izriet no Bāriņtiesas darbības noteikumu 37.punktā noteiktā, ka bāriņtiesa uzaicinājumus uz bāriņtiesas sēdi, lēmumu norakstus, izrakstus, kopijas un lietu oriģinālus vai kopijas, kā arī korespondenci, kas satur sensitīvus datus, nosūta ierakstītā sūtījumā pa pastu vai ar kurjeru.

Otrkārt, saskaņā ar Paziņošanas likuma 4.panta pirmajā daļā noteikto fiziskajai personai dokumentu paziņo uz deklarētās dzīvesvietas adresi vai deklarācijā norādīto papildu adresi. Dokumentu var paziņot uz citu adresi gadījumā, ja adresāts norādījis uz objektīviem apstākļiem, kādēļ tas nepieciešams. Adresātam ir pienākums būt sasniedzamam norādītajā adresē. Ja rodas domstarpības par dokumenta paziņošanu, iestādei ir pienākums pierādīt dokumenta paziņošanas faktu.

Minētā vēstule zināšanai nosūtāma arī attiecīgās pašvaldības sociālajam dienestam (praksē vairākkārt konstatētas situācijas, ka psihosociālo darbu ar vienu un/vai abiem vecākam jāveic citas pašvaldības sociālajam dienestam, ievērojot vecāka faktisko dzīvesvietu), kura kompetencē ir veikt psihosociālo darbu ar ģimeni, piesaistīt attiecīgus resursus, nodrošināt nepieciešamos pakalpojumus vecākam veicamo uzlabojumu izpildē un risku novēršanā, kā arī veikt citas savā kompetencē esošas darbības, lai panāktu ģimenes situācijas uzlabošanos.

VBTAI norāda, ka arī gadījumos, kad bāriņtiesai nav zināma vecāka faktiskās dzīvesvietas adrese (nereti konstatējami gadījumi, kad vecāks deklarētajā dzīvesvietā nedzīvo) un bāriņtiesai nav iespējams uzaicināt vecāku uz pārrunām, lai veiktu sarunu par konstatētajiem riskiem ģimenē un veicamajiem pasākumiem ģimenes situācijas uzlabošanai, bāriņtiesai nepieciešams iepriekš norādīto informāciju (par konstatētajiem riskiem, sadarbības nepieciešamību ar sociālo dienestu, sadarbības termiņu un iespējamām sekām) nosūtīt uz personas deklarētās dzīvesvietas adresi, tādējādi, neskatoties uz vecāka iespējamo nevēlēšanos sadarboties ar iestādes amatpersonām, tomēr izpildīt normatīvo aktu prasības.

Vienlaikus jāņem vērā, ka bāriņtiesu darba praksē būs gadījumi, kad **objektīvi nebūs izpildāms** Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmā prim daļā noteiktais bāriņtiesas pienākums - uzdot vecākam sadarbībā ar sociālo dienestu noteiktā termiņā novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus. Proti, tie būs gadījumi, kad aizgādības tiesības vecākam pārtraucamas faktisko šķēršļu dēļ atbilstoši Bāriņtiesu likuma 22. panta pirmajā daļā un Civillikuma 203. panta pirmajā daļā noteiktajam, piemēram, vecāks atrodas apcietinājumā, vai vecāks sava veselības stāvokļa dēļ objektīvi nespēj nodrošināt bērna aprūpi.

3.2.4.1.6. Atkārtota riska novērtēšana

Bāriņtiesas darbības noteikumu 73.punktā noteikts, ka riska novērtēšana veicama pirms lēmuma pieņemšanas par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, izņemot gadījumus, kad tiek pieņemts vienpersonisks lēmums saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 23.pantu.

Atbilstoši minētajam, bāriņtiesai aizgādības lietās atkārtoti veicama riska novērtēšana pirms jautājuma par iespējamo aizgādības tiesību pārtraukšanu izskatīšanas bāriņtiesa sēdē.

VBTAI pauž viedokli, ka atkārtota riska izvērtēšana bāriņtiesai palīdz apzināt reālo ģimenes situāciju, apkopot pēc iespējas detalizētāku informāciju konkrētās risku jomās un **veikt salīdzinošo analīzi** ar iepriekšējā risku novērtēšanā konstatēto, fiksējot panāktos uzlabojumus, izmaiņas ģimenes (vecāka) resursos u.tml.

Lai objektīvi un vispusīgi izvērtētu ģimenes situāciju un panāktās pozitīvās izmaiņas, bāriņtiesai pirmām kārtām iegūstama detalizēta informācija no sociālā dienesta par veikto psihosociālo darbu ar ģimeni bāriņtiesas noteiktajā laika periodā.

Tādējādi gadījumos, kad vecāks sadarbojies ar sociālo dienestu, lai novērstu bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, bāriņtiesai būtiski no sociālā dienesta saņemt informāciju par panāktajām pozitīvajām izmaiņām ģimenes sociālajā funkcionēšanā, (kas izriet no sociālā dienesta plānotajām un īstenotajām aktivitātēm darbā ar ģimeni, resursu piesaisti, pakalpojumu nodrošināšanu utt.), uzlabojumiem vecāka prasmju attīstībā, papildus zināšanu apguvē, konkrētu risku mazināšanā un novēršanā utt., proti, atkarībā no tā, kāds bijis bāriņtiesas sniegtais sākotnējais ģimenes situācijas izvērtējums (riska līmeņa un resursu analīzes kopsavilkums) sociālajam dienestam un norādījumi par nepieciešamajiem uzlabojumiem.

VBTAI akcentē, ka bāriņtiesai būtiski no sociālā dienesta saņemt **objektīvu, pamatotu un argumentētu novērtējumu** par vecāka sadarbību ar sociālo dienestu, motivāciju uzlabot bērnu aprūpes un audzināšanas apstākļus ģimenē, sasniegtajiem rezultātiem u.c., nevis tikai uzskaitījumu par vecāka veiktajām aktivitātēm sastādītā sociālās rehabilitācijas plāna īstenošanā.

Tāpat VBTAI ieskatā, lai riska novērtēšana būtu kvalitatīva, atkārtoti pieprasāma informācija no valsts un pašvaldību institūcijām, lietā iesaistītajiem speciālistiem, bāriņtiesai īstenojot Bāriņtiesu likumā 16. un 17. pantā noteiktās tiesības un pienākumus.

Bāriņtiesā saņemtā informācija vērtējama kopsakarā, lai objektīvi izvērtētu vecāku aizgādības īstenošanas ietekmi konkrētā bērna labāko interešu nodrošināšanai.

3.2.4.2. Bāriņtiesas sēde un lēmuma pieņemšana

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās prim daļas redakciju, bāriņtiesai pēc noteiktā laika termiņa, kas dots vecākam aizgādības lietas ietvaros bērna attīstībai nelabvēlīgo apstākļu novēršanai, jāvērtē vai vecāks šajā termiņā ir novērsis bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus un, vai bērna palikšana ģimenē var radīt draudus bērna dzīvībai un veselībai, lemjot par aizgādības tiesību pārtraukšanu vai nepārtraukšanu vecākam.

Bāriņtiesas darbības noteikumu 45.punkts paredz, ka **uzaicinājumu** administratīvā procesa dalībniekiem, tulkam, speciālistam un institūcijai, kuras kompetencē ir sniegt atzinumu izskatāmajā lietā, **nosūta vismaz 10 darbdienas** pirms bāriņtiesas sēdes. Bāriņtiesas uzaicinājumus uz sēdi nosūta ierakstītā sūtījumā pa pastu vai ar kurjeru.[85]

Bāriņtiesa sēdē balstās uz normatīvajos aktos noteikto sēdes procesu.

Administratīvais process iestādē beidzas ar administratīvā akta izdošanu vai lēmumu par lietas izbeigšanu. VBTAI, pārbaudot bāriņtiesu lietvedībā esošo lietu materiālus, konstatējusi, ka dažkārt aizgādības lietās bāriņtiesas pieņem lēmumu par lietas izbeigšanu.

Administratīvā procesa likuma 63.panta pirmajā daļā norādīti iestādes lēmuma veidi, kādi tiek pieņemti administratīvā procesa rezultātā, kā arī nošķirts, kad lēmums ir administratīvais akts un kad nav. Administratīvā procesa likuma komentāros[86] sniegts skaidrojums, ka, ja iestāde secina, ka pozitīva administratīvā akta izdošanai nav tiesiska pamata vai tā nav lietderīga, tās lēmuma juridiskā kvalifikācija (ir vai nav administratīvais akts) ir atkarīga no tā, vai process ir bijis ierosināts uz tādas personas iesnieguma pamata, kam ir no tiesību normām izrietošas subjektīvās tiesības prasīt administratīvā akta izdošanu (tad atteikums ir administratīvais akts),

[85] Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 37.punkts

[86] Administratīvā procesa likuma komentāri, A un B daļa, autoru kolektīvs Dr.iur.J.Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 597 lpp.

vai pēc pašas iestādes iniciatīvas, tostarp uz augstākas iestādes rīkojuma vai citas personas iesnieguma pamata (tad atteikums nav administratīvais akts). Ja administratīvais process ir bijis ierosināts nevis tāpēc, ka persona lūgusi sev labvēlīga administratīvā akta izdošanu, bet gan tāpēc, ka iestāde savas kompetences ietvaros pati nolēmusi uzsākt procesu, augstāka iestāde devusi rīkojumu ierosināt procesu vai cita persona (kurai nav subjektīvu tiesību prasīt administratīvā akta izdošanu) ir iesniegusi iesniegumu vai sūdzību un iestāde pēc faktu konstatēšanas un apstākļu izvērtēšanas secina, ka administratīvais akts nav izdodams, tā pieņem lēmumu par procesa (lietas) izbeigšanu.

Ievērojot minēto, paskaidrojam, ka lēmumu par lietas izbeigšanu bāriņtiesa pieņem gadījumos, kad lieta ierosināta pēc bāriņtiesas iniciatīvas, piemēram, bāriņtiesā saņemta sociālā dienesta vēstule, kurā lūgts izskatīt jautājumu par iespējamo aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam vai bāriņtiesā saņemta kaimiņa sūdzība par būtiskiem bērnu tiesību pārkāpumiem ģimenē.

Saskaņā ar Bāriņtiesas darbības noteikumu 70.punktu, **bāriņtiesa lēmumu rakstiski noformē** un apzīmogo un tā norakstu nosūta administratīvā procesa dalībniekam 10 darbdienu laikā pēc lēmuma pieņemšanas.

Bāriņtiesu likuma 22.panta otrajā daļā noteikts, ka bāriņtiesa, pieņemot lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, **rakstveidā informē** viņu:

1. par pienākumu sadarboties ar savas dzīvesvietas pašvaldības sociālo dienestu un citām institūcijām un personām, lai sekmētu bērna atgriešanos ģimenē;
2. par pienākumu maksāt par bērnam sniegto ārpusģimenes aprūpes pakalpojumu;
3. par tiesībām saņemt valsts nodrošināto juridisko palīdzību, ja vecāks atbilst normatīvajos aktos noteiktajiem šīs palīdzības saņemšanas nosacījumiem.

Minētā informācija sniedzama pavadvēstulē, ar kuru tiek nosūtīts bāriņtiesas lēmums, vai atsevišķā vēstulē, to izsūtot ierakstītā veidā uz adresāta deklarēto dzīvesvietu vai izsniedzot personīgi, par to lietas uzziņas lapā izdarot atzīmi.

Svarīgi!

Bāriņtiesai informācija personai sniedzama saprotamā veidā, it īpaši, ja ir zināms, ka personai pastāv kādi sociāli vai veselības noteikti faktori, kas varētu liegt pilnvērtīgi izprast rakstīto tekstu. Ja iespējams, pēc bāriņtiesas lēmuma pieņemšanas veicamas pārrunas ar vecāku, kuram pārtrauktas aizgādības tiesības, lai izskaidrotu vecāka turpmākos pienākumus un tiesības, sekmējot bērna atgriešanos ģimenē.

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 39.panta pirmo daļu, pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par bērna ārpusģimenes aprūpi, **bāriņtiesa nekavējoties par to informē bērna vecāku dzīvesvietas sociālo dienestu** un lūdz sniegt nepieciešamo palīdzību bērna vecākiem.

3.3. Pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošana

Bērna atgriešana ģimenē un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošana ir viens no galvenajiem mērķiem pēc lēmuma par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu pieņemšanas.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta piektajā daļā noteikts, ka bāriņtiesa pēc tam, kad pieņemts lēmums par bērnu šķiršanu no ģimenes, **nekavējoties informē** par to pašvaldības sociālo dienestu vai pašvaldības deleģēto personu. Šajos gadījumos pašvaldības sociālais dienests kopā ar citām pašvaldības institūcijām, bērna vecākiem un bērna tiesību aizsardzības iestādēm **izstrādā ģimenes atbalsta un palīdzības programmu**. Minētā likuma 44.panta pirmā daļā paredz, ka bērna ārpusģimenes aprūpes laikā **pašvaldība sniedz izglītojošu, sociālu un citu palīdzību bērna vecākiem, lai radītu apstākļus bērna aprūpes atjaunošanai ģimenē.**

Bāriņtiesu likuma 22.panta otrā daļa paredz, ka bāriņtiesa, pieņemot lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, rakstveidā informē viņu par pienākumu sadarboties ar savas dzīvesvietas pašvaldības sociālo dienestu un citām institūcijām un personām, lai sekmētu bērna atgriešanos ģimenē. Tādējādi pašvaldības un valsts institūcijas sadarbojas ar bērna vecākiem, lai pēc iespējas ātrāk novērstu aizgādības tiesību pārtraukšanas iemeslus un bērns varētu atgriezties vecāku aprūpē.

Bāriņtiesu likuma 22.panta trešajā daļā noteikts, **ja bērna aizgādības tiesību pārtraukšanas iemesli ir zuduši, bāriņtiesa lemj par pārtraukto bērna aizgādības tiesību atjaunošanu, ņemot vērā bērna intereses.** Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāra.

Veicot pārbaudes bāriņtiesu lietvedībā esošajās lietās, VBTAI ir konstatējusi situācijas, kurās ne vienmēr bērna intereses tikušas uzskatītas par prioritārām. Piemēram, bāriņtiesas lēmums par bērna aizgādības tiesību atjaunošanu pamatots ar to, ka bērnam vislabāk ir augt bioloģiskajā ģimenē, vienlaikus lietā neesot informācijai un faktus apliecinošiem dokumentiem, ka vecāks ir izpratis bērna aprūpes un audzināšanas problemātiku un veicis nepieciešamās darbības, lai novērstu aizgādības tiesību pārtraukšanas iemeslus.

Svarīgi!

Īpaši akcentējam, ka nepieļaujama situācija ir gadījumi, kad bērns no ģimenes tiek šķirts un atgriezts vecāku aprūpē vairākas reizes. Izvērtējot šādus gadījumus secināms, ka pamatā vairākkārtēju bērna šķiršanu no ģimenes veido nepietiekama risku novērtēšana (un attiecīgi nepietiekama objektīvas informācijas iegūšana risku novērtēšanai) pirms lēmumu pieņemšanas par pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu.

VBTAI vērš uzmanību, ka bāriņtiesai lēmuma par aizgādības tiesību atjaunošanu pieņemšanai ir nepieciešama tikpat **rūpīga un vispusīga informācijas iegūšana**, kā pirms lēmuma par aizgādības tiesību pārtraukšanu. Proti, jāiegūst informācija, kas apliecina, ka **ir zuduši iemesli bērna aizgādības tiesību pārtraukšanai**, t.sk., atzinums no sociālā dienesta par veikto darbu ar ģimeni un iespējām bērnam atgriezties ģimenē, informāciju no bērna ārpusģimenes aprūpes sniedzēja par bērna un vecāka saskarsmi, garīgo un materiālo atbalstu bērna audzināšanā ārpusģimenes aprūpes laikā, u.tml..

Saskaņā ar Bāriņtiesas darbības noteikumu 74.punktu, **riska novērtēšana** veicama arī pirms pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanas vecākiem. VBTAI uzsver, ka arī šajos gadījumos jāievēro šo metodisko ieteikumu sadaļa par informācijas iegūšanu un riska novērtēšanu.

Papildu informācija par bāriņtiesas un pašvaldības sociālā dienesta sadarbību, sekmējot bērna atgriešanos ģimenē, skatāma VBTAI izstrādātajos Metodiskajos ieteikumos bāriņtiesām un pašvaldības sociālajiem dienestiem par bāriņtiesas un sociālā dienesta speciālistu sadarbību (Rokasgrāmatas 3. sējumā).

3.4. Lēmums par prasības sniegšanu tiesā

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Bāriņtiesa lemj **par prasības iesniegšanu tiesā** aizgādības tiesību atņemšanai vecākam, ja:

1. viņa vainas dēļ (vecāka apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ) ir apdraudēta bērna veselība vai dzīvība;
2. vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību un tas var apdraudēt bērna fizisko, garīgo vai tikumisko attīstību.[87]

Sagatavojot lietu par pārtraukto bērna aizgādības tiesību atjaunošanu vai par prasības iesniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai vecākam, bāriņtiesa:

1. noskaidro, vai ir zuduši iemesli, kuru dēļ vecākam tika pārtrauktas bērna aizgādības tiesības;
2. pieprasa vecāka dzīvesvietas sociālajam dienestam atzinumu par iespējām bērnam atgriezties vecāka aizgādībā;
3. pieprasa no audžuģimenes, aizbildņa vai ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijas informāciju par bērna un vecāka saskarsmi, garīgo un materiālo atbalstu bērna audzināšanā ārpusģimenes aprūpes laikā;
4. pieprasa citu informāciju, kas nepieciešama, lai pieņemtu pamatotu lēmumu.[88]

Īpašu vērību VBTAI vērš uz **savlaicīgu bāriņtiesas rīcību** prasības iesniegšanai tiesā. Civillikuma 203.panta ceturtajā daļā noteikts, ja **gada laikā** no aizgādības tiesību pārtraukšanas nav iespējams tās atjaunot, bāriņtiesa lemj par prasības celšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai, izņemot gadījumu, kad aizgādības tiesības nevar atjaunot no vecāka neatkarīgu apstākļu dēļ.

Veicot pārbaudes bāriņtiesās VBTAI secinājusi, ka bāriņtiesas nereti novēloti vērš uzmanību uz lēmumu pieņemšanu par prasības sniegšanu tiesā bērna aizgādības tiesību atņemšanai vecākiem. Civillikumā paredzētais gada termiņš ir ievērojams, kad vecāki **aktīvi** iesaistās problēmu risināšanā, saņem un izmanto sociālā dienesta sniegtos pakalpojumus ģimenes situācijas uzlabošanai, uztur attiecības ar bērnu, sniedz emocionālu un finansiālu atbalstu bērna aprūpei un audzināšanai ārpusģimenes aprūpes nodrošinātājam.

Svarīgi!

Bāriņtiesu likuma 22.panta sestā daļa paredz, ka bāriņtiesa lemj par prasības iesniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai pirms Civillikuma 203. panta ceturtajā daļā paredzētā gada termiņa, ja tas ir bērna interesēs, it īpaši, ja vecākam iepriekš ir atņemtas cita bērna aizgādības tiesības.

[87] Bāriņtiesu likums, 22.panta ceturtā daļa

[88] Bāriņtiesu likums, 22.panta piektā daļa

Situācijās, kur bērna vecāks ir nopietni pārkāpis bērna tiesības un intereses, ir veicis smagu noziegumu pret bērnu, nav sadarbojies ar bāriņtiesu un sociālo dienestu aprūpes pārtraukšanas iemeslu novēršanai, neveido un neuztur saskarsmi ar bērnu, bērna labāko interešu un tiesību nodrošināšanai prasība tiesā aizgādības tiesību atņemšanai sniedzama savlaicīgi, pēc prasības pamatojumu veidojošo faktu konstatācijas.

Pēc Bāriņtiesas lēmuma pieņemšanas par prasības sniegšanu tiesā bērna aizgādības tiesību atņemšanai, **prasība tiesā iesniedzama 2 mēnešu laikā**[89] no lēmuma pieņemšanas.

Veicot lietu pārbaudes Bāriņtiesās, VBTAI ir konstatējusi, ka vairākās lietās kā arguments, kādēļ netiek pārskatīta lieta par pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu un netiek lemts par prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai, tiek minēti vecāku faktiskie šķēršļi bērnu aprūpei.

Objektīvi faktiskie šķēršļi, kuru dēļ vecākam ir pārtrauktas aizgādības tiesības, visbiežāk ir vecāku veselības stāvokļa radīta nespēja bērnu aprūpei un audzināšanai un ko vecāks pats neapzinās, kā arī vecāka nonākšana apcietinājumā vai ieslodzījumā.

Tomēr uzsverams, ka personas atrašanās, piemēram, ieslodzījumā, ne vienmēr ir pamats nepārskatīt lietu vai nelemt par prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai. Situācijās, kad persona atrodas ieslodzījumā, Bāriņtiesa, pārskatot lietu par iespējamu aizgādības tiesību atjaunošanu vai prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai, vērtē, vai vecāks, atbilstoši savām iespējām, uztur kontaktus ar bērnu, interesējas par viņu, palīdz materiāli, atbalsta emocionāli u.tml.

Primāri vērtējamais aspekts ir tas, vai aizgādības tiesības jau sākotnēji tika pārtrauktas vecāka faktisko šķēršļu dēļ, vai arī tomēr bija konstatēta vecāka ļaunprātīga rīcība, vai bērns atradās veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāka vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ). Tāpat vērtējams, par kādu noziedzīgu noziegumu persona izcieš sodu.

Piemēram, situācijās, ja vecāks notiesāts par sava vai cita nepilngadīga bērna izvarošanu, nogalināšanu, netiklu darbību veikšanu, bērnam tuvas personas slepkavību, visdrīzāk bērnam nodarītais emocionālais un fiziskais kaitējums, kopsakarā ar pamatotām bažām par spēju un vēlmi vecākam pēc soda izciešanas izveidot funkcionēt spējīgas vecāka - bērna attiecības, ir pietiekams pamats lemt par prasības sniegšanu tiesā aizgādības tiesību atņemšanai bērna vislabāko interešu nodrošināšanai.

Līdz ar to, ievērojot to, ka primārajam aspektam jābūt bērna vislabāko interešu apsvērumam, VBTAI aicina rūpīgi vērtēt ikvienu situāciju individuāli arī lietās, kur bērnu aprūpei vecākiem pastāv faktiski šķēršļi.

[89] Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 72.[1] punkts.

4. Gadījuma analīze

(pirmreizēji publicēta 04.09.2019.)

Lieta par Annas un Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei Kristīnei

Lietas par Annas un Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei Kristīnei pārbaude tika uzsākta 2019.gada martā, saņemot VBTAI informāciju par iespējamiem bērnu tiesību un interešu pārkāpumiem mātes Kristīnes ģimenē. Gadījuma analīze veikta, pamatojoties uz VBTAI rīcībā esošajiem dokumentiem, kas saņemti no attiecīgās pašvaldības bāriņtiesas un sociālā dienesta.

1. Apkopojot informāciju par ģimeni, tika konstatēts:

1. Ģimene sociālā dienesta un ***bāriņtiesas redzeslokā nonākusi 2011.gadā*** kā ģimene, kurā netiek nodrošināta pilnvērtīga bērnu aprūpe un audzināšana. Minētajā laika periodā mātes aprūpē atradās 4 nepilngadīgi bērni, bērnu tēvs miris.

No 2011.gada līdz 2016.gadam, veicot bērnu dzīves apstākļu pārbaudes, bāriņtiesa regulāri konstatē, ka privātmājas apkārtne piegružota (mētājas ēdiena un apģērbu atliekas, atkritumu kaudzes), dārzs aizaudzis, nekopts, istabās netīrība (antisanitāri apstākļi – nemazgāti trauki, apģērbu kaudzes, suņu izkārnījumi telpās). Visi ģimenes locekļi dzīvo vienā istabā un virtuvē, jo pārējās istabas nav apkurināmas. Vairumā gadījumu pārtikas mājās nav, tāpat nav nepieciešamo sadzīves priekšmetu - gultu, segu utt.;

> Dokumentos tiek fiksēta informācija, ka savstarpējās attiecības ģimenē saspīlētas. Bērni māti ignorē. Savukārt māte par bērniem nerūpējas un interesi par bērnu vajadzībām neizrāda. Bērni par ģimeni nerunā un neko nestāsta, konstatēti ilgstoši un neattaisnoti skolas kavējumi.
>
> Problēmsituāciju ģimenē padziļina apstāklis, ka bāriņtiesai ir zināms un dzīves apstākļu pārbaužu laikā tiek konstatēts, ka mātei periodiski ir alkohola lietošanas problēmas.
>
> Šajā periodā ***ne reizi netiek veikta risku novērtēšana*** ģimenei, kā rezultātā bērni ilgstoši cieš no pamešanas novārtā un tiek pakļauti vardarbības riskam.

2017.gada aprīlī bāriņtiesas priekšsēdētāja ***pieņem vienpersonisku lēmumu par nepilngadīgo Annas un Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei*** (pārējie bērni tobrīd ir jau pilngadīgi). Pēc 15 dienām ar bāriņtiesas koleģiālu lēmumu pārtrauktās aizgādības tiesības netiek atjaunotas, jo ***bāriņtiesa atzinusi, ka abi bērni ģimenē ilgstoši pakļauti emocionālajai vardarbībai, pajumte un pārtika neatbilst bērnu elementārām ikdienas vajadzībām***.

> Vienlaikus secināms, ka bāriņtiesa nav ievērojusi Bāriņtiesu likuma 22.panta otrās daļas prasības un nav rakstveidā informējusi Kristīni par pienākumu sadarboties ar savas dzīvesvietas pašvaldības sociālo dienestu un citām institūcijām un personām, lai sekmētu bērnu atgriešanos ģimenē, par pienākumu maksāt par bērniem sniegto ārpusģimenes aprūpes pakalpojumu, par tiesībām saņemt valsts nodrošināto juridisko palīdzību, ja vecāks atbilst normatīvajos aktos noteiktajiem šīs palīdzības saņemšanas nosacījumiem.

Veicot psihosociālo darbu ar ģimeni, speciālisti atzīst, ka gada laikā situācija ģimenē nedaudz mainījusies uz pozitīvo pusi un ***2018.gada maijā Kristīnei tiek atjaunotas bērnu Annas un Jāņa pārtrauktās aizgādības tiesības***.
Lietas materiālos fiksēta informācija, ka Anna, neskatoties uz to, ka mātei atjaunotas pārtrauktās bērnu aizgādības tiesības, ilgstoši dzīvo vecākā brāļa ģimenē. ***2018.gada oktobrī*** bāriņtiesā pieņemts lēmums par valsts ģimenes pabalsta un apgādnieka zaudējuma pensijas par Annu izmaksas pārtraukšanu mātei un to izmaksu Annas pilngadīgajam brālim Pēterim.

> Savukārt nepilngadīgais Jānis turpina dzīvot mātes ģimenē un mācīties internātpamatskolā.

2019.gada janvārī Anna, sakarā ar domstarpībām ar brāli Pēteri atgriezusies dzīvot mātes Kristīnes ģimenē.
2019.gada sākumā situācija ģimenē ir pasliktinājusies. Konstatētie apstākļi liecina par Annas pamešanu novārtā tieši jautājumos, kas saistās ar meitenes veselības aprūpi un izglītības nodrošināšanu. Māte nav pildījusi ģimenes ārsta norādījumus aizvest Annu pie ārsta-speciālista, arī pēc vairākkārtējiem solījumiem sociālajam dienestam, kā rezultātā meiteni pie ārsta vedis sociālais darbinieks. Nesekmīgas ir bijušas arī sociālā darbinieka pūles panākt, ka meitene apmeklē skolu.

2. Balstoties uz iegūto informāciju, tika sniegti ieteikumi turpmākajai bāriņtiesas rīcībai:

Izvērtēt mātes Kristīnes spējas veikt pilnvērtīgu bērnu aprūpi un audzināšanu:

1. veikt pilnīgu ģimenes situācijas izpēti, proti, veikt risku novērtējumu ģimenei, izvērtējot pieejamo informāciju no kaimiņiem, tuviniekiem, bērnu izglītības iestādēm, ģimenes ārsta un citiem informācijas avotiem, lai gūtu pārliecību par mātes spējām realizēt vecāku pienākumus;
2. veikt dzīves apstākļu pārbaudi dzīvesvietā, lai pārliecinātos, ka mājās bērni saņem atbilstošu uzturu, apģērbu un pajumti;
3. veikt pārrunas ar bērniem, lai noskaidrotu viņu viedokli par situāciju mājās, par savstarpējām attiecībām ar māti un pārējiem ģimenes locekļiem, kā arī par saņemto ikdienas aprūpi (ēdināšanu, apģērbu, veselības un izglītības nodrošināšanu) no mātes Kristīnes puses;
4. pieprasīt psihologa atzinumu vai pārskatu par sniegtajām konsultācijām Annai un turpmākajām rekomendācijām darbā ar meiteni un ģimeni kopumā;
5. veikt citas darbības, kas bāriņtiesas ieskatā nepieciešamas ģimenes pilnīgai izpētei un mātes spēju realizēt bērnu vislabākās intereses objektīvai izvērtēšanai;
6. labas sadarbības ietvaros, minēto pasākumu veiksmīgai realizācijai pieaicināt arī sociālo dienestu un citus pašvaldības speciālistus.

3. Pēc lietas materiālu izvērtēšanas, VBTAI konstatēja vairākus trūkumus un nepilnības bāriņtiesas darbā:

3.1. ***Mātes Kristīnes spēju izvērtējums veikt bērnu aprūpi:***

Bāriņtiesa 2019.gada aprīlī pieņēmusi lēmumu par meitas Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei. ***Pieņemot minēto lēmumu, bāriņtiesa nav vērtējusi mātes spējas realizēt arī nepilngadīgā dēla Jāņa aprūpi un audzināšanu.***

Noskaidrots, ka nepilngadīgais Jānis ikdienā neatrodas tiešā mātes aprūpē, jo iegūst izglītību internātpamatskolā un mājās ierodas tikai nedēļas nogalēs un skolas brīvlaikos. Problēmas ar Jāņa izglītības, veselības, kā arī citu aprūpes aspektu nodrošināšanu līdzšinējā laika periodā bāriņtiesa netika konstatējusi.

VBTAI norāda, ka nepilngadīgā Jāņa fiziskā un psihoemocionālā labklājība kopumā tiešā veidā atkarīga no mātes spējām veikt vecāku pienākumus. It īpaši ievērojot, ka gan 2019.gada aprīļa dzīves apstākļu pārbaudes aktā, gan riska novērtējuma anketā (uzsākta 08.04.2019. - pabeigta 19.04.2019.), kā arī 2019.gada aprīļa lēmumā par Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei, raksturojot pamatvajadzību nodrošinājumu ģimenē, bāriņtiesa norādījusi, ka mājās netiek gatavots ēdiens (nav pārtikas), nav gāzes balona, nav gultas veļas (Annai nav arī atsevišķas gultas vietas), netiek uzkoptas telpas, nepietiekošs malkas daudzums (nav malkas), krāsns slikti silda, nav elektrības, gadiem ilgi nav veikts telpu remonts, visi ģimenes locekļi dzīvo vienā istabā – virtuvē, jo pārējās telpas nav apkurināmas utt. (šādi sociālie apstākļi ģimenē ir kopš 2011.gada un līdz pat šim brīdim nav uzlabojušies).

ANO Konvencijas par bērna tiesībām 27.panta pirmajā daļā un analoģiski Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10.panta pirmajā daļā ietvertais tiesiskais regulējums paredz bērniem tiesības uz adekvātu dzīves līmeni, kas nodrošina viņiem pilnīgu un vispusīgu attīstību. Turklāt uz vecākiem gulstas primārā atbildība par šo tiesību nodrošināšanu savu spēju un finansiālo iespēju robežās.

Bāriņtiesa vairākkārt lietas materiālos fiksējusi, ka mātei periodiski ir alkohola lietošanas problēmas, nav prasmes plānot naudas līdzekļu izlietojumu, tajā skaitā valsts pabalsti (apgādnieka zaudējuma pensija, ģimenes valsts pabalsts) un pašvaldības piešķirtie sociālie pabalsti ģimenei tiek iztērēti dažās dienās un visam mēnesim naudas produktu iegādei nav. Turklāt, kā fiksēts lietas materiālos, neskatoties uz pašvaldības ilgstoši sniegto palīdzību un atbalstu, Kristīnei nav motivācijas uzlabot ģimenes sadzīves apstākļus. Līdz ar to secināms, ka ***sociālie apstākļi mājās rada būtisku apdraudējumu un negatīvu ietekmi arī uz Jāņa fizisko, intelektuālo, garīgo, tikumisko un sociālo attīstību.***

3.2. ***Ģimenes situācijas izvērtēšana:***

Pirms lēmuma pieņemšanas par Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei, bāriņtiesa ir veikusi sarunu tikai ar Annas klases audzinātāju par problēmsituāciju ģimenē.

Konstatēts, ka aizgādības tiesību pārtraukšanas lietā ***nav aktualizēta informācija un iegūtas ziņas no ģimenes ārsta par mātes iesaistīšanos bērnu veselības aprūpes nodrošināšanā.*** Turklāt bāriņtiesa nav arī veikusi ***kaimiņu un citu tuvinieku (piemēram, Kristīnes pilngadīgo bērnu, t.sk., brāļa, pie kura Anna ilgstoši dzīvoja) aptauju, kas nepieciešama ģimenes pilnīgai izpētei.***

Bāriņtiesa ***nav pieprasījusi informāciju no Sodu reģistra*** par Kristīni.

3.3. ***Riska novērtēšana:***

Riska novērtējumā Annai kā vidējs riska faktors atzīta fizisko ievainojumu vai kaitējumu pakāpe, tomēr no anketā papildus fiksētās informācijas nav iespējams gūt skaidrību, kāda vardarbība pret meiteni vērsta un kurš ir iespējamais varmāka. ***Citos lietas materiālos nav fiksēta informācija par iespējamu fizisku vardarbību pret Annu ģimenē vai ārpus tās***.

VBTAI norāda, ka risku novērtējuma anketā atspoguļotajai informācijai jābūt dokumentāram pamatojumam, ko apliecina iepriekš iegūtās ziņas un kas ir fiksētas sarunu protokolos, dzīves apstākļu pārbaudes aktos, protokolos par saņemto informāciju, kā arī jebkuros citos dokumentos, kas pievienoti konkrētajai lietai.

Vienlaikus konstatēts, ka risku novērtēšana Jānim vispār netika veikta.

3.4. ***Bērnu viedokļu noskaidrošana:***

Pirms lēmuma pieņemšanas 2019.gada aprīlī par Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei, bāriņtiesa ***nav veikusi pārrunas ar bērniem, lai noskaidrotu viņu viedokli par situāciju mājās, par savstarpējām attiecībām ar māti un pārējiem ģimenes locekļiem, kā arī par saņemto ikdienas aprūpi no mātes puses.*** Ievērojot, ka lietā atrodas nepilngadīgās Annas 2019.gada aprīlī rakstīts iesniegums bāriņtiesai, kurā pausta apņemšanās apmeklēt skolu, palīdzēt mātei Kristīnei mājas darbos utt., secināms, ka bāriņtiesai bija iespēja veikt pārrunas ar meiteni arī par citiem būtiskiem jautājumiem, kas attiecas uz bērnu labklājības un pamatvajadzību nodrošinājumu ģimenē.

Konstatēts, ka ***pēdējā saruna ar Jāni par situāciju mājās notikusi 2018.gada maijā,*** pirms bāriņtiesas lēmuma par pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu mātei Kristīnei. Ņemot vērā minēto, secināms, ka kopš minētā laika perioda bāriņtiesas rīcībā nav aktualizētas informācijas par Jāņa vajadzību nodrošinājumu ģimenē. Tāpat secināms, ka ***bāriņtiesa nav izmantojusi iespēju sazināties ar internātpamatskolas pedagogiem un Jāņa klases audzinātāju, lai iegūtu papildus informāciju par Jāņa psihoemocionālo stāvokli un labsajūtu izglītības iestādē (it īpaši atgriežoties skolā pēc ilgāka mājās pavadīta laika), tajā skaitā ziņas par mātes iesaistīšanos dēla izglītības apguves procesā, kā arī nepieciešamo mācību piederumu, apģērba, apavu u.c. nodrošināšanu dēlam skolas vajadzībām.***

3.5. ***Sociālā dienesta atzinums un citu speciālistu viedoklis:***

Bāriņtiesa pirms lēmuma pieņemšanas par Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei ***nav izprasījusi pašvaldības sociālajam dienestam atzinumu par mātes spējām realizēt nepilngadīgo Annas un Jāņa aprūpi un audzināšanu***, lai gan VBTAI norādīja uz nepieciešamību

veikt pilnīgu ģimenes situācijas izpēti, piesaistot sociālo dienestu un citus pašvaldības speciālistus. Turklāt noskaidrots, ka psihologa atzinums par psiholoģiskās izpētes rezultātiem Annai lēmuma par Annas aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei pieņemšanas brīdī nav bijis bāriņtiesas rīcībā.

Bāriņtiesa nav izmantojusi Bāriņtiesu likuma 16. un 17.pantā noteiktās tiesības un pienākumus, lai savas kompetences ietvaros iegūtu pēc iespējas vispusīgāku informāciju minētajā lietā nolūkā panākt tiesisku, taisnīgu un efektīgu lietas izskatīšanu un pieņemtu bērnu interesēm visatbilstošāko lēmumu.

3.6. ***Lēmuma pieņemšana par Annas ārpusģimenes aprūpes nodrošināšanu:***

Bāriņtiesa 2019.gada aprīļa lēmumā par Annas ievietošanu ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā norādījusi, ka pastāv risks meiteni ievietot audžuģimenē, jo audžuvecākiem var radīt problēmas meitenes negatīvais emocionālais stāvoklis. Turklāt līdzīgi bāriņtiesa lēmusi jau 2017.gada 23.aprīlī, risinot jautājumu par bērniem piemērotāko ārpusģimenes aprūpes veidu.

Bērna ievietošanas audžuģimenē mērķis ir primāri nodrošināt bērnam iespēju augt un tikt aprūpētam ģimeniskā vidē, kas tieši sasaistās ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26.panta pirmajā daļā noteikto, ka katram bērnam ir neatņemamas tiesības izaugt ģimenē. Tādējādi situācijā, kad bērns ir šķirts no savas bioloģiskās ģimenes, ***bāriņtiesai prioritāri jānodrošina iespēja bērnam saņemt aprūpi un audzināšana audžuģimenē, pie aizbildņa*** un tikai tad, ja tas nav iespējams, bāriņtiesa lemj par bērna ievietošanu bērnu aprūpes iestādē, kā to paredz Bāriņtiesu likuma 35.panta pirmajā daļā noteiktais.

Konstatēts, ka ***bāriņtiesa nav veikusi darbības***, ***lai izvērtētu iespējas atrast aizbildni vai audžuģimeni*** Annas ārpusģimenes aprūpes nodrošināšanai. No lietas materiāliem secināms, ka bāriņtiesa nav sadarbojusies ar sociālo dienestu, nav sazinājusies ar citām bāriņtiesām un ārpusģimenes atbalsta centriem vai potenciālajām audžuģimenēm par iespēju nodrošināt Annas aprūpi. Bāriņtiesa nav ievērojusi Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumus Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 81.^{2}pantā noteikto, ka pirms lēmuma pieņemšanas par bērna ārpusģimenes aprūpi bāriņtiesa sagatavo rakstisku pārskatu par darbībām, kas veiktas, lai bērnam nodrošinātu piemērotu aprūpi pie aizbildņa vai audžuģimenē.

VBTAI norāda, ka bērna negatīvs psihoemocionālais stāvoklis nevar būt par iemeslu, lai jau sākotnēji noliegtu iespēju bērnam saņemt aprūpi audžuģimenē. Gluži pretēji, situācijā, kad Anna ilgstoši (gadiem ilgi) cietusi no sociāli nelabvēlīgiem (antisanitāriem) apstākļiem mājās, pamešanas novārtā, aprūpes un uzmanības trūkuma, ikdienas pamatvajadzību ignorēšanas utt., kas savukārt, iespējams, negatīvi ietekmējis viņas psihoemocionālo stāvokli, viņai visatbilstošākais aprūpes modelis būtu audžuģimene, kas varētu nodrošināt stabilu aprūpes kvalitāti un vienlaikus arī ģimenisku vidi, tajā skaitā nepastarpinātu audžuvecāku gādību, psihoemocionālo labsajūtu, sociālo un medicīnisko aprūpi, audzināšanu un izglītību.

Turklāt bāriņtiesas prioritāte ir bērna vislabāko interešu nodrošināšana, nevis provizoriska audžuģimenes pasargāšana no iespējamu problēmsituāciju risināšanas. Papildus norādāms, ka valsts un pašvaldība nodrošina audžuģimenēm sistemātisku atbalstu un palīdzību bērnu aprūpē un audzināšanā, tajā skaitā bezmaksas atbalsta programmu audžuģimenes izvēlētajā ārpusģimenes atbalsta centrā.

3.7. *Bērna viedokļa noskaidrošana pirms lēmuma par ārpusģimenes aprūpi pieņemšanas:*

Pieņemot lēmumu par Annas ievietošanu ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, ***bāriņtiesa nav ievērojusi*** *Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" 78.punktā noteikto*, ***ka, lemjot par ārpusģimenes aprūpi, bāriņtiesa izskaidro bērnam iespējamos ārpusģimenes aprūpes veidus un noskaidro bērna viedokli par viņam piemērotāko ārpusģimenes aprūpes veidu, ja bērns spēj formulēt savu viedokli.***

Izvērtējot attiecīgajā lēmumā atspoguļoto informāciju, secināms, ka bāriņtiesa nav veikusi pārrunas ar meiteni par minētajiem jautājumiem. Tādējādi secināms, ka bāriņtiesa vienlaikus nav ievērojusi arī Bērnu tiesību aizsardzības likuma 20.panta otrajā daļā noteikto, ka bērnam tiek dota iespēja tikt uzklausītam jebkādās ar viņu saistītās iztiesāšanas un administratīvajās procedūrās.

3.8. *Atbilstošas palīdzības sniegšana bērnam*

Bāriņtiesa lēmumā fiksējusi informāciju, ka ***pēc psihologa ieteikuma meitenei nepieciešams sociālās rehabilitācijas pakalpojums, taču no lietas materiāliem noskaidrots, ka meitene 2019.gada aprīlī nogādāta bērnu aprūpes iestādē, kas pilda ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijas funkcijas, nevis krīzes vai atbalsta centrā, kas nodrošinātu meitenei nepieciešamo rehabilitāciju.*** No lietas materiāliem nav iespējams konstatēt, vai bāriņtiesa sadarbībā ar pašvaldības sociālo dienestu un attiecīgo institūciju ir veikušas kādas darbības un pasākumus, lai īstenotu psihologa rekomendācijas jau pēc meitenes nogādāšanas bērnu aprūpes iestādē.

3.9. *Ārpusģimenes aprūpē esoša bērna saskarsme ar vecākiem un citām personām:*

Riska novērtējuma anketā, attiecībā uz veicamajām darbībām meitenes personisko interešu nodrošināšanā, ***bāriņtiesa norādījusi uz nepieciešamību ievietot bērnu ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, kas atrodas tālāk no mājām, kā arī vienoties ar sociālo dienestu par informācijas par bērna atrašanās vietu neizpaušanu.*** No minētā nav saprotams, uz kuru personu, proti, māti vai arī citiem ģimenes locekļiem, šī bāriņtiesas norāde par atteikumu izpaust bērna atrašanās vietu attiecināma. Otrkārt, nav norādīts pamatojums šādas rīcības nepieciešamībai, ievērojot, ka lietas materiālos nav fiksēti ne bāriņtiesas apsvērumi, ne sociālā dienesta, ne kāda cita speciālista sniegtās ziņas, ka šādas informācijas izpaušana vai personu tikšanās ar bērnu kaitē Annas veselībai, attīstībai un drošībai vai rada draudus bērnu aprūpes iestādes darbiniekiem vai citiem bērniem.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 33.panta pirmajā daļā noteikts, ka bērnam, kas ievietots bērnu aprūpes iestādē, ir tiesības satikties ar vecākiem, kā arī brāļiem, māsām, vecvecākiem un personām, ar kurām bērns ilgu laiku dzīvojis nedalītā saimniecībā, izņemot gadījumus, kad tikšanās:

1. kaitē bērna veselībai, attīstībai un drošībai;
2. rada draudus bērnu aprūpes iestāžu darbiniekiem vai citiem bērniem.

Situācijā, kad pastāv šie apstākļi, bāriņtiesai, nolūkā aizsargāt bērna personiskās tiesības un intereses, ***ir jāpieņem lēmums*** par atteikumu paziņot minētajām personām bērna atrašanās vietu vai lēmums par aizliegumu satikties ar bērnu, kā to paredz Bērnu tiesību aizsardzības

likuma 33.panta trešās daļas nosacījumi. Konstatēts, ka ***bāriņtiesa šādu lēmumu nav pieņēmusi***.

Šāda bāriņtiesas rīcība neatbilst Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā noteiktajam labas pārvaldības principam, kas ietver atklātību pret privātpersonu un sabiedrību, datu aizsardzību, taisnīgu procedūru īstenošanu saprātīgā laikā un citus noteikumus, kuru mērķis ir panākt, lai valsts pārvalde ievērotu privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses. Nepieņemot attiecīgu lēmumu bāriņtiesa, ar savu faktisko rīcību var būtiski aizskart administratīvā procesa dalībnieka tiesības un tiesiskās intereses, kuras lietas dalībniekam ir tiesības aizstāvēt Administratīvajā rajona tiesā.

Kopumā izvērtējot bāriņtiesas darbību nepilngadīgo Annas un Jāņa tiesību un tiesisko interešu nodrošināšanā un apkopojot VBTAI rīcībā esošo informāciju, inspekcija secināja, ka ***bāriņtiesas rīcība nav vērtējama kā atbilstoša Bāriņtiesu likuma 4.panta otrajā daļā noteiktajam bērnu tiesību un interešu ievērošanas prioritātes principam*.**

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta piektajā daļā noteikts, ka darbība vai bezdarbība, kuras rezultātā netiek ievērotas bērna tiesības (bērna atstāšana bez minimāliem iztikas līdzekļiem, pajumtes, aprūpes, aizbildnības), vai citas darbības, kas ierobežo bērna personiskās tiesības un brīvības, uzskatāmas par amorālām vai pretlikumīgām.

VBTAI ieskatā ***bāriņtiesa***, nepietiekami izpildot normatīvajos aktos noteiktos bāriņtiesas pienākumus un neizmantojot piešķirtās tiesības iegūt objektīvu un pilnvērtīgu informāciju, kas nepieciešama bērna tiesību un interešu nodrošināšanai, ***netika nodrošinājusi pienācīgu Annas un Jāņa tiesību aizsardzību.***

4. Bāriņtiesas rīcība konstatēto trūkumu un nepilnību novēršanā:

1. 2019.gada maijā bāriņtiesa vairākkārt sadarbībā ar sociālo darbinieku veikusi dzīves apstākļu pārbaudi ģimenes dzīvesvietā, konstatējot, ka mājās ir nepietiekami pārtikas krājumi, nav arī naudas pārtikas produktu iegādei, joprojām nav elektrības, nav gāzes utt., iepriekšējā dienā Kristīne lietojusi alkoholiskos dzērienus. Vienlaikus veiktas pārrunas arī ar Jāni un māti Kristīni.
2. Bāriņtiesa ierosinājusi lietu par Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei. Bāriņtiesa nosūtījusi Kristīnei ierakstītā vēstulē informāciju par Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanas lietas ierosināšanu un noteikusi līdz 2019.gada 20.jūnijam novērst konstatētos trūkumus Jāņa aprūpes nodrošināšanā.
3. 2019.gada 14.jūnijā bāriņtiesā saņemts sociālā dienesta atzinums par iespējamo Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu Kristīnei. Atzinumā norādīts, ka, neskatoties uz ilgstošo psihosociālo darbu ar ģimeni, uzlabojumi ģimenē ir periodiski un īsi. Kristīnei trūkst motivācijas uzlabot sadzīves apstākļus. Vienlaikus atzinumā norādīts, ka no internātpamatskolas vairākkārt saņemta informācija, ka pēc mājās pavadītām brīvdienām Jānis nav ieradies uz mācībām. Māte nespēj nodrošināt, lai dēlam nebūtu neattaisnotu skolas kavējumu. Kristīne nav uzsākusi sadarbību ar sociālo dienestu bāriņtiesas norādīto risku novēršanai, uz sociālā dienesta aicinājumiem ierasties un vienoties par ģimenes rehabilitācijas plānā ietverto aktivitāšu izpildi, nav atsaukusies.

4. 2019.gada jūnijā bāriņtiesa, sadarbībā ar internātpamatskolas sociālo pedagoģi, veikusi pārrunas ar Jāni par situāciju ģimenē un iespēju gadījumā, ja mātei tiks pārtrauktas viņa aizgādības tiesības, dzīvot audžuģimenē. Jānim tiek izskaidrota iespēja sākotnēji iepazīties ar konkrēto audžuģimeni un tikai pēc tam pieņemt lēmumu par uzturēšanos tajā.
5. Veikta riska novērtēšana Jānim un atkārtoti Kristīnei. Riska novērtēšanā piedalījusies sociālā darbiniece, atzīstot, ka risku līmenis jomās, kas tieši attiecināmas uz bērna pamatvajadzību nodrošinājumu un uzraudzību, ir augsts.
6. 2019.gada jūnijā psihologs veicis pārrunas ar Jāni par situācijas nopietnību ģimenē, nepieciešamību pieņemt lēmumu par Jāņa turpmāko dzīvesvietu (audžuģimenē vai bērnu aprūpes iestādē).
7. 2019.gada 21.jūnijā bāriņtiesa pieņēmusi lēmumu par Jāņa aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei Kristīnei un bērna ievietošanu audžuģimenē.

Darba rezultāti:

1. Bērniem nodrošināta atbilstoša ārpusģimenes aprūpe: Annai – ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, Jānim – audžuģimenē. Bāriņtiesa sarunās ar bērniem noskaidrojusi, ka Anna un Jānis ar minēto situāciju ir apmierināti.
2. Atrodoties ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā, Anna sekmīgi pabeigusi mācību gadu un pārcelta 7.klasē, savukārt Jānim, atrodoties audžuģimenē, uzlabojies veselības stāvoklis (pašvaldības sociālais dienests audžumammai piešķīris vienreizēju pabalstu Jāņa veselības stāvokļa uzlabošanai).
3. Minētajā laika periodā bāriņtiesa aktīvi risina jautājumu par iespēju, uzsākot jauno mācību gadu, nodrošināt iespēju abiem bērniem dzīvot vienā audžuģimenē vai dažādās audžuģimenēs vienas pašvaldības ietvaros, lai nodrošinātu bērnu saskarsmi.

Sociālais dienests turpinās veikt psihosociālo darbu ar Kristīni, lai rastu iespēju bērniem atgriezties mātes aprūpē.

5. Metodiskie ieteikumi par bāriņtiesu atzinumu sagatavošanu pēc tiesas pieprasījuma

(pirmreizēji publicēta 20.12.2021.)

5.1. Metodisko ieteikumu ievads

Bērnu labāko interešu ievērošana ir primārais un galvenais apsvērums ikvienu darbību īstenošanā, ko veic valsts iestādes vai privātas iestādes, kas nodarbojas ar sociālās labklājības jautājumiem, tiesas, administratīvās vai likumdevējas iestādes.[90]

Praksē tas nozīmē ik gadu vairāk kā 800 lietu kontekstā[91] tiesa pieaicina bāriņtiesas atzinuma sniegšanai lietās, kas izriet no saskarsmes tiesības kārtības, bērna dzīvesvietas noteikšanas, atsevišķas aizgādības noteikšanas u.c. kategoriju lietās. Lai tiesa, līdz sprieduma taisīšanai, varētu pieņemt pagaidu lēmumu par bērna dzīvesvietu, bērna aprūpes kārtību, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību un aizliegumu izvest bērnu no valsts, bāriņtiesai pēc tiesas pieprasījuma sniedzamas tās rīcībā esošās ziņas un citus pierādījumus.[92]

2020. gada 15.septembrī spēkā stājušies grozījumi Bāriņtiesas noteikumos[93], veicot būtiskas izmaiņas bāriņtiesas darbībā, sniedzot atzinumu pēc tiesas pieprasījuma. Veiktie grozījumi normatīvajā regulējumā vērsti uz to, lai samazinātu bāriņtiesu laika un resursu patēriņu atzinuma sniegšanai vai ziņu un citu pierādījumu iesniegšanai pēc tiesas pieprasījuma, nodrošinot tieši bērna interešu aizsardzību, pēc iespējas savlaicīgi panākot noregulētu risinājumu situācijās, kad vecāki nevar rast vienošanos par bērnam būtiskiem jautājumiem dzīvesvietas un saskarsmes tiesību.

Kāds ir metodisko ieteikumu mērķis?

Veidot vienotu izpratni un secīgi – visu iesaistīto pušu sadarbību bērnu tiesību un labāko interešu ievērošanā lietās, kas saistītas ar bāriņtiesas atzinuma vai ziņu un citu pierādījumu sniegšanu pēc tiesas pieprasījuma.

Kam paredzēti metodiskie ieteikumi?

Metodiskie ieteikumi primāri paredzēti ikvienam dalībniekam, kurš iesaistīts lietās par bāriņtiesas atzinuma sniegšanu pēc tiesas pieprasījuma - bāriņtiesas darbiniekiem; tiesvedības dalībniekiem un to pārstāvjiem; bērna situācijas risināšanā iesaistītajām institūcijām un speciālistiem. Vienlaikus tie var būt noderīgi ikvienai personai, kuru skar situācijas par bērnu labāko interešu ievērošanu, kad bērna vecāki nespēj vienoties par saskarsmi, dzīvesvietas noteikšanu u.c. būtiskiem jautājumiem.

---

[90] Bērna labāko interešu ievērošanas princips nostiprināts gan starptautiskajos tiesību aktos – Apvienoto Nāciju Organizācijas Bērnu tiesību konvencijas 3.panta pirmajā daļā, gan BTAL 6.panta otrajā daļā.

[91] Bāriņtiesas sniegušas atzinumus: 2019.gadā – par 842 bērniem; 2018.gadā – par 855 bērniem; 2017.gadā – par 850 bērniem;

[92] Bāriņtiesu likuma 50.[1] pants

[93] 22.09.2020 Grozījumi Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumos Nr. 1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi"

5.2. Process bāriņtiesā sniedzot atzinumu pēc tiesas pieprasījuma

Bāriņtiesas atzinuma sagatavošanā ņemami vērā:

- Starptautiskie tiesību akti;[94]
- Civillikums;
- Civilprocesa likums;
- Paziņošanas likums;
- Bērnu tiesību aizsardzības likums (turpmāk – BTAL);
- Bāriņtiesu likums;
- Bāriņtiesas noteikumi;
- Būtiski ņemt vērā arī nacionālās judikatūras atziņas un tiesu praksi šajā jomā.

Saņemot pieprasījumu no tiesas par atzinuma sniegšanu, bāriņtiesai uzsākama lietas veidošana, piemērojot tai lietas indeksu 3.3., kam pievieno kārtas skaitli lietvedības gada ietvaros un gadskaitli.[95]

Detalizētāku informāciju par lietu veidošanas paraugnomenklatūru skat. Bāriņtiesas lietu paraugnomeklatūrā un ar to saistītajā inspekcijas metodiskajā materiālā, kas pieejams: https://www.bti.gov.lv/lv/jaunums/apstiprinata-barintiesu-lietu-paraugnomenklatura.

Bāriņtiesā saņemtos dokumentus konkrētās lietas ietvarā, pievieno hronoloģiskā secībā, kā arī tos sanumurē. Bāriņtiesai ikkatrā lietā jāsastāda lietā esošo dokumentu saraksts, kur jāatzīmē ikvienu pievienoto dokumentu lietai.

Bāriņtiesas lietā iekļautajiem dokumentiem jāveic atzīmes par dokumenta saņemšanu bāriņtiesā[96], kas var saturēt:

- atzīmi par dokumenta saņemšanu vai atzīme par dokumenta saņemšanu un reģistrēšanu;
- rezolūciju;
- atzīmi par dokumenta kontroli;
- atzīmi par iepazīšanos ar dokumenta saturu;
- atzīmi par dokumenta izpildi;
- atzīmi par datu ievadīšanu informācijas sistēmā.

---

[94] Starptautiskie tiesību akti, kam Latvija pievienojusies, uzliek par pienākumu nacionālā līmenī izveidot normatīvo bāzi, iekļaujot noteiktus principus, ieviest administratīvos, tiesu u.c. mehānismus to īstenošanai. Tostarp vērā ņemama Eiropas Savienības tiesu judikatūra, kam piešķirts likuma spēks. Tāpat gadījumā, ja kādā jautājumā konstatēta pretruna starp Latvijai saistošu starptautisko tiesību principu un nacionālo tiesisko regulējumu, ņemams vērā starptautiskais tiesību regulējums. Minētais princips galvenokārt attiecināms atzinumu sniegšanas saturiskajā izklāstā un pielietotajos principos, kas detalizētāk izklāstīti 1.3. apakšnodaļā, 2. un 3. nodaļās.

Starptautiskie tiesību akti, kuri ņemami vērā:

ANO "Bērnu tiesību konvencija"

ANO Bērnu tiesību komisijas Vispārējais komentārs Nr. 14 "Par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses";

ANO Bērnu tiesību komisijas Vispārējais komentārs Nr. 12 "Bērna tiesības tikt uzklausītam" ;

Eiropas Padomes "Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija".

[95] Atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 28. un 28.[1] punktam, kā arī Bāriņtiesas lietu paraugnomenklatūrai

[96] Ministru kabineta 04.09.20218 noteikumi Nr.558 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība" 84.punkts

Tāpat lietai pievienojama uzziņas lapa, kurā veic atzīmi par iepazīšanos ar lietas materiāliem, dokumentu kopiju vai norakstu izsniegšanu, norādot veiktās darbības veidu, laiku un apliecinot to ar parakstu.[97]

5.2.1. Lietu piekritība sniedzot atzinumu pēc tiesas pieprasījuma

Bāriņtiesas lietu piekritība sniegt atzinumu pēc tiesas pieprasījuma, ziņu un citu pierādījumu sniegšanai, noteikta Bāriņtiesu likuma 58.pantā:

- Atzinumu, ziņas un citus pierādījumus pēc tiesas pieprasījuma sniedz bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir **deklarēta bērna vecāku dzīvesvieta**;
- Atzinumu par saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību, atsevišķas aizgādības noteikšanu vai ziņu un citu pierādījumu sniegšanu sniedz tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir **deklarēta tā vecāka dzīvesvieta, pie kura bērns dzīvo**;
- Atzinumu par kārtību, kādā īstenojamas bērna saskarsmes tiesības ar brāļiem, māsām, vecvecākiem, kā arī citām personām, ar kurām bērns ilgu laiku ir dzīvojis nedalītā saimniecībā, vai ziņu un citus pierādījumus, sniedz tā bāriņtiesa, **kuras darbības teritorijā dzīvo bērns un vecāki**.

Gadījumos, kad atzinumus sniedz divas bāriņtiesas, nepieciešams, lai bāriņtiesas ne tikai telefoniski, bet arī rakstiski savstarpēji sazinātos par izskatāmo lietu būtību un apmainītos ar nepieciešamo informāciju. Bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā deklarēts, dzīvo vecāks, kurš nav prasības iesniedzējs, pieprasa lietas izskatīšanai nepieciešamās ziņas un citus pierādījumus no tās bāriņtiesas, kuras darbības teritorijā ir tās personas dzīvesvieta, kura vērsusies tiesā ar attiecīgu prasību.[98]

Ja bērna vecāki deklarēti dažādu pašvaldību administratīvajās teritorijās, taču bērns dzīvo pie trešās personas (piemēram, vecmāmiņas vai citiem radiniekiem) vēl citas pašvaldības administratīvajā teritorijā, bāriņtiesām, kuru kompetencē ir sniegt atzinumu, nepieciešams iepriekš savstarpēji vienoties par nepieciešamās informācijas apjomu bērna viedokļa noskaidrošanā un lūgt bērna dzīvesvietas bāriņtiesai veikt attiecīgas darbības, tādējādi, novēršot situācijas, ka ar bērnu tiek runāts vairākkārtīgi.

Praksē ir konstatējami gadījumi, ka situācijās, kad vecāki dzīvo šķirti, **tiesa pieprasa sniegt atzinumu tikai tai bāriņtiesai, kuras darbības teritorijā ir deklarēts tas vecāks, pie kura dzīvo bērns**. Šajos gadījumos atzinumu sniedz tā bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā dzīvo bērns, vienlaikus otra vecāka faktiskās dzīvesvietas bāriņtiesai lūdzot sniegt rakstisku informāciju, kas nepieciešama atzinuma sagatavošanai pēc būtības, tajā skaitā, veikt personas dzīves apstākļu pārbaudi, noskaidrot otra vecāka viedokli par prasības pieteikuma būtību, u.c. darbības.

Arvien biežāk konstatējams, ka vecāku starpā rodas strīdi jautājumos par saskarsmes tiesību realizāciju ar nepilngadīgajiem bērniem situācijās, kad viens no vecākiem viens pats vai kopā ar nepilngadīgajiem bērniem pastāvīgi uzturas ārvalstī, bet otrs vecāks turpina dzīvot Latvijā.

---

[97] Atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 29. un 39.punktā noteiktajam

[98] Bāriņtiesu likuma 58.panta trešā daļa

Ja **viens no vecākiem faktiski dzīvo vai ilgstoši uzturas ārvalstī**, savukārt, **otrs vecāks – Latvijā**:

- **Deklarētās dzīvesvietas abiem vecākiem ir Latvijā vienas pašvaldības** administratīvajā teritorijā, tad pēc tiesas pieprasījuma par atzinuma sniegšanu attiecīgajai bāriņtiesai nepieciešams pieprasīt informāciju ārvalsts kompetentajai iestādei, lai saņemtu atzinuma sagatavošanai nepieciešamo informāciju arī par ārvalstī dzīvojošo vecāku;
- **Deklarētās dzīvesvietas Latvijā ir dažādu pašvaldību administratīvajās teritorijās** un tiesa ir pieprasījusi sniegt atzinumu abām vecāku deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesām, tad šī pierādījumu iegūšana piekrīt tā vecāka, kurš faktiski dzīvo ārvalstī, deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesai. Saņemot pieprasīto informāciju no ārvalsts kompetentās iestādes, bāriņtiesai labas sadarbības ietvaros tā nekavējoties jānosūta arī otra vecāka deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesai, kurai tā nepieciešama sava atzinuma sagatavošanai.
- Ja šādā situācijā tā vecāka, kurš faktiski dzīvo ārzemēs, deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesa Latvijā, pārbaudot ziņas par personas dzīvesvietas deklarēšanos Iedzīvotāju Reģistrā, konstatē, ka persona dotajā brīdī ir **reģistrējusi savu dzīvesvietu attiecīgajā ārvalstī**, tad tās pienākums vairs nav iegūt informāciju par šī vecāka dzīves apstākļiem konkrētajā ārvalstī un sniegt tiesai atzinumu. Šajā gadījumā bāriņtiesa sniedz informāciju tiesai par personas reģistrēto dzīvesvietu ārpus Latvijas tālākai rīcībai.

Svarīgi!

Informācijas ārvalsts kompetentajai iestādei pieprasīšana, attiecībā par Eiropas Savienībā dzīvojošām personām, veicama pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2020. gada 25. novembra Regulu (ES) 2020/1783 par sadarbību starp dalībvalstu tiesām pierādījumu iegūšanā civillietās vai komerclietās ("pierādījumu iegūšana") (pārstrādāta redakcija). Šajā gadījumā aizpildāma veidlapa A un tā nosūtāma attiecīgās valsts kompetentajai iestādei. Veidlapa pieejama tiešsaistē Eiropas e-tiesiskuma portāla sadaļā Pierādījumu iegūšana (pārstrādāta redakcija) veidlapas.

Gadījumos, kad, vecāks uzturas valstī, kas nav Eiropas Savienības valsts, meklējami citi pierādījumu iegūšanas veidi. Šajos gadījumos bāriņtiesām ieteicams sazināties ar Tieslietu ministrijas Starptautiskās sadarbības departamenta speciālistiem, lai katrā konkrētā gadījumā, pārrunātu iespējami labāko tālākās rīcības modeli.

5.2.2. Bāriņtiesas darbības pirms bāriņtiesas sēdes atzinuma sniegšanai

Pēc tam, kad bāriņtiesā saņemts tiesas pieprasījums atzinuma sniegšanai un bāriņtiesa iekārtojusi lietu, **bāriņtiesas pienākums ir informē tiesu par termiņu, kādā tiks sagatavots atzinums tiesai**.[99] Termiņš, kādā bāriņtiesa sagatavo atzinumu, katrā konkrētajā gadījumā būs atšķirīgs (atkarībā no konkrētās lietas apstākļiem). Šajā gadījumā bāriņtiesai, i**zvērtējot termiņu**, kādā tiks sagatavots atzinums tiesai, ir jāvērtē objektīvi nepieciešamās darbības un iegūstamā informācija atzinuma sniegšanai, lai atzinums tiktu sagatavots saprātīgā termiņā. Nosakot termiņu, vērā ņemams gan tiesas norādītais lietas izskatīšanas laiks, gan citi objektīvi apstākļi, kas var būt saistīti ar laika komponenti un attiecināmi atzinuma sniegšanai. Piemēram, psihologa atzinuma iegūšana, informācijas iegūšana no institūcijām, bērna viedokļa skaidrošana, tiesvedībā iesaistīto personu viedokļu skaidrošana, kas nozīmīgi konkrētās lietas kontekstā utt.

Vienlaikus bāriņtiesai jāņem vērā tiesas norādītais pieprasījums sniegt atzinumu. Tikai gadījumos, kad pastāv objektīvi apstākļi, kas ierobežo bāriņtiesu sniegt atzinumu tiesas norādītajā termiņā, bāriņtiesai jālūdz tiesai atzinuma iesniegšanas termiņa pagarinājums. Nav pieļaujams, ka bāriņtiesa formālu iemeslu dēļ nesniedz atzinumu civillietā. Gadījumos, kad bāriņtiesa nesniedz atzinumu saprātīgā termiņā – nevis tiesnesis, bet bāriņtiesa kā iestāde, kurai jāsniedz atzinums lietā, faktiski nosaka civilprocesa gaitu. Tāda situācija nav pieļaujama un ir pretrunā ar personas tiesībām uz taisnīgu tiesu. Tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā (ātrā un efektīvā procesā) ir viens no tiesību uz taisnīgu tiesu pamatelementiem.

Svarīgi!

Bērna interesēs ir pēc iespējas ātrāk iegūt stabilu un skaidru situāciju, tādēļ atzinuma nesniegšana tiesas noteiktajā termiņā, ja bāriņtiesa secina, ka nepieciešama būtiska papildus informācijas ieguve, vienmēr vērtējama tieši no bērna, ne lietas dalībnieku, vajadzībām.

Civilprocesa likuma 89. panta kārtībā pieaicinātās institūcijas atzinums ir tās kompetences ietvaros dots motivēts rakstveida slēdziens par faktiem, kuriem ir nozīme lietā.[100] Proti, pēc lietas ierosināšanas bāriņtiesai jāiegūst informācija, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu.[101]

Iegūstot informāciju, bāriņtiesa var izmantot visas tiesiskās metodes. Ja bāriņtiesai nepieciešamā informācija ir nevis lietas dalībnieka, bet citas institūcijas rīcībā, bāriņtiesa to iegūst pati. Savukārt lietas dalībniekam ir pienākums iesniegt viedokli un pierādījumus, kas ir tā rīcībā. Tostarp, informēt par apstākļiem un faktiem, kas tam ir zināmi un konkrētajā lietā varētu būt būtiski, bet nav tā rīcībā. Detalizētāks bāriņtiesas pienākums informācijas iegūšanā izrietošs no Bāriņtiesu likuma 16. un 17. pantā un Bāriņtiesas noteikumu IX[1]. nodaļā noteiktā. Proti, bāriņtiesai šajā stadijā aktīvi veicamas darbības, lai iegūtu objektīvu un visaptverošu informāciju par apstākļiem konkrētās lietas kontekstā bērna labāko interešu izvērtēšanai:

[99] Bāriņtiesas noteikumu 98.[2] punkts

[100] Līcis A. Prasības tiesvedība un pierādījumi. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003., 121.lpp.

[101] Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmā daļa

- pieprasīt un bez maksas saņemt no valsts un pašvaldību iestādēm, organizācijām nepieciešamo informāciju;
- veikt amatpersonu un iedzīvotāju aptauju, lai iegūtu ziņas;
- uzaicināt personas uz pārrunām un pieprasīt no tām paskaidrojumus (t.sk. nosūtīt uzaicinājumu uz pārrunām Paziņošanas likuma noteiktajā kārtībā);
- veikt pārrunas ar bērnu bez citu personu klātbūtnes;
- lūgt psihologu veikt personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem;
- pārbaudīt bērna dzīves apstākļus.

Svarīgi!

Turpmāk norādītās bāriņtiesai veicamās darbības pirms bāriņtiesas sēdes atzinuma sniegšanai, ievērojamas un īstenojamas arī gadījumos, kad bāriņtiesai jāsniedz ziņas un citus pierādījumus pēc tiesas pieprasījuma atbilstoši Bāriņtiesu likuma 50.[1] pantā noteiktajam.

5.2.2.1. Informācijas pieprasīšana no valsts un pašvaldību iestādēm, organizācijām

Informācija no valsts un pašvaldību iestādēm iegūstama, vēršoties tajās rakstveidā, kur norādīts gan konkrētās lietas ietvars, gan pieprasītās informācijas apjoms un termiņš, līdz kuram aicināts sniegt informāciju. Vēršama uzmanība, ka termiņš pamatojams ar noteikto bāriņtiesas sēdes datumu.

Šajā sadaļā īpaša uzmanība vēršama tādiem aspektiem kā **informācijas iegūšana par bērna veselības aprūpi un izglītību.** Ņemot vērā, ka bērna veselības aprūpe un izglītošana saistīta ar citu institūciju un speciālistu iesaisti, īpaši būtiski, ka bāriņtiesa iegūst objektīvu informāciju no konkrētajā gadījumā iesaistītajiem speciālistiem, kā arī iegūst papildu informāciju, kas nozīmīga lietas pilnīgākai izpratnei.

Bāriņtiesai informācija rakstveidā lūdzama sniegt ārstniecības iestādēm / ārstniecības personām, šajā gadījumā skaidrojot informāciju par vecāka vai citas personas līdzšinējo iesaisti bērna veselības profilakses un aprūpes nodrošināšanā un veiktajām darbībām; novērojumiem par iesaistīto personu izpratni par bērna veselības aprūpes nodrošināšanu u.c. būtiskiem jautājumiem, kas saistīti ar konkrētās lietas apstākļiem. Tāpat informācija iegūstama citos veidos – piemēram, lūdzot personu skaidrojumus (mutvārdos, rakstveidā) utt..

Gadījumos, ja bērnam diagnosticētas saslimšanas, bāriņtiesai skaidrojama informācija par tām ārstniecības personām, kas nepastarpināti iesaistītas bērna ārstēšanas procesā. Tādā gadījumā bāriņtiesai iegūstama informācija no bērnu ārstējošām personām/speciālistiem par rekomendācijām, kas ievērojamas ikvienam attiecībā uz konkrētā bērna specifisku veselības aprūpes nodrošināšanu; līdzšinējo vecāku / personu iesaisti bērnam atbilstošas veselības aprūpes nodrošināšanā; novērojumiem par iesaistīto personu izpratni par bērna veselības aprūpes nodrošināšanu u.c. būtiskiem jautājumiem.

Attiecībā par informācijas iegūšanu un sniegšanu bērna izglītības nodrošināšanā, bāriņtiesai rakstveidā lūdzama informācija bērna apmeklētajai izglītības iestādei gan par bērna sekmēm un psihoemocionālo labsajūtu skolā, gan vecāku iesaisti un sadarbību ar izglītības iestādi, t.sk. vecāku līdziesaisti izglītības iestādes sniegto rekomendāciju pildīšanai, ja tādas sniegtas utt.

Tāpat bāriņtiesa var lūgt iesniegt izdrukas no e-sistēmas, kuru lieto attiecīgā izglītības iestāde, kas apliecina iepriekš minētos aspektus saistībā ar bērna izglītošanos un vecāku iesaisti šajā procesā.

Bāriņtiesa var lūgt sniegt vecākiem, citām personām informāciju par bērna ārpusskolas interešu izglītības apmeklētajām aktivitātēm, kā arī iegūt informāciju no šo aktivitāšu organizētājiem par dažādiem aspektiem, kas tieši saistīti ar lietu. Piemēram, lietā par saskarsmes kārtības noteikšanu, var tikt lūgts sniegt informāciju par nodarbību grafiku, tā alternatīvu un bērna apmeklējumu, ievērojot, ka bieži ārpusskolas aktivitātes tiek minētas kā tas apstāklis, kādēļ saskarsmi nevar organizēt konkrētā laikā.

Tāpat bāriņtiesai **iegūstama informācija par personas sadarbību ar sociālo dienestu.** Ievērojot, ka vēršanās tiesā ar lūgumu noteikt kārtību noteiktos ar bērnu saistītos jautājumos, ir vērtējama kā galējā no konfliktsituācijas risināšanas iespējām, daļā gadījumu lietā iesaistīts sociālais dienests vēl pirms prasības sniegšanas tiesā. Gadījumos, kad tas nav no ticis, bāriņtiesai iegūstama informācija no sociālā dienesta par apstākļiem lietā. Tas īpaši uzsverams sasaistē ar iesaistīto institūciju iespēju veicināt konfliktsituācijas atrisināšanu ārpus tiesvedības.

Nozīmīgi apzināties, ka tajos gadījumos, kad vecāks vai cita persona vērsies tiesā par noteikta tiesiska regulējuma nodrošināšanu saistībā ar bērnu, ikkatrā gadījumā sociālais dienests var veikt dažāda satura darbību un sniegt atšķirīgu pakalpojumu apjomu. Minētais aspekts norādīts arī **Metodiskajā materiālā sociālajam darbam ar ģimeni un bērniem** - gadījumos, kad bāriņtiesa rakstveidā lūdz sniegt informāciju par personas sadarbību ar sociālo dienestu lietās, kas izrietošas no atsevišķi dzīvojošu vecāku domstarpībām par bērnu, tādā gadījumā sociālajam darbiniekiem ir obligāti jāsniedz atbildes vēstule. Sociālajam darbiniekam ir jāveic izvērtējums, lai noskaidrotu, vai situācija atbilst sociālā darba ar ģimenēm un bērniem mērķgrupas pazīmēm. Proti, jebkura tipa ģimene ar bērniem līdz 18 gadiem ar multiplām problēmām, kurās konstatētas bērnu aprūpes nodrošināšanas grūtības vai to nenodrošināšana ir saistīta ar aprūpētāja problēmlietošanu jeb jebkura veida atkarību; fiziskās, garīgās, psihiskās veselības traucējumiem; ilgstošu nabadzību un izteiktu resursu trūkumu; krīzes situāciju ģimenē.

Ja izvērtēšanas laikā konstatējams, ka ģimene neatbilst sociālā darba ar ģimeni un bērniem klientu mērķgrupas kritērijiem, sociālais dienests var nodrošināt citus specifiskus pakalpojumus, piemēram, konsultācijas vecākiem, vecāku prasmju pilnveides grupas, psiholoģisku atbalstu bērnam u.c. pakalpojumus. [102]

Tādējādi arī iegūtā informācija par personas sadarbību ar sociālo dienestu var būt saturiski ļoti dažāda. Ievērojot minēto, katras lietas kontekstā aicinām īstenot starpinstitucionālu sadarbību mērķtiecīgi, virzot gadījumu tā, lai veicinātu lietā iesaistīto dalībnieku konfliktsituācijas atrisinājumu ārpus tiesas.

5.2.2.2.Amatpersonu un iedzīvotāju aptaujas veikšana, sarunu fiksācija

Attiecībā uz **viedokļu noskaidrošanu un aptauju veikšanu** izmantojami dažādi saziņas veidi. Tā var būt gan tikšanās klātienē, gan saziņa, izmantojot dažādus elektronikas saziņas līdzekļus. Piemēram, telefonsaruna, videozvans u.c. Ikkatrā gadījumā noskaidrotā informācija fiksējama

[102] Metodiskais materiāls sociālajam darbam ar ģimeni un bērniem, 78.lpp

sarunas pārskatā/protokolā, norādot sarunas laiku, vietu un atspoguļojot sarunu, kā arī sarunas formātu (piemēram, videozvans, telefonsaruna, klātienes saruna utt.) un to, kādēļ konkrētais formāts izvēlēts.

5.2.2.3. Paskaidrojumu pieprasīšana no tiesvedības procesā iesaistītajām personām

Atzinumu pieņem bāriņtiesas sēdē bez tās personas klātbūtnes, kuras intereses skar atzinums tiesai.[103] Bāriņtiesa informē konkrētās lietas dalībnieku par tiesai sniegto informāciju atzinuma sagatavošanas termiņa noteikšanā. Vienlaikus lūdzot, to:

- 20 dienu laikā rakstveidā izteikt viedokli par jautājuma izskatīšanu bāriņtiesas sēdē;
- kā arī 30 dienu laikā, skaitot no dienas, kad bāriņtiesa nosūtījusi informācijas pieprasījumu konkrētās lietas dalībniekam, sniegt papildu viedokli un pierādījumus.[104]

Norādāms, ka 30 dienu noteiktais termiņš ir attiecināms uz personu, nevis bāriņtiesas darbu. Termiņa nokavējuma gadījumā, bāriņtiesā personas iesniegtie paskaidrojumi un pierādījumi netiek vērtēti. Termiņa ierobežojuma mērķis ir nodrošināt lietas atrisināšanu saprātīgā laika periodā. Pretējā gadījumā, ja paskaidrojumus un pierādījumus varēs iesniegt jebkurā brīdī pēc personas paša izvēles, lietas izskatīšana var tikt nesamērīgi atlikta.[105]

Svarīgi!

Bāriņtiesai informācija lietas dalībniekam par nepieciešamību bāriņtiesas noteiktajā termiņā sniegt rakstveida viedokli jāizsūta savlaicīgi, ņemot vērā arī tiesas noteikto termiņu atzinuma sniegšanai. Bāriņtiesai, jānorāda **datums**, līdz kuram ir iespējams bāriņtiesai sniegt rakstveida viedokli par bāriņtiesas sēdē izskatāmo jautājumu, kā arī **kopējais termiņš**, kurā lietas dalībniekam iespējams iepazīties ar lietas materiāliem, sniegt papildus viedokli un pierādījumus. Tāpat personas jāinformē arī par kārtību, kādā tās var iepazīties ar lietā esošajiem dokumentiem, izgatavot to norakstus vai kopijas.

Piemērs

Bāriņtiesa 2020.gada 1.oktobrī ierosina lietu par atzinuma sniegšanu pēc tiesas pieprasījuma lietā par bērnu dzīvesvietas un saskarsmes kārtības noteikšanu. Izvērtējot nepieciešamās darbības, lai varētu tikt sagatavots atzinums (dzīves apstākļu pārbaude bērnu un A.Bērziņas dzīvesvietā, pārrunas, psihologa vai mediatora konsultācijas ģimenei, lūgums citai bāriņtiesai apsekot B.Bērziņa dzīves apstākļus, informācijas pieprasīšana un saņemšana no bērnu izglītības iestādēm un ģimenes ārsta u.c.), bāriņtiesa sagatavo rakstveida vēstuli tiesai, kura lūgusi sniegt atzinumu, informējot, ka bāriņtiesas sēde par atzinuma sniegšanu notiks 2020.gada 25.novembrī. 2020.gada 5.okotbrī bāriņtiesa nosūta vēstules A.Bērziņai un B.Bērziņam informējot, ka bāriņtiesas sēde par atzinuma sniegšanu tiesai notiks 2020.gada 25.novembrī bez to personu klātbūtnes, kuras intereses skar atzinums tiesai. Bāriņtiesa lūdz A.Bērziņu un B.Bērziņu līdz

[103] Bāriņtiesas noteikumu 98.[1]punkts
[104] Bāriņtiesas noteikumu 98.[2] punkts
[105] Ministru kabineta noteikumu „Grozījumi Ministru kabineta 2006. gada 19.decembra noteikumos Nr. 1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija).

2020.gada 25.oktobrim sniegt rakstveida viedokli par bāriņtiesas sēdē izskatāmo jautājumu. Personas tiek informētas par tiesībām līdz 2020.gada 4.novembrim sniegt papildus viedokli un pierādījumus, kā arī, pamatojoties uz Noteikumu 98.3punktu, iesniedzot attiecīgu iesniegumu, iepazīties ar lietas materiāliem un iespēju izrakstīt no lietas materiāliem vai, izmantojot personas tehniskos līdzekļus, nofotografēt nepieciešamo informāciju vai ar tehniskiem līdzekļiem izgatavot lietā esošo dokumentu kopijas. Norādāms, ka bāriņtiesai ir tiesības atteikt lietā esošo dokumentu kopiju izsniegšanu atkārtoti, ja attiecīgais pieprasījums nav pamatots ar objektīviem iemesliem.

Ja kādu apstākļu dēļ bāriņtiesas ieskatā konkrētā lietā nepieciešama lietas dalībnieku klātbūtne bāriņtiesas sēdē, tā pēc savas iniciatīvas **lietu var izskatīt tās personas klātbūtnē, uz kuru attiecas atzinums tiesai**.[106] Tādā gadījumā lieta izskatāma mutvārdu procesā, tā nodrošinot personai administratīvajā procesā noteiktās tiesības, ievērojot, ka par bāriņtiesas sēdes norises laiku un vietu personām paziņo vismaz 10 darbdienas pirms bāriņtiesas sēdes.[107]

Bāriņtiesai **tiesvedības dalībniekiem rakstveidā sagatavojama vēstule**, kurā sniegta informācija par atzinuma sniegšanas pēc tiesas pieprasījuma termiņu un lūgums sniegt rakstveida viedokli par lietas apstākļiem, norādot:

- bāriņtiesas nosaukumu un adresi;
- adresāta vārdu, uzvārdu, deklarētās dzīvesvietas adresi vai juridiskās personas nosaukumu un atrašanās vietu (juridisko adresi);
- lietas nosaukumu, kurā persona tiek aicināta sniegt viedokli un pierādījumus;
- informāciju par rakstveida viedokļa sniegšanas termiņu;
- norādi, ka bāriņtiesa lietu izskatīs bez procesa dalībnieku klātbūtnes, pamatojoties uz to sniegtajiem viedokļiem u.c. iegūto informāciju lietā;
- norādi par tiesībām iepazīties ar lietas materiāliem, līdz kuram laikam tas veicams, un kārtību kādā tas iespējams;
- ja bāriņtiesa lietā piesaistījusi speciālistu vai psihologu atzinuma sniegšanai, norādāma konkrēta informācija par lietas dalībnieka pienākumu, iesaistīties izpētes veikšanā un nogādāt bērnu izpētes veikšanai pie konkrētā speciālista.

Minētā informācija lietas dalībniekam, kuru skar atzinums tiesai, nosūta Paziņošanas likumā noteiktajā kārtībā. Proti:

- uz vietas bāriņtiesā;
- piegādājot ar bāriņtiesas norīkota darbinieka vai ziņneša starpniecību;
- izmantojot pasta pakalpojumus;
- izmantojot elektroniskos sakarus.[108]

[106] Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 98.[1] punkts.

[107] Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 45. punkts

[108] Paziņošanas likuma 3.panta pirmā daļa

Ja minēto informāciju **paziņo uz vietas bāriņtiesā**, adresāts par to parakstās, kā arī norāda saņemšanas datumu un laiku. Minētā atzīme pievienojama bāriņtiesas lietas materiāliem. Minētā informācija uzskatāma par paziņotu ar brīdi, kad adresāts ir parakstījies par tās saņemšanu.[109]

Ja informāciju **piegādā ar bāriņtiesas norīkota darbinieka vai ziņneša starpniecību**, bāriņtiesas atbildīgā amatpersona nodod attiecīgajam darbiniekam vai ziņnesim paziņojamo vēstuli ar attiecīgo informāciju, slēgtā aploksnē un sagatavo piegādes veidlapu, kur norādīts: adresāta vārds, uzvārds; adresāta adrese; bāriņtiesas atbildīgās amatpersonas vārds un uzvārds, kura nodevusi dokumentu piegādāšanai; dokumenta nosaukums. Dokumenta saņemšanu adresāts apliecina, parakstoties piegādes veidlapā un norādot saņemšanas datumu un laiku. Gadījumā, ja piegādes brīdī adresāts tā norādītajā adresē nav sastopams, dokumentu var nodot konkrētajā adresē sastaptai pilngadīgai personai, kura uzrāda personu apliecinošu dokumentu un parakstās piegādes veidlapā, norādot savu vārdu, uzvārdu, dokumenta saņemšanas datumu un laiku. Ar šo brīdi dokuments uzskatāms par paziņotu. [110]

Ja minētā informācija tiek nosūtīta, **izmantojot pasta pakalpojumus**, to nosūta slēgtā aploksnē, vēstuļu korespondences veidā:

- kā vienkāršu pasta sūtījumu (uzskatāms par paziņotu 8.dienā no dienas, kad tas iestādē reģistrēts kā nosūtāmais dokuments);
- kā ierakstītu pasta sūtījumu (uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā);
- kā pasta sūtījumu ar paziņojumu par sūtījuma izsniegšanu.

Ja no pasta tiek saņemta izziņa par sūtījuma izsniegšanu vai atpakaļ nosūtīts dokuments, tas pats par sevi neietekmē dokumenta paziņošanas faktu.[111] Šajā gadījumā gan informācija par pasta sūtījumu nosūtīšana pievienojama lietas materiāliem. Tāpat lietas materiāliem pievienojamas pasta sniegtās ziņas par pasta sūtījuma izsniegšanu vai atpakaļ saņemtais sūtījums.

Ja informācija tiek **paziņota, izmantojot elektroniskos sakarus, bāriņtiesa** var:

- to nosūtīt ar elektroniskā pasta starpniecību uz personas norādīto elektroniskā pasta adresi vai e-adresi, izmantojot drošu elektronisko parakstu. Šādai dokumenta paziņošanai piemērojamas elektronisko dokumentu apriti regulējošās tiesību normas. Dokumentu var paziņot ar elektroniskā pasta starpniecību, neizmantojot drošu elektronisko parakstu, ja adresāts rakstveidā izteicis vēlmi saņemt dokumentu attiecīgajā veidā. Dokuments, kas sūtīts pa elektronisko pastu, uzskatāms par paziņotu otrajā darba dienā pēc tā nosūtīšanas.
- paziņot adresātam par dokumenta esamību vai tā saturu telefoniski, sarunu fiksējot rakstveidā, ja dokumenta paziņošanas steidzamība ir pamatota. Pēc tam, kad paziņots par dokumenta esamību vai tā saturu, dokumentu nogādā adresātam.[112]

---

[109] Paziņošanas likuma 6.pants

[110] Paziņošanas likuma 7.panta 1.-5.punkts

[111] Paziņošanas likuma 8. pants

[112] Paziņošanas likuma 9.panta otrā un astotā piektā daļa

Ja dokumenta saņemšanai ir pilnvarots pārstāvis un no pilnvarojuma izriet tiesības attiecīgajā jautājumā saņemt attiecīgu dokumentu, to paziņo tikai pārstāvim, izņemot gadījumu, kad pilnvarotājs norādījis, ka dokumentu vēlas saņemt pats. Uzskatāms, ka ar brīdi, kad dokuments paziņots pārstāvim, tas vienlaikus paziņots arī pašam pilnvarotājam.[113]

Ņemot vērā, ka Bāriņtiesas noteikumos nav noteikts konkrēts informācijas vai dokumenta paziņošanas veids, bāriņtiesa pati izvēlas tādu veidu, kas nodrošinātu atbilstošu dokumenta paziņošanu adresātam.[114] Tomēr, lai kādu paziņošanas veidu bāriņtiesa izvēlētos, tai ir pienākums pierādīt dokumenta paziņošanas faktu.[115] Neatkarīgi no izvēlētā paziņošanas veida, bāriņtiesai, paziņojot dokumentu, jānodrošina fizisko personu datu informācijas aizsardzība.[116]

5.2.2.4. Personas dzīves apstākļu pārbaude

Dzīves apstākļu pārbaude organizējama, sadarbojoties visām lietā iesaistītajām institūcijām. Tādējādi aicinām sadarboties gan ar pašvaldības sociālo dienestu, gan citām bāriņtiesām u.c. institūcijām, lai optimāli veiktu dzīves apstākļu pārbaudi. Tāpat aicinām skaidrot informāciju no pašvaldības sociālā dienesta, vai šāda pārbaude personas dzīvesvietā nesen jau nav notikusi un varētu sniegt bāriņtiesai ieskatu par situāciju ģimenē.

Objektīva un pamatota informācija par personu dzīves apstākļiem īpaši nozīmīga lietās par bērna dzīvesvietas noteikšanu u.c. lietās, kas saistītas ar bērna uzturēšanos mājoklī. Vienlaikus tā nav un nevar būt traktēta tikai kā dzīves apstākļu drošības aspekti un tās labiekārtotība, bet arī vērtējama tās atbilstība konkrētā bērna vajadzībām. Piemēram, ja bērnam ir alerģija pret dzīvnieku spalvu, uzmanība vēršama vai konkrētā mājoklī mīt mājdzīvnieki un kāds ir pieaugušo viedoklis un attieksme pret šo situāciju. Tāpat skaidrojama informācija, kuras personas vēl dzīvo nedalītā mājsaimniecībā un skaidrojami minēto personu viedokļi par apstākļiem lietā. Tāpat vērtējami citi apstākļi – piemēram, apkārtējas vides apdraudējums bērna drošībai un attīstībai utt. Fiksējami arī pārbaudītāju novērojumi un secinājumi par lietā nozīmīgiem apstākļiem.

Veicot bērna vai lietas dalībnieka dzīves apstākļu pārbaudi, tā fiksējama *Dzīve apstākļu pārbaudes aktā*, kas pievienojams bāriņtiesas lietas materiāliem. Dzīves apstākļu pārbaudē fiksējama informācija par laiku un vietu, kad un kur veikt dzīvesvietas pārbaude. **Nozīmīgi, ka *Dzīves apstākļu pārbaudes aktu* jāparaksta ne vien pārbaudītājiem, bet arī tai pilngadīgajai personai, kuras dzīves apstākļi tiek pārbaudīti.**

Ja dzīves apstākļu pārbaudes laikā mājvietā atrodas bērns un bāriņtiesai nepieciešams skaidrot bērna viedokli, tas īstenojams pēc iespējas šajā laikā – bērnam drošā un ierastā vidē. Bērna viedoklis fiksējams atsevišķā dokumentā.

---

[113] Paziņošanas likuma 5. panta pirmā un otrā daļa
[114] Paziņošanas likuma 3.panta otrā daļa
[115] Paziņošanas likuma 3.panta otrā daļa
[116] Paziņošanas likuma 3.panta piektā daļa

5.2.2.5. Pārrunas ar bērnu jeb bērna viedokļa noskaidrošana

Ikvienam bērnam, kurš ir spējīgs formulēt savu viedokli, ir tiesības brīvi to paust visos jautājumos, kas viņu skar, turklāt bērna viedoklim jāpievērš pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei.[117] Bērna viedoklis ir jāuzklausa neatkarīgi no bērna vecuma, turklāt bāriņtiesai ir jāpiedāvā bērnam paust viedokli, nevis pasīvi jāgaida iniciatīva no bērna puses. Bērna viedokļa respektēšana ir atkarīga no 2 kritēriju summas: bērna vecuma un brieduma pakāpes. Vienlaikus ne minētā, ne citas tiesību normas nenosaka bērnam obligātu pienākumu viedokli paust. Tādējādi bērnam ir jādod iespēja viedokli paust, vienlaikus izprotot, ka bērnam nav pienākums to sniegt, un personām, kas uzklausa bērna viedokli, bērns par to ir jāinformē. Ja bērns atsakās sniegt savu viedokli, tas fiksējams rakstveidā un pievienojams lietas materiāliem. Tāpat tas atspoguļojams atzinumā, norādot apstākļus, kā bērna pozīcija nesniegt viedokli izpaudusies un kā tā fiksēta.

Bērnu viedokli izskatāmajā lietā bāriņtiesa noskaidro bērna ierastajā vidē vai citā drošā vidē. Bāriņtiesa bērna viedokli var noskaidrot bāriņtiesā, ja bērns pats izteicis vēlmi ierasties bāriņtiesā.

Svarīgi!

Būtiski, lai bāriņtiesa gūst pārliecību, ka tā ir bērna vēlme ierasties un sarunu bāriņtiesā. Īpaša vērība vēršama, ja bāriņtiesa secina, ka vecāki vai kāda trešā persona vairākkārt vai vēl papildus jau noskaidrotajam bērna viedoklim, uzstāj uz bērna viedokļa uzklausīšanu bāriņtiesā. Tad bērns informējams, ka viņam ir tiesības arī nesniegt viedokli.

Bērna izteikto viedokli bāriņtiesa noformē rakstiski.[118] Bāriņtiesai jāfiksē, kādos apstākļos ir skaidroti bērnu viedokļi, t.sk. kā pārbaudīta bērnu identitāte. Piemēram, bāriņtiesā saņemts rakstveida dokuments, kurā pausts bērnu viedoklis. Neskatoties uz minēto, bāriņtiesai būtu veicamas darbības, lai pārliecinātos par rakstītāja identitāti. Proti, bāriņtiesas pārstāvim veicot sarunu ar bērnu vai lūdzot to darīt citam speciālistam, sniedzami tam konkrēti jautājumi, kuri jānoskaidro.

Papildus skaidrojumu par bērna labāko interešu ievērošanu saistībā ar bērna līdzdalību ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos un bērna viedokļa uzklausīšanu skat. metodisko ieteikumu 5.4.7 un 5.4.8. apakšnodaļās.

[117] Minētais princips nostiprināts gan starptautiskos tiesību aktos, gan secīgi iekļauts nacionālajos tiesību aktos. Proti, tas nostiprināts Apvienoto Nāciju Organizācijas Bērnu tiesību konvencijas 12.panta pirmajā daļā un sistēmiski arīdzan BTAL 13.panta pirmajā daļā un 20.panta otrajā daļā

[118] Bāriņtiesas noteikumu 42.punkts

5.2.2.6. Psihologa atzinuma iegūšana par personas vai ģimenes psiholoģisko izpēti

Jāievēro, ka psihologa atzinumu tiesām, bāriņtiesām un citām bērnu tiesību aizsardzības institūcijām sniedz personas, kuras ir tiesīgas to veikt atbilstoši Psihologu likuma un BTAL normām

Proti, psihologa atzinums ir psihologa sagatavots dokuments, kas izstrādāts, veicot personas psiholoģisko izpēti (novērtēšanu).[119]

Svarīgi!

Nav pieļaujams, ka atzinumu sniedz psihologs, kurš kā bāriņtiesas loceklis šīs lietas ietvaros, veicis citas darbības, t.sk. piedalījies koleģiāla lēmuma pieņemšanā.

Psihologa atzinumu par psiholoģiskās izpētes rezultātiem tiesai, bāriņtiesai u.c. iestādēm lietās, kas saistītas ar bērnu tiesību aizsardzību, ir tiesīga sniegt persona:

- kura ieguvusi vismaz maģistra grādu psiholoģijā;[120]
- kuras profesionālā darbība bērnu un ģimenes izpētē sasniedz vismaz piecus gadus;[121]
- kura ir reģistrēta Psihologu reģistrā;[122]
- kura ir sertificēta Klīniskās un veselības psiholoģijas vai Juridiskās psiholoģijas profesionālās darbības jomā;[123]
- ja psihologs ir reģistrēts Psihologu reģistrā, bet vēl nav sertificēts, tad atzinuma sagatavošanu pārrauga un to paraksta arī psihologa darbību pārraugošais psihologs–pārraugs;[124]
- izglītības un skolu psiholoģijas un Militārās psiholoģijas jomā sertificētie psihologi atzinumus sniedz tikai atbilstoši savas darbības specifiskai kompetencei.[125]

Svarīgi!

Psihologu reģistrs publiski pieejams Valsts izglītības informācijas sistēmas interneta mājas lapā: https://www.viis.gov.lv/registri/psihologi

Gadījumos, kad bāriņtiesa lūdz psihologu sniegt atzinumu, vienmēr sastādāms rakstveida pieprasījums minēto, atzinuma sniegšanas mērķi un objektīvu konkrētās situācijas pamatinformāciju.

Psihologa atzinumā norāda šādu informāciju:

- pasūtītāju un klientu (institūciju, kas pieprasījusi atzinumu);
- psiholoģiskās izpētes (novērtēšanas) mērķi;
- psiholoģiskās izpētes (novērtēšanas) laiku un vietu;

---

[119] Psihologu likuma 13.panta pirmā daļa

[120] BTAL 5.[2] pants

[121] BTAL 5.[2] pants

[122] Psihologu likuma 5. un 13.pants

[123] Psihologu likuma 9.pants un Psihologu sertifikācijas padomes sniegtā informācija *Par psihologu sagatavotajiem dokumentiem*

[124] Psihologu likuma13.panta trešā daļa

[125] Psihologu sertifikācijas padomes sniegtā informācija *Par psihologu sagatavotajiem dokumentiem*

- pamatinformāciju par klientu, kas ir vai var būt nepieciešama atzinuma sagatavošanas procesā (tai jābūt objektīvai informācijai par visiem lietas apstākļiem);
- psiholoģiskajā izpētē (novērtēšanā) izmantotās metodes;
- novērojumus psiholoģiskās izpētes (novērtēšanas) laikā, klienta motivāciju un izpētes ierobežojumus;
- psiholoģiskās izpētes (novērtēšanas) rezultātus un analīzi;
- argumentētus secinājumus un ieteikumus;
- informāciju par konfidencialitāti;
- atzinuma sagatavošanas datumu;
- psihologa vārdu, uzvārdu, sertifikāta numuru un izsniegšanas datumu;
- Ja atzinumu gatavo psihologs, kurš nav saņēmis psihologa sertifikātu, atzinuma sagatavošanu pārrauga un to paraksta arī psihologa darbību pārraugošais psihologs–pārraugs.

§ Tiesu prakse

Psiholoģes I.K 2011. gada [..] un 2012. gada [...] veiktos psihologa atzinumus Civillietu tiesu kolēģijai nav iespējams novērtēt objektīvi, jo šajos atzinumos nav vērtēti visi apstākļi, paļaujoties tikai uz atbildētāja sniegto situācijas izklāstu. Ar prasītāju psiholoģe nav centusies sazināties, viņas izpēti nav veikusi. Tādēļ psihologam kā speciālistam, uzklausot tikai vienas ieinteresētas personas viedokli, veicot atzinumu, nav iespējams izvērtēt un izprast visu ģimenē pastāvošo situāciju kopumā.

Tādēļ psiholoģes I.K 2011. gada [..] un 2012. gada [..] veiktie atzinumi Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā vērtējami kritiski un priekšroka, saskaņā ar Civilprocesa likuma 97. panta trešo daļu, dodama [..] bāriņtiesas psihologa atzinumā dotajiem secinājumiem. Šādu Civillietu tiesu kolēģijas pārliecību saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta pirmo daļu vēl jo vairāk apstiprina 2015.gada [..] atzinumā Nr.[..] paustais bērna viedoklis un kontakta veidošanā ar psiholoģi.[126]

Psiholoģiskās izpētes mērķis ir ar psiholoģisko metožu palīdzību veidot akurātu, ticamu un padziļinātu izpratni par klientu, lai veicinātu klienta dzīvē pozitīvas pārmaiņas. Mērķis var būt diagnosticējošs, bet izpētes rezultāti var arī kalpot korekcijas un konsultēšanas (ārstēšanas) paņēmienu izstrādei.

Jautājuma par bērna situāciju izšķiršanu tiesvedības ietvarā nav atbalstāma prakse, ka puses bez objektīva un pamatota iemesla iegūst vairāku psihologu atzinumus par bērnu un veic bēram atkārtotas izpētes. Šis apstāklis bāriņtiesai jau sākotnēji norādāms iesaistītajām pusēm[127], norādot uz kārtību un veidu kā psihologu atzinums tiks veikts. VBTAI ieskatā, **vairāku psihologu piesaistīšana bērna izpētes veikšanai nav samērojama ar informācijas iegūšanas mērķi un bērna labāko interešu nodrošināšanu**. Katra psihologa apmeklējuma laikā bērns uztic informāciju, kas attiecas uz viņa privāto dzīvi, citām personām Tiesvedības dalībniekiem katram iesniedzot atsevišķu psihologa atzinumu, kur ik reizi iesaistīts bērns, tam var radīt nevajadzīgu

[126] Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu 2015.gada 2.novembra spriedums lietā Nr.C30519610
[127] Skat. šīs apakšnodaļas 3.punktā *Paskaidrojumu pieprasīšana no tiesvedības procesā iesaistītajām personām*

un nozīmīgu stresu, kā arī veicināt lojalitātes konfliktu, ievērojot viņa iesaisti vecāku strīda risināšanā.

Neviens normatīvais akts neparedz obligātu psihologa atzinumu konkrētajā lietā. Bāriņtiesu likuma 16. panta septītais punkts nosaka, ka bāriņtiesai ir tiesības, nevis pienākums, lūgt psihologu veikt bērna psiholoģisko izpēti un saņemt psihologa atzinumu par izpētes rezultātiem. Piemēram, tiesvedības dalībniekiem jāvēršas pie bāriņtiesas pieaicināta vai sociālā dienesta psihologa, vai citādā veidā noteikta speciālista, kurš atbilst visiem kritērijiem atzinuma sniegšanai. Minētais princips pamatojams, ka šādu atzinumu iegūšanā būs nepieciešams iesaistīt bērnu.

§ Tiesu prakse

Vienlaicīgi tiesa vērš pieteicēja uzmanību uz to, ka nevajadzīga bērna pakļaušana psihologu konsultācijām ar mērķi panākt no psihologa tādu atzinumu, kas būtu kāda vecāka interesēs un kalpotu kā līdzeklis otra vecāka nomelnošanai, primāri lieki traumē bērnu. Turklāt šāda rīcība liecina nevis par vecāka vēlmi palīdzēt bērnam, bet gan par vecāka vēlmi apmierināt savas personiskās intereses.[128]

Prakse pašvaldībās par psihologa izpētes apmaksu ir dažāda. Likumā Par pašvaldībām 15.panta 8.punktā nostiprināta viena no autonomajām pašvaldības funkcijām, kura nosaka gādāt par aizgādnību, aizbildnību, adopciju un bērnu personisko un mantisko tiesību un interešu aizsardzību. Likuma norma nepārprotami norāda uz to, ka pašvaldībām nepieciešams gādāt par bērnu interešu aizsardzību. Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1.panta 18.punkts nosaka, ka sociālais dienests ir pašvaldības izveidota iestāde, kas sniedz sociālo palīdzību, organizē un sniedz sociālos pakalpojumus pašvaldības iedzīvotājiem. Savukārt Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26.panta otrā daļa nosaka, ja vecāku un bērna attiecības nenodrošina bērna attīstībai labvēlīgu vidi vai bērns ir hroniski slims, pašvaldība palīdz ģimenei, nodrošinot psihologa, sociālā pedagoga vai cita speciālista konsultāciju […]. Ņemot vērā minēto, pašvaldībā būtu jābūt skaidri paredzētam, vai un kā vai kādā apmērā tiek apmaksātas un organizētas psiholoģiskās izpētes šādu kategoriju lietās.

5.2.2.7. Informācijas iegūšana par bērna saskarsmi ar vecākiem un citām personām

Iegūstot informāciju par bērna saskarsmi ar vecākiem vai citām personām, būtiski iegūt objektīvu informāciju. Proti, iegūstot informāciju ne vien no tieši iesaistītajām personām, bet arī iegūstot informāciju no citām iestādēm un speciālistiem, kas iesaistīti konkrētās lietas risināšanā.

Šajā procesā nozīmīgi skaidrot informāciju, kas ietver ne vien **saskarsmes īstenošanu kvantitatīvā tās izpausmē** (kad notika/ kad nenotika – kāpēc nenotika; cik ilgi, cik bieži utt.; tā notika pēc pieaugušā iniciatīvas vai bērna iniciatīvas utt.), bet pēc iespējas **arī – kvalitatīvā tās izpausmē**. Proti, skaidrojot kā notikusi saskarsme, kā pieaugušais veidojis attiecība ar bērnu,

[128] Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 17.jūlija spriedums lietā Nr.A420331013

kāda bijusi minēto personu līdzšinējā iesaiste bērna dzīvē un attiecību raksturs ar bērnu. Skaidrojama arīdzan informācija par izrādīto interesi par bērnam nozīmīgiem jautājumiem un iesaisti šajos procesos.

Ja saskarsmes īstenošanā bijusi piesaistīta saskarsmes persona, iegūstama objektīva informācija no tās gan par saskarsmes kvantitatīvajiem rādītājiem, gan tās īstenošanas kvalitātes vērojumiem.

Tikai minēto kritēriju kopsakara izvērtējums tiesai var sniegt papildus pierādījumus tāda lēmuma pieņemšanā, kas atbilstošs konkrētā bērna labākajām interesēm.

5.2.2.8. Informācijas iegūšana par personām, kas dzīvo vai ir zināms, ka dzīvos ar bērnu vienā mājsaimniecībā

Bāriņtiesai ir pienākums veikt noteiktas darbības, lai iegūtu informāciju par tām personām, kas dzīvo vai ir zināms, ka dzīvos ar bērnu vienā mājsaimniecībā. Minētais izvērtējums īpaši būtisks, sniedzot atzinumu tiesai par bērna dzīvesvietu.

Ziņu iegūšana un apkopošana veicama vispusīgi, atbilstoši **5.2.2 apakšnodaļā** norādīto darbību veikšanai. Proti, veicot dzīves apstākļu pārbaudi; skaidrojot šo personu viedokli; iegūstot informāciju no sodu reģistra vai citiem reģistriem; iegūstot ziņas par to, kādas ir vienā mājsaimniecībā dzīvojušo pieaugušo attiecības (piemēram, savstarpēja fiziska vai emocionāla vardarbība, kas īstenota bērna klātbūtnē); izpratnes apjoms par bērnu vajadzībām utt..

Vienlaikus vēršama uzmanība, ka attiecībā uz personu, kura izcietusi sodu, jāņem vērā, ka sodāmība pati par sevi nav imperatīvs pienākums vienveidīgu secinājumu veikšanai. Vienlaikus tas ir faktors, kas prasa papildus rūpīgu izvērtējumu. Proti, ikkatrā gadījumā veicama analīze, kas ietver tādu kritēriju vērtēšanu kā pārkāpuma iemesls, recidīvs, personas iesaiste rehabilitācijas procesos u.c..

Piemēram, atšķirīgi būs vērtējami sekojošie gadījumi.

1.piemērs

Pirms 7 gadiem persona atzīta par vainīgu par fizisku vardarbību pret nepilngadīgo, atkārtoti pārkāpumi nav konstatēti. Sodītā persona pēc soda noteikšanas piedalījusies sociālās rehabilitācijas pasākumos vardarbību veikušām personām un turpinājusi sadarboties ar sociālo dienestu, pilnveidojot izpratni par bērna vajadzībām un attīstot zināšanas un prasmes bērna aprūpes un uzraudzības veikšanā.

2.piemērs

Persona vairākkārtīgi sodīta par vardarbību pret bērnu: pirms 10, 7, 6, un 3 gadiem. Vērtējot izdarītos pārkāpumus, secināms, ka persona pielieto vienas un tās pašas audzināšanas metodes, kas saistās ar fiziska soda pielietošanu un emocionālu vardarbību. Personas sadarbība ar sociālo dienestu notiek tikai pēc dienesta iniciatīvas, persona neiesaistās piedāvātajos atbalsta pakalpojumos, lai novērstu kaitējošu rīcību.

3.piemērs

Pirms 3 gadiem persona atzīta par vainīgu atkritumu apsaimniekošana noteikumu pārkāpšanā, pilnā apmērā veikusi gan noteiktos piespiedu darbus. Nav fiksēti citi pārkāpumi vai darbības, kas liecina par risku personas spējai veikt bērna aprūpi un uzraudzību.

5.2.2.9. Ziņas par personas vardarbību pret bērnu vai bērna vecāku

Bērnu tiesību aizsardzības likumā ir definēts jēdziens vardarbība[129] - visu veidu fiziska vai emocionāla cietsirdība, seksuāla vardarbība vai cita veida izturēšanās, kas apdraud vai var apdraudēt bērna veselību, dzīvību, attīstību vai pašcieņu.

Ziņu iegūšana un sniegšana par vardarbību pret bērnu vai bērna vecāku nozīmē bāriņtiesas pienākumu iegūt un vērtēt objektīvu informāciju par iespējamu vardarbību. Minētā informācija var būt ietverta tādos avotos kā, piemēram, gan iesniegumā policijai un policijas sniegtajā informācijā par procesa virzību; gan psihologa atzinumā; gan informācijā par administratīvo sodu vai krimināsodu, kas piespriests saistībā ar pielietotu vardarbību; gan policijas vai tiesas noteiktā pagaidu aizsardzība pret vardarbību; gan personas iesniegumā vai paskaidrojumā šī jautājuma kontekstā u.c. lietā esoša informācija.

Prakses piemērs

No bāriņtiesas lietas materiāliem konstatējams, ka bāriņtiesa par zēna tēva iespējamo emocionālo vardarbību pret dēlu bija informēta gan no zēna mātes iesniegumiem, gan veiktajām pārrunām ar zēna māti, gan psihologa atzinuma. Vienlaikus no bāriņtiesas lietas materiāliem nav konstatēts, ka māte vai bāriņtiesa būtu lūgusi Valsts policiju pārbaudīt bērna mātes iesniegumā minēto informāciju par iespējamo emocionālo vardarbību pret dēlu viņa tēva ģimenē, lūdzot policiju tās kompetences ietvaros veikt nepieciešamās darbības, lai novērstu iespējamos noziedzīgos nodarījumus pret nepilngadīgo bērnu, vai patstāvīgi izprasījusi policijas rīcībā esošo informāciju, vai ieguvusi ziņas par vecāku sodāmībām no Sodu reģistra.

VBTAI ieskatā šāda bāriņtiesas rīcība nav pietiekama un atbilstoša tiesiskajam regulējumam, līdz ar to atzīstams, ka bāriņtiesas darbības konkrētajā situācijā nebija vērstas uz to, lai nodrošinātu bērnu tiesības un intereses vislabākajā veidā.

Īpaša uzmanība vēršama, ka bāriņtiesu darbību regulējošie normatīvie akti paredz **bāriņtiesas pienākumu reaģēt visos gadījumos, kad bāriņtiesas rīcībā ir informācija par iespējamu vardarbību ģimenē, kas vērsta pret bērnu**. Proti, par vardarbību pret bērnu nekavējoties ir jāvēršas policijā apstākļu noskaidrošanai, vardarbības novēršanai un vainīgā noskaidrošanas gadījumā – procesa virzīšanai uz atbilstoša soda saņemšanu.

BTAL 6. panta otrā daļa paredz, ka visām darbībām attiecībā uz bērnu neatkarīgi no tā vai tās veic valsts vai pašvaldību institūcijas, sabiedriskās organizācijas vai citas fiziskās un juridiskās personas, kā arī tiesas un citas tiesībaizsardzības iestādes, prioritāri ir jānodrošina bērna tiesības un intereses. Minētā likuma 73. panta otrajā daļā noteikts, ka daļu veselības aprūpes,

[129] BTAL 1.panta 9.[1] apakšpunkts

pedagoģiskie, sociālās sfēras vai policijas darbinieki, kā arī vēlētas valsts un pašvaldību amatpersonas, kurām kļuvis zināms par bērna tiesību pārkāpšanu un kuras par to nav ziņojušas minētajām institūcijām, par neziņošanu saucamas pie likumā noteiktās atbildības

VBTAI sagatavojusi detalizētus metodiskos ieteikumus bāriņtiesām par vardarbības pret bērniem novēršanu (Rokasgrāmatas bāriņtiesām, 1.sējums)

5.2.2.10. Uzaicinājuma nosūtīšana dalībai bāriņtiesas sēdē

Bāriņtiesa var uzaicināt piedalīties sēdē psihologu vai citu speciālistu; institūcijas pārstāvi, lai tas atbilstoši kompetencei dotu atzinumu lietā; Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas inspektoru vai cita inspekcijas direktora norīkota amatpersonu; lietā pieaicinātu tulku.[130] Vienlaikus [..] nepieciešamības gadījumā, bāriņtiesa pēc savas iniciatīvas var nozīmēt lietas izskatīšanu bāriņtiesas sēdē personas, kuras intereses skar atzinums, klātbūtnē.[131] Vienlaikus vēršam uzmanību, ka ja lietas dalībnieki uzaicināti dalībai bāriņtiesas sēdē, neatceļ bāriņtiesas pienākumu rakstveidā lūgt tiem iesniegt savus viedokļus par jautājuma izskatīšanu bāriņtiesas sēdē un sniegt papildus viedokli vai pierādījumus, kam ir nozīme lietā. Proti, minētā informācija iegūstama pirms bāriņtiesas sēdes.

Gadījumos, kad bāriņtiesa uz tās sēdi aicina speciālistus, institūciju pārstāvjus, lietas dalībniekus vai citas personas dalībniekus, tā par sēdes norises laiku un vietu paziņo vismaz 10 darbdienas pirms bāriņtiesas sēdes Paziņošanas likumā noteiktajā kārtībā.[132] Detalizētāku izklāstu par Paziņošanas likumā ietverto tiesisko regulējumu un tā attiecināmību skatīt šīs **apakšnodaļas 3.punktā**.

Bāriņtiesai uzaicinājumā jānorāda:[133]

- bāriņtiesas nosaukumu un adresi;
- uzaicināmās fiziskās personas vārdu, uzvārdu, deklarētās dzīvesvietas adresi vai juridiskās personas nosaukumu un atrašanās vietu (juridisko adresi);
- ierašanās laiku un vietu;
- tās lietas nosaukumu, kurā persona uzaicināta;
- norādi, kādā statusā persona tiek uzaicināta;
- norādi, ka bāriņtiesa lietu var izskatīt bez administratīvā procesa dalībnieku klātbūtnes, ja ir ziņas par to, ka administratīvā procesa dalībniekiem ir noteiktā kārtībā paziņots par lietas izskatīšanu un viņi nav ieradušies uz attiecīgo sēdi, kā arī nav paziņojuši neierašanās iemeslu;
- norādi par tiesībām iepazīties ar lietas materiāliem (detalizētāks izklāsts **5.2.3 apakšnodaļā**).

---

[130] Bāriņtiesas noteikumu 44.punkts

[131] 2020. gada 22. septembra Ministru kabineta noteikumu „Grozījumi Ministru kabineta 2006. gada 19.decembra noteikumos Nr. 1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)

[132] Bāriņtiesas noteikumu 45.punkts

[133] Atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 47.punktam

5.2.3. Lietas dalībnieku procesuālās tiesības atzinumu pēc tiesas pieprasījuma sniegšanas procesā un bāriņtiesas darbības šo tiesību ievērošanā

Lietas dalībniekiem ir tiesības vērsties bāriņtiesā un **sniegt savu viedokli par situāciju, kā arī citus pierādījumus**, kam ir nozīme lietā. Bāriņtiesa pieņem apmeklētājus ne retāk kā divas reizes nedēļā (vismaz reizi nedēļā apmeklētājiem izdevīgā laikā) bāriņtiesas nolikumā noteiktajā kārtībā. Tādējādi lietas dalībnieks bāriņtiesas norādītajā laikā var sniegt visus tā rīcībā esošos pierādījumus, kas attiecināmi uz konkrēto lietu. Iesniegtie pierādījumi pievienojami lietas materiāliem un tiem sniedzams vērtējums atzinumā.

Situācijā, ja valstī noteikti papildu ierobežojumi Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai vai izsludināta ārkārtas situācija, var tikt piemēroti papildu ierobežojumi klātienes bāriņtiesas apmeklējumiem. Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas sagatavotos ieteikumus bāriņtiesu darbības īstenošanai Covid 19 infekcijas izplatības ierobežošanas laikā, t.sk. ārkārtējās situācijas laikā skat. VBTAI tīmekļa vietnē.

Lietas dalībniekiem, kuri bāriņtiesā ir iesnieguši attiecīgu iesniegumu, **ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem**. Tiesības iepazīties ar lietas materiāliem tiek piešķirtas ar mērķi nodrošināt to, ka lietas dalībnieks izteiktu savu viedokli vai iesniegtu papildus pierādījumus pirms lēmuma pieņemšanas. Tādējādi ļaujot lietas dalībniekam pārliecināties par to informācijas un pierādījumu apjomu, pamatojoties uz ko, iestāde pieņem lēmumu, kā arī realizēt savas tiesības iesniegt visus pierādījumus, kas ir personas rīcībā un apliecina pausto viedokli.

Personai, kura iepazīstas ar lietas materiāliem, bāriņtiesa nodrošina iespēju izrakstīt no lietas materiāliem vai, izmantojot personas tehniskos līdzekļus, nofotografēt nepieciešamo informāciju vai ar tehniskiem līdzekļiem izgatavot lietā esošo dokumentu kopijas. Par to izdara atzīmi lietas uzziņas lapā. Bāriņtiesai ir tiesības atteikt lietā esošo dokumentu kopiju izsniegšanu atkārtoti, ja attiecīgais pieprasījums nav pamatots ar objektīviem iemesliem.[134] Vienlaikus noteikts, ka bāriņtiesa var ierobežot lietas dalībnieka un tā pilnvarotā pārstāvja tiesības iepazīties ar tādiem lietas materiāliem, kuros iekļautās informācijas atklāšana var radīt bērnam būtisku kaitējumu.[135]/ [136]

Iepazīšanās ar lietas materiāliem notiek bāriņtiesas telpās bāriņtiesas darbinieka klātbūtnē.[137] Lietas uzziņas lapā veicama atzīme par iepazīšanos ar lietas materiāliem un dokumentu kopiju vai norakstu izsniegšanu norādot veiktās darbības veidu, laiku un apliecinot to ar parakstu.[138]

---

[134] Bāriņtiesas noteikumu 98.[3] punkts

[135] 2020. gada 22. septembra Ministru kabineta noteikumu „Grozījumi Ministru kabineta 2006. gada 19.decembra noteikumos Nr. 1037 „Bāriņtiesas darbības noteikumi" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)

[136] Bāriņtiesas noteikumu 14.punkts

[137] Bāriņtiesas noteikumu 16.punkts

[138] Bāriņtiesas noteikumu 29.punkts

Ja nav iespējams nodrošināt iepazīšanos ar lietas materiāliem pieprasījuma saņemšanas dienā, bāriņtiesa vienojas ar personu par laiku, bet ne vēlāk par trim darbdienām, kad būs iespējams iepazīties ar lietas materiāliem. Minētā kārtība piemērojama arī attiecībā uz bāriņtiesas rīcībā esošo dokumentu vai lēmumu norakstu, izrakstu vai kopiju izgatavošanu un izsniegšanu.[139]

Procesa dalībnieks, pamatodams savu lūgumu, **var lūgt nomainīt personu, kura piedalās lietas sagatavošanā vai sēdes izskatīšanā.**

Proti, procesa dalībnieks var rakstiski lūgt bāriņtiesu nomainīt personu, kura piedalās lietas sagatavošanā. Bāriņtiesa trīs darbdienu laikā pieņem lēmumu un paziņo to iesniedzējam.[140] Ja administratīvā procesa dalībnieks konstatē, ka bāriņtiesas sēdes sastāvā ir persona, kura saskaņā ar normatīvajiem aktiem nav tiesīga piedalīties lietas izskatīšanā, administratīvā procesa dalībnieks var lūgt noraidīt sēdes sastāva dalībnieku.[141]

Tādējādi tiek nodrošināta privātpersonas tiesību ievērošana, ļaujot sekot, lai bāriņtiesu procesā nepārstāv persona, kas varētu ietekmēt lietas iznākumu. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 37. panta pirmajā daļā noteiktajam, persona, kas nevar pārstāvēt iestādi, ir persona, kurai:

- konkrētajā lietā rodas vai var rasties interešu konflikts;[142]
- par kuras objektivitāti pastāv pamatotas šaubas;[143]
- uz kuru attiecas citi likumā paredzētie ierobežojumi.

Ja bāriņtiesā saņemts lūgums bāriņtiesu **nomainīt personu, kura piedalās lietas sagatavošanā**, tas pievienojams lietas materiāliem. Lūgumā jābūt ietvertiem motīviem un bāriņtiesai šie

---

[139] Bāriņtiesas noteikumu 15.punkts

[140] Bāriņtiesas noteikumu 43.punkts

[141] Bāriņtiesas noteikumu 56.punkts

[142] Atbilstoši likuma "Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā", 1.panta piektajā punktā noteikts, ka interešu konflikts ir situācija, kurā valsts amatpersonai, pildot valsts amatpersonas amata pienākumus, jāpieņem lēmums vai jāpiedalās lēmuma pieņemšanā, vai jāveic citas ar valsts amatpersonas amatu saistītas darbības, kas ietekmē vai var ietekmēt šīs valsts amatpersonas, tās radinieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās intereses.

Kā norādīts Administratīvā procesa likuma komentāros A un B daļā, autoru kolektīvs Dr.iur. J. Briedes zinātniskajā redakcijā, Tiesu nama aģentūra, 2013, 1058 lpp (428.lpp) Minētā likuma izpratnē radinieki ir tēvs, māte, vecāmāte, vecaistēvs, bērns, mazbērns, adoptētājs, adoptētais, brālis, māsa, pusmāsa, pusbrālis, laulātais. Savukārt darījuma partneri ir fiziskā vai juridiskā persona vai uz līguma pamata izveidota fizisko vai juridisko personu apvienība, kas saskaņā ar likuma noteikumiem ir deklarējamās darījumu attiecībās ar valsts amatpersonu.

[..] Komentējamais pants arī tiešā tekstā noteic, ka ierobežojums pārstāvībai rodas ne tikai tad, ja interešu konflikts pastāv, bet arī tad, ja tas var rasties. Respektīvi, likumdevējs ir vēlējies izslēgt jebkādu ieinteresētību no atbildētāja iestādi pārstāvošās personas puses.

[143] Kā norādīts Administratīvā procesa likuma komentāros A un B daļā, autoru kolektīvs Dr.iur. J. Briedes zinātniskajā redakcijā, Tiesu nama aģentūra, 2013, 1058 lpp (429.lpp) šī norma attiecas uz tiem gadījumiem, kad nav konstatējams interešu konflikts, bet no konkrētās lietas apstākļiem ir secināms, ka lēmuma pieņēmējs jebkādā citā veidā izņēmuma pieņemšanas procesā nav bijis neitrāls, tas ir, pastāv pamatotas šaubas par personas objektivitāti.

motīvi ir jāvērtē. Nemotivētu lūgumu bāriņtiesai nav jāizskata.[144] Pamatojoties uz minēto, bāriņtiesai jāvērtē iesniegtais lūgumus un jāveic attiecīgas darbības, apmierinot vai noraidot minēto lūgumu 3 dienu laikā no lūguma saņemšanas.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma komentāros[145] sniegtajam skaidrojumam lēmums noformējams rakstveidā administratīvā akta formā, saturot arī tā pamatojumu (kāpēc attiecīgā persona netiek nomainīta) tikai gadījumos, kad lūguma iesniedzēja prasījums ir noraidīts un iesniedzējs ir lūdzis lēmumu viņam izsniegt. Vienlaikus vēršam uzmanību, ka, ja iestādē saņemts personas iesniegums ar lūgumu nomainīt personu, kura piedalās lietas vešanā un bāriņtiesa lūgumu apmierinājusi vai noraidījusi un iesniedzējs nav lūdzis izsniegt lēmumu, uz minēto iesniegumu sniedzama rakstveida atbilde likumā noteiktajā kārtībā, bet nav atsevišķi nosūtāms rakstveida lēmums, kas sagatavots rakstveida administratīvā akta formā.

Ja noraidījums tiek izteikts bāriņtiesas priekšsēdētājam viņa vietniekam vai bāriņtiesas loceklim kā sēdes dalībniekam[146] bāriņtiesas sēdes laikā,[147] par to jāveic ieraksts sēdes protokolā.[148] Šajā gadījumā bāriņtiesa uzklausa sēdes sastāva dalībnieku, kuram noraidījums pieteikts. Lēmumu par pieteikto noraidījumu pieņem pārējais sēdes sastāvs, apspriežoties atsevišķā telpā. Ja noraidījums pieteikts vismaz diviem sēdes sastāva dalībniekiem, lēmumu par pieteikto noraidījumu pieņem tas pats sēdes sastāvs, apspriežoties atsevišķā telpā. [149]

Ja noraidījums ir pamatots, lietas izskatīšanu atliek, izdara atzīmi lietā vai sēdes protokolā un to nodod izskatīšanai citam bāriņtiesas sēdes sastāvam. Ja nav iespējams lietu izskatīt citā sēdes sastāvā un attiecīgās pašvaldības teritorijā darbojas vairākas bāriņtiesas, lietu izskatīšanai nodod attiecīgās pašvaldības citai bāriņtiesai. Ja attiecīgās pašvaldības teritorijā lietu izskatīt nav iespējams, lietu izskatīšanai nosūta citai tuvākajai bāriņtiesai.[150] Attiecīgi – ja noraidījums nav pamatots, par to izdara atzīmi sēdes protokolā un turpina lietas izskatīšanu.

5.2.4. Bāriņtiesas sēde un sēdes protokols

Gadījumos, kad bāriņtiesa uz bāriņtiesas sēdi izsūtījusi uzaicinājumus tiesvedības dalībniekiem vai speciālistiem, uzsākot sēdi **jānoskaidro vai uzaicinātās personas ieradušās.**

Bāriņtiesai noteikts **kategorisks imperatīvs atlikt bāriņtiesas sēdi**, ja:[151]

- uz bāriņtiesas sēdi neierodas kāds no administratīvā procesa dalībniekiem un viņam nav paziņots par bāriņtiesas sēdes laiku un vietu, izņemot gadījumus, kad administratīvā procesa dalībniekam nav iespējams paziņot par lietas izskatīšanu tāpēc, ka viņš nav deklarējis dzīvesvietu un nav zināma viņa faktiskā atrašanās vieta;

---

[144] Administratīvā procesa likuma komentāros A un B daļā, autoru kolektīvs Dr.iur. J. Briedes zinātniskajā redakcijā, Tiesu nama aģentūra, 2013, 1058 lpp (431.lpp)

[145] Turpat

[146] Bāriņtiesu likuma 48.panta otrā daļa

[147] Bāriņtiesas noteikumu 56.punkts

[148] Bāriņtiesas noteikumu 57.punkts

[149] Bāriņtiesas noteikumu 58.punkts

[150] Bāriņtiesas noteikumu 59.punkts

[151] Bāriņtiesas noteikumu 52.punkts

- ja kāds no lietas dalībniekiem, kuram paziņots par bāriņtiesas sēdes laiku un vietu, neierodas tāda iemesla dēļ, kuru bāriņtiesas sēdes sastāvs atzīst par attaisnojošu.

Ievērojot konkrēto kategoriju lietu specifiku un praksē konstatēto, kad kāds no lietas dalībniekiem apzināti novilcina atzinuma sniegšanu, bāriņtiesai kritiski, bet objektīvi vērtējami iesniegtie lūgumi bāriņtiesas sēdi atlikt, gadījumos, kad bāriņtiesa atzinusi, ka dalībnieka klātbūtne sēdē ir nepieciešama un aicinājusi dalībniekus sēdi.

Savukārt bāriņtiesa **lietu var izskatīt bez lietas dalībnieku klātbūtnes**, ja:

- lietas dalībniekam nav iespējams paziņot par lietas izskatīšanu tāpēc, ka viņš nav deklarējis dzīvesvietu un nav zināma viņa faktiskā atrašanās vieta;
- ir ziņas par to, ka lietas dalībniekiem noteiktā kārtībā ir paziņots par lietas izskatīšanu un viņi nav ieradušies uz attiecīgo sēdi, kā arī nav paziņojuši neierašanās iemeslu vai ir lūguši izskatīt lietu bez viņu klātbūtnes un ir noskaidrota lietas izskatīšanai nepieciešamā informācija.

Prakses piemērs

No bāriņtiesas lietas materiāliem konstatējams, ka bāriņtiesa bērna tēvam uz viņa deklarēto dzīvesvietu ierakstītā vēstulē pa pastu nosūtījusi uzaicinājumu uz bāriņtiesas sēdi. No Latvijas Pasta sniegtās informācijas secināms, ka adresāts sūtījumu ir saņēmis. Vienlaikus bērna tēvs nav sazinājies ar bāriņtiesas darbiniekiem, kā arī nav informējis par to, ka nevarēs ierasties uz konkrēto sēdi. Ievērojot minēto, bāriņtiesa uzsākot sēdi un konstatējot, ka lietas dalībnieks nav ieradies, kā arī nav paziņojis par neierašanās iemesliem un nav sazinājies ar bāriņtiesu, nolēma lietu izskatīt bez konkrētā lietas dalībnieka klātbūtnes.

Bāriņtiesa sēdi **var atlikt**:[152]

- ja administratīvā procesa dalībnieks, kam paziņots par bāriņtiesas sēdes datumu un laiku, neierodas sēdē nezināma iemesla dēļ;
- bāriņtiesa uzskata, ka nav iespējams izskatīt lietu tāpēc, ka nav ieradies administratīvā procesa dalībnieks, lietā pieaicināts speciālists vai tulks;
- pēc administratīvā procesa dalībnieka lūguma, lai dotu viņam iespēju iesniegt pierādījumus, kam ir būtiska nozīme izskatāmajā lietā;
- ja administratīvā procesa dalībniekam nav bijusi nodrošināta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem;
- ja bāriņtiesa atzīst, ka lietā nepieciešams iegūt papildu informāciju, kas būtiska konkrētās lietas izskatīšanai un tāda lēmuma pieņemšanai, kurš prioritāri nodrošina bērna labāko interešu ievērošanu.

Svarīgi!

Sēdi var atlikt objektīvi pamatotu iemeslu dēļ, ja sēdes atlikšana nerada risku bērna labāko interešu aizsardzības nodrošināšanai. Nav pieļaujama nesamērīga lietas izskatīšanas atlikšana, kā rezultātā ilgstoši netiek noregulētas vecāku domstarpības par bērna dzīvesvietu un saskarsmes kārtību.

[152] Bāriņtiesas noteikumu 53.punkts

Uz bāriņtiesas sēdi uzaicinātās personas paskaidrojumus sniedz mutiski. Proti, pat ja tie iepriekš iesnieguši rakstveida pierādījumus, uzaicinātās personas sniedz mutiskus paskaidrojumus par lietā nozīmīgiem apstākļiem. Lietā esošie rakstiskie pierādījumi un citi materiāli pēc lietas dalībnieku lūguma tiek nolasīti.[153]

Bāriņtiesa lietu izskata un lēmumus **pieņem koleģiāli** bāriņtiesas sēdē. Bāriņtiesas sēdi vada bāriņtiesas priekšsēdētājs, bāriņtiesas priekšsēdētāja vietnieks vai bāriņtiesas priekšsēdētāja norīkots bāriņtiesas loceklis, tajā piedalās sēdes vadītājs un vismaz divi bāriņtiesas locekļi.[154]

Bāriņtiesa sēdes laikā izvērtē lietā esošos materiālus un lemj par atzinuma sniegšanu tiesai. Atzinums pieņemams, bāriņtiesai iegūstot objektīvu un izvērstu informāciju par abu vecāku spējām, prasmēm, kā arī līdzšinējā laika periodā veiktajām darbībām, īstenojot bērna aprūpi, audzināšanu, tajā skaitā citus aprūpes jēdzienu veidojošus elementus, neatkarīgi no tā vai attiecīgās pašvaldības administratīvajā teritorijā deklarēta viena vai abu vecāku dzīvesvieta. Turklāt iegūtā informācija vērtējama kopsakarā ar vecāku prasībā, pretprasībā un paskaidrojumos tiesai norādīto.

Lēmumu bāriņtiesa pieņem ar vienkāršu balsu vairākumu. Neviens no sēdes sastāva nav tiesīgs atturēties no balsošanas. Ja balsis dalās līdzīgi, izšķirošā ir sēdes vadītāja balss. [155]Bāriņtiesas loceklis, kuram par bāriņtiesas sēdē pieņemto lēmumu ir atšķirīgs viedoklis, to pamato un noformē rakstiski, kā arī 15 dienu laikā no lēmuma pieņemšanas dienas iesniedz sēdes vadītājam. Rakstiski noformētajam atsevišķajam viedoklim nosaka ierobežotas pieejamības informācijas statusu, un ar to var iepazīties: tiesa, kurā pārsūdzēts attiecīgais bāriņtiesas lēmums; bāriņtiesas priekšsēdētājs un Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcija, vērtējot bāriņtiesas locekļa darbību.[156]

Bāriņtiesas sēdes tiek fiksētas protokolā, kuru raksta sekretārs. Sēdes protokols ir rakstisks procesuāls dokuments, kurš apliecina to, kādas procesuālās darbības ir izpildītas vai nav izpildītas bāriņtiesas sēdes laikā. Pamatojoties uz protokolā minēto, iespējams pārbaudīt vai bāriņtiesa ievērojusi visas procesuālās normas, kas attiecināms uz sēdes gaitu un lēmuma pieņemšanu.

Protokols rakstāms sēdes laikā un tajā fiksē sēdes gaitu. Nav pieļaujams, ka sēdes gaitu fiksē bāriņtiesas loceklis, kurš vienlaikus piedalās lēmuma pieņemšanā. Bāriņtiesas sēdēs ir tiesības izmantot skaņu ierakstu.[157]

Protokola tekstu raksta tagadnes formā, tiešās vai netiešās runas veidā, atspoguļojot sēdes gaitu un lietas dalībnieku teikto, neveidojot atstāstījuma formu. Protokols var tikt rakstīts gan rokrakstā, gan datorrakstā.

Protokolā norāda:

- sēdes datumu un vietu, norādot adresi;
- sēdes sākumu un beigas;

---

[153] Atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 55.punktam

[154] Bāriņtiesu likuma 48.panta pirmā un otrā daļa

[155] Bāriņtiesas noteikumu 68.punkts

[156] Bāriņtiesas noteikumu 68.[1] un 68.[2] punkts

[157] Bāriņtiesu likuma 48.panta pirmā daļa un Bāriņtiesas noteikumu 60.punkts

- personas, kuras piedalās sēdē, kā arī tās personas, kurām par sēdi ir paziņots, bet kuras nav ieradušās un neierašanās iemeslus;
- lietas dalībnieku teikto vai skaņu ieraksta datnes nosaukumu, ja bāriņtiesas sēdes gaita pilnā apjomā tiek fiksēta skaņu ierakstā un ieraksts tiek uzglabāts informācijas sistēmā, kas nodrošina konfidencialitāti, integritāti, pieejamību, auditācijas pierakstus un citas augsta riska informācijas drošības prasības;
- sēdē pieņemto lēmumu
- vai bāriņtiesas sēdes gaitas fiksēšanai pilnā apjomā izmantots skaņu ieraksts.[158]

Ja izmantots skaņu ieraksts, bāriņtiesas sēdes protokolā norāda skaņu ieraksta datnes nosaukumu, ja bāriņtiesas sēdes gaita pilnā apjomā tiek fiksēta skaņu ierakstā un ieraksts tiek uzglabāts informācijas sistēmā, kas nodrošina konfidencialitāti, integritāti, pieejamību, auditācijas pierakstus un citas augsta riska informācijas drošības prasības.

Protokolā informācija fiksējama tā, lai tā būtu salasāma un nedziestoša. Proti, atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 63. un 64.punktā noteiktajam, bāriņtiesas sēdes dalībniekiem pēc protokola parakstīšanas ir tiesības iepazīties ar bāriņtiesas sēdes protokolu. **Personas, kuras ir piedalījušās bāriņtiesas sēdē**, triju darbdienu laikā no protokola parakstīšanas dienas var iesniegt rakstveida piezīmes par protokolu, norādot tajā pieļautās nepilnības un neprecizitātes, izņemot gadījumu, kad bāriņtiesas sēdes gaita pilnā apjomā fiksēta, izmantojot skaņu ierakstu. [159]

Ja bāriņtiesas sēdes gaita pilnā apjomā fiksēta, izmantojot skaņu ierakstu, bāriņtiesa nodrošina bāriņtiesas sēdes dalībniekam skaņu ieraksta pieejamību nākamajā darbdienā pēc bāriņtiesas sēdes, savukārt skaņu ieraksta audioprotokola pieejamību – pēc trim darbdienām.

Tādējādi nesalasāms dokuments neatkarīgi no tā, kādā veidā tas ir sagatavots, pārkāpj tās personas, uz kuru tas attiecas, ar tiesību normām nodrošinātās tiesības, t.sk. iepazīties ar to (saprast tā saturu), kā arī celt iebildumus par pieļautajām nepilnībām vai neprecizitātēm.

5.2.5. Bāriņtiesas atzinuma struktūra, piemēru analīze un tā paziņošana

Atzinumu tiesai noformē rakstiski un apzīmogo. **Atzinumam jāsatur gan ievaddaļa, gan aprakstošā daļa, gan motīvu daļa un rezolutīvā daļa.**[160]

Lai gan atzinums nav vērtējams kā administratīvais akts Administratīvā procesa likuma izpratnē, tomēr ievērojot Dokumentu juridiskā spēka likuma,[161] Bāriņtiesas noteikumos,[162] Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtības[163] izpratnē atzinums ir dokuments, kuram piemērojamas bāriņtiesu lēmumu noformēšanai attiecināmās prasības. Tādēļ sagatavojot atzinumu, visos gadījumos nepieciešams ievērot minēto normatīvo aktu prasības.

---

[158] Bāriņtiesas noteikumu 61.punkts

[159] Bāriņtiesas noteikumu 63.[1] un 64.punkts

[160] Bāriņtiesas noteikumu 98.[1] un 98.[4] punkts

[161] Dokumenta juridiskā spēka likuma 1.panta pirmā daļa nosaka, ka dokuments ir jebkura rakstveida informācija, ko rada jebkurš publisko vai privāto tiesību subjekts, īstenojot iestādes vai amata [..].

[162] Bāriņtiesu noteikumu IX[1].nodaļa

[163] Ministru kabineta 04.09.20218 noteikumi Nr.558 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība"

1. Atzinuma ievaddaļā norāda:[164]

- atzinuma sagatavošanas vietu un laiku (lēmuma par atzinuma sniegšanu parakstīšanas vieta un protokolētās sēdes datums, kad pieņemts lēmums par atzinuma sniegšanu);
- bāriņtiesas nosaukumu;
- bāriņtiesas locekļu vārdus un uzvārdus (to bāriņtiesu locekļu, kuri piedalās sēdē lēmuma pieņemšanai par atzinuma sniegšanu);
- lietas izskatīšanas pamatojumu*;*
- personas, kuras piedalās sēdē, un personas, kurām par sēdi ir paziņots, bet kuras nav ierašās, kā arī neierašanās iemeslus, ja tie ir zināmi (attiecināms uz tām personām un speciālistiem, kuriem izsūtīts uzaicinājums dalībai bāriņtiesas sēdē atbilstoši Bāriņtiesas noteikumu 45.-51.pantā noteiktajam);
- Ja atzinums sagatavots bāriņtiesas sēdē tās personas klātbūtnē, kuras intereses skar atzinums, ievaddaļā pamato šādu nepieciešamību.

Atzinuma ievaddaļas paraugs

YY novads

dd.mm.gggg (vai gggg. gada dd.mēneša nosaukums)

Par atzinuma sniegšanu pēc tiesas pieprasījuma

YY novada bāriņtiesa, šādā sastāvā:

Sēdes vadītājs, bāriņtiesas priekšsēdētājs Vārds Uzvārds,

Bāriņtiesas loceklis Vārds Uzvārds,

Bāriņtiesas loceklis Vārds Uzvārds,

izskata lietu par atzinuma sniegšanu pēc tiesas pieprasījuma, pamatojoties uz XX pilsētas (rajona) tiesas dd.mm.gggg (vai gggg. gada dd.mēneša nosaukums) lūgumu sniegt atzinumu par .....

Uz bāriņtiesas sēdi uzaicināti un sēdē piedalās :

Speciālists Vārds Uzvārds, iestādes pārstāvis Vārds uzvārds.

Uz sēdi uzaicināts speciālists Vārds Uzvārds, kurš dd.mm.gggg bāriņtiesā rakstveidā iesniedzis savu atzinumu un lūdz izskatīt sēdi bez tā klātbūtnes.

Uz sēdi uzaicinātas un piedalās personas, kuru intereses skar sniedzamais atzinums Vārds Uzvārds un Vārds Uzvārds, ievērojot saņemto viedokļu un paskaidrojumu klaji pretrunīgo un izslēdzošo raksturu, lietas pilnīgākas izpratnes iegūšanai.

[164] Ievērojot Bāriņtiesas noteikumu 98.[4] punktā noteikto

2. Aprakstošajā daļā norāda:[165]

- lietas apstākļus,
- informāciju par bērnu un ģimeni;
- uzskaita konstatētos faktus un iegūtos pierādījumus;

Atzinuma aprakstošajā daļā norādāma tā informācija, kas liecina par būtiskajām ziņām lietā – tostarp, ziņas par bērnu, vecākiem vai citām bērnam nozīmīgām personām u.c. informācija, kas sniedz ieskatu par situāciju izvērtēšanai par prasībā un paskaidrojumos vai pretprasībā ietvertajiem lūgumiem. Šo daļu apzīmē ar vārdiem "Aprakstošā daļa".

Ziņas par faktiem ir noteikta informācija, kas nevar pastāvēt bez avota. Ziņas satur tādi objekti kā lietas, dokumenti, cilvēka atmiņa.[166] Šajā sadaļā norāda to informāciju, pamatojoties, uz kuru izdarīti secinājumi, un argumentus, uz kuru pamata iesniegtie pierādījumi noraidīti. Vēršama uzmanība, ka atsaukties var tikai uz tādiem faktiem, kas pārbaudīti un apstiprināti. Proti, jābūt dokumentāram pamatojumam, kas apliecina iegūtās ziņas un kas ir fiksētas sarunu protokolos, dzīves apstākļu pārbaudes aktos, protokolos par saņemto informāciju, kā arī jebkuros citos dokumentos, kas pievienoti konkrētajai lietai. Faktu uzskaitījumam jābūt īsam, bet precīzam. Lai to uzskatāmi atspoguļotu, ieteicami lietot uzskaites zīmes [cipars].

Ja lietas dalībnieks kādu no faktiem pozicionējis kā nozīmīgu un būtisku, bet bāriņtiesa to par būtisku neuzskata, fakts kā tāds norādāms aprakstošajā daļā, bet bāriņtiesas viedoklis argumentējams motīvu daļā.

Aprakstošās daļas piemērs

[1] dd.mm.gggg YY novada bāriņtiesā saņemts XX pilsētas (rajona) tiesas lūgums sniegt atzinumu lietā par bērna Ulda Bērziņa dzīvesvietas un atsevišķas aizgādības noteikšanu un saskarsmes izmantošanas kārtības noteikšanu. Tiesas lūgumam pievienoti prasības un pretprasības pieteikumi.

[1.1] Baiba Bērziņa dd.mm.gggg tiesā cēla prasību pret Andri Bērziņu par atsevišķas aizgādības nodibināšanu un saskarsmes kārtības noteikšanu ar 2017. gadā dzimušo dēlu Uldi Bērziņu. B.Bērziņas ieskatā, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtība ar dēlu ir nosakāma, tiekoties ar viņu vienu reizi nedēļā divas stundas saskarsmes personas kvalificētas psiholoģes Daces Zariņas klātbūtnē.

Prasības pieteikumā norādīts, ka nepilnu gadu viņa ar atbildētāju nespēj un nevar īstenot kopīgu dēla aizgādību, jo vai nu prasītājs nav sasniedzams vai viņš kategoriski nepiekrīt tiem lēmumiem, kurus piedāvā B.Bērziņa par dēlam būtiskiem jautājumiem. Tāpat atbildētājs nepamatoti izjauc bērna dienas režīmu, nesaskaņojot ar prasītāju laikus, kad tiksies ar bērnu vai ņems bērnu pie sevis un vairākām dienām, kas rada bērnam emocionālus pārdzīvojumus un stresu, kā arī veicina bērnā ambivalentas jūtas pret vecākiem. Atbildētājs tiekas ar bērnu neregulāri, neievēro paša solījumus bērnam par to, kad ieradīsies ciemos, pēc kā dēls ļoti pārdzīvo un novērojams regress viņa attīstībā. Tādējādi pieteicēja secina, ka bērna tēvs ne-

[165] Ievērojot Bāriņtiesas noteikumu 98.[4] punktā noteikto

[166] Līcis A. Prasības tiesvedība un pierādījumi. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003., 87.lpp

izprot bērna vajadzības un nespēj patstāvīgi sniegt emocionāli stabilu vidi bērna drošai attīstībai, kā rezultātā lūdz nodrošināt saskarsmi saskarsmes personas klātbūtnē. Prasības pieteicēja un atbildētājs ir vērsušies pie sertificēta mediatora, tomēr tas nav nesis pozitīvu rezultātu.

B.Bērziņa pirms gada uzsākusi kopdzīvi ar citu vīrieti un sasaista bērna tēva uzvedību ar šo faktu. Dēlam izveidojušās pozitīvas un sirsnīgas attiecības ar jauno dzīvesbiedru.

[1.2] A.Bērziņš cēlis pretprasību par dēla U.Bērziņa dzīvesvietas noteikšanu pie viņa, atsevišķas aizgādības noteikšanu un saskarsmes kārtības noteikšanu ar māti. A.Bērziņa ieskatā šobrīd bērnam ir apdraudoša situācija, dzīvojot kopā ar māti, ievērojot, ka bērns atstāts novārtā, jo visa uzmanība tiek veltīta attiecībām ar jauno dzīvesbiedru. To apliecina pirmsskolas izglītības iestādes audzinātāju sniegtā informācija A.Bērziņam un paša veiktie novērojumi par bērna emocionālo pašsajūtu. B.Bērziņa neveido nekādu dialogu ar A.Bērziņu un neļauj iesaistīties bērna audzināšanā un attīstībā būtisku jautājumu izlemšanā, kā arī patvaļīgi ierobežo iespēju tikties ar bērnu. A.Bērziņš ir ierosinājis strīdu risināt konstruktīvi un izmantot mediāciju, bet, ievērojot dēla mātes nevēlēšanos risināt situāciju pēc būtības, vien pastāvēt uz savu viedokli, tā nesusi neveiksmi. Ievērojot minēto, A.Bērziņš lūdz noteikt dēla dzīvesvietu pie viņa, noteikt viņam atsevišķu aizgādību un paredzēt dēla saskarsmes kārtību ar B.Bērziņu katru otro nedēļu no sestdienas rīta plkst.10.00 līdz svētdienas vakaram plkst.17.00, bērna mātei atbraucot pēc bērna un nogādājot atpakaļ pie A.Bērziņa.

[2] Bāriņtiesā saņemti lietas dalībnieku viedokļi un papildus pierādījumi:

[2.1] B.Bērziņas rakstveida viedoklis, paskaidrojot, ka.....

Papildus B.Bērziņa sniegusi viedokli par A.Bērziņa paskaidrojumā norādīto, ka..... Tāpat pievienota informācija, kas liecina, ka viņa nodrošina dēla pirmsskolas izglītības iestādes "Nosaukums" apmeklēšanu, interešu izglītības – futbola treniņu apmeklēšanu un veselības aprūpes nodrošināšanu (līgums par to, ka dēls apmeklē futbola skolas "Nosaukums" treniņus; ārstniecības personu konsultantu slēdzieni un apliecinoši dokumenti par to rekomendāciju izpildi).

[2.2.] A.Bērziņa rakstveida viedoklis, paskaidrojot, ka....

Papildus A.Bērziņš iesniedzis sertificēta mediatora Vārds Uzvārds dd.mm.gggg atzinumu par mediācijas rezultātiem un viņa raksturojumu, ko sniedzis darba devējs.

[3] YY novada bāriņtiesa skaidrojot lietas apstākļus un vērtējot bērna labākās intereses, vērtē lietā iegūto informāciju un faktus:

[3.1] B.Bērziņa un A.Bērziņš ir bērna U.Bērziņa vecāki, ko apliecina bērna dzimšanas apliecība Nr.....

[3.2] B.Bērziņa un A.Bērziņš dzīvojuši faktiskā kopdzīvē līdz bērna gada vecumam, pēc tam dzīvojuši šķirti: B.Bērziņa ar dēlu palikusi esošajā dzīvesvietā, kas ir viņas īpašums, bet A.Bērziņš pārcēlies un jaunu dzīvesvietu.

[3.3] Bāriņtiesas lietvedībā esošie materiāli norāda uz vecāku konfliktējošām attiecībām kopš 2020.gada decembra, kā rezultātā negatīvi iespaidotas bērna tiesības uz labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību un netiek nodrošinātas bērna tiesības uz saskarsmi ar abiem vecākiem.

[3.4] Bāriņtiesa veikusi bērna dzīvesvietas apsekošanu, par ko sastādīts apsekošanas akts. Konstatēts, ka.....

Apsekošanas laikā skaidrots B.Bērziņas dzīvesbiedra Vārds Uzvārds viedoklis, iegūstot informāciju, ka.....

[3.5] Bērna dzīvesvietas apsekošanas laikā skaidrots bērna viedoklis, noskaidrojot, ka ....

[3.6] Bāriņtiesa veikusi A.Bērziņa dzīvesvietas apsekošanu par ko sastādīts apsekošanas akts. Konstatēts, ka.....

[3.7] Iegūta informācija no pirmsskolas izglītības iestādes "Nosaukums", kur norādīts, ka .....

[3.8] Iegūta informācija no bērna ģimenes ārsta Vārds Uzvārds, kas liecina, ka....

[3.9] Bāriņtiesa lūdza veikt psihologa izpēti un sniegt atzinumu par:1.....; 2..... 3;..... Bāriņtiesā saņemts psihologa Vārds Uzvārds dd.mm.gggg atzinums, kur norādīts, ka.....

[3.10] Iegūta informācija no YY novada sociālā dienesta, kur norādīts, ka....

[3.11] Iegūts psiholoģes Vārds Uzvārds viedoklis par bērna saskarsmes nodrošināšanu ar tēvu viņas klātbūtnē, kur norādīts, ka ....

[3.12] Aptaujāta bērna aukle Vārds Uzvārds, kura izņem bērnu no bērnudārza un katru darba diena pavada ar bērnu laiku, kamēr B.Bērziņa vai viņas dzīvesbiedrs V.Uzvārds atgriežas no darba. Iegūtā informācija.....

3. Motīvu daļā norāda:[167]

- iegūto ziņu analīzi saistībā ar tiesā iesniegto prasību;
- bāriņtiesas secinājumus un ieteikumus par bērna vai aizgādnībā esošas personas interesēm atbilstošāko risinājumu un tā pamatojumu.

Atzinumam ir jābūt sastādītam un pamatotam tā, ka lai tas būtu saprotams arī cilvēkam bez speciālām juridiskām zināšanām. Saturiski pietiekams atzinums ir tad, ja tas pilnībā izsaka bāriņtiesas viedokli par bērna labāko interešu nodrošināšanu konkrētās lietas kontekstā. Tādējādi – bāriņtiesai ikkatrā gadījumā jāpamato sniegtais atzinums, un motīvs jānorāda atzinumā. Motīvu apjoms un saturs atkarīgs no bāriņtiesas ieskata un konkrētās lietas materiāliem kopsakarā ar prasībām, pretprasībā tiesai ietvertajiem prasījumiem. Tādējādi motīvu daļa ir nozīmīgākā atzinuma daļa, kurā norādīti galveno argumentu un faktu apkopojums, kāpēc bāriņtiesa pieņēmusi tieši šādu viedokli un sniegusi atzinumu par bērna interesēm atbilstošāko risinājumu.

Analīzes veidošanā, motīvus pamato ar Satversmi, likumiem, Ministru kabineta noteikumiem, starptautisko tiesību aktu normām, kā arī vispārējiem tiesību principiem. Tāpat atzinuma sniegšanā bāriņtiesa var izmantot argumentus, kas publicēti tiesu spriedumos un juridiskajā literatūrā, kā arī citā speciālajā literatūrā. Nozīmīgi, pamatojumu un atsauces uz tiesību normām vai tiesu spriedumiem piemērojumu veidot tā, lai skaidri norādītu, kā tās attiecas uz konkrēto gadījumu.

[167] Ievērojot Bāriņtiesas noteikumu 98.4 punktā noteikto

Motīvu daļas piemērs

[4] Atbilstoši Civillikuma 178. panta ceturtajā daļā noteiktajam, vecāku kopīga aizgādība izbeidzas, kad, pamatojoties uz vecāku vienošanos vai tiesas nolēmumu, tiek nodibināta viena vecāka atsevišķa aizgādība. Minētā likuma 178.1 panta pirmajā daļā noteikts, ka tam no vecākiem, kura atsevišķā aizgādībā bērns atrodas, ir visas no aizgādības izrietošās tiesības un pienākumi.

Kā norādīts judikatūrā, nodibinot viena vecāka atsevišķu aizgādību ar tiesas nolēmumu, neatņemot aizgādības tiesības otram vecākam, ir jākonstatē tādu faktisko situāciju vai vecāka rīcību, kas nav tieši vērsta pret bērna interesēm, bet var apdraudēt vai apdraud tās (kavē, apgrūtina vai liedz pieņemt bērna attīstībai svarīgus lēmumus). Rīcībai nav obligāti jābūt saistītai ar vecāka ļaunprātību vai vainojamību, jo bērna interešu apdraudējums šajā gadījumā rodas nevis no vecāka rīcības tieši, bet pastarpināti, piemēram, vecāku savstarpējo domstarpību un konfliktu dēļ, radušos dzīves situāciju dēļ u.tml. Šādā gadījumā otra vecāka rīcība pēc sava rakstura nav atzīstama par tādu, kas prasītu papildu sankciju vai ierobežojumu piemērošanu un viņam paliek tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu, tiesības saņemt ziņas par bērnu, it īpaši ziņas par viņa attīstību, veselību, sekmēm mācībās, interesēm un sadzīves apstākļiem (Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2015. gada spriedumā lietā Nr. SKC-[B]-2015).

Civillikuma 178.1 panta otrajā daļā noteikts, ka vecāku strīds par aizgādības tiesībām izšķirams, ņemot vērā bērna intereses un noskaidrojot bērna viedokli, ja vien viņš pats spēj to formulēt. Tādējādi secināms, ka bāriņtiesa vērtējot jautājumu par atsevišķas aizgādības nodibināšanu Uldim, nevar atkāpties no bērna vislabāko interešu nodrošināšanas principa.

Bāriņtiesa ņēmusi vērā A.Bērziņa sniegto viedokli, apliecinot, ka ..... Savukārt B.Bērziņa papildus viedoklī norādījusi, ka..... Atbilstoši [...], [...] un [...] punktos norādītajam, konstatējams, ka.....

Lai gan A.Bērziņš kā pierādījumu pievienojis darba devēja sniegtu raksturojumu, uzsverot, ka minētais dokuments vienīgais objektīvi atspoguļo viņa būtību, kas raksturo viņa, kā personas, spēju uzņemties atbildību un pieņemt situācijai atbilstošus lēmumus un sekot to izpildei, bāriņtiesa nesaskata iespēju vērtēt šo dokumentu izskatāmās lietas kontekstā. Proti, bāriņtiesa neapšauba, ka A.Bērziņš ir atbildīgs un labs darbinieks, vienlaikus pauž viedokli, ka darba devēja vērtējumu nevar attiecināt, lai vērtētu jautājumu par A.Bērziņa kā vecāka spēju un prasmi īstenot dēla aprūpi un uzraudzību. Šī kritērija vērtēšanā ņemami vērā tādi aspekti kā.....

[5] Saskarsmes tiesība pamatā regulēta Civillikuma 177., 178. un 181.pantā. No iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka saskarsmes tiesība būtībā ir to tiesību kopums, kas piemīt vecākam, kurš nerealizē bērna ikdienas aizgādību un vecāku šķirtas dzīves gadījumā ikdienā nedzīvo kopā ar bērnu. Saskarsmes tiesības realizēšanas kārtību - laiku, vietu, ilgumu - nosaka vecāki, savstarpēji vienojoties, vai vispārējās jurisdikcijas tiesa. Bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem (saskarsmes tiesība). Katram vecākam ir pienākums un tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu.

Lai arī bērns saskarsmes tiesību īsteno pats personiski, tomēr viņam var būt vajadzīga otra vecāka palīdzība tās īstenošanā, šķēršļu nelikšana, kā arī nepieciešamības gadījumā pārstāvība, ja saskarsmes tiesības īstenošanai nepieciešama vēl kādu papildu darbību veikšana. It īpaši aktuāli tas ir situācijā, kad bērns ir mazs un pilnā apmērā vēl nevar īstenot visas viņam piemītošās tiesības.

Atbilstoši iegūtajai informācijai, kas norādīts [...], [...] un [...] punktos, konstatējams, ka..... Bāriņtiesa ņemot vērā minēto, kopsakarā ar [..] punktā norādīto ..... secina, ka

Vienlaikus, no lietas materiāliem izrietošs, ka .....

[6] Izvērtējot bērna labākās intereses, bāriņtiesa sava atzinuma sniegšanā vērtējusi tādus kritērijus kā bērna attiecības ar katru no vecākiem un vecāku spēju apzināties bērna vajadzības un sadarboties to nodrošināšanai; bērna vecumam atbilstošu atbalstu un aprūpes nodrošināšanu; sniegto atbalstu garīgajai un fiziskajai attīstībai; atbalstu bērnam attīstīt savu individualitāti; vecāku rīcību attiecībā uz bērna pasargāšanu no lojalitātes konflikta. Tāpat bāriņtiesa uzklausījusi bērna viedokli lietā. Tā bāriņtiesa secina, ka..... uz to norāda.... Pamatojoties uz iepriekš minēto, bāriņtiesa atzīst, ka bērna labāko interešu nodrošināšanai nosakāms..... , jo....

4. Rezolutīvajā daļā sniedz bāriņtiesas viedokli par bērna vai aizgādnībā esošas personas interesēm atbilstošāko risinājumu.[168]

Rezolutīvajā daļā ir jāsniedz skaidri formulēts bāriņtiesas viedoklis par konkrētās situācijas risinājumu, atbilstoši veiktajam bērna labāko interešu izvērtējumam. Tāpat, ievērojot, ka atzinums nav administratīvais akts Administratīvā procesa likuma izpratnē, sniedzama norāde par to, ka tas nav pārsūdzams.

Rezolutīvās daļas piemērs

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 89. pantā un Bāriņtiesas likuma 17. panta trešajā daļā noteikto, YY novada bāriņtiesa nolēma sniegt atzinumu, atzīstot, ka bērna U.Bērziņa interesēs:

1. ir noteikt viena vecāka atsevišķu aizgādību viņa mātei B.Bērziņai;

2. nav noteikt dzīvesvietu pie viņa tēva A.Bērziņa;

3. ir noteikt saskarsmes kārtības izmantošanu ar tēvu A.Bērziņu:

reizi nedēļā, sestdienās no plkst.13.00-16.00 bez saskarsmes personas klātbūtnes, A.Bērziņam ierodoties pēc dēla un atgriežot B.Bērziņas dzīvesvietā.

Atzinums nav pārsūdzams

[168] Ievērojot Bāriņtiesas noteikumu $98^{.4}$ punktā noteikto

Bāriņtiesa Paziņošanas likuma noteiktajā kārtībā[169] **10 darbdienu laikā** pēc lēmuma pieņemšanas nosūta lietas dalībniekam atzinumu tiesai (norakstu).[170]

Dokumenta norakstu izstrādā, pilnībā pārrakstot dokumenta oriģināla informāciju, noraksta pirmās lapas augšējā labajā stūrī raksta vārdu "Noraksts".[171] Bāriņtiesa norakstu apliecina ar bāriņtiesas ģerboņzīmogu.[172]

5.3. Pēc tiesas pieprasījuma bāriņtiesas sniegtās ziņas, citi pierādījumi un atzinumi dažādu kategoriju lietās

Tiesa likumā paredzētajos gadījumos pieaicina piedalīties procesā institūcijas, lai tās savas kompetences ietvaros dotu atzinumu lietā un aizstāvētu personu tiesības un ar likumu aizsargātās intereses.[173] Bāriņtiesas pienākums ir piedalīties lietas izskatīšanā tiesā un sniegt atzinumu, ja likums nosaka vai tiesa atzīst bāriņtiesas piedalīšanos lietas izskatīšanā par nepieciešamu.[174] Civilprocesa likuma 89. panta kārtībā pieaicinātās institūcijas atzinums ir tās kompetences ietvaros dots motivēts rakstveida slēdziens par faktiem, kuriem ir nozīme lietā.[175]

Tādējādi secināms, ka bāriņtiesas atzinuma sniegšanas mērķis ir sniegt bāriņtiesas kā prioritārās bērna tiesību un tiesisko interešu aizsardzības iestādes viedokli – katra bērna labāko interešu izvērtējumā kopsakarā ar prasībā ietvertajiem prasījumiem. Turklāt bērna vislabākās intereses katrā gadījumā nosakāmas individuāli, ņemot vērā bērna personiskās vajadzības, bērna vecumu, veselības stāvokli, garīgas un fiziskas attīstības līmeni un virkni citu aspektu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 238.[1] pantā noteiktajam**, tiesnesis var pieņemt lēmumu, ar kuru uz laiku līdz sprieduma taisīšanai par laulības šķiršanu vai laulības neesamību nosaka bērna dzīvesvietu, bērna aprūpes kārtību, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību, bērna izvešanu no valsts u.c. jautājumus.** Visos gadījumos lēmums pieņemams mēneša laikā no lūguma saņemšanas un tas stājas spēkā nekavējoties. Tas ir spēkā līdz brīdim, kad stājas spēkā cits nolēmums attiecīgajā jautājumā. Proti, gan spriedums, gan lēmums par tiesvedības izbeigšanu, gan izlīguma apstiprināšanu, gan pēc pušu lūguma pieņemts jauns pagaidu lēmums.

Pēc tiesas pieprasījuma bāriņtiesas sagatavotais atzinums vai sniegtās ziņas un pierādījumi nav uzskatāmi par administratīvajiem aktiem, tie nav pārsūdzami tiesā vai apstrīdami augstākā iestādē.[176] Proti, Civilprocesa likuma 126. pants noteic, ka pašvaldības iestādes atzinumu tiesa novērtē kā pierādījumu un tiesas nepievienošanās atzinumam motivējama lietā

---

[169] Detalizētāku paziņošanas kārtību atbilstoši Paziņošanas likumā noteiktajam, skat. 5.2.2.3 apakšnodaļā

[170] Bāriņtiesas noteikumu 98.[5] punkts

[171] Atbilstoši Ministru kabineta 04.09.2018 noteikumu nr.558 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība" 40. un 41.punktam

[172] Bāriņtiesas noteikumu 34.punkts

[173] Civilprocesa likuma 89. panta pirmajā daļā

[174] Bāriņtiesu likuma 17. panta 3.punkts

[175] Līcis A. Prasības tiesvedība un pierādījumi. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003., 121.lpp.

[176] Bāriņtiesu likuma 49.panta trešā daļa

pieņemtajā spriedumā vai lēmumā. Bāriņtiesas atzinums pats par sevi neko nemaina strīdā iesaistīto personu tiesiskajās attiecībās. Vienlaikus, neskatoties uz to, ka bāriņtiesas atzinums nav administratīvais akts, tas pieņemams tāpat kā ikviens bāriņtiesas lēmums – koleģiālā sēdē.[177]

Tādējādi secināms, ka bāriņtiesa tiesvedībā ir tiesas pieaicināts procesa dalībnieks – institūcija vai trešā persona, atzinuma sniegšanai. Vienlaikus bāriņtiesas sagatavotajam atzinumam vai sniegtajām ziņām nav galējā noregulējuma rakstura – tas ir institūcijas viedoklis par iespējami labāko risinājumu bērnam un tas kalpo kā viens no pierādījumiem civillietā. Bāriņtiesas atzinums / sniegtās ziņas pašas par sevi neko nemaina strīdā iesaistīto personu tiesiskajās attiecībās, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka tie varētu ierobežot personas tiesības. Vienlaikus izteikti būtiskākas par prasībām bāriņtiesas atzinuma formai / ziņu sniegšanai, izvirzītas prasības tā saturam. Proti, bāriņtiesas atzinuma saturā / sniegtajās ziņās jāatspoguļo bāriņtiesas secinājumi par katra konkrētā bērna labāko interešu izvērtējumu kopsakarā ar tiesvedības prasībā un pretprasībā ietvertajiem prasījumiem, kas pamatots ar objektīvi iegūtu informāciju un faktiem.

5.3.1. Tiesiskā regulējuma vispārējās nostādnes bāriņtiesai, sniedzot ziņas un citus pierādījumus pēc tiesas pieprasījuma

Ar pagaidu lēmumu izlemjamo jautājumu loks daļēji atšķiras no prasījumu loka, kurus izspriež ar spriedumu. Atbilstoši Bāriņtiesu likuma 50.[1] pantā noteiktajam, lai tiesa līdz sprieduma taisīšanai varētu pieņemt pagaidu lēmumu par bērna dzīvesvietu, bērna aprūpes kārtību, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību un aizliegumu izvest bērnu no valsts, bāriņtiesa pēc tiesas pieprasījuma sniedz savā rīcībā esošās ziņas un citus pierādījumus par:

1) personas dzīves apstākļiem;
2) bērna viedokli, ja bērns ir spējīgs to formulēt, ņemot vērā viņa vecumu un brieduma pakāpi;
3) bērna saskarsmi ar vecākiem un citām personām, kas dzīvo vai ir zināms, ka dzīvos ar bērnu vienā mājsaimniecībā;
4) bērna veselības aprūpi un izglītību;
5) personas sadarbību ar sociālo dienestu;
6) personām, kas dzīvo vai ir zināms, ka dzīvos ar bērnu vienā mājsaimniecībā;
7) personas vardarbību pret bērnu vai bērna vecāku.

Tādējādi secināms, ka Bāriņtiesu likuma 50.[1] pantā bāriņtiesai noteiktā pienākuma ziņu un citu pierādījumu sniegšanas mērķis **nepastarpināti ir saistīts ar to, lai tiesa līdz sprieduma taisīšanai varētu pieņemt pagaidu lēmumu**. Šajā gadījumā jāatšķir bāriņtiesas atzinuma sniegšana un ziņu un citu pierādījumu sniegšana pēc tiesas pieprasījuma. Proti - atzinums sniedzams lēmuma veidā un tas parasti kalpo kā pierādījums galīgā nolēmuma pieņemšanai. Savukārt attiecībā pret ziņu un citu pierādījumu sniegšanu nav izvirzītas konkrēti kritēriji – šajā gadījumā **nozīmīgāks aspekts ir vispusīga, objektīva un pamatota informācija, kas atspoguļojama tā, lai būtu saprotama ikvienam lietas dalībniekam.**

[177] Bāriņtiesas noteikumu 98.[1] punkts

§ Tiesu prakse

Atbilstoši Civilprocesa likuma 244.[10] panta septītajai daļai tiesa izskata lūgumu un pieņem lēmumu mēneša laikā no lūguma saņemšanas dienas. Kā norādīts [..] bāriņtiesas dd.mm.gggg informācijā, lietu par atzinuma sniegšanu tiesai bāriņtiesa plāno izskatīt dd.mm.gggg, tāpēc bāriņtiesas atzinums lūguma izskatīšanas laikā nav tiesas rīcībā. Tomēr tiesas ieskatā bāriņtiesas atzinuma neesamība nevar būt par pamatu pagaidu lēmuma nepieņemšanai lietā. [..] Tāpat tiesa ņem vērā bāriņtiesas pārstāves tiesas sēdē norādīto [178]

Ņemot vērā, ka pagaidu lēmumu pieņem tiesas sēdē, tiesa dod iespēju izteikt savu viedokli gan pusēm, gan bāriņtiesas pārstāvim. Tādējādi arī šajā procesuālā stadijā bāriņtiesa var papildu paust viedokli par bērna labāko interešu nodrošināšanu, pamatojoties uz līdz šim iegūto informāciju un pierādījumiem.

Svarīgi!

Tiesas sēdē bāriņtiesas pārstāvis var paust viedokli, kurš balstīts uz lietā esošo informāciju. Nav pieļaujama subjektīvu pārdomu izteikšana, vai faktu minēšana, kuri nesaskan ar lietā esošo informāciju.

Detalizētāku skaidrojumu par bāriņtiesas darbībām informācijas iegūšanai ziņu un citu pierādījumu sniegšanu tiesai atbilstoši Bāriņtiesu likuma 50.[1] pantā noteiktajam, skat. metodisko ieteikumu 5.2.2 apakšnodaļā Bāriņtiesas darbības pirms bāriņtiesas sēdes atzinuma sniegšanai.

5.3.2. Bāriņtiesas atzinuma sniegšana dažādu kategoriju lietās

Praksē novērojama situācija, ka vecāki, kuri nevar vienoties kādu konkrētu jautājumu par bērnu aprūpi saistītos jautājumos, tiesvedības procesa ietvaros piesaista juridiskos pārstāvjus un savstarpējās konfliktsituācijas risina bāriņtiesas atzinuma kontekstā, nevis tiesā. Ievērojot minēto, lai aizsargātu bērnu un patiesi ievērotu tā labākās intereses ikkatrā lietā, bāriņtiesām ņemami vērā gan bērnu labāko interešu izvērtēšanas kritēriji, kas detalizētāk aplūkoti metodisko ieteikumu **5.4.nodaļā**, gan tiesu prakses vispārējie principi dažādu lietu kontekstā. Tie sīkāk aplūkoti šīs nodaļas apakšnodaļās. Šajā sadaļā vērā ņemts apstāklis, ka vecāku un bērnu attiecības ietilpst ECTK 8. pantā – tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību. Tāpat analizēta gan spēkā esošie tiesību akti kopsakarā ar nacionālo tiesu praksi un principiem.

Bāriņtiesas kompetence sniegt atzinumu pēc tiesas pieprasījuma saistīta ar likumdevēja noteikto kārtību, ka vecāku domstarpības dažādu aizgādības jautājumos un dzīvesvietas jautājumā šķiramas vispārējās jurisdikcijas tiesā. Kā norādījusi Augstākā tiesa[179] lietās, kas saistītas ar bērnu tiesību ievērošanu, strīdi pamatā būtu atrisināmi ārpus tiesas, bērna vecākiem

[178] Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2017.gada 21.augusta lēmums Nr.C29461717

[179] Augstākās tiesas 17.09.2020. rīcības sēdes lēmums Nr. SKA-1345/2020 (A420190719)

savstarpēji komunicējot tikai ar vienu mērķi – nodrošināt bērna vislabāko interešu ievērošanu. Konstruktīva un objektīva komunikācija dod ilgtermiņa rezultātu – bērna pilnvērtīgu attīstību, tostarp emocionālo stabilitāti. Lai arī tiesas nolēmums formāli noregulē konkrēto tiesisko situāciju, tomēr cilvēciskās attiecības no šādiem tiesas procesiem cieš, it īpaši cieš lietā iesaistītais bērns. Tādējādi vecākiem šādās lietās saprātīgi ir izmantot visus iespējamos ārpustiesas līdzekļus komunikācijas veicināšanai, tostarp mediāciju, kas tieši ģimenes lietās ir viens no efektīvākajiem strīda risināšanas līdzekļiem. Tāpat **liela nozīme ir arī bāriņtiesas un sociālo dienestu darbam ar konkrēto ģimeni. Ja ģimene pietiekami saņem konsultācijas par alternatīviem strīda risināšanas veidiem (savstarpējas sarunas, mediācija u.c.), kā arī tiek piedāvāta kvalitatīva palīdzība ģimenei ar psihologu konsultācijām, kas vērstas uz situācijas mierīgu atrisināšanu, tad vēršanās tiesā, visdrīzāk, nebūtu vairs nepieciešama, jo strīds jau būtu atrisināts.**

Ievērojot minēto, bāriņtiesai ikkatrā gadījumā īstenojams ne vien tai deleģētais pienākums sniegt atzinumu, bet veidot tādu sadarbības procesu ar citām atbalstu sniedzošām iestādēm un organizācijām, lai vecinātu vecāku konfliktu risināšanu pēc būtības, ārpus tiesas procesa.

5.3.2.1. Saskarsmes tiesības un tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu noteikšana

Bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem, kā arī ar brāļiem, māsām un vecvecākiem, kā arī citām personām, ar kurām bērns ilgu laiku ir dzīvojis nedalītā saimniecībā, ja tas atbilst bērna interesēm (saskarsmes tiesība).[180] Lietas, kas izrietošas no saskarsmes tiesībām ir lietas, kurās celta prasība par saskarsmes tiesību ar bērnu kārtības izmantošanas noteikšanu vai saskarsmes tiesību ierobežošanu.

Reizēm saskarsmes tiesības kļūdaini uztver kā aizgādības tiesību sastāvdaļu, bet tās ir patstāvīgas tiesības, un tās var būt arī personām, kurām nav aizgādības tiesību, tostarp personām, kurām aizgādības tiesību nemaz nevar būt (piemēram, brāļiem un māsām).[181]

Saskarsmes tiesības ir bērna personiskās tiesības, kuras nav atkarīgas no bērna vecuma vai citām īpašībām, jo saskarsme ir personisko attiecību veidošana starp bērnu un vecāku vai citu bērnam nozīmīgu personu. Tiesību normas neuzliek bērnam saskarsmes pienākumu. Savukārt katram vecākam ir pienākums un tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu. Tas saistīts ar vecāku pienākumu sniegt bērnam mīlestību, audzināt bērnu un nodrošināt viņa vajadzības. Proti, veicinot ne tikai viņa fizisko attīstību, bet arī radot psiholoģisko drošību un komfortu, bērnam apziņas līmenī saprotot, ka viņam ir abi vecāki, pat, ja tie nedzīvo kopā. Atbildīgajām iestādēm, arīdzan bāriņtiesai, ir jārod līdzsvars starp bērna interesēm no vienas puses un vecāka vai citas personas, kura prasa nodrošināt saskarsmi ar bērnu tiesībām.

Attiecību nozīmīgums un ietekme uz bērnu vispārēju attīstību detalizētāk skat. metodisko ieteikumu **5.4.1. apakšnodaļā *Bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības*.**

Lai arī bērns saskarsmes tiesības īsteno pats personiski, tomēr viņam var būt vajadzīga otra vecāka palīdzība tās īstenošanā, šķēršļu nelikšana, kā arī nepieciešamības gadījumā pārstāvība,

[180] Civillikuma 181.panta pirmā un trešā daļa

[181] Autoru kolektīvs Prof. K.Torgāna un A.Laviņa zinātniskajā redakcijā. Civilprocesa likuma komentāri II daļa (29.-60.[1]nodaļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2021, (65.lpp) 1360 lpp.)

ja saskarsmes tiesību īstenošanai nepieciešama vēl kādu papildu darbību veikšana. It īpaši tas ir aktuāli situācijā, kad bērns ir mazs un pilnā apmērā vēl nevar īstenot visas viņam piemītošās tiesības [..] Secināms, ka viena vecāka rīcība, liedzot bērnam tiesības, uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar otru vecāku (saskarsmes tiesība), var būt pamats, lai lemtu par vecāka aizgādības tiesību pārtraukšanu.[182]

§ Tiesu prakse

ECT ir vairākkārt atzinusi, ka 8. pants ietver vecāka tiesības veikt pasākumus ar mērķi atkalapvienot saikni ar bērnu un pienākumu valsts varas iestādēm to nodrošināt. Tas attiecas arī uz gadījumiem, kad starp vecākiem un/vai citiem ģimenes locekļiem rodas strīdi par bērniem.

Ir jārod taisnīgs līdzsvars starp privātpersonas un visas sabiedrības interesēm. Abos gadījumos valstij ir zināma rīcības brīvība. 8. pants pieprasa, lai valsts varas iestādes **nodrošinātu taisnīgu līdzsvaru starp bērna un vecāku interesēm un lai līdzsvarošanas gaitā par prioritārām tiktu atzītas bērna labākās intereses**, kas atkarībā no to rakstura un nopietnības var būt nozīmīgākas par vecāku interesēm.

Valsts varas iestāžu pienākums veikt pasākumus, kas veicinātu atkalapvienošanos, nav absolūts, jo atkalapvienošanās ar kādu no vecākiem bērniem, kuri kādu laiku dzīvojuši ar citām personām, var nebūt iespējama uzreiz un var būt nepieciešami sagatavošanās pasākumi. Šādas sagatavošanās raksturs un apjoms būs atkarīgs no katras lietas apstākļiem, tomēr visu iesaistīto personu izpratne un sadarbība vienmēr ir svarīgs aspekts. Lai gan valstu varas iestādēm ir jādara viss iespējamais, lai veicinātu šādu sadarbību, ir ierobežojama jebkāda piespiešana šajā jomā, jo ir jāņem vērā visu iesaistīto personu intereses, kā arī tiesības un brīvības, un jo īpaši bērna intereses un viņa tiesības saskaņā ar Konvencijas 8. pantu. Ja kontaktēšanās ar vienu no vecākiem varētu apdraudēt šīs intereses vai aizskart šīs tiesības, valsts varas iestādēm ir jārod starp tām taisnīgs līdzsvars.[183]

***

Ieslodzītas personas tiesības uz saskarsmi ar bērnu un pušu interešu līdzsvarošana

Tiesai, izskatot lietas par bērna saskarsmes tiesībām ar vienu no vecākiem, kurš atrodas ieslodzījumā, **ir pienākums atrast taisnīgu līdzsvaru starp bērna interesēm no vienas puses un vecāka tiesībām,** kuras ietilpst Cilvēktiesību konvencijas 8. panta tvērumā, no otras puses.[184]

Saskarsmes tiesību īstenošana ir personisku attiecību un tiešu kontaktu starp bērnu un tā vecāku vai citu bērnam nozīmīgu ģimenes locekli, ar kuru bērns nedzīvo kopā, uzturēšana, kas var tikt īstenota kā:

- jebkura saziņa starp bērnu un to vecāku vai ģimenes locekli, ar kuru ikdienā nedzīvo kopā, tostarp, izmantojot komunikāciju ierīces, vēstules utt.;
- bērna un tā vecāka vai ģimenes locekļa, ar kuru bērns nedzīvo kopā, tikšanās;

[182] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Tiesu prakses vispārinājums. Administratīvo tiesu prakse lietās par bāriņtiesu lēmumiem, 2015.

[183] ECT spriedums lietā nr. 76598/12 „Khusnutdinov and X. v. Russia"

[184] Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamenta 2020.gada [..] Spriedums lietā Nr. C[..], SKC-[F]/2020 "Ieslodzītas personas tiesības uz saskarsmi ar bērnu un pušu interešu līdzsvarošana"

- bērna uzturēšanās tā vecāka vai ģimenes locekļa, ar kuru ikdienā nedzīvo kopā, dzīvesvietā noteiktu laiku;
- informācijas sniegšana par bērnu tam vecākam, kurš ar bērnu ikdienā nedzīvo kopā.

Tādējādi vērtējot bērna labākās intereses kopsakarā ar saskarsmes nodrošināšanas kārtības noteikšanu vai saskarsmes ierobežošanu, bāriņtiesai izvērtējumā jānosaka atbilstošākais no saskarsmes īstenošanas veidiem, ja nepieciešams, nosakot kārtību saskarsmes īstenošanas pakāpeniskumam un tikai galējā variantā sniedzot atzinumu saskarsmes aizliegumam.

Bāriņtiesai, sniedzot atzinumu, vērtējamas bērna labākās intereses, kopsakarā ar prasībā un paskaidrojumā vai pretprasībā ietvertajiem prasījumiem. Tādējādi motīvu daļā analizējami iepriekš minētie kritēriji kopsakarā ar prasībā, paskaidrojumos vai pretprasībā ietvertajiem prasījumiem nolēmumu daļā ietverama informācija, kas norāda skaidri kad, kam un kā saskarsme nodrošināma:

- Kad tikties (sazināties), piemēram, katru nedēļas nogali, konkrētas darba dienas utt.
- Kāda saskarsme plānota (piemēram, uzturēšanās pie otra vecāka vairākas dienas, tikšanās klātienē noteiktas stundas, sazināšanās ar dažādu komunikācijas ierīču palīdzību utt.).
- Cik ilgi tikšanās (saziņa) notiks (piemēram, no piektdienas pēcpusdienas, kad bērna beigušās stundas līdz svētdienas plkst.16.00; katru sestdienu no plkst.12. līdz 14. saskarsmes personas klātbūtnē utt.).
- Vai nepieciešams, ka saskarsmes laikā piedalās trešā persona – ja jā, kura tā būs? Šī kritērija precizēšanā, vienmēr skaidrojams potenciālās trešās personas viedoklis un vērtējama iesaiste ģimenes situācijā (piemēram, kritiski vērtējama potenciālās saskarsmes personas attieksmes paušana, kas kādu no vecākiem noniecina, ceļ neslavu vai apmelo utt.). Gadījumā, ja bāriņtiesas rīcībā nav iegūta informācija par personu, kura var īstenot saskarsmes pienākumus, tā var sadarbības ietvaros skaidrot jautājumu un sniegt priekšlikumu saskarsmi nodrošināt speciālistu klātbūtnē, norādot iestādi vai konkrēto speciālistu, kurš uzskatāms kā saskarsmes persona, kā arī sniegt pamatojumu minētājam secinājumam.
- Ja nepieciešams, papildus norādāmi konkrēti atbildīgie un to pienākumu apjoms tādos jautājumos kā bērna aizvešana / atvešana saskarsmes nodrošināšanai (minētais attiecināms gan vērtējot bērna perspektīvu, gan tās personas, ar kuru plānota saskarsme. Nepieciešamības gadījumā piesaistot atbalsta sniedzēju, piemēram, sociālo dienestu).

§ Tiesu prakse

Katram vecākam ir pienākums uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu, arī tad, ja vecāks nedzīvo kopā ar bērnu. Vecāka un bērna saskarsme nozīmē šo attiecību pamatu – saiknes uzturēšana starp šīm personām. Vecāka pienākums izrādīt interesi par bērnu un uzturēt saikni ar bērnu nodrošina bērna pilnvērtīgu attīstību. Tā kā vecāka pienākums bērna aprūpes ietvaros ir arī bērna audzināšana, kas ietvert bērna pilnvērtīgas attīstības nodrošināšanu (Civillikuma 177. panta ceturtā daļa), tad, neizrādot interesi par bērnu un neuzturot saikni ar bērnu, vecāks nenodrošina bērna attīstību, audzināšanu un secīgi aprūpi

Analizējot Civillikumā ietverto tiesisko regulējumu, secināms, ka kā viena no saskarsmes sastāvdaļa izdalītas vecāku tiesības saņemt ziņas par bērnu: "tam vecākam, kurš nedzīvo kopā ar bērnu, ir tiesības saņemt ziņas par viņu, it īpaši ziņas par viņa attīstību, veselību, sekmēm mācībās, interesēm un sadzīves apstākļiem.[185]

Tikai līdzsvarojot bērna labāko interešu izvērtējumu kopsakarā ar vecāka vai cita prasītāja līdzšinējo iesaisti bērna dzīvē un veidotajām attiecībām ar to, nosakāms atbilstošākais no saskarsmes īstenošanas veidiem. Piemēram, atšķirīgi secinājumi un sniegtais atzinums saskarsmes nodrošināšanā būs, ja:

- Mazmeitas dzīvē vecvecāki no tēva puses bija regulāri un pastāvīgi klātesoši – gan apciemojot mazmeitu viņas dzīvesvietā, gan mazmeitai regulāri ciemojoties un nakšņojot pie vecvecākiem. Pēc mazmeitas vecāku šķiršanās viņas mamma ierobežo viņas saskarsmi gan ar tēvu, gan tēva vecākiem, tādēļ vecvecāki vērsušies tiesā, lūdzot noteikt saskarsmes īstenošanas kārtību ar mazmeitu;
- Mazmeitas dzīvē vecvecāki klātesoši bija pirmos meitenes dzīves mēnešus, bet tad, mainot dzīvesvietu un saasinoties attiecībām ar dēlu (mazmeitas tēvu), pārtrauca kontaktēties ar mazmeitu. Kad mazmeita jau ir 8 gadus veca, vecvecāki vērsušies tiesā, lūdzot noteikt saskarsmes īstenošanas kārtību ar mazmeitu, jo mazmeitas vecāki neatsaucas viņu vēlmei tikties ar mazmeitu.

Lai bāriņtiesa sniegtu pamatotu un objektīvi izvērtētu atzinumu, līdzsvarojot bērna labākās intereses ar prasības cēlāja tiesību aizskārumu, tai uzmanība vēršama vairākiem kritērijiem. Proti:

1. Bērna un kopā nedzīvojoša vecāka vai ģimenes locekļa **attiecības** (kāda, cik ilga un intensīva ir viņu attiecību vēsture). Piemēram, atšķirīgi secinājumi saskarsmes veida izvēlei un tā nodrošināšanai būs sniedzami gadījumos, ja vecāks kopā ar bērnu dzīvojis visu laiku un laulības šķiršanas gadījumā abu vecāku starpā radušās domstarpības par saskarsmes kārtību ar bērnu salīdzinājumā ar gadījumu, ja atsevišķi dzīvojošs vecāks ar bērnu nav uzturējis tiešu kontaktu un personiskas attiecības vairākus gadus un tagad vēlas atjaunot attiecības.

2. **Bērna paustais viedoklis par** saskarsmi otru vecāku vai ģimenes locekli, kā arī skaidrot, kā viņš saredz iespēju uzturēt personiskas attiecības.

3. Atsevišķi dzīvojoša vecāka vai cita ģimenes locekļa **spējas parūpēties par bērnu saskarsmes laikā**. Piemēram, ja bērnam ir veselības problēmas, skaidrojams, vai tas vecāks, ģimenes loceklis, kurš ikdienā nedzīvo kopā ar bērnu, ir informēts par to, kā arī spēj un prot nodrošināt bērnam drošu aprūpi kopā būšanas laikā.

4. Jautājumi, kas saistīti ar **bērna dienas režīmu** un ikdienas ieradumiem.

Informācija par bērna ikdienas gaitām ļauj to samērot ar ārpusskolas nodarbībām. Vienlaicīgi norādāms, ka saskarsmes tiesības ir daļa no katra indivīda tiesībām uz ģimenes dzīvi, un tās nevar tikt aizskartas, aizbildinoties, ka bērnam katru vakaru ir jāpiedalās citā nodarbībā.[186]

---

[185] Latvijas Republikas Augstākā tiesa 2017. gada spriedumā lietā Nr. A420166716, SKA-639/2017;

[186] I.Celmiņa, D.Daugule. Saskarsmes tiesību īstenošanas problemātika. Jurista Vārds, 19.10.2019, Nr.46 (1104), 13.lpp

5. **Saskarsmes nodrošināšanas vidi un bērna drošību** saskarsmes laikā.

Vērtējot bērna labāko interešu ievērošanu saskarsmes norises plānošanā ar tam nozīmīgām personām, būtiski uzmanību vērst arī dažādiem ar drošības izvērtējumu saistītiem apstākļiem, kas var būt par iemeslu saskarsmes uzraudzībai un varbūt pat saskarsmes ierobežošanai. Proti, videi ir jābūt tādai, kas fiziski neapdraud bērna drošību.

Tāpat kritiski izvērtējami visi citi gadījumi, kad pieaugušo rīcība radījusi negatīvu ietekmi bērnu veselībai, attīstībai un drošībai. Piemēram, apzināta darbība kā bērna aprūpētāju nodrošinot personu, kas rada apdraudējumu bērnam; apzināta bērna iesaistīšana dažādu likumpārkāpumu veikšanā; tikšanās laikā atrodoties reibuma stāvoklī utt..

6. Īpaša vērība vēršama gadījumiem, kad pastāv bažas par bērna drošību, saistībā ar **iepriekš pret bērnu vērstu vardarbību**. Minētajam faktoram īpaša uzmanība vērsta profesionālajā literatūrā.[187] Traumēti bērni ir viena grupa, attiecībā pret kuru rūpīgi jāapsver visi riska faktori, kas saistīti ar saskarsmes nodrošināšanu. Bērni, kuriem ir dezorganizēts piesaistes modelis vecākiem, visticamāk, tiks atkārtoti traumēti saskarsmē ar pieaugušajiem, kas viņus ļaunprātīgi izmantoja. Šāds kontakts var apdraudēt jebkādas iespējas pārveidot attiecību pieredzes un panākt drošu piesaistes izveidi bērnam pret kādu. Šajā gadījumā atbildīgajiem speciālistiem īpaša uzmanība vēršama iesaistīto pušu situācijas kopsakarībai. Proti, vai persona, kura īstenojusi vardarbību pret bērnu, iesaistījusies atbalsta un rehabilitācijas pasākumos, kā arī mainījusi faktisko uzvedību, izsverot to kopsakarā ar bērna psihoemocionālo stāvokli un labāko interešu izvērtējumu.

Prakses piemērs

Maija cēla prasību tiesā par meitas (9 gadi) saskarsmes ierobežošanu ar viņas tēvu Gunti. Proti, šķirot laulību, abi vecāki vienojās, ka meitas dzīvesvieta būs pie mātes. Puses vienojās arī par saskarsmes tiesības izmantošanas kārtību. Maija ievēroja izmaiņas meitas uzvedībā, kas radīja aizdomas par Gunta vardarbību pret bērnu. Ievērojot minēto, Maija vērsās policijā, tika ierosināts kriminālprocess, Guntim piemēroja drošības līdzekli - apcietinājums, vēlāk nodošana policijas uzraudzībā un aizliedzot tuvoties meitai un ar viņu kontaktēt. Šādā situācijā Novada bāriņtiesa pārtrauca Gunta aizgādības tiesības. Pēc tam, kad Guntim atcēla drošības līdzekļus, viņš centās kontaktēt ar meitu, apmeklēja vietas, kur viņa atradās. Lai nodrošinātu meitas aizsardzību, Maija vērsās tiesā ar pieteikumu. Tiesa lūdza atzinumu bāriņtiesai.

Bāriņtiesa skaidroja abu vecāku viedokļus, skaidroja bērna viedokli (bērns nevēlas ar tēvu tikties un komunicēt), ieguva psihologa atzinumu par bērnu (konstatētas pazīmes, kas liecina, ka meitene cietusi no seksuālas vardarbības, meitenei ir paaugstināta trauksme un afektīvo traucējumu rādītāji, kas reizēm izpaužas kā noslēgšanās sevī, nomāktības, somatisku problēmu un uzmanības traucējumu simptomātika. Pēc dzīvībai bīstamas ķirurģiskas manipulācijas bērnam nepieciešams miers un mierīgs dzīvesveids, meitene nevēlas tikties ar tēvu.), ieguva psihologa atzinumu par tēvu (atzinumā ietverts secinājums, ka Guntis nav motivēts tikties ar meitu viņas dēļ, bet vairāk motivēts satikt meitu savās interesēs) un veica citas darbības papildu informācijas iegūšanai.

[187] Howe D., Steele M. Contact in cases in which children have been traumatically abused or neglected by their birth parents. No: Neil E., Howe D. Contact in adoption and permanent foster care: Research, theory and practice. London: BAAF. 2004. 250 lpp.;

Izvērtējot lietā esošos materiālus, bāriņtiesa secināja, ka meitene nav psiholoģiski gatava tikties ar tēvu un, lai izslēgtu jebkādu bērna emocionālās ietekmēšanas risku un traumēšanu, nav atbalstāmas Gunta tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar meitu, jo tas viņai var radīt kaitējumu, proti, bērna interesēs ir pamats uz laiku ierobežojot Guntim saskarsmes tiesību ar meitu, paredzot, ka saskarsme notiek reizi mēnesī ar rakstisku vēstuļu starpniecību.

5.3.2.2. Bērna dzīvesvietas noteikšana

Tiesību aktos noteiktais kritērijs, izšķirot strīdu par tiesībām noteikt bērna dzīvesvietu, ir bērna intereses, jo likumā nav noteiktas priekšrocības vienam vai otram vecākam. Līdz ar to [..] ir jāpārbauda un jāizvērtē arī vecāku objektīvās iespējas nodrošināt nepieciešamos apstākļus bērna pilnvērtīgai attīstībai, vecāku subjektīvās iespējas (personiskās īpašības, viņu spēja audzināt bērnu, vecāku pienākuma izpratne, morālā stāja, veselības stāvoklis un citas iespējas) un bērna subjektīvā attieksme pret vecākiem (pieķeršanās tiem, vēlēšanās dzīvot kopā ar vienu vai otru vecāku un citi apstākļi).[188]

Tādējādi secināms, ka likums nenosaka prioritāti viena vai otra dzimuma vecākam attiecībā uz bērna dzīvesvietas noteikšanu pie tā (ikdienas aizgādība). Tikai izvērtējot bērna psiholoģisko un emocionālo saikni ar katru no vecākiem un katra vecāka spējas un vēlmi nodrošināt bērna interesēm atbilstošus apstākļus un audzināšanu, kā arī, ievērojot konkrētā bērna intereses, ir sniedzams atzinums par bērna dzīvesvietas noteikšanu pie viena no vecākiem.

§ Tiesu prakse

Tiesas ieskatā bērna dzīves vietas noteikšana ir cieši saistīta ar bērna sociālā attīstības līmeņa veidošanu un stabilitātes sajūtas nodrošināšanu, par to jārūpējas abiem vecākiem, nepieļaujot bērnu ietekmēšanas iespējas ar atšķirīgām audzināšanas metodēm un dubultā mājokļa sajūtas veidošanu.[189]

Vērtējot jautājumu par bērna dzīvesvietas noteikšanu, būtiski apzināties, ka bērnam ir jābūt personiskai, emocionāli stabilai dzīves videi. Proti, vēlams, lai bērnam būtu viena noteikta dzīves vieta — ar vienu noteiktu dienas režīmu, ar noteiktu kārtību, ar savu rotaļlietu komplektu, mācībām paredzētiem priekšmetiem utt. Tādējādi nav atbalstāms, ka bērna dzīvesvieta nosakāma pie abiem vecākiem, piemēram, divas nedēļas pavadot pie viena un divas nedēļas pie otra vecāka.[190] Nejūtot personisku saikni un stabilitāti dzīvē, bērnā var izveidoties pamestības izjūta. Vecāku uzdevums nav veidot haotiskas attiecības, bet gan sadarboties bērna labā, tai skaitā, izvēloties bērna dzīvesvietu. Vienlaikus norādāms, ka tas neizslēdz jebkādu interesantu

[188] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Senāta Civillietu departaments. Tiesu prakses vispārinājums. Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem, 2012.

[189] Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2015. gada 11. novembra spriedums lietā Nr.C31281615

[190] Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016. gada 23 .novembra spriedums lietā Nr.C28308015

BTAL 10.panta trešā daļa: "Bērnam ir tiesības uz pastāvīgu dzīvesvietu"

un bērnam saistošu attiecību vai rituālu veidošanu ar vecāku, pie kura viņš nedzīvo pastāvīgi, bet kas īstenojams saskarsmes īstenošanas laikā.

Prakses piemērs

Situācijas apraksts. Ar prasību tiesā vērsusies dēla (7 gadus vecs) māte par bērnu dzīvesvietas noteikšanu pie viņas. Zēns līdz šim dzīvojis vienādu laiku pie mātes un tēva.

Bāriņtiesa sniegusi atzinumu tiesai, kurš balstīts analizējot, gan bērna viedokli un vecāku sniegtos paskaidrojumus, gan psihologa izpētes rezultātus, gan veicot vecāku dzīves apstākļu pārbaudi u.c. darbības.

Bērna viedokļa noskaidrošanas rezultātā izdarīts secinājums, ka zēns vēlētos dzīvot kopā ar abiem vecākiem vai satikties vienlīdz daudz ar abiem vecākiem. Zēns tēvu vērtē pozitīvāk un ir kritisks pret māti. Bērns, izsakoties negatīvi par māti, lieto izteikumus, kas nav raksturīgi 7 gadus vecam bērnam, kas varētu liecināt, ka bērna viedoklis par māti, visticamāk, ir ietekmēts. Bāriņtiesa secinājusi, ka bērna viedoklis, visdrīzāk, ir ietekmēts tiešā (kritizējot māti dēla klātbūtnē) un netiešā (pārlieku lutinot ar dāvanām un spontāniem pirkumiem) veidā. No sarunas ar zēnu atspoguļojuma redzams, ka, pārrunājot jautājumu par dzīvesvietu, zēns norādījis, ka vēlētos dzīvot pie tēva, jo tur var skatīties "multenes" un tēvs vairāk pērk dažādas lietas.

Psihologa atzinumā norādīts, ka bērnam ir tuvas attiecības gan ar tēvu, gan ar māti un viņš izjūt mīlošu attieksmi un rūpes no abiem vecākiem. Turklāt psihologs ir konstatējis tēva personībā iezīmes, kas rada emocionāla un fiziska apdraudējuma risku.

Bāriņtiesa, izvērtējot tās rīcībā esošo informāciju, secinājusi, ka abiem vecākiem ir krasi atšķirīgas audzināšanas pieejas. Līdz ar to, dzīvojot divās dzīvesvietās, var rasties papildus emocionālā spriedze, kas negatīvi ietekmē bērna attīstību. Nekonsekventa un krasi atšķirīga audzināšanas pieeja palielina bērna uzvedības problēmu risku – noteikumu pārkāpšanu, opozicionāru uzvedību.

Ievērojot minēto, bāriņtiesa sniegusi atzinumu, nolemjot, ka zēna interesēs ir noteikt dzīvesvietu pie mātes.

Tiesa secinājusi, ka bāriņtiesa, gatavojot atzinumu, ir noskaidrojusi bērna viedokli, un tas ir atspoguļots lietas materiālos. Bērna viedoklis ir ņemams vērā, izšķirot jautājumu par bērna dzīvesvietu, taču tam nav prioritāra nozīme, bet gan bērnu viedoklis ir vērtējams kopsakarā ar citiem lietas materiālos esošiem pierādījumiem, ievērojot bērna vecumu, rakstura iezīmes, apstākļus, kas ietekmējuši viedokļa veidošanos. Tiesa uzskata, ka zēns nav sasniedzis tādu vecumu un personību briedumu, lai spētu savu pausto viedokli izvērtēt patstāvīgi, vadoties ne tikai no apsvērumiem, kas atbilst viņa pašreizējām subjektīvajām vēlmēm un ērtībām, kā brīvāks dienas režīms, dāvanu saņemšana, biežāka interneta lietošana u.c., bet arī apstākļiem, kam ir nozīme ilgtermiņā un ietekme uz personības veidošanos.

Tiesa atzīst par pamatotiem bāriņtiesas secinājumus, ka zēna interesēs ir noteikt dzīvesvietu pie mātes, jo bērna pilnvērtīgai attīstībai ir nepieciešama pastāvīga dzīvesvieta, kurā ir nodrošināta stabila vide, un pašreizējā kārtība, kad zēns pārmaiņus dzīvo pie katra no vecākiem, kuriem ir krasi atšķirīgas audzināšanas pieejas un prasības attiecībā pret dēlu, neveicina stabilu, uzskatos un rīcībā konsekventu personību veidošanos un rada uzvedības problēmu attīstības risku.

No lietas materiāliem kopumā ir secināms, ka māte labāk izprot dēla vajadzības, viņas rīcība ir pamatota ar savlaicīgām rūpēm par dēla vispusīgu attīstību un iespējamu negatīvu seku iestāšanās novēršanu, kā arī viņa labāk un konsekventāk spēj nodrošināt dēla interesēm atbilstošus apstākļus.

5.3.2.3. Viena vecāka atsevišķas aizgādības noteikšana

Jēdziens **aizgādība** aptver visu vecāku un bērnu attiecību spektru un tajā ietilpst visplašākais vecāku tiesību un pienākumu apjoms. Aizgādība ietver:

1) tiesības un pienākumu rūpēties par bērnu un viņa mantu (rūpes par bērnu nozīmē viņa aprūpi, uzraudzību un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu);
2) tiesības un pienākumu pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās.[191]

Uz vecāku savstarpējas vienošanās pamata vai uz tiesas sprieduma pamata var tikt nodibināta viena vecāka **atsevišķa aizgādība.**[192] Tas nozīmē, ka par bērna dzīvē būtiskiem jautājumiem ir tiesības lemt vienam vecākam, nejautājot otra vecāka viedokli, piemēram, par izglītību, veselības jautājumiem, dzīvesvietas maiņu u. tml. Šajā gadījumā likumdevējs nav konkretizējis, kuri ir tie izsmeļošie kritēriji vai, kādām situācijām izveidojoties, ar tiesas lēmumu nosakāma viena vecāka atsevišķa aizgādība.

Tādējādi secināms, ka, vērtējot lietu vecāku strīdā par atsevišķas aizgādības nodibināšanu, nevar atkāpties no bērna vislabāko interešu nodrošināšanas principa. Tas individuāli jāizvērtē atbilstoši konkrēta bērna situācijai, ņemot vērā viņa personīgos apstākļus, stāvokli, vajadzības un viedokli. Minētais princips noteikts Civillikuma 178.[1] panta otrajā daļā - vecāku strīds par aizgādības tiesībām izšķirams, ņemot vērā bērna intereses un noskaidrojot bērna viedokli, ja vien viņš pats spēj to formulēt.

Psihologi norāda, ka, nosakot psiholoģiskos apstākļus, kuri ir svarīgi, lai atrisinātu jautājumu, kurš no vecākiem turpmāk realizēs aizgādību pār bērnu, jāņem vērā katra vecāka sadarbības un saskarsmes spējas ar bērnu; jānodrošina vide, kura bērnam ir pazīstama un ierasta; jānodrošina bērnam iespēja saglabāt savu nacionālo identitāti; iespēju robežās jānodrošina bērnam apstākļi, kas viņam palīdzētu veiksmīgi uzsākt skolas gaitas un mazinātu iespējamās adaptācijas problēmas skolā.[193]

Arī tiesu praksē izvirzīti tie principi, kuri ņemami vērā, lemjot par viena vecāka atsevišķas aizgādības noteikšanu.

---

[191] Civillikuma 177. pants

[192] Civillikuma 178. panta ceturtā daļa

[193] Augstākās tiesas Senāta 2010. gada 22. septembra spriedums lietā Nr. SKC-570/2010

§ Tiesu prakse

Bērna atsevišķa aizgādība nav nosakāma, ja tā nenodrošina bērna intereses un ierobežo viena vecāka tiesības.[194]

***

Bērna dzīvošanas fakts pie viena no vecākiem nerada pamatu atsevišķas aizgādības nodibināšanai. Izšķirot strīdu par atsevišķas aizgādības tiesību noteikšanu, tiesai ir jāizvērtē, vai apstākļi, uz kuriem pamatots šāds prasījums, atbilst bērna interesēm un tāpēc ir nepieciešama vecāku kopīgas aizgādības izbeigšana.[195]

***

Likums nenosaka prioritāti viena vai otra dzimuma vecākam attiecībā uz atsevišķas aizgādības noteikšanu pār bērnu. Tikai izvērtējot bērna psiholoģisko un emocionālo saikni ar katru no vecākiem un katra vecāka spējas un vēlmi nodrošināt bērna interesēm atbilstošus apstākļus un audzināšanu, ir pieņemams spriedums par atsevišķas aizgādības tiesību piešķiršanu vienam no bērna vecākiem.[196]

***

Bērna interešu aizsardzībai atsevišķas aizgādības nodibināšana pieļaujama gadījumos, kad vecāku domstarpības bērna aprūpē un uzraudzībā ir tik dziļas, ka apdraud bērna normālu attīstību.[197]

***

Tiesa, izspriežot lietu vecāku strīdā par atsevišķas aizgādības nodibināšanu, nevar atkāpties no bērna labāko interešu nodrošināšanas principa. Apstāklis, ka viens vecāks kopā ar bērnu dzīvo citā valstī, nevar būt pietiekams, lai viņam piešķirtu atsevišķas aizgādības tiesības pat tad, ja otrs vecāks piekritis bērna aizvešanai vai, nepieprasīdams bērna atgriešanos Latvijā, samierinājies ar šādu situāciju. Tāpēc par pamatu Civillikuma 178. panta ceturtās daļas

---

[194] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Senāta Civillietu departaments. Tiesu prakses vispārinājums. Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem, 2012.

[195] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Senāta Civillietu departaments. Tiesu prakses vispārinājums. Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem, 2012.

[196] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Senāta Civillietu departaments. Tiesu prakses vispārinājums. Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem, 2012.

[197] Augstākās tiesas 2014. gada spriedums lietā Nr. SKC-[A]

Ir jākonstatē tādu faktisko situāciju vai vecāka rīcību, kas nav tieši vērsta pret bērna interesēm, bet var apdraudēt, vai apdraud tās (kavē, apgrūtina vai liedz pieņemt bērna attīstībai svarīgus lēmumus). Rīcībai nav obligāti jābūt saistītai ar vecāka ļaunprātību vai vainojamību, jo bērna interešu apdraudējums šajā gadījumā rodas nevis no vecāka rīcības tieši, bet pastarpināti, piemēram, vecāku savstarpējo domstarpību un konfliktu dēļ, radušos dzīves situāciju dēļ u.tml.

Piemēram, būtiskas domstarpības par bērna audzināšanu, vecāku nespēju vienoties par skolas izvēli, bērna dalību dažādos interešu pulciņos, brīvā laika un skolēnu brīvlaika izmantošanas veidu u.tml. Viena vecāka atsevišķas aizgādības nodibināšanas pamats tādējādi varētu būt otra vecāka nepamatots uzstājīgums un kategoriskums, izvirzīto pretenziju pamatojuma trūkums, šķēršļu likšana kopīgu lēmumu pieņemšanai un nevēlēšanās pieņemt kopīgus lēmumus, iespējams, agresivitāte, proti, sevišķi aktīva destruktīva rīcība, kas kavē bērna attīstībai svarīgu lēmumu pieņemšanu.

piemērošanai ir jābūt tiesas, balstoties uz lietas apstākļu un pierādījumu objektīvu novērtējumu, gūtai pārliecībai, ka kopīgas aizgādības saglabāšana apdraud bērna pilnvērtīgu attīstību un labklājību. [198]

***

Nosakot viena vecāka atsevišķu aizgādību pār bērnu, ir jāvadās no bērna interešu viedokļa, nosakot, ar kuru no vecākiem bērnam ir ciešāka emocionālā saikne. Ja bērns pēc atsevišķas aizgādības noteikšanas tiek pārvietots uz pastāvīgu dzīvi citā valstī, ir jāizvērtē bērna spējas adaptēties uz dzīvi citā valstī, kā arī bērna un tā vecāka dzīves un darba apstākļi, kurš vēlas bērnu izvest no valsts uz pastāvīgu dzīvi kādā no ārvalstīm, turklāt visus šos apstākļus vērtējot, kādi tie ir lietas izskatīšanas laikā, nevis kādi bijuši pirms prasības celšanas, un to, kāda emocionālā un faktiskā saikne ar bērnu pastāv katram no vecākiem.[199]

Ievērojot tiesu prakses principus secināms, ka atsevišķa aizgādība nosakāma kā galējs regulējums bērna labāki interešu nodrošināšanai, kad citiem tiesiskiem līdzekļiem un piesaistītiem atbalsta pakalpojumiem konflikta risināšanā nav sasniegta situācija, kad vecāki savstarpēji komunicējot kopīgi pieņemtu vienotus un bērna interesēm atbilstošākos lēmumus.

Prakses piemērs

Bāriņtiesa sniegusi atzinumu, ka bērnu interesēs ir nodibināt viena vecāka atsevišķu aizgādību tēvam. No bāriņtiesas lēmuma satura izriet, ka tēvs viena vecāka atsevišķas aizgādības nodibināšanu pamato ar bažām, ka pretējā gadījumā māte var izvest bērnus no valsts.

Tiesa nevar pievienoties bāriņtiesas sniegtajā atzinumā nolemtajam un atzīst to par kļūdainu, jo kopīga vecāku aizgādība šādu iespēju izslēdz. Pretēji bāriņtiesas atzītajam, ka komunikācijas neesamība vecāku starpā var negatīvi ietekmēt spēju pieņemt ar bērnu aizgādību saistītus kopīgus lēmumus, tiesa uzskata, ka lietā nav konstatējami tādi fakti un pierādījumi kas apstiprinātu kāda no vecākiem negatīvu uzvedību, negatīvu attieksmi vai ietekmi uz bērniem, kas varētu būt tiesiskais pamats nodibināt prasītājam vai atbildētājai atsevišķu aizgādību, būtiski ierobežojot otra vecāka tiesības. Iespējams, ka sakarā ar pušu naidīgām attiecībām arī turpmāk vecāku kopīga un saskaņota lēmuma pieņemšana dažādos bērnu audzināšanas jautājumos būs apgrūtināta, tomēr tas nav pamats nodibināt atsevišķu aizgādību vienam no vecākiem. Tieši izsvērtu lēmumu pieņemšana, kuros piedalās abi vecāki, neskatoties uz domstarpībām viņu starpā, ir bērnu interesēs. Šādā situācijā jautājuma izšķiršanā ir jāiesaistās bāriņtiesai, kura atbilstoši Bāriņtiesu likuma 19.panta otrajai daļai, izšķir vecāku domstarpības bērna aizgādības jautājumos (izņemot domstarpības par bērna dzīvesvietas noteikšanu) un, ja nepieciešams, pieņem lēmumu.

Viena vecāka atsevišķa aizgādība un aizgādības pārtraukšana ir dažādi kritēriji. Tostarp ņemams vērā, ka **viena vecāka atsevišķas aizgādības nodibināšana nenozīmē, ka otra vecāka aizgādības tiesības izbeidzas**. Atsevišķas aizgādības nodibināšanas ar tiesas nolēmumu gadījumā otram vecākam paliek tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar

[198] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta spriedums lietā Nr. SKC-[A]-2016

[199] Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Senāta Civillietu departaments. Tiesu prakses vispārinājums. Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem, 2012.

bērnu, tiesības saņemt ziņas par bērnu, it īpaši ziņas par viņa attīstību, veselību, sekmēm mācībās, interesēm un sadzīves apstākļiem.[200]

§ Tiesu prakse

Ar tiesas nolēmumu nodibinātas „viena vecāka atsevišķas aizgādības" un „aizgādības tiesību atņemšanas" pamats un tiesiskās sekas[201]

Tēze: Civillikuma 178.panta ceturtajā daļā paredzētā viena vecāka atsevišķas aizgādības nodibināšana ar tiesas nolēmumu ir patstāvīgs aizgādības paveids, un tas ir jānošķir no aizgādības tiesību atņemšanas (Civillikuma 200.pants). Tie ir divi dažādi tiesību institūti, jo atšķiras gan to piemērošanas pamati, gan tiesiskās sekas, un šo tiesību institūtu nošķiršana izriet no Civillikuma 178.[1] panta trešās daļas.

Tas, ka likumā nav norādīti pamati Civillikuma 178.panta ceturtajā daļā ietvertā aizgādības veida – viena vecāka atsevišķa aizgādība – nodibināšanai ar tiesas nolēmumu, ir vērtējams kā apzināts likuma robs, jo likumā nav iespējams izsmeļoši uzskaitīt visus gadījumus, kad bērna interešu aizsardzībai ir nodibināma viena vecāka atsevišķa aizgādība, neatņemot otram vecākam aizgādības tiesības. Tiesību tālākveidošanas ceļā tiesai šis robs ir jāaizpilda, lai varētu izspriest lietu.

Nodibinot viena vecāka atsevišķu aizgādību ar tiesas nolēmumu, neatņemot aizgādības tiesības otram vecākam, ir jākonstatē tādu faktisko situāciju vai vecāka rīcību, kas nav tieši vērsta pret bērna interesēm, bet var apdraudēt vai apdraud tās (kavē, apgrūtina vai liedz pieņemt bērna attīstībai svarīgus lēmumus). Rīcībai nav obligāti jābūt saistītai ar vecāka ļaunprātību vai vainojamību, jo bērna interešu apdraudējums šajā gadījumā rodas nevis no vecāka rīcības tieši, bet pastarpināti, piemēram, vecāku savstarpējo domstarpību un konfliktu dēļ, radušos dzīves situāciju dēļ u.tml. Šādā gadījumā otra vecāka rīcība pēc sava rakstura nav atzīstama par tādu, kas prasītu papildu sankciju vai ierobežojumu piemērošanu un viņam paliek tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu, tiesības saņemt ziņas par bērnu, it īpaši ziņas par viņa attīstību, veselību, sekmēm mācībās, interesēm un sadzīves apstākļiem *(Civillikuma 181.panta otrā daļa)*.

Civillikuma 178.[1] panta pirmā daļa par to, ka tam no vecākiem, kura atsevišķā aizgādībā bērns atrodas, ir visas no aizgādības izrietošās tiesības un pienākumi, nav tulkojama burtiski, jo arī otram vecākam, lai arī ierobežotā apjomā, tomēr saglabājas no aizgādības izrietošas tiesības un pienākumi.

[200] Izrietoši no Civillikuma 178. un 181.panta

[201] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2015. gada spriedums lietā Nr. SKC-[B]-2015

5.3.2.4. Aizgādības tiesību atņemšana un atjaunošana (atzinuma pēc tiesas pieprasījuma sniegšanas kontekstā)

Jēdziens "aizgādība" aptver visu vecāku un bērnu attiecību spektru un tajā ietilpst visplašākais vecāku tiesību un pienākumu apjoms. Saskaņā ar Civillikuma 177. pantu, aizgādība ir:

- vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērnu (bērna aprūpe, uzraudzība un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu):
    - bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam;
    - bērna uzraudzība nozīmē rūpes par bērna paša drošību un trešās personas apdraudējuma novēršanu;
    - ar tiesībām noteikt bērna dzīvesvietu saprotama dzīvesvietas ģeogrāfiskā izvēle un mājokļa izvēle;
- vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērna mantu un pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās.

Tādējādi vecāku tiesību un pienākumu kopumā ietilpst aizgādības tiesības, tostarp arī aprūpes tiesības kā aizgādības tiesību sastāvdaļa un saskarsmes tiesība.

Aizgādības tiesību atņemšanas priekšnosacījumi ir izklāstīti Civillikuma 199. un 200. panta pirmajā daļā, kas paredz, ka aizgādības tiesības vecākam var atņemt tiesa, ja konstatē, ka:

- viņa vainas dēļ (vecāka apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ) ir apdraudēta bērna veselība vai dzīvība;
- vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības, vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību un tas var apdraudēt bērna fizisko, garīgo vai tikumisko attīstību.

Aizgādības tiesību atņemšana rada būtiskas sekas raugoties no bērna tiesību un interešu aizsardzības skatu punkta. Kā citi jautājumi, arīdzan šis, primāri vērtējams no bērna interešu viedokļa, nevis vecāku subjektīvās attieksmes. Vecāku savstarpējie konflikti vai dažādie uzskati un izpratne par bērna audzināšanas jautājumiem nav pamats aizgādības tiesību atņemšanai otram vecākam, bet gan liecina par nepieciešamību abiem vecākiem savstarpēji sadarboties un meklēt abpusēji pieņemamus risinājumus konfliktsituāciju mazināšanai, kā arī nodrošināt bērna interešu ievērošanu vecāku savstarpējo nesaskaņu risināšanas procesā.

§ Tiesu prakse

Atņemot aizgādības tiesības, ir jākonstatē vainojama, ļaunprātīga un aktīva pret bērnu vērsta rīcība vai pret bērnu vērsta nolaidīga bezdarbība, kas tieši apdraud bērna veselību vai dzīvību vai arī tieši apdraud (var apdraudēt) bērna fizisko, garīgo vai tikumisko attīstību. Tādā gadījumā vecākam, kuram tiek atņemtas aizgādības tiesības, Civillikums paredz vairākus tādus ierobežojumus, kādus neparedz gadījumā, kad tiek nodibināta viena vecāka atsevišķa

aizgādība, neatņemot aizgādības tiesības otram vecākam *(Civillikuma 163.panta ceturtās daļas 5.punkts, 242.panta 3.punkts, 824.panta pirmās daļas 8.punkts un otrā daļa, 169.panta pirmās daļas 3.punkts)*, kas ir izskaidrojams ar šo divu institūtu atšķirīgu tiesisko dabu.[202]

Atšķirībā no atsevišķas aizgādības noteikšanas, aizgādības tiesību atņemšana vecākam ir radikāls veids, kā nodrošināt bērna tiesību aizsardzību, tādēļ bērna interesēs faktiskie un tiesiskie apstākļi izvērtējami īpaši rūpīgi un ciešā kopsakarā.

§ Tiesu prakse

Normā ietvertais jēdziens, proti, „ja vecāks ar bērnu apietas sevišķi slikti, kā arī tad, ja vecāks nerūpējas par bērnu un nenodrošina bērna uzraudzību un tas var apdraudēt bērna fizisko, garīgo vai tikumisko attīstību", ir jāpiepilda ar konkrētu saturu. Vienlaikus atzīstams, ka aizgādības tiesību atņemšanai nav nepieciešams, lai iestātos sekas, jo pietiek, ja tiek konstatēts fakts vai ar pierādījumiem apstiprinās aizdomas par vecāka sevišķi sliktu izturēšanos pret bērnu, nerūpēšanos un bērna uzraudzības nenodrošināšanu, kā arī ļaunprātīgu savu tiesību izmantošanu.[203]

5.3.2.5. Paternitātes atzīšana vai apstrīdēšana

Paternitāte ir tēva radnieciskā attiecība ar bērnu, kas saistīta ar bioloģisko izcelšanos no šīs personas. Paternitātes noteikšana ir iespējama trīs veidos:

1) tiek īstenots paternitātes pieņēmums (Civillikuma 146. pants);
2) vecāki brīvprātīgi atzīst paternitāti, iesniedzot kopīgu pieteikumu dzimtsarakstu nodaļā;
3) paternitāti nosaka tiesa.[204]

Lietas par paternitātes noteikšanu ir lietas, kurās izskata jautājumu par bērna bioloģiskās izcelšanās no konkrētas personas noteikšanu un šī fakta fiksāciju atbilstoši Civilstāvokļa akta reģistrācijas likumā noteiktajam.

Lietas par paternitātes apstrīdēšanu ir lietas par:

- paternitātes pieņēmuma[205] apstrīdēšanu;
- brīvprātīgi atzītas un dzimtsarakstu nodaļā reģistrētas paternitātes[206] apstrīdēšanu.

---

[202] Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2015. gada spriedums lietā Nr. SKC-[B]-2015

[203] Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 2.novembra spriedums lietā Nr.C28208115

[204] Autoru kolektīvs Prof. K.Torgāna un A.Laviņa zinātniskajā redakcijā. Civilprocesa likuma komentāri II daļa (29.-60.[1]nodaļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2021, (96.-98.lpp) 1360 lpp.)

[205] Civillikuma 146.panta otrā daļa: Par tēvu bērnam, kurš piedzimis sievietei laulības laikā vai ne vēlāk kā 306.dienā pēc tam, kad laulība izbeigusies ar vīra nāvi, laulības šķiršanu vai laulības atzīšanu par neesošu, uzskatāms bērna mātes vīrs (paternitātes pieņēmums).

[206] Atbilstoši Civillikuma 155.panta pirmajā daļā un 156.pantā noteiktajam: paternitātes atzīšana notiek, ja bērna tēvs un māte personiski iesniedz kopīgu iesniegumu dzimtsarakstu nodaļā vai dzimtsarakstu nodaļai adresētu iesniegumu, uz kura notariāli apliecināts iesniedzēju paraksta īstums. Paternitātes atzīšana noformējama ar ierakstu dzimšanas reģistrā. Paternitātes atzīšanu tiesa var atzīt par neesošu tikai tad, ja persona, kas bērnu atzinusi par savu, nevar būt viņa bioloģiskais tēvs un bērnu atzinusi par savu maldības, viltus vai

Spēkā esošais tiesiskais regulējums paredz, ka paternitātes pieņēmums nav spēkā, ja bērna māte, bērna mātes vīrs vai bērna mātes bijušais vīrs un bērna bioloģiskais tēvs personiski iesniedz kopīgu iesniegumu dzimtsarakstu nodaļā vai dzimtsarakstu nodaļai adresētu iesniegumu, uz kura notariāli apliecināts iesniedzēju paraksta īstums.[207] Tādējādi likumdevējs paredzējis mehānismu, kā risināms jautājums par ieraksta maiņu Civilstāvokļa akta reģistrā, ja vecāku starpā pastāv vienprātība un nevienas personas tiesības nav aizskartas vai apstrīdētas.

Tikai gadījumos, ja personas tiesības ir aizskartas vai apstrīdētas lietas par paternitātes apstrīdēšanu piekritīgas izskatīšanai civiltiesiska strīda kārtībā vispārējās jurisdikcijas tiesā. Šādā gadījumā tiesa var lūgt bāriņtiesu sniegt atzinumu lietā.

Būtiski ņemt vērā, ka arī lietās par paternitātes apstrīdēšanu katrā atsevišķā gadījumā primāri jāvērtē bērna intereses, kas var prevalēt pār bioloģiskā tēva tiesībām. Uz šādu tiesas pienākumu, izšķirot paternitātes strīdu, norāda Civillikuma 156. panta piektā daļa, kurā noteikts, ka paternitātes atzīšanas apstrīdēšana ir samērojama ar bērna tiesībām uz identitāti un stabilu ģimenes vidi. Tādējādi atzinums sniedzams **līdzsvarojot bērna labākās intereses ar bioloģiskā tēva tiesībām** jeb izvērtējami divi kritēriji**:**

- **bērna identitāte;**
- **stabila ģimenes vide.**

§ Tiesu prakse

Jebkurš lēmums, kas attiecas uz bērnu, jāpieņem tādā veidā, lai, cik vien tas iespējams, tiktu ievērotas bērna intereses un nodrošinātas viņa tiesības. Tās tiek skartas ne tikai tad, kad lēmums jāpieņem tieši attiecībā uz bērnu, bet arī tad, kad lēmums var būt attiecināms uz bērnu vai var netieši skart bērnu. Arī tad, ja bērns nav lēmuma objekts, minētais prioritātes princips ir jāievēro, ja viens šis lēmums bērnu var skart. Jebkuras citas prioritātes atzīšana bez nopietna iemesla un attaisnojuma nav pieļaujama.[208]

Atbilstoši ECT spriedumos ietvertajam, **apstāklis, ka bērna bioloģiskajam tēvam ir tiesības lūgt noteikt paternitāti, tas nebūt nenozīmē, ka šāda prasība ir automātiski apmierināma, jo katrā atsevišķā gadījumā primāri ir jāvērtē bērna intereses, kas var prevalēt pār bioloģiskā tēva tiesībām**. Piemēram, ikkatrā gadījumā vērtējami konkrēti apstākļi, tostarp, ja bērnam paternitāte jau noteikta, sniedzams vērtējums par to, kas ir atbilstošāks bērna interesēm. Proti, vai, lai tiek saglabāts ieraksts par bērna tēvu, kas ir atzinis paternitāti, bet nav bioloģiskais tēvs, bet tomēr ir gadiem ilgi rūpējies par bērnu, veidota cieša emocionāla saikne, vai tomēr labāk ir atcelt ierakstu par tēvu, kas iepriekš atzinis paternitāti un ierakstīt par tēvu bērna bioloģisko tēvu.

spaidu rezultātā. Apstrīdēt paternitātes atzīšanu var persona, kas paternitāti atzinusi; bērna māte; persona, kas sevi uzskata par bērna bioloģisko tēvu, izņemot gadījumu, kad bērns ieņemts noziedzīga nodarījuma pret tikumību un dzimumneaizskaramību rezultātā.

[207] Civillikuma 146.panta piektā daļa un 155.panta astotā daļa

[208] Skat. Satversmes tiesas 2005.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr. 2005-19-01 11.punktu

Proti, jāvērtē, vai bioloģiskajam tēvam pastāv personiskas ciešas attiecības ar bērnu kopsakarā ar bērna identitātes, stabilas ģimenes vides, kā arī ģimenes saišu ar tēvu faktiskos un juridiskos aspektus. Ar bērna identitāti plašākā nozīmē starptautiskajās tiesībās tiek saprasts bērna vārds, uzvārds, pilsonība, dzimšanas datums un dzimums. [209] Šajā procesā ņems vērā gan citu personu sniegtie viedokļi lietā, gan citi pierādījumi (piemēram, sarakste sociālajos tīklos vai e-pastā starp bērna māti un bioloģisko tēvu utt.)

§ Tiesu prakse

1. Bioloģiskā tēva tiesības uz privātās dzīves aizsardzību paternitātes lietā

Paternitātes jautājumi ietilpst Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8.panta – tiesību uz privātās un ģimenes dzīvi neaizskaramību – tvērumā, kas neaprobežojas tikai ar ģimenes dzīvi, bet tas aptver arī privāto dzīvi, tostarp situācijas, kad bērns un bioloģiskais tēvs nedzīvo kopā, sevišķi gadījumos, kad ģimenes saišu nepastāvēšanā nevar vainot prasītāju. Apstākļi, kas jo īpaši var noteikt tuvu personisku saišu esību starp bērnu un bioloģisko tēvu, ir bioloģisko vecāku attiecības un bioloģiskā tēva izrādīta interese un iesaistīšanās bērna dzīvē gan pirms, gan pēc viņa dzimšanas. Tiesai jāizvērtē, kādēļ bioloģiskais tēvs un bērns nevarēja nodibināt un attīstīt savstarpējās attiecības.

2. Paternitātes lietās iesaistīto personu interešu vērtēšana un samērošana

Paternitātes lietās ievērojams bērna interešu prioritātes princips, un bērna intereses atkarībā no to rakstura un nopietnības var prevalēt pār vecāku interesēm. Tomēr Civillikuma 156.panta piektajā daļā noteiktais, ka paternitātes atzīšanas apstrīdēšana ir samērojama ar bērna tiesībām uz identitāti un stabilu ģimenes vidi, nav iztulkojams tādējādi, ka vērtējamas ir tikai bērna intereses. Ir vērtējamas un samērojamas visu iesaistīto personu tiesības un intereses.[210]

***

Bioloģiskā tēva pierādīšanas pienākums, apstrīdot brīvprātīgi atzītu paternitāti

Bioloģiskajam tēvam, apstrīdot paternitātes atzīšanu, pamatojoties uz Civillikuma 156.panta trešo daļu, ir jāpierāda, ka viņš ir bērna bioloģiskais tēvs, taču nav jāpierāda, ka persona, kas labprātīgi atzinusi paternitāti, to darījusi maldības, viltus vai spaidu ietekmē. [211]

***

Paternitāte ir tēva tiesiskā attiecība ar bērnu. Tā nozīmē bērna un tēva attiecību sociālu un tiesisku atzīšanu. Nedrīkst jaukt tiesisko paternitāti ar bioloģisko paternitāti, kas ir medicīnisks jautājums. Tiesiskā paternitāte ir vērsta uz to, lai panāktu līdzsvaru starp „bioloģisko patiesību", kas atspoguļo bioloģisko un ģenētisko paternitāti, un „sociālajām vecāku un bērnu attiecībām", kuras attiecas uz personu, kas dzīvo kopā ar bērnu un rūpējas par to.[212]

[209] Latvijas Republikas Civillietu departamenta 2017.gada [..] spriedums Lietā Nr.SKC-[J]/2017

[210] Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamenta 2020.gada Spriedums SKC-[D]/2020

[211] Latvijas Republikas Civillietu departamenta 2017.gada [..] spriedums Lietā Nr.SKC-[J]/2017

[212] Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2004.gada 11.oktobra spriedums lietā Nr.2004-02-0106

Prakses piemērs

Andris cēlis prasību tiesā par paternitātes apstrīdēšanu. Proti, Andris 2006. gadā ārzemju brauciena laikā izveidojas tuvas attiecības ar Daigu. Pēc ceļojuma Daiga paziņoja, ka viņa ir grūtniecības stāvoklī un gaidāmā bērna tēvs esot Andris. Tuvojoties dzemdībām, Daiga sāka no Andra izvairīties. 2007. gadā piedzima meitene. Andris šajā laikā rūpējies par Daigu un meitu, palīdzēja viņas uzturēt, t.sk. daļēji apmaksāja dzīvokļa rēķinus, nodrošināja ikdienas lietošanai automašīnu utt. Šajā laikā visi trīs – Daiga, Andris un viņu meita aptuveni mēnesi dzīvoja kopā Daigas dzīvoklī, bet savstarpējo domstarpību dēļ izšķīrās. Andris vēlējies, lai Daiga viņu reģistrē kā meitenītes tēvu, kas atbilst faktiskajai situācijai, tomēr Daiga atteicās to darīt.

2008. gadā, pamatojoties uz brīvprātīgās paternitātes atzīšanas iesniegumu, par meitenītes tēvu tika reģistrēts Uldis.

Tiesas procesa ietvarā 2018.gadā tiesa lūdza bāriņtiesai sniegt atzinumu lietā par paternitātes apstrīdēšanu. Bāriņtiesa, izvērtējot konkrēto lietu un bērna intereses, sniedza atzinumu, ka Andra prasības apmierināšana nav bērna interesēs un tādēļ ir attaisnojams bioloģiskā tēva tiesību uz privāto dzīvi aizskārums.

Atzinuma sniegšanā bāriņtiesa ieguva un analizēja plašu informāciju. Tostarp, ņēma vērā ģenētiskās ekspertīzes datus, kas apliecina, ka Andris ar varbūtību 99,9999141 % ir bērna bioloģiskais tēvs, savukārt iespēja, ka Uldis ir bērna bioloģiskais tēvs, ir izslēgta. Veica bērna dzīves apstākļu pārbaudi, par ko sastādīja dzīves apstākļu pārbaudes aktu, kur fiksēta informācija par bērna dzīvesvietu un vienā mājsaimniecībā dzīvojošām personām. Bāriņtiesa lūdza Daigas, Ulda un Andra viedokļus šajā lietā, kā lūdza iesniegt citus pierādījumus, kuriem ir nozīme lietā, pēc kuru analīzes konstatēja, ka objektīvi konstatējams, ka Andris bērna dzīvē epizodiski piedalījies tikai meitenes pirmajos dzīves mēnešos. Minēto apstākli apstiprināja arī citas personas (Daigas vecāki un meitenes krustvecāki). Bāriņtiesa skaidroja bērna viedokli, iegūstot informāciju, ka, lai gan meitene zina, ka viņai ir cits bioloģiskais tēvs, tomēr viņa būtu ļoti dusmīga, ja tiktu mainīts ieraksts viņas dzimšanas apliecībā, jo viņai jau ir viens tēvs un otru viņa nevēlas. Tāpat bāriņtiesa ņēma vērā psihologa atzinumu par Andra, Daigas un bērna psiholoģiskās izpētes rezultātiem, kur norādīts, ka bērns ir informēts par apstākli, ka viņam ir cits bioloģiskais tēvs, meitene izteikusies, ka labprāt satiktos vienu reizi, jo grib redzēt, kas tas ir par cilvēku, bet par saviem vecākiem uzskata Daigu un Uldi. Tikties ir gatava tikai mammas klātbūtnē. Tāpat bāriņtiesa ieguva izglītības iestādes informāciju par vecāku iesaisti bērna izglītības nodrošināšanā, kur iegūta informācija, ka gan Daiga, gan Uldis aktīvi iesaistās bērna dzīvē. Tādējādi bāriņtiesa pārliecinājusies, ka meitenes aprūpi, uzraudzību un audzināšanu veic Daiga un Uldis un bērns uzskata abus par saviem vecākiem.

Bāriņtiesa izvērtējot kopsakarā visus materiālus atzina, ka meitenei faktiskās un tiesiskās situācijas rezultātā ir izveidojušās attiecības ar citiem cilvēkiem, kurus viņa uzskata par ģimeni, vēlas ar viņiem uzturēt un turpināt attīstīt attiecības. Andris nav to personu lokā. Meitenei ir tiesības būt pasargātai no iejaukšanās viņas privātajā dzīvē, un viņas tiesības ir prioritārākas par prasītāja (Andris) tiesībām. Bērna dzimšanas reģistrā jau veikts ieraksts par tēvu. Šobrīd bērns ir informēts par savu bioloģisko izcelsmi un viņa ir jau vecumā, kad var un spēj formulēt savu viedokli šajā jautājumā, un nepārprotami paudusi savu nevēlēšanos, lai viņas dzimšanas dokumentos par tēvu tiktu izdarītas izmaiņas un ierakstīts prasītājs, kurš bērnam lēmuma pieņemšanas brīdī ir svešs cilvēks, neatbilst bērna interesēm.

5.3.2.6. Citi gadījumi

Ne Civilprocesa likumā, ne Bāriņtiesu likumā nav izsmeļoši uzskaitītas citas konkrētas lietu kategorijas, kad lietu izskatīšanā piesaistāma bāriņtiesa atzinuma sniegšanai. Tādējādi atstājot to izlemšanu tiesas kompetencē, izvērtējot katras lietas apstākļus. Praksē konstatēts, ka šāda lietu kategorija var būt pagaidu aizsardzība pret vardarbību, ja tā skar nepilngadīgu bērnu vai aizgādnībā esošu personu.

Ikvienā gadījumā, kad tiesa lūdz bāriņtiesu sniegt atzinumu, aicinām bāriņtiesas savā darbībā piemērot metodiskajos ieteikumos sniegtos norādījumus bērnu un aizgādībā esošu personu labāko interešu nodrošināšanai.

5.4. Bērna labāko interešu apsvērumi, kas ņemami vērā sagatavojot atzinumu vai tiesā sniedzamās ziņas

Ikvienam, kurš iesaistīts bērna gadījuma risināšanā, process virzāms, ievērojot bērna labākās intereses jeb kā primārās vērtējamas tieši bērna tiesības un intereses. Tas izriet gan no starptautiskajos, gan nacionālajos tiesību aktos noteiktā. [213] Bērna interešu izvērtēšana jāveic katrā konkrētajā gadījumā, ņemot vērā tos apstākļus, kādos atrodas katrs bērns un viņa individuālās iezīmes.

Kā norādījusi ANO Bērnu tiesību komiteja, ir lietderīgi sagatavot sarakstu ar aspektiem, kurus ikviens lēmuma pieņēmējs, kam jānosaka bērna intereses, var iekļaut interešu izvērtējumā, un šim sarakstam nav jābūt pilnīgam, un aspektiem nav jābūt uzskaitītiem noteiktā hierarhijā. Sarakstā jāsniedz konkrēti norādījumi, tomēr ievērojot elastīgumu.[214] Kritēriji nav sakārtoti ne hronoloģiskā, ne hierarhiskā secībā, tie jāvērtē atbilstoši katra bērna individuālajai situācijai.

Jēdziens bērna intereses nostiprināts ne tikai BTAL, jo tā uzdevums ir noteikt bērna tiesības, brīvības un to aizsardzību, ņemot vērā, ka bērnam, kā fiziski un intelektuāli nenobriedušai personai vajadzīga īpaša aizsardzība un gādība,[215] bet arī Civillikumā[216]un Bāriņtiesu likumā.[217] Arī vairākas Izglītības likuma,[218] Ārstniecības likuma[219] un Pacientu tiesību likuma[220] normas attie-

---

[213] Piemēram, ANO Bērnu tiesību konvencijas 3.pants, Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.pants, arī Civillikuma 181. un 182.pants, Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmā daļa u.c.;

[214] Atbilstoši ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējā komentāra Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 51.punktā noteiktajam.

[215] BTAL 2. panta pirmā daļa.

[216] Piemēram, Civillikuma 160., 162., 178.[1], 181., 184. pants un citi

[217] Bāriņtiesu likuma 4. panta otrā daļa. Bāriņtiesa prioritāri nodrošina bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību un tiesisko interešu aizsardzību.

[218] Izglītības likuma 56. pants

[219] Ārstniecības likuma 56.[1] pants.

[220] Pacientu tiesību likums 10. pants, 13. pants.

cināmas uz bērnu tiesību ievērošanu un tādējādi attiecīgi bērna interešu nodrošināšanu. Turklāt jāņem vērā, ka iepriekš veiktais tiesību aktu un normu uzskaitījums nav izsmeļošs. Veiktie grozījumi BTAL[221] ietver arīdzan konkrētus kritērijus bērna labāko interešu izvērtēšanai.

Bērna labāko interešu noteikšanas kritēriji balstīti uz bērna vajadzībām. Tajos iekļauti kritēriji, kas aptver tādas bērna attīstības komponentes kā fiziskā, kognitīvi izzinošā, sociālā, emocionālā un garīgā joma. Vairāki kritēriji var šķist ierasti, jo atspoguļo BTAL noteiktās bērna tiesības un brīvības [..], bet ir arī tādi kritēriji, kas ietver līdz šim mazāk zināmus bērnu tiesību aizsardzības aspektus. Piemēram kritērijs, kas nosaka bērna pasargāšanu no lojalitātes konflikta, tika izdalīts atsevišķi no citiem.[222]

Jāņem vērā, ka var būt situācijas, kad novērtēšanā netiks izmantoti visi uzskaitītie kritēriji vai tikai daļa no tiem. Neatkarīgi no tā - kritēriju izmantošanai bērna labāko interešu noteikšanā ir jāatspoguļojas pieņemtajā lēmumā, ja tāds tiek sagatavots.

Tas nozīmē, ka jāveic detalizēts situācijas izvērtējums, lai noskaidrotu bērnam vispiemērotāko risinājumu. Turklāt **lēmuma vai rīcības pamatojuma kontekstā ir jābūt izskaidrotam**:

- kas ir uzskatīts par atbilstošu bērna interesēm;
- kādi kritēriji ir lēmuma pamatā;
- cik liela nozīme bijusi bērna interesēm salīdzinājumā ar citiem apsvērumiem neatkarīgi no tā, vai šie apsvērumi saistīti ar tiesību normām vai citiem konkrētiem gadījumiem.

Bērna interešu izvērtēšana ir vienreizēja darbība, **kas jāveic katrā konkrētajā gadījumā**, ņemot vērā īpašos apstākļus, kādos atrodas katrs bērns vai bērnu grupa, vai bērni vispār. Šie apstākļi ir saistīti ar attiecīgā bērna vai bērnu individuālajām iezīmēm, piemēram, vecumu, dzimumu, brieduma pakāpi, pieredzi, piederību kādai mazākumgrupai, fizisku, uztveres vai intelektuālu invaliditāti, kā arī sociālo un kultūras vidi, kurā attiecīgais bērns vai bērni atrodas, piemēram, to, vai bērna audzināšanā piedalās vecāki, vai bērns dzīvo kopā ar viņiem, kāda ir bērna un viņa ģimenes vai aprūpētāju attiecību kvalitāte, vai vide ir droša, vai ģimenei, paplašinātajai ģimenei vai aprūpētājiem ir pieejami kvalitatīvi alternatīvie līdzekļi, u. c. Bērna interešu izvērtēšana jāsāk ar to īpašo apstākļu izvērtēšanu, kuru dēļ bērns ir ne ar ko nesalīdzināms. Tas nozīmē to, ka daži aspekti tiks izmantoti, bet citi ne, un tas ietekmē arī šo aspektu nozīmes salīdzināšanu.[223] Jau sākotnēji ņemot vērā, ka bērna intereses var atšķirties no gadījuma risināšanā iesaistīto pieaugušo interesēm.

Nosakot bērna labākās intereses, nepieciešams tiekties uz bērna situācijas ilgtspējīgu risinājumu, atbilstoši situācijai ņemot vērā, cik lielā mērā veicamie pasākumi nodrošina bērna vispusīgu, harmonisku un bērna vajadzībās balstītu attīstību nākotnē.

---

[221] 11.11.2021 Grozījumi BTAL, kas stājas spēkā 08.12.2021 a

[222] D.Daugule. "Bērna labākās intereses", Jurista vārds, Nr.23 (1185) 13.-14.lpp

[223] ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējais komentārs Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 49. un 50.punkts.

5.4.1. Bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības

Ģimenes vides saglabāšana ietver saiknes ar bērnu saglabāšanu plašākā nozīmē. Šī saikne attiecas uz paplašināto ģimeni, piemēram, vecvecākiem, tēvočiem/tantēm, kā arī draugiem, skolu un plašāku vidi un ir īpaši svarīga gadījumos, kad vecāki ir šķīrušies un dzīvo dažādās vietās. Ģimenes sadalīšanas novēršana un vienotas ģimenes saglabāšana ir svarīgi bērna aizsardzības sistēmas elementi. Ņemot vērā to, cik nopietni bērnu ietekmē šķiršana no vecākiem, šāda šķiršana drīkst notikt vienīgi tad, ja nav citas iespējas, piemēram, ja bērnam draud nenovēršams kaitējums vai ja šķiršana ir nepieciešama citu iemeslu dēļ; bērnu no vecākiem nešķir, ja viņu ir iespējams aizsargāt, veicot pasākumus, kas paredz mazāku iejaukšanos ģimenes dzīvē. Pirms lēmuma pieņemšanas par bērna šķiršanu no vecākiem, valstij jāsniedz atbalsts vecākiem viņu vecāku pienākumu veikšanā un jāatjauno vai jāveicina ģimenes spēja rūpēties par bērnu, ja vien šķiršana nav nepieciešama bērna aizsardzībai. Ekonomiski iemesli nevar attaisnot bērna šķiršanu no vecākiem.[224]

Kā norādīts psiholoģijas literatūrā, bērna piesaiste (pieķeršanās) vecākiem (vecāku aizstājējiem) veidojas zīdaiņa vecumā un agrā bērnībā. Kaut arī attiecības var veidoties ar vairākiem cilvēkiem, pieķeršanās saikne veidojas ar ļoti nedaudziem cilvēkiem. Šī **pieķeršanās saikne ir ārkārtīgi svarīga turpmākajā bērna attīstībā un emocionālā līdzsvara saglabāšanā.** Tās apdraudēšana bērnā rada bēdas un depresiju. **Draudi, ka bērnam varētu zust saikne ar pieķeršanās objektu, bērnā rada ne tikai bailes, bet arī dusmas un agresiju (jo īpaši vecākos bērnos un pusaudžos).** Tas var ietekmēt visu viņa turpmāko dzīvi.[225]

Tādējādi secināms, ka šī kritērija kontekstā **jāņem vērā attiecību nozīmīgums** bērna dzīvē un **emocionālā piesaiste** konkrētajai personai, **attiecību kvalitāte** un to **saglabāšanas nepieciešamība**. Kritērijs veidots pēc iespējas plašs, nenosaucot konkrētu personu loku, lai neierobežotu personu uzskaitījumu, ar kurām bērnam var būt izveidojušās emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības. Kritērija galvenais mērķis ir pārliecināties, ka tiks pieņemti tādi lēmumi un rasti risinājumi, kas radīs iespēju saglabāt tuvas, patstāvīgas attiecības ar bērnam nozīmīgām personām, tādējādi nodrošinot drošas piesaistes esamību, kam ir izšķiroša nozīme bērna harmoniskā attīstībā.[226]

---

[224] Atbilstoši ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējā komentāra Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 61. un 70.punktā noteiktajam.

[225] sk., piemēram, Boulbijs Dž. Drošais pamats. Vecāku un bērnu savstarpējā pieķeršanās – cilvēka veselīgas attīstības priekšnoteikums. Rīga: Apgāds „Rasa ABC", 1998.

[226] Attiecību piesaistes stilu teoriju radītājs ir Džons Boulbijs (John Bowlby), pēc kā šī teorija plaši pētīta un pielāgota dažādām situācijām, t.sk. to ģimeņu apmācību pamatā, kuras uzņem ģimenē ārpusģimenes aprūpē esošus bērnus. Drošā piesaiste – tā ir labākā psiholoģiskā aizsardzība, ko bērnam var dot vismaz viens drošs pieaugušais, kurš ir bērna dzīvē. Tai ir svarīga nozīme veselas un stabilas bērna personības veidošanā. Bērni ar drošo piesaisti ir izturīgāki un elastīgāki grūtās dzīves situācijās, viņiem ir labākas spējas izturēt un pārvarēt dažādas stresa situācijas. Šādi bērni spēj labāk veidot kontaktus ar citiem cilvēkiem, spēj labāk iedzīvoties dažādās grupās, spēj adekvāti risināt dažādas konfliktsituācijas, ir mazāk agresīvi pret sevi un citiem. Šādiem bērniem ir izveidojusies spēja izjust otru, spēja just otram līdzi. Saskarsmē ar citiem bērniem spēj pieņemt vienā gadījumā gan otra viedokli, citā gadījumā – arī aizstāvēt savējo

Plašu un ikvienam pieejamu informāciju par bērnam nozīmīgām attiecībām, t.sk. piesaisti var meklēt, piemēram, www.tevi.lv; www.mammamuntetiem.lv; www.drosaberniba.lv utt.

Vienlaikus īpaši svarīgi apzināties, ka neatkarīgi no tā vai tas ir bērna ģimenes loceklis vai cita bērnam nozīmīga persona, ar ko tiek stiprinātas bērna attiecības un saiknes, atbalstot to bērnam tiek izrādīta pieņemoša attieksme, cieņa un sniegts atbalsts pieņemt pašam savu situāciju. Šajā procesā pienācīgi jāņem vērā bērna etniskā izcelsme, reliģiskā un kultūras piederība un dzimtā valoda, tā kopumā veidojot bērna identitāti un pašapziņu.

Ja bērna labāko interešu izvērtējums saistīts ar saskarsmes tiesību problēmjautājuma risināšanu, gadījuma risināšanā iesaistītajiem speciālistiem vēršama uzmanība, ka **bērna vecākam, kurš dzīvo ar bērnu ikdienā kopā, ir ļoti svarīga loma bērna un otra vecāka vai citu ģimenes locekļu kontakta veidošanā**. Piemēram, palīdzot bērnam sagatavoties tikšanai ar otru vecāku vai ģimenes locekli, ar kuru ikdienā nedzīvo kopā (it īpaši, ja bērns sava mazā vecuma vai garīgā brieduma dēļ to patstāvīgi nespēj apzināties un veikt). Atbilžu sniegšana uz bērna jautājumiem viņa šaubu mazināšanā par to, vai ar savu rīcību tiekoties ar otru vecāku vai citiem radiniekiem u.c. no aizgādības izrietošām rīcībām, nesāpina to vecāku, ar kuru ikdienā dzīvo kopā. Bērna uzklausīšana un nenosodošas attieksmes paušana jautājumos, kas skar atsevišķi dzīvojošu vecāku vai citus radiniekus utt..

Tādēļ būtiski, ka atbildīgās iestādes vai speciālisti izskaidro ar bērnu kopā dzīvojošam bērna vecākam par bērnam tuvu personu saskarsmes vai citu no aizgādības izrietošu jautājumu saskaņotu risināšanas nozīmīgumu. Tādējādi nepakļaujot un neiesaistot bērnu lojalitātes konfliktā, kas detalizētāk analizēts **5.4.9 apakšnodaļā**.

5.4.2. Bērna vajadzībām un spējām atbilstoša izglītība

Bērna interesēs ir tas, lai viņam bez maksas būtu pieejama kvalitatīva izglītība, tostarp izglītība agrā bērnībā, neformālā vai formālā izglītība un attiecīgas aktivitātes. Pieņemot jebkuru lēmumu par pasākumiem un darbībām saistībā ar kādu konkrētu bērnu vai bērnu grupu, jārespektē šā bērna vai bērnu intereses attiecībā uz izglītību. [..] Reaģēšana uz šo prasību un bērnu atbildības palielināšana, lai pārvarētu viņu neaizsargātības radītos ierobežojumus, būs bērnu interesēs.[227]

Bērnu tiesību aizsardzības likums nosaka, ka bērnam ir tiesības uz bezmaksas pirmsskolas sagatavošanu, pamata un vidējo izglītību, kā arī arodizglītību. [228] Bērnam ir tiesības apgūt profesiju un atbilstoši tai izvēlēties darbu. Profesijas apguve tiek nodrošināta izglītības iestādēs, bet bērniem, kuri sasnieguši 15 gadu vecumu un ir reģistrējušies kā bezdarbnieki, — ar valsts nodarbinātības dienesta starpniecību.[229]

Ievērojot minēto kopsakarā, šī kritērija vērtēšanā vērā ņemama gan paša bērna vajadzību komponente kopsakarā ar vecāku iesaisti un atbalstu bērna izglītības iegūšanā atbilstoši viņa vajadzībām un spējām. **Vecāku iesaistes komponente un līdzdarbība ar bērna mācīšanās grūtību saistīto jautājumu risināšanā uzlūkojama kā īpaši nozīmīga vērtējot jautājumu, par bērna labāko interešu un labvēlīgas situācijas nodrošināšanas ilgtspējīgumu.**

---

[227] ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējais komentārs Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 79.punkts.

[228] BTAL 11.panta otrā daļa

[229] BTAL 12.panta pirmā daļa

5.4.3. Bērna vajadzībām atbilstoša veselības aizsardzība

Bērna tiesības uz veselību un viņa veselības stāvoklis ir centrālais aspekts, izvērtējot bērna intereses. Taču tad, ja attiecībā uz kādu konkrētu veselības stāvokli ir iespējams vairāk nekā viens ārstēšanas veids vai, ja ārstēšanas rezultāts nav skaidri zināms, jāizvērtē visu iespējamo ārstēšanas veidu priekšrocības, ņemot vērā visus iespējamos riskus un blaknes, un pienācīga uzmanība jāvelta arī paša bērna viedoklim atbilstoši viņa vecumam un brieduma pakāpei. Šajā ziņā bērnam jāsniedz pietiekama un atbilstoša informācija, lai viņš varētu saprast situāciju un visus svarīgos aspektus saistībā ar savām interesēm, un, kad tas iespējams, viņam jāļauj informētā veidā paust savu piekrišanu. [230]

Tādējādi bērna tiesības uz atbilstošas veselības aprūpi ir tveramas plašāk, piemēram, konkrētos gadījumos skaidrojot speciālistu viedokļus, lai izvērtētu bērna interesēm atbilstošāko risinājumu; plašākā mērogā - veselības aizsardzība ietver ne tikai veselības aprūpi, bet veselīgu vidi un nepieciešamību būt pasargātam, piemēram, no alkohola un kaitīgo vielu ietekmes, lai virzītu bērna attīstību veselības jomā. Tāpat attiecībā uz pusaudžu veselību - jānodrošina, lai pusaudžiem būtu pieejama pietiekama informācija, kas ir būtiska viņu veselībai un attīstībai, un lai tādējādi viņi varētu izdarīt atbilstošu izvēli saistībā ar savu rīcību. Tostarp informācija par tabakas, alkohola un citu vielu lietošanu un kaitīgumu, par diētām, atbilstoša informācija par dzimumdzīvi un reproduktīvo sistēmu un informācija par agrīnas grūtniecības bīstamību un HIV/AIDS un seksuāli transmisīvo slimību profilaksi utt.

5.4.4. Bērna vecumam, emocionālajām un fiziskajām vajadzībām atbilstoša aprūpe

Šī kritērija ietvarā vērtējami aspekti bērna aprūpes nodrošināšanā, kas nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam).

Bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību. Katram bērnam ir jāsaņem atbilstošs uzturs, apģērbs un pajumte. Bērnam ar fiziskiem un garīgiem traucējumiem ir tiesības arī uz visu, kas nepieciešams viņa speciālo vajadzību apmierināšanai.[231]

§ Tiesu prakse

1. Līdz pilngadības sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā, proti, vecākiem ir tiesības un pienākums uzturēt bērnu, t.i., nodrošināt ēdināšanu, apģērbu, mājokli un veselības aprūpi, kā arī bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu. Tādējādi vecāku tiesību un pienākumu apjomā ietilpst arī tiesības noteikt bērna uzturu. Turklāt uzturam jābūt atbilstošam, proti, tādam, kas nodrošina bērna pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību.

[230] Atbilstoši ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējais komentārā Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 77. un 78.punktā noteiktajam

[231] BTAL 10.panta pirmā un otrā daļa

2. No tiesību viedokļa jautājumu par veģetāru uzturu var apsvērt tiesību uz privāto dzīvi un cilvēka apziņas brīvības kontekstā, tāpēc būtiski ir konkrētās lietas apstākļi, lai identificētu piemērojamo tiesību attiecīgās lietas kontekstā.[232]

Tā mērķis ir konstatēt, ka bērna aprūpe tiek nodrošināta atbilstoši bērna vajadzībām, ietverot gan emocionālās un fiziskās vajadzības, kā arī vērtējot ne tikai iespējamu atbilstošas aprūpes trūkumu, bet arī bērna pāraprūpi, kas nav mazāk kaitējoša bērna atbilstošai attīstībai. Tādējādi kritērijs ietver arī aprūpētāja lomu, kura vistiešākais uzdevums ir bērna aprūpes nodrošināšana.

5.4.5. Atbalsts bērna līdzsvarotai garīgajai un fiziskajai attīstībai

Minētais kritērijs vērtējams, analizējot bērnam pieejamo palīdzību gan garīgo, gan fizisko vajadzību sekmēšanai un iespējai pilnveidoties, veicinot bērna fizisko un emocionālo attīstību. Proti, nodrošinātā audzināšana un paustās pārliecības, kas ietekmē bērna līdzsvarotu un harmonisku garīgo un fizisko attīstību, kurā tiek ņemta vērā bērna individualitāte, spējas un intereses. Jāņem vērā, ka vecākiem kā bērna dabiskiem aizbildņiem vai citiem bērna aprūpētājiem savu darbību un attieksmes pret bērnu rezultātā galvenie uzdevumi ir nodrošināt ne vien fizisku bērnu attīstību, bet arīdzan veidot bērna izpratni par vērtībām un ieklausīties bērna teiktajā, ar cieņu izturoties pret to. Sniegt emocionālu atbalstu un būt pieejam brīžos, kad bērnam tas patiesi nepieciešams. Izturēties atbilstoši bērna vecumposmam.

5.4.6. Iespēja bērnam attīstīt savu individualitāti, spējas un intereses

Vecāku vai bērna aprūpētāja pienākums ir sagatavot bērnu patstāvīgai dzīvei sabiedrībā, pēc iespējas respektējot viņa individualitāti, ievērojot spējas un intereses. Vienlaikus norādāms, ka vērā ņemamas ne vien bērna spējas un intereses, bet svarīgi tās integrēt ikdienā kopā ar bērnu vecumam raksturīgām iezīmēm[233], neuzliekot pārlieku slodzi un gaidas vai tieši pretēji – neminimalizējot viņa spējas un prasmes.

5.4.7. Bērna līdzdalība ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos

Līdzdalības mērķis ir iesaistīt un dot iespēju bērnam atkarībā no situācijas līdzdarboties un ietekmēt tos procesus, kas saistīti ar viņu pašu. Lai bērna viedokļa noskaidrošana būtu bērna labākajām interesēm atbilstoša, **svarīgi, lai bērns saprastu, kāpēc viedoklis tiek jautāts, kādu iestādi pārstāv cilvēks, kurš ar bērnu sarunājas, kāda ir šī viedokļa nozīme lēmuma pieņemšanas procesā.** Bērnam saprotamā veidā **jāizskaidro, ko darīs bāriņtiesa, ko lems tiesa, kāpēc bāriņtiesai svarīgi noskaidrot bērna viedokli,** svarīgi **izskaidrot, ka ne vienmēr tiesas vai bāriņtiesas lēmums sakrīt ar bērna viedokli, izskaidrot, kāpēc tā var būt**.

---

[232] Augstākās tiesas 15.06.2020. spriedums Nr. SKA-239/2020 (A420199316)

[233] Bērnu vecumposmus ierasti iedala: zīdaiņu vecums (0-1 gads); agrās bērnības jeb mazbērna periodā (1–3 gadi); pirmsskolas periods (4–7 gadi); sākumskolas vecums (8-11 gadi) un pusaudžu vecums (12-17 gadi). Detalizētāku informāciju par vecumoposma īpatnībām un bērna dažādiem attīstības aspektiem iespējams iegūt, piemēram, www.drosaberniba.lv

Viens no būtiskākajiem aspektiem, ko svarīgi izskaidrot bērnam attiecībā uz viņa līdzdalību procesā, ir tas, ka bērnam ir tiesības atteikties sniegt viedokli vai skaidrojumu par lietu. Būtiski, ka katrā gadījumā bērns apzinātos visus savas līdzdalības aspektus konkrētajā procesā. Tāpat būtiski, ka tiek nodrošināts, ka bērnam sniegta informācija par norisēm iestādēs un tiesās un to ietekmi uz viņa turpmākajām attiecībām ar vecākiem un citiem tuviniekiem. Proti, ka bērnam sniegta informācija par nolēmuma spēkā stāšanos, lai viņš būtu informēts pilnā apmērā par tiem procesiem, kas attiecināmi uz viņu personīgi.

Šādas informācijas saņemšana veicinās bērna psihoemocionālo stabilitāti. Līdz ar to jāņem vērā, ka bērna līdzdalībai var būt dažādi līmeņi, ko, no vienas puses, var noteikt procesuālās tiesību normas, kas iekļautas, piemēram, Civilprocesa likumā vai Administratīvā procesa likumā, bet, no otras puses, nodrošināma arī bērna iesaiste citās situācijās, kur, atbilstoši apstākļiem, dodama iespēja bērnam risinājumus arī ietekmēt. Tādējādi būtiska ir līdzdalības kvalitāte, t.i., pieaugušajiem, kas nodrošina bērna līdzdalību procesos, ir jārūpējas, lai panāktu to vislabākajā veidā. Papildus jāņem vērā, ka aktīvai, bērnu iesaistošai līdzdalībai nav vecuma limita.[234]

Bērna informēšanas aspekts par viņa līdzdalību procesā un tā sekām īpaši svarīgs, ievērojot, ka, uzsākot tiesvedību, bērnam informāciju par apkārt notiekošo visbiežāk sniedz kāds no vecākiem. Savukārt posmā pēc attiecīga lēmuma pieņemšanas bērnam nereti netiek sniegta informācija par pieņemtā lēmuma sekām vai tā ietekmi uz bērna situāciju. Tādējādi, **lai novērstu, ka bērns aktīvi tiek iesaistīts tikai nolēmuma pieņemšanas procesā,** izslēdzot bērna līdzdalību un iesaisti pēc nolēmuma spēkā stāšanās, **nepieciešama aktīva rīcība, izskaidrojot bērnam tiesas pieņemtā lēmuma ietekmi uz viņa turpmāko dzīvi, vienlaikus paskaidrojot tiesas nolēmuma motivāciju**, t.i., tiesas spriešanas gaitu un izdarīto secinājumu kopsakarību ar vecāku veiktajām darbībām vai citu informāciju.

Izvērsts pētījums "Bērnu līdzdalības novērtējums. Latvijas nacionālais ziņojums", kurā ietverti arī ieteikumi šī kritērija uzlabošanā pieejams Labklājības ministrijas mājaslapā: https://www.lm.gov.lv/lv/media/4543/download

5.4.8. Bērna viedokļa uzklausīšana un ievērošana atbilstoši bērna vecumam, briedumam un spējai viedokli formulēt

Bērna viedokļa uzklausīšana ir viens no būtiskākajiem bērnu labāko interešu izvērtēšanas kritērijiem. Vienlaikus norādāms, ka bērna viedoklis ir svarīgs, tomēr tas var arī nesakrist ar viņa interesēm.

Jebkurš bērna viedoklis ir jāvērtē no katra bērna individuālām personības iezīmēm, uztveres īpatnībām un jāvērtē, vai tas nav ietekmēts no citu personu, tostarp vecāka, puses. Tas, ka bērns ir ļoti mazs vai atrodas neaizsargātības stāvoklī (piemēram, viņam ir invaliditāte u. c.), nenozīmē to, ka viņš zaudē tiesības paust savu viedokli, ne arī mazina nozīmi, kāda piešķirama bērna viedoklim. Tāpat akcentējams pusaudžu vecumposms – pusaudžu paustais viedoklis vērā ņemams personas pietiekami nobriedušā vecuma dēļ, ko akcentē arīdzan tiesu praksē.

[234] Priekšlikumi likumprojektam "Grozījumi BTAL" (reģ. nr. 1020/Lp13)

§ Tiesu prakse

Bērna intereses un bērna viedoklis nav viens un tas pats. Bērna intereses, vērtējot objektīvi, var nesakrist ar bērna paša vēlmēm jeb viņa subjektīvo viedokli.

Bērna viedoklis ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai bērna vecumu, bet arī viņa individuālās personības iezīmes, uztveres īpatnības un viedokļa paušanas apstākļus, tostarp, vai bērna viedokli nav ietekmējušas citas personas. Jo ilgāk bērnam nav iespējams nodibināt kontaktu ar vienu vecāku, jo neobjektīvāks var kļūt bērna viedoklis.[235]

***

Tiesību akti tieši nenosaka bērna vecumu, no kura būtu jānoskaidro bērna viedoklis, jo katrs gadījums ir individuāls. Galvenais kritērijs viedokļa noskaidrošanai ir bērna brieduma pakāpe. **Nebūtu vienmēr ar jēdzienu viedokļa noskaidrošana jāsaprot tieša saruna ar bērnu, nereti, ņemot vērā bērna vecumu un brieduma pakāpi, tiek izmantoti citi bērna psiholoģiskās izpētes metodes** — novērojumi, daļēji strukturēta intervija, projektīvie zīmējumi un nepabeigtie teikumi, kā arī sadarbība ar māti un tēvu. Bērns ir tādā vecumā, kad atbilstoši savai brieduma pakāpei nevar sniegt pamatotu viedokli lietā, proti, uzaicināt bērnu viedokļa uzklausīšanai uz tiesas sēdi, nav samērīgi. Tiesa konstatē, ka bērna psiholoģisko izpēti veicis sertificēts psihologs.[236]

***

Senāta ieskatā, lemjot par aprūpes tiesību atjaunošanu, noteikti ņemams vērā bērna viedoklis atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei. **Ja bērns ir nobrieduša pusaudža vecumā, viņa viedoklim jābūt noteicošajam. Ja tiesa izlemj pretēji bērna viedoklim, tiesai tas īpaši ir jāmotivē**. Iepriekš teiktais atbilst arī ANO Konvencijas par bērna tiesībām 12.pantam, kas noteic, ka dalībvalstis nodrošina bērnam, kas spējīgs formulēt savus uzskatus, tiesības brīvi paust šos uzskatus visos jautājumos, kas skar bērnu, pie tam bērna uzskatiem tiek veltīta pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei. Tāpat atbilstoši Eiropas Padomes Konvencijas par bērnu tiesību piemērošanu 3.pantam, bērnam, kuru attiecīgās valsts likumi uzskata par tādu, kuram ir pietiekama izpratne, saistībā ar tiesas procesu ir tiesības tikt uzklausītam un izteikt savu viedokli, bet atbilstoši 6.panta „c" punktam, tiesa pienācīgi ņem vērā bērna izteikto viedokli. [237]

***

Bērna, kas ir nobrieduša pusaudža vecumā, viedoklis ir būtisks; lemšana pretēji pusaudža viedoklim jāmotivē. Tomēr vienlaikus ir jāvērtē, vai, neskatoties uz to, ka lietā ir runa par saskarsmi ar pusaudzi, tomēr nepastāv objektīvi apstākļi, kas var kaitēt šā pusaudža tiesībām un interesēm. Tāpat pusaudža viedoklis, kas ir vērā ņemams šīs personas pietiekami

[235] Augstākās tiesas 2020. gada spriedums Nr. SKC-[D]/2020

[236] Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2017.gada 19.aprīļa spriedums lietā Nr.C28376216

[237] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 23.septembra spriedums lietā Nr.A42527807; SKA-457/2008;

nobriedušā vecuma dēļ, tomēr tāpat kā jebkurš bērna viedoklis ir jāvērtē no katra bērna individuālām personības iezīmēm, uztveres īpatnībām un jāvērtē, vai tas nav ietekmēts no citu personu, tostarp vecāka puses.[238]

Prakses piemērs

Vērtējot lietā esošos pierādījumus kopumā, tiesa secina, ka bērna viedoklis par tēvu kopumā veidojies bērna mātes sniegtās informācijas ietekmē un to pastiprināja arī tēva izraisītā konfliktsituācija meitenes skolā un otrā tikšanās reize pie saskarsmes personas. Tiesas ieskatā, to šobrīd nevar uzskatīt par objektīvu bērna šā brīža viedokli – nevēlēšanos tikties ar tēvu vispār. Tāpat tiesa uzskata, ka bērnam šobrīd lūgt pieņemt lēmumu – kontaktēties ar tēvu vai, nē, ir morāli nekorekti no pieaugušo, bērnam emocionāli nozīmīgu cilvēku puses, vēl jo vairāk tādēļ, ka atbildētājas pašreizējais vīrs vēlas K. adoptēt. Bērns šobrīd atrodas nemitīgā stresā un emocionālā spriedzē un nav spējīgs pats pieņemt tik nozīmīgu lēmumu. Gluži pretēji, tas viņu var traumēt vēl vairāk.[239]

Vienlaikus saistībā ar bērna viedokļa noskaidrošanu, būtiski ievērot tādu aspektu, kā **bērna informēšana un viņa tiesību izskaidrošana bērnam saprotamā veidā**. Turklāt bērns ir jāinformē par apstākļiem, kādos viņam lūgs paust viedokli. Bērna informēšana ir ļoti būtiska, jo tas palīdz mazināt bailes, satraukumu un neziņu, veicinot paša bērna iesaisti to jautājumu risināšanā, kas tieši skar viņa dzīvi. Ievērojot minēto, aicinām speciālistus savā praksē īstenot labās prakses piemērus, informējot bērnus par viņu tiesībām.

Lai faktiski īstenotu bērna tiesības tikt uzklausītam katrā jautājumā, kas viņu skar, **bērna viedokļa uzklausīšana īstenojama vairākos posmos**:[240]

- Sagatavošanās - personām, kuras ir atbildīgas par bērna uzklausīšanu, ir jānodrošina, ka bērnu informē par viņa tiesībām paust viedokli visos jautājumos, kas viņu skar. Turklāt bērns ir jāinformē par to, ka viņam ir iespēja sazināties tieši vai ar pārstāvja starpniecību. Bērnam ir jāapzinās savas izvēles iespējamās sekas.
- Uzklausīšana - apstākļiem, kādos bērns izmanto savas tiesības tikt uzklausītam, ir jābūt veicinošiem un iedrošinošiem, lai bērns būtu pārliecināts par to, ka par uzklausīšanu atbildīgais pieaugušais vēlas ieklausīties un nopietni uztvert bērna sacīto. Bērna viedokli var uzklausīt pieaugušais, kurš ir iesaistīts jautājumā, kas bērnu skar (piemēram, sociālais darbinieks), lēmuma pieņēmējs kādā iestādē (piemēram, bāriņtiesas priekšsēdētājs vai bāriņtiesas loceklis) vai speciālists (piemēram, psihologs). Saruna veicama kā atvērts dialogs, lai neradītu bērnam pratināšanas sajūtu.
- Bērna spēju novērtēšana – bērna viedoklis lēmuma pieņēmējam jāpieņem kā būtisks, vienlaikus jāvērtē arī visi faktori, kas var ietekmēt bērna viedokļa objektivitāti un neatkarību, spēju bērnam paust viedokli.

[238] Latvijas Republikas Augstākās tiesas 17.02.2020. spriedums lietā Nr. A420207818, SKA-700/2020;

[239] Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.septembra spriedums lietā Nr.C29480415

[240] ANO Bērnu tiesību komisijas Vispārējais komentārs Nr. 12 "Bērna tiesības tikt uzklausītam"

- Informācija par to, cik lielā mērā bērna viedoklis tiek ņemts vērā (atgriezeniskā saite) - Informācija var mudināt bērnu uzstāt, piekrist vai izteikt citu priekšlikumu vai tiesvedības vai administratīvas procedūras gadījumā iesniegt pārsūdzību vai sūdzību.

§ Tiesu prakse

Lietā atrodas bērnu sniegts viedoklis bāriņtiesai, kur pausta negatīva attieksme un nevēlēšanās kontaktēties ar tēvu, kā arī bāriņtiesas pārstāvis tiesas sēdē izteicis viedokli. Tomēr tiesa konstatējusi, ka konkrētajā gadījumā lietā nav ziņu, kādos apstākļos ir tapuši, bāriņtiesas tiesai iesniegtie bērnu paskaidrojumi. Savukārt bāriņtiesas viedoklis, balstīts uz bērnu mātes bāriņtiesai sniegtu informāciju.

Senāts var piekrist apelācijas instances tiesas secinājumam, ka tēva tikšanās ar bērniem viņa ieslodzījuma vietā neatbilst bērnu interesēm. Tajā pašā laikā spriedumā nav ietverts pietiekams pamatojums, kādēļ prasītājam liedzama Civillikuma 181. pantā paredzētā saskarsme, saziņai izmantojot vēstules vai telefonsakarus. Nepievēršoties izskatāmajā lietā svarīgu apstākļu noskaidrošanai un izvērtēšanai, strīda pareizs risinājums (proti, nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp bērnu interesēm un tēva tiesībām saņemt informāciju par bērnu attīstību, kā arī sazināties ar viņiem, kas ir būtiska cilvēka personiskās identitātes sastāvdaļa) nav iespējams.

Rezultatīvā daļa: Ņemot vērā minēto, tiesa nosprieda lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. [241]

5.4.9. Bērna pasargāšana no lojalitātes konflikta

Bērnam ir vajadzīga droša vide un cilvēki, kam var uzticēties. Bērnam ir nepieciešama izjūta, ka ir pieaugušais, kurš par viņu ir atbildīgs, nodrošinās vajadzību pēc drošības un radīs piederības izjūtu. Pieaugušie palīdz bērnam pārvarēt bailes tikt atraidītam vai pamestam, kas ir, kā šobrīd skaidro, mantota no senčiem ar dziļi iesakņojušajām bailēm zaudēt saikni, kas nodrošina piederību un sadarbību un līdz ar to izdzīvošanu draudīgajā pasaulē. Tāpat bērnam ir vajadzība, lai vecāki, vecvecāki un citi pieaugušie atzītu viņa realitāti, pieņemtu un atzītu bērna prasmes. No pieaugušo attieksmes bērnā veidojas izjūta – tāds, kāds es esmu, esmu labs, pareizs un mīlēts.[242]

[241] Izvilkums no Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamenta 2020.gada [..]SPRIEDUMS Lieta Nr. C[..], SKC-[F]/2020

[242] Atbilstoši sistēmiskās ģimenes psihoterapeites, pedagoģijas doktores Maija Bisenieces publicētajai informācijai

§ Tiesu prakse

Bērna personības pilnīgai un harmoniskai attīstībai ir nepieciešams izslēgt situācijas, kad vecāku strīda vai necieņas izrādīšanas gadījumā bērns tiek pakļauts spēcīgai psiholoģiskai krīzei, kas var radīt bērnam psiholoģisku traumu vai diskomfortu, un deformējoši var ietekmēt bērna personības attīstību. Minētais, kā arī nepieļaujamība bērna iejaukšanai vecāku lojalitātes konfliktā jāņem vērā gan prasītājam, gan atbildētājai komunicējot ar bērnu un realizējot savas vecāka tiesības. [..] Pusēm ir jārespektē bērna viedoklis, jārespektē bērns kā personība un nav pieļaujama manipulēšana ar savām emocijām nolūkā ietekmēt bērna viedokli. Bērna vecākiem ir jāsaprot, ka jautājumos, kas skar bērnu, prioritāri jāņem vērā bērna tiesības un vislabākās intereses.[243]

Parasti tie pieaugušie, kuri ir iesaistīti strīdā, koncentrējas tikai uz sevi, un bērni tiek atstāti emocionālā novārtā. Bērni, īpaši pusaudži, bieži jūtas vainīgi un atbildīgi par vecāku strīdiem, jo tieši viņi nereti ir vecāku strīdu objekts. **Bērni jūt sarežģīto ģimenes situāciju, kas viņos izraisa apjukumu un nedrošību. Tas noved pie ticības un uzticēšanās zuduma vecākiem. Ja pieaugušo konflikti ieilgst, bērni ir pastāvīgā lojalitātes konfliktā, "vecāku sašķeltība" kļūst par bērna "iekšējo sašķeltību."** Bērni atšķirīgi reaģē uz vecāku pārdzīvojumiem un ciešanām, ko sagādā konflikti. Tas atkarīgs no viņu personības, vecuma un ģimenes struktūras. Visbiežāk tie ir uzvedības traucējumi; var parādīties depresīvs noskaņojums. Bieži vien redzamākie ir mācīšanās traucējumi un sekmju pasliktināšanās. Ieilgusī spriedzes situācija var izraisīt psihosomatiskus simptomus. Situācijai turpinoties vēl ilgāk, bērnam var veidoties attīstības regresija, parādās izpausmes, kas raksturīgas jaunākam vecumposmam: nakts enurēze, bailes no zaudējuma, bailes no tumsas, runāšana maza bērna valodā, tiki un tamlīdzīgi. Ja konflikti saasinās, un pieaugušie nedomā par konstruktīvu risinājumu, spriedzes situācija un simptomi tikai pieaug. Vēlams būtu to saprast laicīgi un meklēt palīdzību.[244]

Būtiski ir novērst bērna interešu sadursmi attiecībā uz bērna viedokļa ietekmi iestāžu lēmumu pieņemšanā un pamatotībā. Kā norādīts **5.4.7 apakšnodalā** par bērna līdzdalību procesā, bērnam ir jādod iespēja tikt uzklausītam un iespēja paust viedokli, vienlaikus izskaidrojot viņa tiesības to nedarīt. Diemžēl reizēm amatpersonu rīcības rezultātā bērns tiek iesaistīts lojalitātes konfliktā, jo amatpersonas, cenšoties skaidrot un saprast bērna viedokli risināmā jautājumā, var radīt iespaidu, ka tieši bērna atbildības jomā ir pienākums izlemt konkrēto jautājumu, par ko pieaugušie nespēj vienoties. Līdz ar to minētā kritērija nodrošināšanā ārkārtīgi svarīga ir amatpersonas, kas uzklausa bērna viedokli, profesionalitāte, lai bērns tiktu pasargāts no šķietamas atbildības un pienākuma izlemt pieaugušo vietā. Tādējādi var rasties situācijas, kad, atbildīgajai amatpersonai nevis jānoskaidro bērna viedoklis, bet bērns viņam saprotamā veidā jāinformē par procesa norisēm, ņemot vērā **5.4.8. apakšnodaļā** ietvertos posmus.

[243] Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas 2015.gada 10.aprīļa spriedums Nr.C31447114

[244] Atbilstoši sistēmiskās ģimenes psihoterapeites, pedagoģijas doktores Maija Bisenieces publicētajai informācijai

5.4.10. Drošas vides nodrošināšana, kurā bērnam augt un attīstīties, radot aizsardzību no vardarbības, apdraudējuma, antisociālas uzvedības un atkarību ietekmes

Minētais kritērijs aplūkojams kā priekšnosacījums atbilstošai bērna attīstībai un pašrealizācijai, ievērojot, ka pret bērnu nedrīkst izturēties cietsirdīgi, nedrīkst viņu mocīt un fiziski sodīt, aizskart viņa cieņu un godu.[245]

Bērna tiesības tiek aizsargātas, lai sasniegtu sabiedrības interesēm atbilstošas vērtību orientācijas veidošanos un nostiprināšanos bērnā; bērna orientāciju uz veselīgu dzīvesveidu kā tautas izdzīvošanas objektīvu priekšnosacījumu; bērna drošību, kā arī viņa veselības un dzīvības maksimālu aizsardzību, sevišķu uzmanību tam veltot publisku pasākumu vai bērniem pieejamu publisku izklaides, sporta vai atpūtas vietu apmeklēšanas laikā.[246]

Tādējādi konkrētu gadījumu kontekstā vērtējama ne vien vecāku, bet arī vienā mājsaimniecībā dzīvojošu personu rīcība un ietekme uz bērnu un tā atrašanos drošā vidē. Šis kritērijs attiecināms ne vien uz vardarbības nepieļaušanu pret pašu bērnu, bet arīdzan vardarbība pieaugušo starpā, kas veikta bērna klātbūtnē. Tāpat vērā ņemama vecāku darbība, lai pasargātu bērnu no ārēja apdraudējuma un antisociālas uzvedības attīstības.

5.4.11. Bērna identitātes saglabāšana

Bērnam ir tiesības uz savas identitātes saglabāšanu.[247] Kā norādījusi ANO Bērnu tiesību komiteja[248] bērna identitāti nosaka tādi faktori kā dzimums, seksuālā orientācija, tautība, reliģiskā piederība un ticība, kultūras identitāte un individualitāte. Bērnu tiesības saglabāt savu identitāti garantē Bērnu tiesību konvencijas 8. pants, un tas jārespektē un jāņem vērā, izvērtējot to, kas ir bērna interesēs. Bērna interešu pienācīga ņemšana vērā nozīmē to, ka bērniem ir pieejama savas valsts un izcelsmes ģimenes kultūra (un, ja iespējams, valoda). Šajā procesā pienācīgi jāņem vērā bērna audzināšanas pēctecības vēlamā saglabāšana un viņa etniskā izcelsme, reliģiskā un kultūras piederība un dzimtā valoda.

5.4.12. Bērna atbildības izjūtas veidošana

Atbildība – attieksme, kurai raksturīgas rūpes un pienākuma apziņa.[249] Tādējādi vecāku pienākums ir nodrošināt tādu bērnu audzināšanu, kas vērsta uz bērna izpratnes veidošanos par viņa atbildību pret sevi un apkārtējiem, kā arī to kā šī rīcība ietekmē attīstību kā tādu. Šis kritērijs vērtējams kopsakarā ar kritērijiem par bērnam atbilstošas aprūpes nodrošināšanu (gan tās

[245] BTAL 9.panta otrā daļa

[246] Atbilstoši BTAL 4.pantā noteiktajam

[247] BTAL 8.panta otrā daļa

[248] Atbilstoši ANO Bērnu tiesību komitejas Vispārējā komentārā Nr. 14 (2013) par bērnu tiesībām uz to, lai primārais apsvērums būtu viņu intereses (3. panta 1. punkts) 56.-57.punktā noteiktajam

[249] Elektroniskā sinonīmu, antonīmu un citādi semantiski saistītu vārdu vārdnīca www.tezaurs.lv

nenodrošināšanas, gan pāraprūpes kontekstā); par atbalstu bērna līdzsvarotai garīgajai un fiziskajai attīstībai; par atbalstu bērnam attīstīt savu individualitāti, spējas un intereses kā arī bērna līdzdalības veicināšanu ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos.

Minētais princips izrietošs arīdzan no noteiktā, ka bērna tiesības tiek aizsargātas, lai sasniegtu sabiedrības interesēm atbilstošas vērtību orientācijas veidošanos un nostiprināšanos bērnā, kā arī bērna orientāciju uz darbu kā vienīgo morāli atbalstāmo eksistences līdzekļu iegūšanas un labklājības avotu.[250]

5.4.13. Citi bērna attīstībai un labklājībai nozīmīgi apstākļi

Kritēriju uzskaitījums nav izsmeļošs, jo tiesību normā nav iespējams iekļaut pilnīgi visas iespējamās situācijas, kuras būs jāņem vērā, lai novērtētu bērna labākās intereses. Lai nodrošinātu, ka atbildīgie speciālisti nav sasaistīti tikai ar normā nosauktajiem aspektiem, pēdējais kritērijs ir atstāts atvērts. Tas dod iespēju ņemt vērā arī tādus apstākļus, kas nav minēti, tomēr kam var būt nozīme konkrētās lietas kontekstā.

[250] Atbilstoši BTAL 4.pantā noteiktajam

6. Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par adopciju

(pirmreizēji publicēta 04.09.2019.)

Adopcijas tiesiskos pamatus Latvijā nosaka Latvijas Republikas Civillikums (turpmāk – Civillikums), 162. – 176. panti, Bāriņtiesu likums un Bērnu tiesību aizsardzības likums, bet adopcijas kārtību reglamentē 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība" (turpmāk – adopcijas kārtība).

Šajos metodiskajos ieteikumos aplūkoti jautājumi, kas saistīti ar bērna adopcijas priekšnosacījumiem, adoptētāja ģimenes izpēti, lēmumiem, kas bāriņtiesai jāpieņem, risinot adopcijas jautājumus.

6.1. Ziņu sniegšana par bērnu Labklājības ministrijas adopcijas reģistram

Adopcijas kārtības 3.punkts paredz, ka Labklājības ministrija (turpmāk – ministrija) veic adoptējamo bērnu un adoptētāju uzskaiti, izdarot attiecīgus ierakstus adopcijas reģistrā (turpmāk – reģistrs).

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 31.pants paredz, ka, lai bērna attīstībai nodrošinātu ģimenisku vidi, tiek atbalstīta adopcija. Par adoptējamu bērnu uzskatāms bērns, kura vecāki vai aizbildnis devis piekrišanu bērna adopcijai, vecākiem ar tiesas spriedumu atņemtas bērna aizgādības tiesības, bērna vecāki ir miruši, bērna vecāki vai viņu dzīvesvieta nav zināma. Bāriņtiesa, pārstāvot ārpusģimenes aprūpē nodota bērna tiesības un intereses, nodrošina, lai situācijā, kad bērns kļuvis adoptējams, dati par adoptējamu bērnu pēc iespējas ātrāk nonāktu adopcijas reģistrā.

6.1.1. Adoptējama bērna uzskaites lapa

Veids, kādā informācija par adoptējamu bērnu tiek iekļauta reģistrā, ir bāriņtiesas vai ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas (turpmāk – aprūpes iestāde) iesūtītā adoptējamā bērna uzskaites lapa (turpmāk – uzskaites lapa).

Ir būtiski, lai uzskaites lapā tiktu atspoguļota patiesa un objektīva informācija, tāpat tajā skaidri norādāmi ierobežojumi iespējamajai adopcijai, ja tādi pastāv. Pastāvot noteiktiem apstākļiem, bāriņtiesa var norādīt arī lūgumu nesniegt informāciju par bērnu adoptētājiem.

Ja pastāv kādi iemesli, kuru dēļ, neskatoties uz to, ka bērns ir adoptējams, informāciju par bērnu nedrīkst sniegt adoptētājiem, tas ir jānorāda vai nu uzskaites lapas pavadvēstulē vai arī sadaļā pie ziņām, kas var ietekmēt veiksmīgu adopcijas procesa norisi (atkarībā no sniedzamās informācijas satura). Piemēram, bērnam ir māsa, kura nav juridiski brīva un bērni nav šķirami, tādēļ adopcijas process nav uzsākams.

Bāriņtiesai ir jāpārliecinās, **vai uzskaites lapā ir aizpildīta visa nepieciešamā informācija pēc būtības**. Bāriņtiesai nepieciešams precizēt un papildināt tās sadaļas, kurās iztrūkst informācija vai arī informācija ir nepietiekama, ja tās aizpildījusi audžuģimene vai aizbildnis. Tāpat uzskaites lapā norādāms, ja ir kādi īpaši nosacījumi vai apstākļi, kas obligāti ņemami vērā konkrētā bērna adopcijai. Piemēram, ka bērnam jābūt abiem vecākiem vai vienīgajam bērnam ģimenē. Tomēr šādiem nosacījumiem ir jābūt pamatotiem (piemēram, ir speciālista – psihologa/psihoterapeita atzinums lietā).

Būtiski ņemt vērā, ka uzskaites lapa jāsūta ministrijai arī tad, **ja bērns nevēlas tikt adoptēts**, bet ir adoptējams.

Svarīgi!

Bērna viedokli par iespējamo adopciju, ņemot vērā viņa vecumu un briedumu, skaidro bāriņtiesa, nevis bērna ārpusģimenes aprūpes sniedzējs.

Bērna viedoklis par iespējamo adopciju ir atspoguļojams uzskaites lapā, tam paredzētajā sadaļā. Ja bērna veselības stāvokļa vai vecuma vai brieduma dēļ bērna viedoklis par adopciju nav noskaidrojams, tas norādāms uzskaites lapas sadaļā "bērna viedoklis".

Jāņem vēra, ka bērna viedoklis var būt mainīgs, līdz ar to ir būtiski, lai bāriņtiesa, veicot sarunu ar bērnu par adopciju pirmkārt, bērna vecumam un briedumam atbilstošā veidā izskaidrotu adopciju un ar to saistītos procesus, otrkārt, periodiski noskaidrotu, vai bērns nav mainījis savu viedokli.

Svarīgi!

Adopcijas kārtības 9.punkts nosaka, ka par izmaiņām adoptējama bērna uzskaites lapā sniegtajās ziņās bāriņtiesai nekavējoties jāinformē Labklājības ministrija.

Piemēri

2020.gada 8.maijā spēkā stājās tiesas spriedums par Alīnas aizgādības tiesību atņemšanu mātei, Alīnai paternitāte nav noteikta. Alīna jau 3 gadus dzīvo audžuģimenē. Audžuģimene nav izteikusi vēlmi Alīnu adoptēt. Alīnai ir ciešs kontakts ar viesģimeni – krustmāti Ilzi. Alīna, kurai ir 10 gadi sarunā ar bāriņtiesu norāda, ka nevēlas tikt adoptēta nevienā citā, kā tikai Ilzes ģimenē. Ilze bāriņtiesai sniegusi informāciju, ka šobrīd apsver domu par Alīnas adopciju, bet nejūtas par šo lēmumu pārliecināta, bet izskatīs arī iespēju kļūt par Alīnas aizbildni. Bāriņtiesai līdz 2020.gada 8.jūlijam jāaizpilda un jānosūta uzskaites lapa ministrijas reģistram, norādot, ka Alīna piekrīt adopcijai tikai viesģimenes ģimenē. Dati par Alīnu nav sniedzami adoptētājiem.

Bāriņtiesa 2020.gada 6.jūnijā nosūtījusi reģistram uzskaites lapu par Alīnu, kurā norādīts, ka Alīna piekrīt tikt adoptēta tikai viesģimenes – Ilzes – ģimenē. Bāriņtiesa 2020.gada decembrī veikusi dzīves apstākļu pārbaudi audžuģimenē, kuras laikā pārrunās ar Alīnu noskaidrojusi, ka Alīna ir mainījusi domas un izsaka pieļāvumu iepazīties ar kādu adoptētāju ģimeni no Latvijas. Bāriņtiesa nosūta ministrijai informāciju par Alīnas viedokļa maiņu.

Piecgadīgā Anastasija ievietota audžuģimenē kopā ar gadu veco brāli Ivanu. Abi bērni juridiski brīvi kļuvuši 2020.gada 8.maijā. Audžuģimene nav izteikusi vēlmi bērnus adoptēt. Vienlaikus bāriņtiesas rīcībā esošā informācija liecina, ka Anastasija ir ļoti pieķērusies audžumammai, sauc to par mammu. Bāriņtiesai līdz 2020.gada 8.jūlijam jāaizpilda un jānosūta abu bērnu uzskaites lapas reģistram, uzskaites lapu sadaļā "faktori, kas adoptētājam jāņem vērā, uzsākot bērna adopcijas procesu" norādot, ka brālis un māsa adoptējami kopā un ka Anastasijai pastāv liela piesaiste audžuģimenei.

6.1.2. Informācijas sniegšana reģistram par ārpusģimenes aprūpē esošo bērnu shēmās

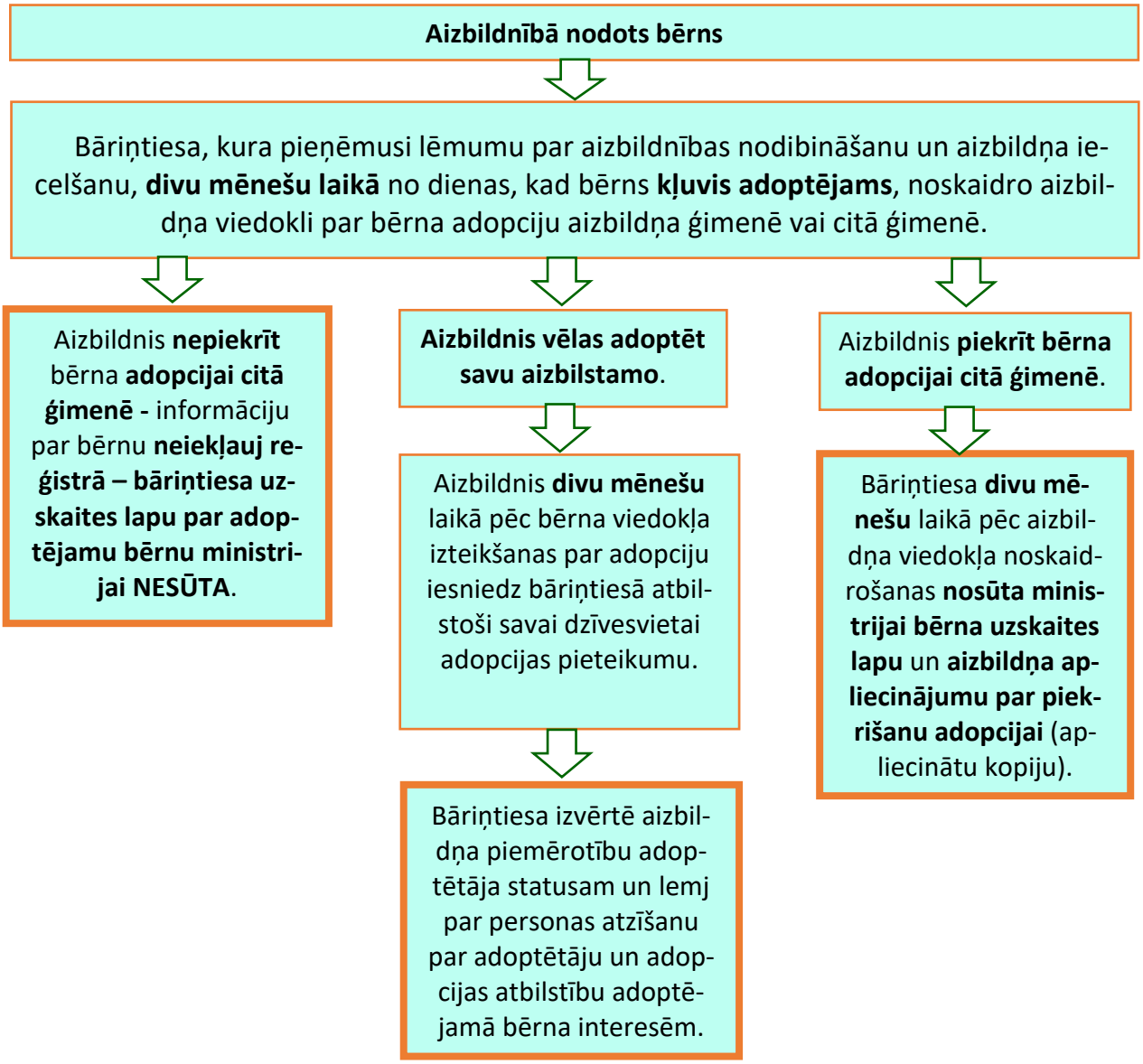

Audžuģimenē ievietots bērns

Bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ievietošanu audžuģimenē**, divu mēnešu laikā** no dienas, kad bērns kļuvis adoptējams, noskaidro, vai audžuģimene vēlas adoptēt audžuģimenē esošo bērnu.

Audžuģimene **nav izteikusi vēlmi** adoptēt audžuģimenē ievietoto bērnu.

Bāriņtiesa NOSŪTA **bērna uzskaites lapu ministrijai.**

Audžuģimene **ir izteikusi vēlmi** adoptēt savā audžuģimenē ievietoto adoptējamo bērnu.

Bāriņtiesa nosūta uzskaites lapu par adoptējamu bērnu ministrijai, norādot, ka bērnu VĒLAS ADOPTĒT AUDŽUĢIMENE.

Audžuģimene **divu mēnešu laikā** pēc viedokļa izteikšanas par bērna adopciju **iesniedz bāriņtiesā** atbilstoši savai dzīvesvietai adopcijas pieteikumu ar lūgumu izvērtēt audžuģimenes atbilstību adoptētāja statusam.

Bāriņtiesa izvērtē audžuģimenes piemērotību adoptētāja statusam un lemj par tās atzīšanu par adoptētāju un adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm.

Ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā ievietots bērns

Mēneša laikā kopš dienas, kad noskaidrots bērna viedoklis un bērns kļuvis adoptējams, **bērnu aprūpes iestādes vadītājs** aizpilda bērna uzskaites lapu par katru bērnu aprūpes iestādē esošo adoptējamo bērnu un nosūta to ministrijai, kā arī **informē par to bāriņtiesu**, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi.

Bāriņtiesas pienākums ir **pārliecināties**, ka aprūpes iestādes vadītājs ir nosūtījis adoptējamā bērna uzskaites lapu ministrijai.

6.2. Piekrišana adopcijai

Nepieciešams, lai adopcijai dod savu piekrišanu visi tās dalībnieki. Adopcijas kārtības 4.punkts nosaka, ka bāriņtiesa, kas atbilst adoptējamā bērna deklarētajai dzīvesvietai, noskaidro visu adopcijā iesaistīto personu viedokli par bērna adopciju. Savu piekrišanu adopcijai tās dalībnieki bāriņtiesai izsaka personīgi vai arī iesniedz to notariāla akta formā vai ar bāriņtiesā apliecinātu piekrišanu. Piekrišanu adopcijai tās dalībnieki var atsaukt līdz brīdim, kad bērns tiek nodots adoptētāju aprūpē[251].

Piekrišanu bērna adopcijai nepieciešams saņemt no:

- **adoptētāja;**
- **adoptējamā bērna,** ja viņš ir sasniedzis 12 gadu vecumu.

Civillikuma 169.panta pirmā daļa norāda, ka paša adoptējamā bērna piekrišana adopcijai nepieciešama tikai no 12 gadu vecuma. Taču, risinot gan adopcijas, gan citus jautājumus, kas skar bērnu intereses, bāriņtiesām savā darbā pirmām kārtām jāvadās no ANO bērna tiesību konvencijas 12. pantā noteiktā, ka bērnam ir tiesības paust uzskatus visos jautājumos, kas skar bērnu, pie tam bērna uzskatiem tiek veltīta pienācīga uzmanība atbilstoši tā vecumam un brieduma pakāpei. Līdz ar to Adopcijas kārtības 8.punkts paredz, ja adoptējamais bērns ir jaunāks par 12 gadiem, bāriņtiesa viņa atrašanās vietā veic pārrunas ar adoptējamo bērnu un noskaidro viņa viedokli, kā arī noformē sarunas protokolu. ANO konvencija nesaista tiesības paust uzskatus ar kādu noteiktu vecumu, tātad bērna viedokli jācenšas noskaidrot visos gadījumos, kad vien bērns spēj to formulēt, atbilstoši viņa vecumam un briedumam. Bērna viedokli bāriņtiesa var fiksēt sarunas protokolā tiešās runas veidā.

- **adoptējamā vecākiem**, ja viņiem nav atņemtas aizgādības tiesības;

Māte piekrišanu sava bērna adopcijai nevar dot ātrāk kā sešas nedēļas pēc dzemdībām[252]. Ja šis laiks ir mazāks par 6 nedēļām, mātei tiek dota iespēja vēlreiz rūpīgi visu pārdomāt un lēmumu par piekrišanu adopcijai pieņemt tad, kad viņa ir spējusi atgūties no dzemdībām un rūpīgi visu pārdomāt, kā arī saņēmusi informāciju par iespējām saņemt palīdzību un atbalstu bērna audzināšanā.

Tad, ja māte pēc dzemdībām vēlas jaundzimušo atstāt slimnīcā un atsakās par viņu rūpēties, slimnīcai nekavējoties par to jāziņo mātes dzīvesvietas bāriņtiesai. Bāriņtiesai, saņemot informāciju par slimnīcā pamestu bērnu, jānoskaidro bērna mātes iespējamā atrašanās vieta un jāveic pārrunas par iemesliem, kāpēc sieviete atteikusies rūpēties par bērnu, nepieciešamības gadījumā, pieņemot lēmumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem un ārpusģimenes aprūpes nodrošināšanu bērnam. Bāriņtiesai jānoskaidro iemesls bērna pamešanai, kā arī jāpiedāvā problēmas risinājumi, jāinformē par atbalsta iespējām sociālajā dienestā, kā arī nevalstiskajā sektorā. Bāriņtiesai jāsniedz informācija pašvaldības sociālajam dienestam, ar lūgumu sniegt psihosociālu palīdzību bērna mātei, lai pēc iespējas novērstu bērna šķiršanu no ģimenes. Īpaši svarīgi tas ir tajos gadījumos, kad bērna māte ir nepilngadīga un viens no atteikuma iemesliem ir bērna tēva un/vai tuvinieku nelabvēlīgā attieksme pret bērna piedzimšanu un atteikšanās atbalstīt jauno māti.

[251] Latvijas Republikas Civillikuma 169.pants.

[252] Latvijas Republikas Civillikuma 169.panta otrā daļa.

Svarīgi!

Tajos gadījumos, kad jaundzimušā bērna vecāki devuši piekrišanu adopcijai, bāriņtiesai pēc šīs informācijas saņemšanas jāpieņem lēmums par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem.

Bērnu var adoptēt **bez vecāku piekrišanas**, ja:

- vecākiem ir ar tiesas spriedumu atņemtas aizgādības tiesības;
- tiesa konstatējusi, ka vecāku dzīvesvieta nav zināma;
- tiesa konstatējusi, ka pēc faktiskajiem apstākļiem vecāku piekrišana nav iespējama kāda pastāvīga šķēršļa (piemēram, vecāki nezināmi) dēļ.

Gadījumos, kad nav zināma viena vai abu vecāku dzīvesvieta, bāriņtiesa savā lēmumā par to, ka adopcija ir bērna interesēs, norāda to, ka vecāku dzīvesvieta nav zināma, minot, kādi dokumenti to apliecina. Tiesa, lemjot par adopcijas apstiprināšanu, izvērtēs, vai ir pamats atbrīvot puses no adopcijas piekrišanas apliecinājuma.

- **aizbildņa**, ja bērnam nodibināta aizbildnība.

Ja bērns atrodas aizbildnībā, bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par aizbildnības nodibināšanu un aizbildņa iecelšanu, divu mēnešu laikā no dienas, kad bērns kļuvis adoptējams, noskaidro aizbildņa viedokli par bērna adopciju aizbildņa ģimenē vai citā ģimenē.[253] Ja aizbildnis nepiekrīt bērna adopcijai citā ģimenē, informāciju par bērnu neiekļauj reģistrā.[254]

Ja aizbildnis vēlas adoptēt savu aizbilstamo, aizbildnis divu mēnešu laikā pēc bērna viedokļa izteikšanas par adopciju iesniedz bāriņtiesā atbilstoši savai dzīvesvietai adopcijas pieteikumu. Bāriņtiesa izvērtē aizbildņa piemērotību adoptētāja statusam un lemj par personas atzīšanu par adoptētāju un adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm.[255]

Ja aizbildnis piekrīt bērna adopcijai citā ģimenē, bāriņtiesa divu mēnešu laikā pēc aizbildņa viedokļa noskaidrošanas nosūta ministrijai bērna uzskaites lapu un aizbildņa apliecinājumu par piekrišanu adopcijai (apliecinātu kopiju).[256]

Aizbildņa piekrišanu bērna adopcijai noformē atbilstoši Adopcijas kārtības 1.pielikumam (tāpat kā vecāka piekrišanu), gadījumos, kad aizbildnis piekrīt aizbildnībā esošā bērna adopcijai citā ģimenē.

Svarīgi!

Aizbildnim nav jāaizpilda piekrišana aizbildnībā esošā bērna adopcijai, ja aizbildnis pats vēlas adoptēt savu aizbilstamo.

[253] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 11.punkts.

[254] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 12.punkts.

[255] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 13.punkts.

[256] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 14.punkts.

6.3. Personas, kura vēlas adoptēt, pieteikuma pieņemšana un ģimenes izpēte

6.3.1. Adopcijas pieteikums un tam pievienojamie dokumenti

Lai uzsāktu adopcijas procesu, persona vai laulātie, kuri vēlas kļūt par adoptētājiem, bāriņtiesā, kuras **darbības teritorijā deklarēta personas dzīvesvieta**, uzrāda personu apliecinošu dokumentu un iesniedz šādus dokumentus[257]:

- **adopcijas pieteikumu**. Normatīvie akti neparedz vienotu paraugu, kādā būtu jāaizpilda adopcijas pieteikums. To persona raksta brīvā formā. Bāriņtiesai jāpārliecinās, lai adopcijas pieteikumā būtu **norādīti:**
  - adopcijas motīvi;
  - adoptētāja reliģiskā pārliecība;
  - etniskā piederība un saziņas valoda;
  - vēlamais adoptējamo skaits, dzimums un vecums;
  - citi būtiski apstākļi, kas var ietekmēt adoptējamā bērna dzīvi kopā ar attiecīgo personu. Piemēram, adoptētāju ģimenē dzīvo kāda persona ar būtiskām veselības problēmām vai kurai nepieciešama kopšana. Tāpat citi būtiski apstākļi ir arī informācija par bioloģiskajiem bērniem, kuri aug ģimenē. Ja adoptētājam ir specifiska nodarbošanās, darba apstākļi, kas var ietekmēt bērna aprūpi – piemēram, bieži vai ilgstoši komandējumi, nepieciešamība periodiski mainīt dzīvesvietu visai ģimenei u.tml.
- **laulības apliecības kopiju** (uzrādot oriģinālu), ja atrodas laulībā;
- dokumenta kopiju, kas **apliecina laulības šķiršanu** (uzrādot oriģinālu), ja laulība šķirta;
- dokumentu, kas apliecina **nodrošinājumu ar dzīvojamo platību**;
- **dzīvesgaitas aprakstu** (CV);
- **ģimenes ārsta izsniegtu izziņu** par personas pašreizējo veselības stāvokli, kā arī **psihiatra atzinumu** par personas psihiskās veselības stāvokli un **narkologa atzinumu** par personas atkarību no narkotiskām un psihotropām vai citām atkarību izraisošām vielām;
- **informāciju par ienākumiem**;
- **tiesas sprieduma izrakstu** vai apliecinātu noraksta kopiju, **ar kuru personai ir ierobežota rīcībspēja**, ja personas rīcībspēja ir ierobežota;
- **tiesas sprieduma izrakstu** vai apliecinātu noraksta kopiju **par otra laulātā atzīšanu par pazudušu** (bezvēsts promesošu), ja personas laulātais atzīts par pazudušu (bezvēsts promesošu).

Ja persona vēlas adoptēt **otra laulātā bērnu**, pieteikumam pievieno **adoptējamā bērna dzimšanas apliecības kopiju** (uzrādot oriģinālu), kā arī **bērna vecāku piekrišanu adopcijai** vai **dokumentu**, kas apliecina, ka pastāv kāds no šādiem apstākļiem:

- otram vecākam likumā noteiktajā kārtībā ir atņemtas aizgādības tiesības;
- otrs vecāks ir miris.[258]

[257] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 17.punkts.

[258] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 18.punkts.

Ja bāriņtiesas rīcībā jau ir kāds no iepriekš minētajiem dokumentiem, bāriņtiesa pieprasa atkārtotu dokumenta vai tā kopijas iesniegšanu, ja kopš to iesniegšanas ir **mainījušies tiesiskie vai faktiskie apstākļi.**

6.3.2. Personas piemērotības adoptētāja statusam izvērtēšana

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Latvijas Republikas Satversmes 110.pantā ir paredzēts valsts pienākums aizsargāt bērna tiesības. Bērna tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras. Minētais princips attiecināms arī uz gadījumiem, kad bāriņtiesai ir jāizvērtē personas vai laulāto atbilstība adoptētāju statusam.

Personas piemērotību adoptētāja statusam izvērtē un lēmumu atzīt personu par adoptētāju pieņem bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā **deklarēta adoptētāja dzīvesvieta**. Ja laulāto dzīvesvieta deklarēta dažādu pašvaldību administratīvajās teritorijās, lēmumu atzīt laulātos par adoptētājiem pieņem tās pašvaldības bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir deklarēta viena no laulāto dzīvesvietām un kurā **laulātie faktiski dzīvo**.[259]

Pēc adopcijas pieteikuma un attiecīgo dokumentu saņemšanas bāriņtiesa pārbauda iesniegtos dokumentus un atbilstoši adopcijas kārtībā noteiktajam **veic potenciālā adoptētāja ģimenes izpēti**. Vienlaikus bāriņtiesai jāņem vērā Civillikuma 163.panta piektajā daļā noteikto, ka, lai konstatētu piemērotību adopcijai, bāriņtiesa atbilstoši Ministru kabineta noteiktajai adopcijas kārtībai veic adoptētāja ģimenes izpēti **ne ilgāk kā sešus mēnešus.**

Tādējādi bāriņtiesai ir būtiski jautājumu skatīt pēc būtības, izvērtējot, kad tās rīcībā ir pietiekami objektīvas informācijas, lai lemtu jautājumu par personas atzīšanu par piemērotu adoptētāja statusam.

Ja persona vai laulātie, kas iesnieguši iesniegumu ar lūgumu atzīt viņus par adoptētājiem, izvērtējuma **procesa laikā maina dzīvesvietu**, piemērojams Administratīvā procesa likuma 52.pantā noteiktais. Proti, minētā panta pirmajā daļā noteikts, ka, ja administratīvā procesa laikā mainās iestāde, kurai lieta ir piekritīga, vai tiek konstatēts, ka iestādei, kas ar lietu nodarbojas, šī lieta nav piekritīga, lietu nodod tai iestādei, kurai lieta ir piekritīga. Savukārt otrā daļa paredz iespēju, ja administratīvā procesa laikā mainās teritoriālā piekritība, lietu ar abu iestāžu un iesniedzēja rakstveida piekrišanu var atstāt izskatīšanai iepriekšējā iestādē. Līdz ar to, ja bāriņtiesa jau ieguvusi nepieciešamo informāciju un praktiski ir sagatavojusi lietu lemšanai, tā, saņemot iesniedzēja rakstveida piekrišanu un vienojoties ar personas jaunās deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesu, var turpināt lietas izskatīšanu un pieņemt lēmumu, pēc tam lietas materiālu kopijas turpmāku darbību veikšanai pārsūtot personu deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesai.

Personas vai laulāto izvērtēšanas laikā bāriņtiesa:

1. Pārliecinās vai personas atbilst Civillikuma prasībām attiecībā uz adoptētājiem

Civillikuma 163.panta pirmā daļa paredz, ka adoptētājam **jābūt sasniegušam** vismaz 25 gadu vecumu un jābūt vismaz 18 gadus vecākam par adoptējamo. Nosacījumu par adoptētāja minimālo vecumu un pieļaujamo adoptētāja un adoptējamā vecuma starpību **var neievērot, ja**

[259] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 22.punkts.

adoptē sava laulātā bērnu. Tomēr arī šajā gadījumā adoptētājam jābūt vismaz divdesmit vienu gadu vecam. Šā panta pirmajā daļā noteiktos ierobežojumus **var neievērot, ja starp adoptētāju un adoptējamo izveidojušās patiesas vecāka un bērna attiecības**.[260]

Tā kā patlaban daudzas personas dzīvo faktiskā kopdzīvē, tad svarīgi vērst uzmanību, ka Latvijā **personas, kas savā starpā neatrodas laulībā, nevar adoptēt vienu un to pašu bērnu**[261].

Savukārt **laulātie bērnu adoptē kopīgi**. Laulātais viens pats bērnu var adoptēt tikai gadījumā, ja viņš adoptē otra laulātā bērnu vai otrs laulātais atzīts par pazudušu (bezvēsts promesošu).[262] Ja bērnu vēlas adoptēt laulātie, nav nepieciešams katram laulātajam rakstīt atsevišķu adopcijas pieteikumu , taču kopīgais adopcijas pieteikums ir jāparaksta abiem laulātajiem.

Bāriņtiesai jāņem vērā, ka **par adoptētāju nedrīkst būt persona**:

a) kura sodīta par tīšiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu, — neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas (ciktāl tas nosaka absolūtu aizliegumu attiecībā uz personām, kas iesniedz pieteikumu otra laulātā bērna adopcijai, atzīts par spēkā neesošu ar Satversmes tiesas 2019.gada 5.decembra spriedumu, kas stājas spēkā 2019.gada 6.decembrī);
b) kura sodīta par noziedzīgiem nodarījumiem pret tikumību un dzimumneaizskaramību, — neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas;
c) kura atcelta no aizbildņa pienākumu pildīšanas to nekārtīgas pildīšanas dēļ;
d) kurai atņemts audžuģimenes vai viesģimenes statuss, jo tā nav pildījusi attiecīgos pienākumus atbilstoši bērna interesēm;
e) kurai ar tiesas spriedumu atņemtas aizgādības tiesības;
f) kurai tiesa ir piemērojusi Krimināllikumā noteiktos medicīniska rakstura piespiedu līdzekļus par nepieskaitāmības stāvoklī izdarītu Krimināllikumā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.[263]

Civillikuma 163.panta ceturtās daļas 1. un 2.punktā noteiktas konkrētas sodāmības, pie kurām persona nevar tikt atzīta par piemērotu adoptētāja statusam. Vienlaikus VBTAI vērš bāriņtiesu vērību, ka, izvērtējot personu, vērā ņemama un analizējama jebkura informācija par sodāmību, gan attiecībā uz administratīvo, gan krimināl sodāmību, neatkarīgi no sodāmības dzēšanas. Adopcijas mērķis ir nodrošināt bērnam ģimenisku vidi, tostarp ģimenisku saišu ar adoptētājiem izveidošanu, kas nozīmē bērna un adoptētāju saskarsmi, attiecību mijiedarbību ļoti ilgā laikā, līdz ar to potenciālie adoptētāji nekādā gadījumā nav izvērtējami, ņemot vērā tikai tuvāko gadu informāciju. Tādēļ potenciālo adoptētāju personības iezīmes un darbības izvērtējamas arī ilgā laika periodā pagātnē[264]. Turklāt vērtējams ne tikai pats sodāmības fakts, bet arī jāvērtē personas attieksme pret saviem veiktajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kaitējuma apmērs, veikto nodarījumu periods un daudzums u.tml.

---

[260] Latvijas Republikas Civillikuma 163.pants.

[261] Latvijas Republikas Civillikuma 166.pants.

[262] Latvijas Republikas Civillikuma 164. pants.

[263] Latvijas Republikas Civillikuma 163.pants.

[264] Administratīvās apgabaltiesas spriedums 2014.gada 28.februārī, lieta Nr.A420443812.

2. Novērtē adopcijas motivāciju, ģimenes locekļu savstarpējās attiecības un spējas izaudzināt bērnu, tai skaitā noskaidro visu nedalītā saimniecībā dzīvojošo personu viedokli par bērna adopciju[265]

Ģimenes izpētes laikā noteikti ir jānotiek sarunām ar iespējamiem adoptētājiem gan bāriņtiesā, gan adoptētāju dzīvesvietā, lai varētu izvērtēt viņu atbilstību, spējas kļūt par labiem vecākiem – noskaidrotu uzskatus par bērnu audzināšanu, prasmes risināt konfliktus, ģimenes tradīcijas brīvā laika pavadīšanā utml.. Nepieciešams izpētīt arī, kādas attiecības ir adoptētājiem savā starpā, ar viņu vecākiem, ar citiem ģimenes locekļiem, draugiem. Svarīgi noskaidrot, no kādas ģimenes nāk katrs no adoptētājiem, kādas attiecības bijušas viņu ģimenēs u.c..

Adopcijas motivācija - svarīgi novērtēt, vai adoptētājs ar adopciju vēlas palīdzēt bērnam, ir gatavs uzņemties atbildību un ir gatavs pieņemt adoptējamo bērnu tādu, kāds viņš ir, vai arī adopcija ir līdzeklis, lai risinātu savas personīgās problēmas. Arī vēlme palīdzēt ir vērtējama – vai tā ir cilvēka pašpietiekamības nepieciešamība, vai vēlme pēc novērtējuma un atzinības no apkārtējiem. Svarīgi sarunā ar adoptētājiem palīdzēt viņiem pašiem izprast, vai adopcija ir viņu pašu lēmums, vai kāda notikuma, pārdzīvojuma radīta emocionāla vēlme. Piemēram, vai līdz lēmumam par adopciju persona nonākusi personīgās, ilgstošās pārdomās, vai lēmums pieņemts spontāni, ietekmējoties no kāda raksta žurnālā vai stāsta sociālajos tīklos, piedzīvota traumatiska notikuma. Tas, ka ģimenē laulātajiem nevar būt savi bērni, bieži tiek minēts kā vienīgais adopcijas motīvs, taču bāriņtiesai, izvērtējot motivāciju, arī šajā gadījumā jācenšas noskaidrot dziļākie iemesli, precizējot, kādas ir šo cilvēku gaidas attiecībā uz bērnu un viņu priekšstats par izmaiņām, ko no bioloģiskās ģimenes šķirta bērna ienākšana ģimenē nesīs sev līdz. Jāatzīmē, ka cilvēki paši ļoti bieži skaidri neapzinās šos slēptos motīvus un tos var noskaidrot tikai vairākās sarunās, ja nepieciešams, lūdzot psihologa palīdzību. Būtiski jau šajā izpētes posmā aktualizēt jautājumu par adopcijas noslēpumu, noskaidrojot adoptētāju nostāju, un iepazīstināt ar speciālistu viedokļiem par adopcijas noslēpuma ietekmi uz adoptējamo bērnu un attiecībām starp adoptētājiem un bērnu.

Tāpat būtiski, lai gadījumā, kad adoptētāji ir laulātie, lēmums par adopciju ir skaidra abu laulāto vēlme. Nopietni būtu jāizvērtē ģimenes situācija, ja sarunā ar laulātajiem kāds no tiem pauž viedokli, ka vienkārši piekrīt otra laulātā vēlmei adoptēt bērnu vai pauž viedokli, ka atbalstīs otru laulāto viņa izvēlē, vienlaikus nepaužot personisko motivāciju kļūt par adoptētāju. Laulāto kā potenciālo adoptētāju motivācija vērtējama gan no katra laulātā atsevišķas perspektīvas, gan kā pāra izvēle.

Ģimenes locekļu savstarpējās attiecības – jāpārliecinās, vai ģimenē cilvēki viens pret otru izturas ar cieņu, vai laulātie ir vienoti uzskatos par adopcijas nepieciešamību. Adopcija nav pieļaujama ģimenēs, kurās laulāto starpā bieži ir konflikti un nesaskaņas, pastāv emocionāls saspīlējums. Būtu svarīgi izprast, kā ģimene risina problemātiskas situācijas, vai spēj vienoties par sasniedzamajiem rezultātiem un veidu kā to darīt. Šeit var palīdzēt pārrunas ar personām par to, ar kādām grūtībām tās ir saskārušās, piemēram, bioloģisko bērnu audzināšanā vai attiecībās ar saviem vecākiem, kā jutušies, reaģējuši un kā tās atrisinājuši.

Ne mazāka vērība veltāma citu ģimenes locekļu, kuri dzīvo nedalītā saimniecībā ar potenciālajiem adoptētājiem, viedoklim par iespējamo bērna adopciju. Nozīmīgi izprast, kā bērna

[265] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.1.apakšpunkts.

adopciju vērtē ģimenes bioloģiskie bērni, ja to vecums un briedums ļauj noskaidrot viņu viedokli. Tāpat būtu pārrunājams ar pašu personu/laulātajiem, kā viņi vērtē adopcijas ietekmi uz attiecībām ar saviem bioloģiskajiem bērniem un bērnu starpā. Situācijās, kad kāds bioloģiskais bērns jau sākuma sarunās pauž noraidošu attieksmi pret vecāku vēlmi adoptēt bērnu, tam veltāma liela vērība, nepieciešamības gadījumā lūdzot ģimeni sadarboties ar psihologu un nesasteidzot lēmuma pieņemšanu.

Bērna vislabāko interešu nodrošināšana situācijā, kad tiek adoptēts bērns ģimenē, kurā jau aug citi bērni, nozīmē vērtēt ne tikai adoptējamā bērna potenciālo iekļaušanos ģimenē, bet arī ģimenē jau augošā bērna interešu respektēšanu. Adopcija, kas būtu pretrunā ģimenes citu bērnu vislabākajām interesēm, nav savienojama ar bērnu tiesību ievērošanas principu[266].

Spējas izaudzināt bērnu – te vērtējams gan personu bioloģiskais vecums attiecībā pret plānoto adoptējamā bērna vecumu, gan personu veselības stāvoklis, gan emocionālais briedums kopumā. Emocionāli nobriedušu personību raksturo:

- spēja uzņemties atbildību par bērnu,
- spēja saņemt un dot mīlestību,
- emocionālā stabilitāte,
- seksuālo lomu pieņemšana,
- elastība,
- pašcieņa,
- spēja meklēt palīdzību un pieņemt to,
- spēja pārvarēt vilšanos, risināt problēmas.

Protams, šos personības aspektus ir grūti objektīvi novērtēt. Tomēr, gan sarunās ar adoptētājiem, gan dzīves apstākļu pārbaudes laikā, tiekoties un runājot ar cilvēkiem, kas adoptētājus labi pazīst, vajadzētu pievērst uzmanību arī šiem aspektiem.

3. Novērtē citu adopcijas pieteikumā sniegto informāciju, t.sk.:

- **reliģisko pārliecību** - jānoskaidro, vai adoptētājiem tāda ir un vai tā var ietekmēt adoptētāju attiecības ar adoptētajiem bērniem. Vai personas pieņem, ka bērns varētu izvēlēties citu reliģisko pārliecību, vai paust noraidījumu pret reliģiju kopumā. Izvērtēt personu reliģiskās pārliecības prakses atbilstību bērna veselības, izglītības un kopējās attīstības prasībām (piemēram, reliģiskās pārliecības dēļ noliedz medicīnisku iejaukšanos, asins pārliešanu u.tml.).
- pārrunā ar personu adopcijas pieteikumā norādīto izvēli par **adoptējamā bērna vecumu un dzimumu, skaitu**. Bāriņtiesai svarīgi iepazīstināt potenciālos adoptētājus ar to, cik būtiski ir rūpīgi izsvērt pieteikumā ietverto bērnu vecuma amplitūdu, kā arī pārdomāt iespēju adoptēt vairāk kā vienu bērnu (brāļi/māsas), jo visilgāk informāciju par adoptējamu bērnu gaida adoptētāji, kuri ir norādījuši specifiskas prasības (maza amplitūda bērna vecumam, noteiktas tautības bērns, noteikts dzimums, praktiski vesels bērns u.c.), jo informācija par šādu bērnu var tikt sniegta tikai tad, ja reģistrā ir ziņas par bērnu,

[266] Augstākās tiesas 2018.gada 8.novembra spriedums lietā Nr.A420256416.

kas norādītajam atbilst un pirms adoptētāja nav citi, kas adoptētāju statusu ieguvuši ātrāk.[267]

Svarīgi!

Personai, kura vēlas iesniegt adopcijas pieteikumu, nepieciešams izskaidrot, ka bāriņtiesas lēmums par adoptētāja atzīšanu par piemērotu adopcijai ir spēkā attiecībā uz vienu adopcijas procesu un adoptētājs pieteikumu nākamā bērna adopcijai var iesniegt bāriņtiesā ne agrāk kā gadu pēc tam, kad stājies spēkā spriedums par adopcijas apstiprināšanu, izņemto Adopcijas kārtības 21.punktā noteiktos izņēmumus. Līdz ar to, potenciālajam adoptētājam ir būtiski jau sākotnēji – pieteikumā – izsvērti pārdomāt adoptējamo bērnu skaitu.

4. Noskaidro ģimenes dzīves apstākļus un izvērtē materiālo stāvokli[268]

Finansiālā stabilitāte – jānovērtē gan tas, vai ģimenes rīcībā patlaban ir pietiekoši līdzekļu, lai nodrošinātu bērnam pilnvērtīgu aprūpi un audzināšanu, gan arī tas, vai šie ienākumu avoti ir stabili un vai potenciālie adoptētāji nav pakļauti ekonomiskai spriedzei. Veicot novērtējumu, bāriņtiesa balstās uz pārbaudāmu un dokumentāli apstiprinātu informāciju, t.i., izziņām no darba vietas, Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras un Valsts ieņēmumu dienesta sniegto informāciju. Tāpat Bāriņtiesai jāiegūst informācija par personas/laulāto kredītsaistībām, to apmēru un apmaksas termiņu. Par neskaidrajiem jautājumiem noteikti veicamas pārrunas ar potenciālajiem adoptētājiem – piemēram, ja ģimenei ir kredītsaistības, kas būtiski pārsniedz ienākumus. Tāpat noteikti jābūt noskaidrotam personu viedoklim par to, kā tiek uzturēta ģimene, ja personām vispār neparādās ienākumi.

Nodarbinātība – jāpārliecinās, vai nodarbinātības raksturs (ilgstoši komandējumi, darbs maiņās) netraucēs rūpēties par bērnu. Ja persona nodarbināta vairākās darba vietās vai strādā ilgstošās maiņās, vai augstas intensitātes darbu – vērtējams, cik laika personām būs iespēja veltīt bērnam, kā personas saskata iespēju samērot darba intensitāti ar bērna aprūpi un audzināšanu. Vai personas ir analizējušas iespējamās izmaiņas, ja ģimenē ienāks bērns – iespēju atteikties no ilgstošiem komandējumiem, samazinātu darba laiku, risinājumus darbnespējas gadījumā, ja bērns slimos.

Dzīves apstākļi – apmeklējot adoptētāju faktisko dzīvesvietu, jānoskaidro, vai dzīvesvietā, kur dzīvo adoptētāji, ir pietiekoša dzīvojamā platība, lai tur ienāktu vēl kāds ģimenes loceklis, vai tas atbilst sanitārajām normām, tiek uzturēts tīrībā un kārtībā. Attiecībā uz dzīvesvietu vērtējams, vai tajā nav vērojamas nedrošas elektroinstalācijas, apkures iekārtas, vai ir nodrošināti dūmu detektori u.c.. Ar personu un laulātajiem var pārrunāt, kas būs tie aspekti, kam būs veltāma vērība, ja ģimenē ienāks bērns – piemēram, nodrošināt, ka bērns nevar piekļūt krāsnij, kamīnam, kāpņu drošība, žalūziju auklu nostiprināšana u.tml. Uzmanība pievēršama arī apkārtējās vides drošības aspektam – vai teritorijā ir nenožogoti dīķi, akas, nedrošas būves, neierobežota pieeja ceļam u.tml. Ja dzīvesvietā tiek turēti dzīvnieki, pārrunājams, kā personas plāno nodrošināt bērna drošību. Ar adoptētājiem jāpārrunā arī bērnam nepieciešamo pakalpojumu

[267] Labklājības ministrijas informācija

[268] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.2.apakšpunkts.

– veselības aprūpes, izglītības u.c. pieejamība dzīves vietā vai būs iespēja nodrošināt transportu.

5. Pieprasa informāciju par Sodu reģistrā iekļautajām ziņām par personu un citām nedalītā saimniecībā dzīvojošām personām[269]

Adopcijas kārtības 23.3.apakšpunktā noteikts, ka bāriņtiesa pieprasa informāciju par Sodu reģistrā iekļautajām ziņām par:

1) personu;
2) citām nedalītā saimniecībā dzīvojošām personām.

Tas nozīmē, ka gadījumā, ja persona vai laulātie dzīvo nedalītā mājsaimniecībā ar citām personām, **bāriņtiesai ir pienākums** pieprasīt informāciju no Sodu reģistra par visām mājsaimniecībā dzīvojošajām personām. Piemēram, adoptētāja vecāki, brāļi, māsas vai jebkura cita persona.

Bāriņtiesai saņemtie dati no Sodu reģistra jāizvērtē gan no Civillikuma 163.pantā ietvertā ierobežojuma kļūt par adoptētāju, gan no vispārējas ietekmes uz bērna aprūpi un audzināšanu perspektīvas. Piemēram, ja persona ir Administratīvi sodīta daudzas reizes par agresīvu brauksanu, ātruma pārsniegšanu vai pat par pārkāpumu ceļu satiksmē alkohola vai narkotisko vielu ietekmē, šī informācija vērtējama padziļināti, gan pārrunās ar personu, gan šos aspektus skatot kopsakarībā ar psihologa, psihiatra un narkologa atzinumiem.

Ja adoptētājs pēdējo divu gadu laikā pastāvīgi (ilgāk par vienu gadu) ir dzīvojis ārvalstīs, **bāriņtiesa pieprasa adoptētājam iesniegt informāciju par attiecīgās valsts sodu reģistrā iekļautajām ziņām par personu**.[270]

6. Izvērtē informāciju, ko sniedz ģimenes ārsts, psihiatrs, narkologs[271]

Adoptētājiem bāriņtiesai jāiesniedz ģimenes ārsta izziņa, kā arī psihiatra un narkologa atzinumi (minēto informāciju, konsultējoties pie speciālistiem iegūst pašas personas, nevis izprasa bāriņtiesa). Bāriņtiesai speciālistu sniegtā informācija ne tikai jāpieņem zināšanai, bet tai veltāms rūpīgs izvērtējums. Bērna vislabāko interešu nodrošināšanai ir būtiski izvērtēt vai personas veselības stāvoklis nevar būt par šķēršli bērna aprūpei, īpaši jāpārliecinās, vai adoptētājam nav kāda infekcijas slimība, kas varētu apdraudēt bērna veselību – piemēram, tuberkuloze atklātā formā, seksuāli transmisīvas saslimšanas, tāpat jānoskaidro, vai adoptētājam nav citu, nopietnu veselības problēmu, kas varētu ietekmēt iespējas uzņemties atbildību par bērnu un aprūpēt viņu- smagas sirds un asinsvadu slimības, onkoloģiska rakstura saslimšanas u.c., kā rezultātā var būt ierobežota spēja aprūpēt maza vecuma bērnu. Ikvienā šaubu gadījumā bāriņtiesai būtu nepieciešams papildus noskaidrot detalizētāku speciālistu viedokli par kādas slimības vai traucējumu ietekmi uz bērna aprūpi. Personas veselības stāvoklis pats par sevi nevar

[269] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.3.apakšpunkts.

[270] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.5.apakšpunkts.

[271] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.4. apakšpunkts.

būt par pamatu adopcijas atteikumam, bet tas ir jāvērtē kopsakarā ar visiem pārējiem lietas materiāliem.[272]

Psihiatrs savā atzinumā norāda vai personai ir vidēji, mēreni, smagi vai ļoti smagi izteikti psihiskie traucējumi, kā arī norāda informāciju par speciālo (psihiatrisko) kontrindikāciju esību, tas ir, terapeitiski rezistenti psihotiski traucējumi, kuru dēļ persona ir bīstama apkārtējiem vai sev (augsts agresijas vai autoagresijas risks); antisociāla, emocionāli labila, paranoīda personība, organiski personības un uzvedības traucējumi, persona ar augstu agresīvas (vardarbīga, destruktīva) uzvedības risku, patoloģisku tieksmju izbrīvēšanos; augsts pašnāvības risks; psihoaktīvu vielu atkarība ar aktīvu lietošanu. Savukārt narkologs savā atzinumā norāda, vai personai ir atkarības, kā arī vai persona ir ārstējusies no atkarību izraisošo vielu lietošanas. Psihiatra un narkologa atzinums bāriņtiesai nepieciešams, lai konstatētu vai personai ir psihiska rakstura traucējumi un atkarības no psihoaktīvām vielām, kuras var negatīvi ietekmēt personas spēju veikt bērna aprūpi. Šīs informācijas saņemšana bāriņtiesai ļauj mazināt iespēju, ka adoptētājs ar psihiska rakstura traucējumiem vai kuram ir atkarība no psihoaktīvām vielām, iegūtu adoptētāja statusu un pakļautu bērnus vardarbības riskam.[273]

7. Noskaidro, vai personai nav ierobežota rīcībspēja.[274]

Personas ierobežota rīcībspēja pati par sevi nav šķērslis adopcijai, ja šāda adopcija ir bērna interesēs. Arī personas, kurām ar tiesas spriedumu ir noteikta ierobežota rīcībspēja, ir tiesīgas pieteikties uz bērna adopciju un adoptēt bērnu, taču katrā konkrētajā gadījumā tas ir no pierādījumiem izrietošs un tiesai izvērtējams jautājums, vai šādu adopciju apstiprināt un vai šāda adopcija būs bērna interesēm atbilstoša.[275]

8. Nosūta personu pie psihologa, kurš ir ieguvis vismaz maģistra grādu psiholoģijā un kura profesionālā darbība bērnu un ģimenes izpētē ir vismaz piecus gadus ilga, lai saņemtu atzinumu par piemērotību adopcijai[276]

Bāriņtiesas pienākums ir pārliecināties, vai speciālists, kurš sniegs atzinumu par personas atbilstību adoptētāja statusam, ir ar atbilstošu izglītību un darba pieredzi. Tāpat saņemot psihologa atzinumu, bāriņtiesai jāpārliecinās, vai tā saturs ir atbilstošs Psihologu likuma 13.panta prasībām.

Īpaši vēršam uzmanību, ka cita veida psihologa atzinumi, kas personām sniegti ar citu psiholoģiskās izpētes mērķi, nav uzskatāmi par atbilstošiem un derīgiem. Piemēram, psihologa atzinums, ar kuru persona atzīta par piemērotu audžuģimenes pienākumu pildīšanai. Tāpat vērtēšanā izmantojams atzinums, kurš ir aktuāls un veikts atbilstoši tā brīža faktiskajai situācijai –

[272] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", anotācija, 4. lpp.

[273] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", anotācija, 4. lpp.

[274] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.6.apakšpunkts.

[275] Latvijas Republikas Augstākā tiesa, "Tiesu prakses apkopojums adopcijas lietās", 2014.g., 9. lpp.

[276] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.7.apakšpunkts.

respektīvi, nav izmantojams atzinums, kurš, piemēram, sastādīts gadu pirms personas izvērtējuma (piemēram, persona jau pirms gada bija uzsākusi procesu, lai kļūtu par adoptētāju, bet personisku motīvu dēļ lūdza lietu izbeigt).

Bāriņtiesai, nosūtot personu vai laulātos psihologa atzinuma saņemšanai, jāizvērtē, vai nav kādi īpaši aspekti, kurus lūgt psihologam papildus izvērtēt atzinuma sniegšanas laikā. Piemēram, attiecībā par personas attieksmi pret veiktajiem administratīvajiem pārkāpumiem vai kriminālpārkāpumiem, sarežģījumiem ģimenes attiecībās, personas attieksme pret bioloģiskajiem bērniem, ja tie nedzīvo kopā ar vecāku u.tml.

9. Nosūta personu apgūt adoptētāja mācību programmu atbilstoši Adopcijas kārtības 3. pielikumam. Persona vai laulātie var izvēlēties, kurā no ministrijā reģistrētajiem ārpusģimenes aprūpes atbalsta centriem (turpmāk – atbalsta centrs) apgūt adoptētāju apmācības. Pēc programmas sekmīgas apguves personai vai laulātajiem atbalsta centrs izsniedz attiecīgu apliecību, ko iesniegt bāriņtiesā. Bāriņtiesai jāpārliecinās, vai potenciālie adoptētāji ir apguvuši mācību programmu tai paredzētajā apjomā – gan teorētiskās apmācības (40 akadēmiskās stundas), gan izgājuši paredzētās 16 akadēmiskās stundas prakses daļā. Ja no personu iesniegtās atbalsta centra veikto apmācību apliecības nav konstatējams, vai personas apmācības apguvušas pilnā apjomā, bāriņtiesai attiecīgajā atbalsta centrā informācija jāprecizē. Bāriņtiesa var lūgt atbalsta centru sniegt raksturojumu par adoptētāju iesaisti apmācībās, praktiskajās nodarbībās. Bāriņtiesai jāveic pārrunas ar personu/laulātajiem, lai noskaidrotu viņu viedokli par iegūtajām zināšanām un informāciju adoptētāju apmācībās, izdarītajiem secinājumiem, iespējamajām šaubām u.tml..

Atkārtota adoptētāja mācību programmas apguve nav nepieciešama, ja persona vēlas adoptēt nākamo bērnu.[277] Audžuģimenei, kura vēlas adoptēt savā audžuģimenē ievietoto bērnu, nav jāapgūst adoptētāja mācību programma.[278]

Svarīgi!

Ja personas nav apguvušas adoptētāju apmācības un ieguvušas apliecību par apmācību apguvi, bāriņtiesa nevar lemt par personu piemērotību adoptētāju statusam!

Papildus, attiecībā uz dažādiem aspektiem, kas ņemami vērā izvērtējot personas un laulāto atbilstību adoptētāja statusam aicinām iepazīties ar Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 28.februāra spriedumu lietā Nr. A420443812.

[277] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.8.apakšpunkts.

[278] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 23.9.apakšpunkts.

Svarīgi!

Bāriņtiesai personu datu apstrāde ir jāveic saskaņā ar Fizisko personu datu apstrādes likuma 25.pantu, kurš paredz, ka personu datu apstrāde ir atļauta, ja tās veikšanai pastāv tiesisks pamats un personas datu apstrādi drīkst veikt tikai atbilstoši paredzētajam mērķim un tam nepieciešamajā apjomā. Sensitīvo datu apstrāde bāriņtiesā notiek, ievērojot 2016.gada 27.aprīļa Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi apstrādes principus un citos normatīvajos aktos, tai skaitā personas datu aizsardzību reglamentējošā jomā, noteiktās prasības, nodrošinot likumīgu, godprātīgu un datu subjektam pārredzamu, tikai nolūka sasniegšanai nepieciešamajā minimālajā apjomā, precīzu un, ja nepieciešams, atjauninātu personas datu apstrādi, dzēšot, labojot vai iznīcinot neprecīzos datus, kā arī ievērojot datu glabāšanas ierobežojumu, dzēšot (iznīcinot) datus vai nodrošinot datu publisku nepieejamību, ja tie vairs nav vajadzīgi nolūka sasniegšanai.

6.3.3. Lēmuma pieņemšana un tā darbības termiņš

Iegūstot visu normatīvajos aktos noteikto informāciju, bāriņtiesa apkopo ģimenes izpētes rezultātus un nozīmē bāriņtiesas sēdi, kuras laikā, pamatojoties uz Bāriņtiesu likuma 34.panta pirmo daļu, pieņem lēmumu par to, vai personu/laulātos atzīt vai neatzīt par adoptētāju/adoptētājiem. Minētā panta otrā daļa paredz, ka **adoptētāja personiska piedalīšanās bāriņtiesas sēdē ir obligāta**. Citi adopcijas dalībnieki piekrišanu bērna adopcijai izsaka personiski savas dzīvesvietas bāriņtiesā vai iesniedz publiski pie notāra vai bāriņtiesā apliecinātu piekrišanu.

Lēmuma konstatējošajā daļā jāatspoguļo tas, vai persona atbilst likumā noteiktajām prasībām, vai tai ir atbilstoša motivācija, spējas un īpašības, jāanalizē lietā saņemtā informācija par personas sodāmību, dzīves apstākļiem u.tml.. Ja bāriņtiesa nolemj atzīt personu par piemērotu adoptētāja statusam, tā lēmumā norāda adoptējamo skaitu, vecumu un dzimumu.[279]

Būtiska vērība jāpievērš **lēmumā norādītajam bērna vecumam**. Ja lēmumā tiks lietots jēdziens "līdz" – piemēram no viena līdz piecu gadu vecumam – tas nozīmēs, ka adoptētājiem informācija tiks sniegta tikai par tiem bērniem, kas būs vecumā līdz norādītai robežai – respektīvi līdz 5 gadu sasniegšanai. Adoptētājiem netiks sniegta informācija par bērnu, kuram būs, piemēram, pieci gadi un 1 mēnesis.

Piemērs

Personas izteikušas vēlmi adoptēt vienu bērnu, meiteni. Viņi vēlētos adoptēt mazu bērnu, ne vecāku par 3 gadiem. Pārrunās noskaidrots, ka bērnam varētu būt arī nedaudz virs trīs gadiem. Līdz ar to lēmumā bāriņtiesa nolēmusi atzīt personas par piemērotiem adoptētājiem vienam bērnam, meitenei, vecumā no 0-4 gadi.

Tāpat bāriņtiesām jācenšas nolemjošajā daļā pēc iespējas vienkāršāk un precīzāk nodefinēt adoptētāju izteikto vēlmi attiecībā uz sev vēlamo bērnu dzimumu un vecumu. Piemēram, ja adoptētāji ir izteikuši gatavību adoptēt vairākus vienas ģimenes bērnus, tad arī tas norādāms

[279] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 24.punkts.

lēmumā – piemēram, atzīt par adoptētājiem vienam vai diviem (vienas ģimenes) bērniem vecumā no 1-6 gadiem.

Ja bāriņtiesa lemj, ka personu nevar atzīt par adoptētāju, lēmuma konstatējošajā daļā jāatspoguļo iemesli, kāpēc ir pamats uzskatīt, ka personai nav vajadzīgo spēju, lai adoptētu un audzinātu bērnu. Reizēm izveidojas situācijas, kurās persona/laulātie izteikuši vēlmi adoptēt noteiktu skaitu bērnu, bet ģimenes izpētes gaitā bāriņtiesa secina, ka persona/adoptētāji atzīstami par adoptētājiem citam bērnu skaitam. Piemēram, personu pieteikumā izteikta vēlme adoptēt divus bērnus, savukārt bāriņtiesas iegūtā informācija pamato to, ka personas atzīstamas par adoptētājiem attiecībā uz viena bērna adopciju. Šādos gadījumos lēmumā atspoguļojuma bāriņtiesas motivācija neatzīt par adoptētājiem pieteikumā norādītajam bērnu skaitam, bet atzīt par piemērotiem citam bērnu skaitam.

Svarīgi!

Par pieņemto lēmumu bāriņtiesa triju darbdienu laikā informē ministriju un 10 darbdienu laikā nosūta tai lēmuma norakstu.

Bāriņtiesa ministrijai informāciju sniedz triju darbdienu laikā rakstveidā, vēstulē norādot lēmuma datumu, numuru, adoptētājus, kā arī adoptējamo bērnu skaitu, vecumu un dzimumu. Savukārt lēmuma noraksts nosūtāms 10 darbdienu laikā no lēmuma pieņemšanas.

Bāriņtiesas lēmums par personas atzīšanu par adoptētāju **ir spēkā trīs gadus** no tā pieņemšanas dienas.[280] Bāriņtiesa lēmuma spēkā esības laikā **reizi gadā** pārbauda Adopcijas kārtības 23.2. un 23.3. apakšpunktā norādīto un citu būtisku informāciju par adoptētāju (piemēram, ģimenē sācis dzīvot adoptētāju vecāks, līdz ar to skaidrojams arī viņa viedoklis, iegūstama informācija par sodāmību Iespējams, adoptētājam būtiski saasinājušās veselības problēmas, tad pieprasāma papildus informācija ģimenes ārstam). Izvērtējums var tikt atspoguļots kā iegūtās informācijas (dzīves apstākļu pārbaude, pārrunas ar adoptētājiem, informācija no Sodu reģistra u.c.) rakstisks kopsavilkums, kas tiek pievienots adoptētāju lietai.

Svarīgi!

Pirms bāriņtiesa veic veikt darbības, kas turpina adopcijas procesu, piemēram, iepazīstināt adoptētājus ar bērnu, lemt par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē, tā pārliecinās, vai ir spēkā esošs lēmums par personu atzīšanu par adoptētājiem. Ne tikai adoptētāju, bet arī bāriņtiesas pienākums ir katrā adopcijas lietā ir pārliecināties, vai nav pagājis Adopcijas kārtībā noteiktais lēmuma spēkā esamības periods, kā arī savlaicīgi uzsākt darbības jauna lēmuma pieņemšanai, lai personas nezaudētu adoptētāju statusu, ja tie izteikuši vēlmi atjaunot adoptētāja statusu.

[280] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 25.punkts.

Šobrīd Adopcijas kārtībā noteiktais 3 gadu termiņš lēmuma spēkā esamībai būtiski atvieglo situāciju attiecībā uz lēmuma, ar kuru persona vai laulātie atzīti par adoptētājiem, spēkā esamību, ja personai vai laulātajiem ilgstoši jāgaida uz potenciālo iespēju iepazīties ar adoptējamo bērnu viņu izvēlētā bērna vecumā. Līdz ar to būtiski sekot, **lai jau savlaicīgi pirms lēmuma termiņa beigām tiktu uzsākta informācijas iegūšana jauna lēmuma pieņemšanai**, ja adoptētāji izsaka vēlmi atkal iegūt adoptētāja statusu. Vēršam uzmanību, ka, pieņemot jaunu lēmumu, bāriņtiesa atkārtoti veic ģimenes izpēti, nosūta personu vai laulātos pie psihologa atzinuma saņemšanai u.t.t.. Bāriņtiesai nepieciešams vērtēt, vai adoptētājiem būtu atkārtoti jāapgūst adoptētāju apmācības vai kāds noteikts modulis no apmācībām.

Bāriņtiesas lēmums par adoptētāja atzīšanu ir spēkā **attiecībā uz vienu adopcijas procesu**. Ja bāriņtiesa konstatē būtiskas izmaiņas, kas var būt par šķērsli bērna adopcijai (piemēram, adoptētāja laulātā nāve, laulāto šķiršanās, pirmsadopcijā nodota bērna izņemšana no adoptētāju ģimenes ar bāriņtiesas vienpersonisko lēmumu), tā atkārtoti izvērtē adoptētāju, pieprasot ziņas no citām valsts vai pašvaldību iestādēm vai lūdzot attiecīga speciālista atzinumu. **Bāriņtiesa triju darbdienu laikā informē ministriju par uzsākto atkārtoto adoptētāja izvērtēšanu**. Ministrija adoptētājam informāciju par adoptējamiem var sniegt, tiklīdz saņem informāciju no bāriņtiesas par atkārtotas izvērtēšanas rezultātiem.[281]

Ja bāriņtiesa pieņem lēmumu par bērna adopciju, bāriņtiesas lēmums, ar kuru persona atzīta par adoptētāju, uzskatāms par izpildītu, izņemot gadījumus, ja adoptētājs izsaka vēlmi adoptēt pirmsadopcijas aprūpē esošā vai adoptētā bērna brāli (pusbrāli) vai māsu (pusmāsu) un bāriņtiesa ir atzinusi, ka nākamā bērna adopcija šajā ģimenē atbilst pirmsadopcijas aprūpē esošā vai adoptētā bērna interesēm.[282]

6.4. Ja adoptē aizbildnis vai audžuģimene savā aprūpē esošu bērnu

Civillikuma 167.pants paredz, ka aizbildnim ir tiesības adoptēt savu aizbilstamo.

Laulātajiem (personai), kas veikuši audžuģimenes vai specializētās audžuģimenes pienākumus, ir prioritāras tiesības kļūt par bērna adoptētājiem, ja bāriņtiesa atbilstoši Civillikuma 235. pantam par piemērotu aizbildņa pienākumu veikšanai nav atzinusi kādu no bērna tuvākajiem radiniekiem. Prioritārās tiesības kļūt par bērna adoptētāju, iesniedzot adopcijas pieteikumu bāriņtiesā, izmantojamas, pirms bāriņtiesa, kas pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi, iesniegusi informāciju par adoptējamo bērnu Labklājības ministrijā[283]. Bāriņtiesām nepieciešams īpaši vērst audžuģimeņu vērību uz iepriekšminēto nosacījumu un rūpīgi pārdomāt savu lēmumu par iespējamo audžuģimenē ievietotā bērna adopciju. Diemžēl praksē vairākkārt izveidojušās situācijas, kad audžuģimene par iespējamo bērna adopciju sāk domāt tikai tad, kad pie bērna iepazīties jau ierodas potenciālais adoptētājs.

Aizbildnis, izsakot vēlmi adoptēt savu aizbilstamo, **divu mēnešu laikā** pēc bērna viedokļa izteikšanas par adopciju, iesniedz bāriņtiesā atbilstoši savai dzīvesvietai **adopcijas pieteikumu**. Bāriņ-

[281] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 26.punkts.

[282] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 27.punkts.

[283] 2018.gada 26.jūnija Ministru kabineta noteikumi Nr.354 "Audžuģimenes noteikumi", 56.punkts.

tiesa **izvērtē aizbildņa piemērotību adoptētāja statusam** un **lemj par personas atzīšanu par adoptētāju** un **adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm**[284]. Lēmuma noraksts ministrijai netiek sūtīts.

Tāpat arī situācijās, kad audžuģimene ir izteikusi vēlmi adoptēt savā audžuģimenē ievietoto adoptējamo bērnu, tā **divu mēnešu laikā pēc viedokļa izteikšanas par bērna adopciju** iesniedz bāriņtiesā atbilstoši savai dzīvesvietai adopcijas pieteikumu ar lūgumu izvērtēt audžuģimenes atbilstību adoptētāja statusam. **Bāriņtiesa izvērtē audžuģimenes piemērotību adoptētāja statusam** un lemj par tās atzīšanu par adoptētāju un adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm[285]. Lēmuma noraksts ministrijai netiek sūtīts.

Aizbildņa un audžuģimenes atbilstība adoptētāja statusam vērtējama vispārējā kārtībā (sk. šo **metodisko ieteikumu 6.3.2. apakšnodaļu**).

Bāriņtiesa situācijās, kad bērns jau aug attiecīgā aizbildņa vai audžuģimenes ģimenē, **nelemj par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē**, vienlaikus bāriņtiesa, pirms lēmuma par adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm, pēc būtības izvērtē, vai starp bērnu un adoptētāju izveidojušās patiesas bērna un vecāku attiecības.

Adoptējot aizbilstamo, aizbildnis galanorēķinu nodod vienlaikus ar adopcijas pieteikumu bāriņtiesai. Pēc galanorēķina pieņemšanas bāriņtiesa līdz dienai, kad stājas spēkā tiesas spriedums par adopcijas apstiprināšanu, pārstāv adoptējamā tiesības un likumiskās intereses adopcijas jautājumos[286]. Aizbildni no pienākumu pildīšanas atlaiž pēc tam, kad stājies spēkā tiesas spriedums par adopcijas apstiprināšanu, kas nozīmē, ka aizbildnis savus pienākumus attiecībā pret aizbilstamo turpina pildīt līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā. Tāpat audžuģimene turpina aprūpēt tajā ievietoto bērnu, līdz spēkā stājas tiesas spriedums par adopcijas apstiprināšanu.

Situācijās, kad persona, kura ar bāriņtiesas lēmumu atzīta par piemērotu adoptētāja statusam (ir iekļauta ministrijas adoptētāju reģistrā), vienlaikus ir audžuģimene vai aizbildnis un nolemj adoptēt savā audžuģimenē vai aizbildnībā esošo bērnu, **bāriņtiesai nepieciešams sniegt ziņas ministrijai par uzsākto adopcijas procesu**.

Gadījumā, ja ir spēkā esošs lēmums par personas vai laulāto piemērotību adoptētāja statusam, bāriņtiesa atkārtoti nelemj par adoptētāja statusu, ja adoptējamo bērnu skaits, vecums un dzimums neatšķiras no lēmumā, ar kuru persona vai laulātie atzīti par adoptētājiem, norādītā. Ja bērna vecums, dzimums vai bērnu skaits atšķiras, bāriņtiesai jāveic personas vai laulāto atbilstības adoptētāju statusam jauns izvērtējums, ņemot vērā izmaiņas uz vēlamo bērnu skaitu, dzimumu un vecumu.

Svarīgi!

Gadījumos, kad bāriņtiesa lemj par audžuģimenes vai aizbildņa atzīšanu par piemērotiem adoptētāja statusam, lēmuma nolemjošajā daļā atbilstoši Adopcijas kārtības prasībām norādāms adoptējamo bērnu vecums, dzimums un skaits, nevis konkrēta bērna vārds un uzvārds.

[284] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 13.punkts.

[285] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 16.punkts.

[286] Latvijas Republikas Civillikuma 167.pants.

6.5. Ja adoptētāji ir bērna viesģimene

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 45^3.punkta ceturtajā daļā noteikts, ka lai laulātie vai persona, kas veikusi viesģimenes pienākumus, varētu šo bērnu adoptēt vai ņemt aizbildnībā, ir nepieciešams par bērna ārpusģimenes aprūpi lēmušās bāriņtiesas atzinums, ka tas atbilst bērna labākajām interesēm. Galvenais uzsvars šajā bāriņtiesas lēmumā ir uz motivācijas daļu, kurā jāatspoguļo bērna emocionālā saite un saskarsme ar viesģimeni, kas rada pamatu uzskatīt, ka adopcija konkrētajā viesģimenē būs bērna interesēs un ar ko viesģimene kā adoptētāji iegūst priekšroku attiecībā uz konkrētā bērna adopciju.

Svarīgi!

Bāriņtiesas lēmums, kas pieņemts pamatojoties uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 45^3.punkta ceturtajā daļā noteikto, nav tas pats, kas lēmums, ko pieņem pirmsadopcijas aprūpes noslēgumā.

Lai viesģimene varētu adoptēt iepazīto bērnu, bērnam, pirmkārt, jābūt adoptējamam un iekļautam adopcijas reģistrā (bāriņtiesa ir nosūtījusi ministrijai uzskaites lapu). Viesģimenei jāiegūst adoptētāju statuss vispārējā kārtībā. Bāriņtiesa ministrijai nosūta lēmuma, ar kuru persona vai laulātie atzīti par adoptētājiem norakstu, kā arī bāriņtiesas atzinuma, ka bērna labākajām interesēm atbilst adopcija ģimenē, kura veikusi viesģimenes pienākumus, kopija. Pamatojoties uz minēto informāciju, ministrija adoptētājam/adoptētājiem izsniegs norīkojumu attiecībā uz konkrēto bērnu. Turpmākās darbības adopcijas procesā veicamas vispārējā kārtībā, kādā persona vai laulātie adoptē ārpusģimenes aprūpē esošu bērnu.

Viesģimene izsaka vēlmi adoptēt ārpusģimenes aprūpē esošo bērnu, ar kuru izveidojies emocionāls kontakts

Viesģimene – persona vai laulātie iesniedz iesniegumu deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesā ar lūgumu tikt atzītiem par adoptētājiem

Bāriņtiesa, kura lēmusi par konkrētā bērna ārpusģimenes aprūpi, veic darbības lai sniegtu atzinumu par adopcijas konkrētajā viesģimenē atbilstību bērna labākajām interesēm (BTAL 45^3.pants) atbilstošāko atbalstu.

Ministrijā tiek iesniegts:
1) lēmuma, ar kuru persona vai laulātie atzīti par adoptētājiem noraksts;
2) bāriņtiesas atzinuma, ka bērna labākajām interesēm atbilst adopcija ģimenē, kura veikusi viesģimenes pienākumus, kopija.

Ministrija adoptētājiem izsniedz norīkojumu iepazīties ar bērnu.

Adopcijas process tiek turpināts vispārējā kārtībā.

6.6. Otra laulātā bērna adopcija

Persona, kura vēlas adoptēt otra laulātā bērnu, iesniedz bāriņtiesā pieteikumu bērna adopcijai, pieteikumam pievienojot adoptējamā bērna dzimšanas apliecības kopiju (uzrādot oriģinālu), kā arī bērna vecāku piekrišanu adopcijai **vai** dokumentu, kas apliecina, ka pastāv kāds no šādiem apstākļiem:

- otram vecākam likumā noteiktajā kārtībā ir atņemtas aizgādības tiesības;
- otrs vecāks ir miris[287].

Pēc adopcijas pieteikuma un attiecīgo dokumentu saņemšanas bāriņtiesa pārbauda iesniegtos dokumentus un **veic ģimenes izpēti, kā rezultātā lemj par personas atzīšanu par piemērotu adoptētāja statusam**. Izvērstāk par ģimenes izpēti skatīt šīs metodikas 3.2. apakšnodaļā. Īpaši uzsverams, ka saskaņā ar Satversmes tiesas 2019.gada 5.decembra spriedumu, Civillikuma 163. panta ceturtās daļas 1. punkts, ciktāl tas nosaka absolūtu aizliegumu attiecībā uz personām, kas iesniedz pieteikumu otra laulātā bērna adopcijai, atzīts par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 110. pantam. Vienlaikus minētais nozīmē, ka bāriņtiesa, veicot izvērtējumu personas atbilstībai otra laulātā bērna adopcijai, vai, vērtējot konkrētās adopcijas atbilstību bērna interesēm, ņem vērā personas sodāmību un analizē to kopsakarā ar citu personu raksturojošo informāciju.

Gadījumos, kad adopcija notiek adoptējot otra laulātā bērnu, bērns ar bāriņtiesas lēmumu pirmsadopcijas aprūpē nodots netiek. Paralēli personas izvērtēšanai, bāriņtiesa veic ģimenes izpēti un vērtē, vai bērna interesēs ir adopcija.

Pēc ģimenes izpētes (sk. **metodisko ieteikumu 6.7.5. apakšnodaļu**) bāriņtiesa lemj, vai adopcija ir bērna interesēs.

Arī attiecībā uz adopciju, kad tiek adoptēts otra laulātā bērns, bāriņtiesa atbilstoši Adopcijas kārtības 53.punktam pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā, vēl **divus gadus regulāri vērtē bērna aprūpi ģimenē viņa dzīvesvietā**, veicot adoptētāju ģimenes dzīves apstākļu pārbaudes, pārrunas ar adoptētājiem, bērnu un citām vienā mājsaimniecībā dzīvojošajām personām. Plašāka informācija par pēcadopcijas uzraudzību skatāma šo **metodisko ieteikumu 6.7.7. apakšnodaļā**.

[287] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 5.punkts.

6.7. Ārpusģimenes aprūpē esoša bērna adopcija citā ģimenē

6.7.1. Adoptētāja iekļaušana ministrijas adopcijas reģistrā

Ministrija, **saņemot no bāriņtiesas informāciju** par to, ka persona atzīta par adoptētāju, 2 darbdienu laikā iekļauj to reģistrā. Informācija par adoptētāju tiek iekļauta reģistrā atbilstoši **saņemšanas datumam un laikam** ministrijā.[288]

Svarīgi!

Ministrija adoptētāju adopcijas reģistrā iekļauj tikai pēc bāriņtiesas rakstveida informācijas par pieņemto lēmumu, saņemšanas. Tādēļ bāriņtiesas darbība, savlaicīgi nodrošinot informācijas sniegšanu ministrijai, ir īpaši būtiska.

Bāriņtiesai nepieciešams adoptētājiem izskaidrot, ka informāciju ministrijai sniegs bāriņtiesa un personām pašām nav jāsūta vai jānodod lēmuma par atzīšanu par adoptētājiem noraksts ministrijai. Bāriņtiesai, sūtot lēmuma norakstu, pavadvēstulē norādāma adoptētāju kontaktinformācija Personai/laulātajiem izskaidrojams, ka ministrijai tiks nodota adoptētāju kontaktinformācija (telefona numurs, elektroniskā pasta adrese) un ministrija sazināsies ar adoptētājiem, lai informētu par kārtas numuru adoptētāju pieteikumu sarakstā un citiem jautājumiem.

6.7.2. Norīkojuma izsniegšana

Ministrija adoptētājam informāciju par adoptējamiem bērniem sniedz, tiklīdz kļūst zināms, ka adoptējamam bērnam tiek meklēti adoptētāji Latvijā.

Adoptētājs **piecu darbdienu laikā** pēc informācijas saņemšanas par adoptējamo bērnu informē ministriju par vēlmi personīgi iepazīties ar bērnu. Ja adoptētājs piecu darbdienu laikā neinformē ministriju par vēlmi personīgi iepazīties ar adoptējamo bērnu, šo informāciju ministrija sniedz citam adoptētājam.

Tiesības adoptētājam personīgi iepazīties ar ārpusģimenes aprūpē esošu bērnu un viņa dokumentiem dod **Ministrijas norīkojums**. Ja adoptētājs vēlas personīgi iepazīties ar adoptējamo bērnu, ministrija **divu darbdienu** laikā pēc Adopcijas kārtības 31.punktā minētā termiņa notecējuma sagatavo norīkojumu par adoptētāja personīgu iepazīšanos ar adoptējamo bērnu. Minēto norīkojumu izsniedz adoptētājam, aizbildnim, bērnu aprūpes iestādei, bāriņtiesai, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi, un bāriņtiesai, kura pieņēmusi lēmumu par personas atzīšanu par adoptētāju[289].

[288] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 29.punkts.

[289] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 32.punkts.

6.7.3. Iepazīšanās ar bērnu un viņa lietu

Ja bērns atrodas ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā (turpmāk – aprūpes iestāde), tās vadītājs pēc ministrijas norīkojuma un personu apliecinoša dokumenta uzrādīšanas iepazīstina adoptētāju ar adoptējamo bērnu un viņa lietu[290].

Ja adoptējamais bērns atrodas audžuģimenē vai aizbildnībā, bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ievietošanu audžuģimenē vai aizbildņa iecelšanu bērnam, adoptētāju iepazīstina ar adoptējamā bērna lietu, bet audžuģimene vai aizbildnis iepazīstina ar adoptējamo bērnu[291]. Saskaņā ar Adopcijas kārtības 34.punktu, ja adoptējamais bērns atrodas audžuģimenē vai aizbildnībā, bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi, var piedalīties adoptējamā bērna un adoptētāja tikšanās reizē.

VBTAI ieskatā, bāriņtiesai noteikti būtu jāpiedalās kādā no bērna un iespējamo adoptētāju tikšanās reizēm, it īpaši, ja bērns ievietots audžuģimenē, ņemot vērā to, ka saskaņā ar Adopcijas kārtības 39.punktu bāriņtiesa, kura lems par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē, noskaidro bērna likumiskā pārstāvja – t.i. bāriņtiesas, kura lēmusi par bērna ievietošanu audžuģimenē – viedokli.

Svarīgi!

Adoptētājs līdz adoptējamā bērna nodošanai aprūpē un uzraudzībā ar adoptējamo bērnu tiekas **vismaz trīs reizes**. Tikšanās reižu skaits var būt mazāks, ja bērnu adoptē persona, ar kuru adoptējamais bērns ir iepriekš kontaktējies. Bāriņtiesu par to informē adoptējamā bērna likumiskais pārstāvis vai pats adoptējamais bērns. Atsevišķos gadījumos, ievērojot bērna intereses, nepieciešams ilgstošāks kontaktēšanās periods bērnam ar adoptētāju, ņemot vērā tikšanās laikā novēroto saskarsmi, bērna un adoptētāju emocijas, citus aspektus.

VBTAI vēlas uzsvērt, ka iepazīšanās procesā prioritāras ir adoptējamā bērna, nevis adoptētāju intereses**. Līdz ar to tikšanās biežums un intensitāte piemērojama katram individuālam bērnam**. Nav akceptējams, ka šīs trīs tikšanās formāli notiek trīs dienas pēc kārtas, jo adoptētājiem, piemēram, dzīves vieta atrodas tālu no adoptējamā bērna dzīves vietas un adoptētāji trīs dienas dzīvo viesnīcā. Adoptētājiem ir jāizprot nepieciešamība pakāpeniski izveidot kontaktu ar bērnu, tajā skaitā, ļaujot bērnam starp tikšanās reizēm pārdomāt arī savu viedokli attiecībā uz pirmsadopcijas aprūpi šajā ģimenē.

Iepazīšanās klātienē ar bērnu ir **obligāta abiem laulātajiem**, ja adoptētāji ir laulātie. Tāpat gadījumos, ja adoptētājam/adoptētājiem ir bioloģiskie bērni, būtiski iepazīšanos ar adoptējamo bērnu nodrošināt visiem ģimenes locekļiem, jo tas, kādas attiecības veidosies adoptējamajam bērnam ar pārējiem ģimenes bērniem ir ārkārtīgi būtiska loma.

[290] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 33.punkts.

[291] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 33.punkts.

Ministrija informāciju par adoptējamo bērnu sniedz citam adoptētājam, ja adoptētājs **15 darbdienu laikā** pēc Adopcijas kārtības 32.punktā minētā norīkojuma saņemšanas neinformē ministriju par vēlmi turpināt adopcijas procesu vai nav iesniedzis bāriņtiesā iesniegumu[292].

6.7.4. Adoptējamā bērna nodošana pirmsadopcijas aprūpē

Ja adoptētājs vēlas bērnu ņemt savā aprūpē un uzraudzībā (turpmāk – pirmsadopcijas aprūpe), viņš 15 darbdienu laikā pēc tam, kad reģistrēts norīkojums par personīgu iepazīšanos ar adoptējamo, par to **informē ministriju**[293]. Adoptētājs **10 darbdienu laikā** pēc tam, kad viņš piekritis pirmsadopcijas aprūpei, **iesniedz deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesā attiecīgu iesniegumu**[294]. Ja adoptētāji ir laulātie, iesniegums jāparaksta abām personām. Ministrija par adoptētāja/adoptētāju lēmumu informē adoptējamā bērna likumisko pārstāvi[295].

Adoptētāja deklarētās dzīvesvietas bāriņtiesa **15 darbdienu laikā** pēc tam, kad saņemts adoptētāja iesniegums par adoptējamā bērna ņemšanu pirmsadopcijas aprūpē, lemj par pirmsadopcijas aprūpes kārtību un vietu Latvijā[296].

Pirms lēmuma pieņemšanas bāriņtiesa iegūst nepieciešamo informāciju, lai pieņemtu lēmumu par adoptējamā bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē – t.i., sazinās ar bērna likumisko pārstāvi un noskaidro, vai adoptējamā bērna nodošana pirmsadopcijas aprūpē atbilst bērna interesēm[297]. Bērnu aprūpes iestādes vadītājs vai bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par adoptējamā bērna ārpusģimenes aprūpi, ja bērns atrodas aizbildņa vai audžuģimenes aprūpē, **nekavējoties** nosūta bāriņtiesai, kas atbilst adoptētāja dzīvesvietai, informāciju par adoptējamā bērna ikdienas vajadzībām, adoptējamā bērna dzimšanas apliecības kopiju, tās rīcībā esošo informāciju par adoptējamā veselības stāvokli un dokumentu, kas apliecina vecāku piekrišanu adopcijai vai to, ka vecākiem likumā noteiktajā kārtībā ir atņemtas aizgādības tiesības vai vecāki ir miruši[298].

Svarīgi!

Pirms lēmuma par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē, bāriņtiesai atkārtoti jāpārliecinās, ka ir spēkā esošs bāriņtiesas lēmums par personas vai laulāto atbilstību adoptētāju statusam.

Bāriņtiesas lēmumā nepieciešams norādīt pirmsadopcijas aprūpes termiņu, kas **nedrīkst pārsniegt 6 mēnešus**[299]. Lēmumā norādāms **datums, ar kuru** bērns tiek nodots pirmsadopcijas

[292] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 38.punkts.

[293] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 36.punkts

[294] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 37.punkts.

[295] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 37.punkts.

[296] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 41.punkts.

[297] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 39.punkts.

[298] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 40.punkts

[299] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 43.punkts.

aprūpē (ievērojot to mēneša termiņu, kādā bērns jāuzņem ģimenē), kā arī **datums, līdz kuram** noteikta pirmsadocijas aprūpe. Piemēram, bāriņtiesa 2020.gada 4.septembrī pieņem lēmumu, ka bērns pirmsadopcijas aprūpē tiek nodots no 2020.gada 7.septembra līdz 2021.gada 26.februārim. Lēmumā norādāma arī **pirmsadopcijas aprūpes realizēšanas vieta** – konkrēta adrese.

Minimālais aprūpes termiņš normatīvajos aktos nav noteikts. Bāriņtiesai, nosakot aprūpes termiņu, katrā konkrētā lietā jāvērtē, cik ilgs laiks tai būs nepieciešams, lai varētu novērtēt, vai starp adoptētāju un adoptējamo veidojas vecāku un bērnu attiecības, ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju gan par adoptētāju personībām, gan vērtējot informāciju par adoptējamo bērnu vai bērniem. Gadījumā, ja bāriņtiesa ir noteikusi pirmsadopcijas aprūpes termiņu, kas ir mazāks par 6 mēnešiem un tuvojoties lēmumā noteiktajam termiņam secina, ka nav iespējams sniegt objektīvu un pamatotu vērtējumu, vai adopcija ir bērna interesēs, bāriņtiesa var pieņemt lēmumu par pirmsadopcijas termiņa pagarināšanu. Vienlaikus jāņem vērā, ka kopējais pirmsadopcijas aprūpes termiņš nedrīkst pārsniegt 6 mēnešus. Savukārt situācijās, kad bāriņtiesa lēmumā par pirmsadopcijas aprūpi noteikusi sešu mēnešu termiņu, bet bērna interesēs ir ātrākā laika periodā pieņemt lēmumu par adopcijas atbilstību bērna interesēm, bāriņtiesa lietu var skatīt pirms bāriņtiesas lēmumā paredzētā pirmsadopcijas termiņa beigām, to pamatojot lēmumā.

Piemērs

2020.gada 18.jūnijā bāriņtiesa lēma par Kārļa un Jāņa nodošanu pirmsadopcijas aprūpē, nosakot, ka bērni pirmsadopcijas aprūpē tiek nodoti līdz 2020.gada 19.oktobrim. Veicot ģimenes izpēti bāriņtiesa noskaidroja, ka adoptētājiem septembrī radušās problēmas saistībā ar abu zēnu savstarpējām attiecībām, kā rezultātā ģimenē vērojama emocionāla spriedze. 2020.gada 30.septembrī zēniem uzsāktas psihologa konsultācijas ar mērķi izprast zēnu rīcību, kā arī sniegt atbalstu adoptētājiem. Ņemot vērā konstatēto, bāriņtiesa pieņēma lēmumu par pirmsadopcijas aprūpes termiņa pagarināšanu līdz 2020.gada 18.decembrim, lai pilnīgāk spētu novērtēt, vai starp bērniem un adoptētājiem izveidojušās patiesas bērnu un vecāku attiecības.

Bāriņtiesa 10 darbdienu laikā pēc lēmuma pieņemšanas par adoptējamā bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē **nosūta ministrijai un adoptējamā likumiskajam pārstāvim lēmuma norakstu**[300].

Bāriņtiesas lēmums par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē dod tiesības adoptētājam ņemt bērnu pie sevis uz savu dzīvesvietu. Bērns pirmsadopcijas aprūpē ir jāņem **ne vēlāk kā mēneša laikā no dienas, kad bāriņtiesā iesniegts iesniegums par adoptējamā bērna ņemšanu pirmsadopcijas aprūpē**, izņemot gadījumu, ja adoptējamā bērna interesēm atbilst vēlāka nodošana pirmsadopcijas aprūpē. Līdz adoptējamā bērna nodošanai pirmsadopcijas aprūpē adoptētājs ar viņu regulāri sazinās[301].

Akcentējams, ka bāriņtiesas sēdei par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē jānotiek atbilstoši Adopcijas kārtības 41.punkta prasībām – proti, **Bāriņtiesa 15 darbdienu laikā pēc tam, kad saņemts adoptētāja iesniegums par adoptējamā bērna ņemšanu pirmsadopcijas aprūpē,**

[300] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 43.punkts.

[301] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 42.punkts.

lemj par pirmsadopcijas aprūpes kārtību un vietu Latvijā. Līdz ar to situācijās, kad bērnu nav iespējams nodot adoptētāja pirmsadopcijas aprūpē paredzētajā laikā (piemēram, bērns atrodas ārstniecības iestādē un nepieciešams pabeigt tur uzsākto ārstniecības kursu, vai arī bērns devies uz nometni, nepieciešams pabeigt mācību semestri u.tml.), bāriņtiesas sēde noturama paredzētajā termiņā, lēmumā norādot vēlāku nodošanas termiņu, vai lemjot par lietas izskatīšanas atlikšanu.

Bērnu aprūpes iestāde vai bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par adoptējamā bērna ievietošanu audžuģimenē vai aizbildņa iecelšanu, adoptējamā bērna personas lietā izdara atzīmi par viņa nodošanu pirmsadopcijas aprūpē un izsniedz adoptētājam:

- apliecinātu adoptējamā bērna dzimšanas apliecības kopiju;
- bērnu aprūpes iestādes vai bāriņtiesas rīcībā esošu informāciju par viņa veselības stāvokli[302].

Adoptētāja pienākums ir nodrošināt bērnam aprūpi un uzraudzību, taču pārējos aizgādības jautājumus, piemēram, pārstāvību personiskajās un mantiskajās attiecībās, nodrošina bērna likumiskais pārstāvis.

Ministrija sniedz adoptētājam informāciju par bērnu

⇩

Adoptētājs 5 darbdienu laikā informē ministriju **par vēlmi personīgi iepazīties ar bērnu**, par kuru saņēmis informāciju

⇩

Ministrija 2 darbdienu laikā no brīža, kad pagājis 5 darbdienu termiņš, un adoptētājs izteicis vēlmi personīgi iepazīties ar bērnu, **sagatavo norīkojumu** par adoptētāja personīgu iepazīšanos ar adoptējamo bērnu

⇩

15 darbdienu laikā pēc tam, kad reģistrēts norīkojums par personīgu iepazīšanos ar adoptējamo, **adoptētājs** izdara izvēli, vai ņemt adoptējamo bērnu pirmsadopcijas aprūpē.

⇩

Adoptētājs 10 darbdienu laikā pēc tam, kad viņš piekritis pirmsadopcijas aprūpei, iesniedz bāriņtiesā attiecīgu iesniegumu. Ministrija par adoptētāja lēmumu informē adoptējamā likumisko pārstāvi.

⇩

Bāriņtiesa 15 darbdienu laikā pēc tam, kad saņemts adoptētāja iesniegums par adoptējamā bērna ņemšanu pirmsadopcijas aprūpē, lemj par pirmsadopcijas aprūpes kārtību un vietu Latvijā

Pirmsadopcijas aprūpes laikā bērna uzturnaudu vai pabalstu uzturam atbilstoši laikposmam, kurā adoptējamais bērns atrodas adoptētāja aprūpē, adoptētājam izmaksā:

[302] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 44.punkts.

- bērnu aprūpes iestāde, ja bērns atrodas bērnu aprūpes iestādē;
- pašvaldība, ja bērns atrodas audžuģimenē. Pašvaldība pārtrauc pabalsta izmaksu audžuģimenei adoptējamā bērna uzturam ar dienu, kad bāriņtiesa viņu nodevusi pirmsadopcijas aprūpē. Pirmsadopcijas aprūpes laikā pabalstu adoptējamā bērna uzturam adoptētājam izmaksā ar dienu, kad bāriņtiesa adoptējamo bērnu nodevusi pirmsadopcijas aprūpē;
- Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra, ja adoptējamais bērns atrodas aizbildņa ģimenē. Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra pārtrauc pabalsta izmaksu aizbildnim adoptējamā bērna uzturam ar dienu, kad bāriņtiesa adoptējamo bērnu nodevusi pirmsadopcijas aprūpē. Pirmsadopcijas aprūpes laikā pabalstu adoptējamā bērna uzturam adoptētājam izmaksā ar dienu, kad bāriņtiesa viņu nodevusi pirmsadopcijas aprūpē[303].

6.7.5. Ģimenes izpēte pirmsadopcijas aprūpes periodā

Pirmsadopcijas aprūpes laikā adoptētāja dzīvesvietas bāriņtiesai jāveic ģimenes izpēte, lai konstatētu, vai ir pamats uzskatīt, ka adopcijas rezultātā starp adoptētāju un adoptējamo izveidosies patiesas vecāku un bērnu attiecības.

Laikā, kad bērns atrodas adoptētāja aprūpē, bet vēl nav adoptēts, bāriņtiesai jāuzņemas ļoti liela atbildība par to, lai bērna aprūpes un uzraudzības nodrošināšana tiktu pietiekami uzraudzīta. Adoptētāja dzīvesvietas bāriņtiesai, pēc adoptējamā bērna nodošanas pirmsadopcijas aprūpē ģimene **jāapmeklē vismaz trīs reizes** (noteiktais minimālais apmeklējumu skaits)[304].

Svarīgi!

Visu ģimenes izpētes laiku adoptētājiem ar pirmsadopcijas aprūpē paņemto bērnu ir jādzīvo Latvijā un bāriņtiesai jāspēj jebkurā brīdi pārbaudīt pirmsadopcijas aprūpē nodotā bērna dzīves apstākļi. Turklāt, ja bērnu adoptē laulātie, Latvijā jāatrodas abiem laulātajiem, kā arī ģimenes bioloģiskajiem bērniem, kuri ikdienā dzīvos ģimenē.

Ģimenes izpētes laikā bāriņtiesa noskaidro un izvērtē:

- adoptētāja un adoptējamā bērna personības iezīmes, saderību un savstarpējās attiecības;
- adoptējamā bērna attiecības ar citām nedalītā saimniecībā dzīvojošām personām;
- adoptētāja mājokļa un saimniecības īpatnības;
- adoptētāja spēju izaudzināt adoptējamo bērnu;
- adoptētāja un adoptējamā bērna savstarpējo piemērotību[305].

[303] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 54.punkts.

[304] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 45.punkts.

[305] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 46.punkts.

Lai to varētu izdarīt, bāriņtiesai regulāri jāveic dzīves apstākļu pārbaudes adoptētāja ģimenes dzīvesvietā, jānodrošina visu mājsaimniecībā dzīvojošo personu viedokļa uzklausīšana. Tāpat ģimenes izpētei bāriņtiesa var pieaicināt arī citus speciālistus[306], piemēram, adoptētāju izvēlētā ārpusģimenes atbalsta centra speciālistus. Ja bērns apmeklē izglītības iestādi, bāriņtiesa var lūgt sniegt raksturojumu par bērna aprūpētāju sadarbību ar izglītības iestādi u.tml.

Svarīgi!

Īpaša vērība veltāma tam, kādas savstarpējās attiecības adoptējamam bērnam veidojas ar citiem ģimenes bērniem, ja ģimenē jau ir bērni, vai starp adoptējamajiem bērniem, ja ģimene vienlaicīgi adoptē vairākus bērnus, tajā skaitā māsas un brāļus, kuri, iespējams, pirms nonākšanas pirmsadopcijas aprūpē bijuši pie dažādiem ārpusģimenes aprūpes sniedzējiem (piemēram, divās dažādās audžuģimenēs).

Pirmsadopcijas periodā var tikt konstatēts, ka starp bērnu un adoptētājiem neveidojas patiesas bērna un vecāku attiecības, nav izveidojies savstarpējais kontakts vai pat radušās konfliktsituācijas vai konstatēta adoptētāju neatbilstoša rīcība un pieļauti bērnu tiesību pārkāpumi. Ja bāriņtiesa pirmsadopcijas aprūpes laikā konstatē, ka turpmākā aprūpe adoptētāja ģimenē neatbilst adoptējamā bērna interesēm, tā nekavējoties nodrošina viņam atbilstošu ārpusģimenes aprūpi[307]. Vienlaikus minētā norma nosaka, ka bāriņtiesa var atkārtoti lemt par adoptētāja piemērotību adopcijai. Ja bāriņtiesa pieņem lēmumu par adoptējamā bērna pirmsadopcijas aprūpes izbeigšanu adoptētāja ģimenē, tā vienlaikus izvērtē nepieciešamību adoptētājam saņemt psihologa atzinumu, lai turpinātu adopcijas procesu ar nākamo bērnu[308].

Ņemot vērā iepriekš minēto, bāriņtiesai jāvērtē, kas bija tie iemesli, kādēļ tika pārtraukta pirmsadopcijas aprūpe, un vai nepieciešams jauns izvērtējums un lēmums par personas vai laulāto piemērotību adoptētāju statusam.

Piemērs

Sešus gadus vecā Alise 2020.gada 2.jūnijā tika nodota pirmsadopcijas aprūpē ģimenē, kurā aug adoptētāju bioloģiskie bērni – 12 gadus vecais Valters un 6 gadus vecais Mareks. Alises un Mareka starpā izveidojās konfliktsituācija, jo bērni bija savstarpēji greizsirdīgi par vecāku uzmanību. Adoptētāji lūdza psihologa konsultācijas ģimenei, tomēr mēneša laikā situācija neuzlabojās – bērni kāvās, strīdējās. Bāriņtiesa 2020.gada 30.jūlijā saņēma informāciju, ka Alise bijusi aizbēgusi no adoptētāju dzīves vietas, adoptētāji bērna meklēšanā iesaistījuši valsts policiju. Bērns tika atrasts. Bāriņtiesa nekavējoties veica pārrunas ar Alisi, kuru laikā secināja, ka attiecības adoptētāju ģimenē ir pārāk saspringtas, lai notiktu veiksmīga bērna un ģimenes savstarpējā adaptācija. Tā kā Alise atteicās atgriezties adoptētāju ģimenē, bērns tika nogādāts krīzes centrā un pirmsadopcijas aprūpe tika pārtraukta. Bāriņtiesa secināja, ka adoptētājiem

[306] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 45.punkts.

[307] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 47.punkts.

[308] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 48.punkts.

nepieciešams saņemt psihologa atzinumu, lai bāriņtiesa varētu izvērtēt, vai adoptētāji var turpināt adopcijas procesu ar nākamo bērnu.

Piemērs

2020.gada 2.jūnijā adoptētājas pirmsadopcijas aprūpē tika nodoti divi bērni - 4 gadus vecais Kristaps un 2 gadus vecā Marta. Bērni pirmsadopcijas aprūpē atradās jau 4 mēnešus, kad bāriņtiesa saņēma informāciju no adoptētājas dzīvesvietas bāriņtiesas par to, ka 2020.gada 15.oktobrī pieņemts bāriņtiesas priekšsēdētāja vienpersonisks lēmums par pirmsadopcijas pārtraukšanu, jo tikusi saņemta informācija no bērna pirmsskolas izglītības iestādes par adoptētājas fizisku vardarbību pret Kristapu. Bērnu pirmsadopcijas aprūpe tika izbeigta, kā arī bāriņtiesa iegūstot papildus informāciju atkārtoti lēma par adoptētājas piemērotību adopcijai atzīstot, ka persona nav piemērota adopcijai.

Kad tuvojas lēmumā par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē noteiktais termiņš, bāriņtiesa **apkopo ģimenes izpētes rezultātus un izvērtē**, vai adopcija šajā ģimenē ir adoptējamā bērna interesēs, un pieņem atbilstošu lēmumu, kā arī 10 darbdienu laikā pēc tā pieņemšanas nosūta ministrijai lēmuma norakstu[309].

Lēmumā par adopciju jāparādās tam, ka ģimenes izpētes laikā ir izvērtēti visi iepriekš minētie faktori un ka izpētes veikšanā piedalījušies gan bāriņtiesas darbinieki, gan citi speciālisti, jānorāda laika posms, cik ilgi bērns atradies adoptētāja aprūpē. Īpaša vērība veltāma tam, lai lēmumā motivēti pierādītu, ka konstatēta bērna un adoptētāja savstarpējā piemērotība, kā arī ir pamats uzskatīt, ka adopcijas rezultātā starp adoptētāju un adoptējamo izveidosies patiesas bērnu un vecāku attiecības

Ja bāriņtiesas lēmums par adopciju ir pozitīvs, tā var tajā pašā lēmumā pagarināt aprūpes un uzraudzības termiņu līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā, lai bērns varētu palikt adoptētāja ģimenē[310]. Pieņemot lēmumu, ka adopcija ir bērna interesēs un pagarinot bērna pirmsadopcijas aprūpi līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā, bāriņtiesa adoptētājam izsniedz adoptējamā bērna dokumentus iesniegšanai tiesā, lietā atstājot to apliecinātas kopijas [311].

6.7.6. Adopcijas apstiprināšana tiesā

Ja bāriņtiesa pieņēmusi lēmumu, ar kuru atzīts, ka adopcija ir bērna interesēs, adoptētājam **triju mēnešu laikā** pēc tam, kad pieņemts šis bāriņtiesas lēmums, iesniedz tiesā prasības pieteikumu par adopcijas apstiprināšanu. Ja prasības pieteikums noteiktajā termiņā tiesā nav iesniegts, bāriņtiesa, uzklausot adoptētāju un noskaidrojot adoptējamā bērna viedokli, izvērtē nepieciešamību atkārtoti lemt par adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm[312].

[309] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 49.punkts.

[310] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 50.punkts.

[311] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 50.punkts.

[312] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 51.punkts.

Pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā adoptējamā bērna likumiskais pārstāvis adoptētājam izsniedz adoptējamā bērna dzimšanas apliecības oriģinālu[313].

6.7.7. Pēcadopcijas uzraudzība

6.7.7.1. Pēcadopcijas uzraudzības piekritība

Pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā, **adoptētāja dzīvesvietas bāriņtiesa** vēl divus gadus regulāri vērtē bērna aprūpi ģimenē[314] viņa dzīvesvietā, veicot adoptētāju ģimenes dzīves apstākļu pārbaudes, pārrunas ar adoptētājiem, bērnu un citām vienā mājsaimniecībā dzīvojošajām personām.

Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmā daļa paredz, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

Tādējādi pēcadopcijas uzraudzība ir jāveic tai bāriņtiesai, kuras teritorijā dzīvo adoptētājs. Svarīgi ir savlaicīgi informēt adoptētāju, ka gadījumā, ja viņš pēcadopcijas uzraudzības laikā maina dzīvesvietu, viņam par to ir pienākums informēt bāriņtiesu, kura līdz šim veica pēcadopcijas uzraudzību, kā arī jaunās dzīvesvietas bāriņtiesu, kas turpmāk veiks pēcadopcijas uzraudzību. Tomēr arī šajā gadījumā līdz šim pēcadopcijas uzraudzību veikušajai bāriņtiesai ir nepieciešams sazināties ar adoptētāja jaunās dzīvesvietas bāriņtiesu, lai pārliecinātos, ka pēdējā ir par šo faktu informēta un turpinās veikt pēcadopcijas uzraudzību.

Savukārt, ja bāriņtiesa konstatē, ka adoptētājs vairs nedzīvo iepriekšējā dzīvesvietā un nav iespējams noskaidrot viņa jauno dzīvesvietu, ir jāpieprasa attiecīgas ziņas no Iedzīvotāju reģistra par personas pašreizējo dzīvesvietu un jāpārliecinās, vai attiecīgā bāriņtiesa ir informēta par pienākumu turpināt pēcadopcijas uzraudzību.

Piemērs

Tiesas spriedums par adopcijas apstiprināšanu ir stājies spēkā 2019.gada 1.martā, taču 2020.gada 1.janvārī adoptētāji no Garkalnes novada ir pārcēlušies dzīvot uz Rīgu. Tas nozīmē, ka līdz 2019.gada 31.decembrim pēcadopcijas uzraudzība bija jāveic Garkalnes novada bāriņtiesai, savukārt, no 2020.gada 1.janvāra līdz 2021.gada 28.februārim - Rīgas bāriņtiesai, ja adoptētāji minētajā laika periodā vairs nemaina dzīvesvietu.

Saskaņā ar Civillikuma 172.panta pirmajā daļā noteikto, adoptētais kļūst par adoptētāju ģimenes locekli, un adoptētājs iegūst tiesības īstenot aizgādību. Civillikuma 173.panta pirmā daļa paredz, ka adoptētais bērns un viņa pēcnācēji attiecībā pret adoptētāju un viņa radiniekiem iegūst laulībā dzimuša bērna tiesisko stāvokli kā personiskajās, tā mantiskajās attiecībās. Gadījumā, ja atbilstoši Civillikuma 178.panta ceturtajai daļai vecāku (adoptētāju) kopīga aizgādība ir izbeigusies, nodibinot uz vecāku (adoptētāju) vienošanās vai tiesas nolēmuma pamata viena vecāka (adoptētāja) atsevišķu aizgādību, pēcadopcijas uzraudzība ir jāveic tai bāriņtiesai, kuras

[313] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 52.punkts.

[314] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 53.punkts.

teritorijā dzīvo vecāks (adoptētājs), kura atsevišķā aizgādībā atrodas adoptētais bērns. Protams, ir jānoskaidro arī otra vecāka (adoptētāja), kuram ir saskarsmes tiesība ar adoptēto bērnu, attiecības ar bērnu un viņa lomu bērna dzīvē.

Pēcadopcijas uzraudzība ir jāveic **visos gadījumos**, kad tiek adoptēts bērns, t.sk., ja bērnu adoptē bijušais aizbildnis, audžuģimene vai arī adoptēts tiek otra laulātā bērns. Tādējādi svarīgi, lai bāriņtiesa personai vai laulātajiem jau pie adopcijas procesa uzsākšanas (Kad personas ieradušās izteikt vēlmi kļūt par adoptētāju) izskaidrotu pēcadopcijas uzraudzības procesu un informētu potenciālo adoptētāju par to, ka sadarbība ar bāriņtiesu būs jāturpina arī pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā. Veiksmīgas pēcadopcijas uzraudzības priekšnoteikums ir pozitīva attieksme pret adoptētāju un iepriekšējā sadarbība ģimenes izpētes un pirmsadopcijas uzraudzības laikā.

Svarīgi ir atcerēties, ka minētais attiecas arī uz tiem ārzemniekiem, kuriem ir pastāvīgā uzturēšanās atļauja Latvijā un kuri, kā Latvijas adoptētāji, ir adoptējuši bērnu Latvijā. Arī šajos gadījumos pēcadopcijas uzraudzību veic tā bāriņtiesa, kuras teritorijā dzīvo ārzemnieks.

Ja pēcadopcijas uzraudzības periodā **adoptētāji izceļo uz pastāvīgu dzīvi ārvalstīs**, pēcadopcijas uzraudzību turpina nodrošināt tā bāriņtiesa, kura to uzsākusi, pieprasot no attiecīgās valsts kompetentajām institūcijām nepieciešamo informāciju – dzīves apstākļu pārbaudes, adoptētāju un adoptējamā bērna viedokļus par attiecībām ģimenē u.tml.

6.7.7.2. Pēcadopcijas uzraudzības termiņš

Adopcijas kārtības 53.punkts paredz, ka pēcadopcijas uzraudzība ir jāveic divus gadus **pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā**. Saskaņā ar Civillikuma 171.pantā noteikto, adopcija uzskatāma par notikušu tiklīdz to apstiprina tiesa.

Piemērs

Ja tiesa 2019.gada 1.jūnijā apstiprina adopciju, tad pēcadopcijas uzraudzība attiecīgi ir jāveic līdz 2021.gada 31.maijam.

Civilprocesa likuma 203.panta pirmā daļa paredz, ka tiesas spriedums stājas likumīgā spēkā pēc tam, kad notecējis termiņš tā pārsūdzēšanai apelācijas kārtībā un sūdzība nav iesniegta. Gadījumā, ja viss spriedums ir pārsūdzēts, pēcadopcijas uzraudzības termiņš sāk tecēt tikai pēc tam, kad prasība ir izskatīta apelācijas kārtībā un ir pasludināts spriedums. Jāņem vērā, ka tiesas spriedumu ir iespējams pārsūdzēt arī daļā. Civilprocesa likuma 203.panta otrā daļa paredz, ja spriedums pārsūdzēts kādā daļā, tā nepārsūdzētajā daļā spriedums stājas spēkā, kad notecējis termiņš tā pārsūdzēšanai.

Piemērs

Tiesa nolemj apstiprināt adopciju, taču uzskata, ka nav pietiekams pamatojums tam, lai mainītu adoptētā bērna vārdu. Adoptētāji pārsūdz spriedumu tikai tajā daļā, kas neļauj viņiem mainīt bērna vārdu. Tādējādi spriedums daļā par adopcijas apstiprināšanu stājas spēkā un sākas pēcadopcijas uzraudzības termiņš.

Vēršam uzmanību, ka bāriņtiesai nav tiesību ilgāk par noteikto termiņu veikt pēcadopcijas uzraudzību. Gadījumā, ja ģimenē ir konstatētas problēmas attiecībā uz bērna aprūpi vai audzināšanu, bāriņtiesai, sadarbībā ar sociālo dienestu un citām kompetentajām institūcijām, ir jāturpina darbs ar ģimeni, bet ne vairs pēcadopcijas uzraudzības ietvaros, bet vispārējā kārtībā.

Tāpat jāuzsver, ka, gadījumā, ja pēcadopcijas uzraudzības laikā, adoptētais bērns sasniedz pilngadību, uzraudzība vairs nav jāturpina, jo, sasniedzot pilngadību, persona var patstāvīgi aizstāvēt savas tiesības un intereses.

6.7.7.3. Bērna aprūpes un uzraudzības ģimenē regulāra novērtēšana

Likumdevējs nav noteicis konkrētu adoptētāja dzīvesvietas apsekojumu un veicamo pārrunu skaitu, vienlaikus skaidri norādot, ka pēcadopcijas uzraudzības mērķis ir gūt pārliecību par bērna dzīves apstākļiem un iekļaušanos ģimenē pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā.

VBTAI ieskatā ir nepieciešams biežāk kā reizi gadā novērtēt adoptētā bērna aprūpi un uzraudzību ģimenē. Bāriņtiesa savus secinājumus par dzīves apstākļu pārbaudes laikā konstatēto un pārrunās ar adoptētājiem un citām vienā mājsaimniecībā dzīvojošajajām personām noskaidroto fiksē dzīves apstākļu pārbaudes aktā un sarunas protokolā, kas tiek pievienots attiecīgajai adopcijas lietai.

Īpaši svarīga ir **pirmā pēcadopcijas uzraudzības tikšanās reize**, kurai vajadzētu būt īsi pēc tam, kad stājies spēkā spriedums par adopcijas apstiprināšanu tiesā. Šīs tikšanās mērķis ir sniegt ģimenei atbalstu un informēt par kārtību, kādā ir iespējams veikt izmaiņas bērna dzimšanas apliecībā, saņemt valsts pabalstus un citas sociālās garantijas, kas pienākas adoptētājiem u.c. Tāpat būtiski ir aicināt adoptētājus izmantot Ārpusģimenes aprūpes atbalsta centra nodrošinātos pakalpojumus.

Arī pārējās tikšanās reizēs ir nepieciešams noskaidrot, vai adoptētājiem nav nepieciešams atbalsts kādu radušos sarežģījumu risināšanai. Savukārt, visā pēcadopcijas laikā bāriņtiesai ir svarīgi noskaidrot:

- vai bērns tiek aprūpēts atbilstoši vecumam, vai bērna attīstībai ir radīti nepieciešamie apstākļi;
- vai tiek nodrošināta pilnvērtīga bērna pārstāvība viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās;
- kādas ir adoptētā bērna attiecības ar bioloģiskajiem bērniem, kā bioloģiskie bērni uztver adoptēto bērnu. Tas pats attiecas arī uz gadījumiem, kad vairāki bērni ir adoptēti ar dažādu laika intervālu;
- kādas ir adoptētā bērna attiecības ar ģimenes locekļiem tā plašākajā izpratnē, piemēram, vecvecākiem;
- kā adoptētais bērns ir iekļāvies sociālajā vidē – bērnudārza grupiņā vai skolas klasē (piemēram, kādas ir bērna attiecības ar citiem bērniem, vai bērnam ir draugi, kādas ir viņu savstarpējās attiecības, kādas ir bērna intereses un vaļasprieki, kādi ir bērna panākumi nodarbībās un mācībās, vai novērotas grūtības mācību vielas apguvē). Vai ģimenei nav nepieciešama palīdzība kādu problēmu risināšanā?;
- kā vecāki jūtas kā adoptētāji, vai tādēļ nav radušies kādi sarežģījumi;

- kādas ir adoptētāju savstarpējās attiecības pēc bērna ienākšanas ģimenē, vai tās nav mainījušās, vai abi adoptētāji izjūt atbildību par bērnu un viņa attīstību.

Svarīgi ir noskaidrot arī paša bērna viedokli, kā arī citu ģimenē dzīvojošo bērnu vai citu ģimenes locekļu viedokli par savstarpējām attiecībām.

Pēcadopcijas uzraudzības laikā, ja bāriņtiesas saskata nepieciešamību, var tikt piesaistīti arī citi speciālisti (psihologs, sociālais darbinieks u.c.), kas bāriņtiesai var palīdzēt, izvērtējot, vai bērnam ir radīti visi apstākļi, lai viņš varētu ģimenē pilnvērtīgi attīstīties, kā arī sniegt palīdzību ģimenei problēmu risināšanā.

Pēcadopcijas uzraudzības laikā ir svarīgi atkārtoti pārrunāt jautājumu par adopcijas noslēpuma izpaušanu bērnam. Protams, ir jāņem vērā jau iepriekšējā ģimenes izpētes laikā noskaidrotā adoptētāju nostāja minētajā jautājumā. Ja adoptētāji vēlas saglabāt adopcijas faktu noslēpumā no apkārtējiem, tas ir jārespektē, taču tad, ja adoptētāji vēlas slēpt adopciju arī no paša adoptējamā bērna, vajadzētu informēt par sarežģījumiem, kādi turpmāk var rasties, veidojot savstarpējās attiecības. Dr.iur A.Jumakova promocijas darbā "Bērna tiesību uz identitāti ģenēze Latvijā un to apdraudējums adopcijas tiesiskā regulējuma kontekstā", secina, ka "Latvijā bērna tiesības uz identitāti ir skaidri noteiktas gan nacionālajā regulējumā, gan Latvijai saistošajā starptautiskajā regulējumā. Sasniedzot pilngadību, bērnam tiek dota iespēja apzināties savu būtību, esību, piederību, izcelsmi, dzimšanas un citus adopcijai būtiskus apstākļus[315]".

Speciālisti (psihologi, sociālie darbinieki) uzskata, ka savlaicīga un pareiza adopcijas fakta pastāstīšana adoptētajam bērnam mazina krīzes rašanās iespēju bērna un adoptētāju starpā. Ir secināts, ka ir svarīgi, lai bērns par adopciju uzzinātu, cik agri vien iespējams un lai par to pastāstītu paši adoptētāji**.** Var ieteikt adoptētājiem vārdu "adopcija" izmantot jau agrā bērnībā (3-4) gadu vecumā, kaut arī bērnam tas vēl ir ļoti sarežģīts jēdziens, taču viņš jau pierod pie tā.

Savukārt pēcadopcijas uzraudzības noslēdzošajā apsekošanas reizē ir svarīgi informēt adoptētājus, ka bāriņtiesa, sociālais dienests un ārpusģimenes aprūpes atbalsta centrs ir tās institūcijas, kas nepieciešamības gadījumā var sniegt ģimenei atbalstu arī turpmāk.

Pēcadopcijas uzraudzības laikā sagatavotie sarunu protokoli, dzīves apstākļu pārbaudes akti, atzinumi un citi dokumenti ir pievienojami adopcijas lietai. Savukārt, ja bāriņtiesa veic tikai pēcadopcijas uzraudzību un adopcijas lieta glabājas adoptētāju iepriekšējās dzīvesvietas bāriņtiesā, minētie dokumenti ir jāglabā atsevišķā lietā. Visi dokumenti ir jāglabā slēdzamā seifā.

6.8. Adoptējamā bērna adopcija uz ārvalstīm

Civillikuma 169.panta sestajā daļā noteikts, ka pēc ārzemnieka, kuram nav pastāvīgās uzturēšanās atļaujas Latvijā, vai ārvalstīs dzīvojošas personas lūguma bērnu var adoptēt ar atbildīgā ministra atļauju un **tikai tad, ja Latvijā nav iespējams nodrošināt bērna audzināšanu ģimenē un pienācīgu aprūpi**.

[315] Jumakova A,Latvijas Universitātes promocijas darbs "Bērna tiesību uz identitāti ģenēze Latvijā un to apdraudējums adopcijas tiesiskā regulējuma kontekstā", 2019., 180 lpp.

Adopcijas kārtības 58.punktā noteikts vēl precīzāks ārvalstu adopcijas loks: ārzemnieks, kam nav pastāvīgās uzturēšanās atļaujas Latvijā, vai ārvalstī dzīvojoša persona (turpmāk – ārvalsts adoptētājs) var adoptēt:

- otra laulātā bērnu;
- bērnu no aizbildņa ģimenes vai audžuģimenes, ja bērnu adoptē viņa radinieki;
- bērnu, kurš atrodas bērnu aprūpes iestādē, ja Latvijā nav iespējams nodrošināt viņa pienācīgu audzināšanu un aprūpi ģimenē.

6.8.1. Bāriņtiesas lēmums par to, vai Latvijā iespējams nodrošināt bērna audzināšanu ģimenē vai pienācīgu aprūpi

Bērnu var adoptēt uz ārvalstīm tikai tad, ja bāriņtiesa pieņēmusi par to attiecīgu lēmumu. Bāriņtiesu likuma 34.panta pirmās daļas trešajā punktā noteikts, ka bāriņtiesa lemj par to, vai Latvijā iespējams nodrošināt bērna audzināšanu ģimenē vai pienācīgu aprūpi (par bērna adopciju uz ārvalstīm).

Lai varētu pieņemt minēto lēmumu, bāriņtiesai jāizvērtē:

1. bērna iespējas atgriezties pie bioloģiskajiem vecākiem un augt savā ģimenē: Vai bērna vecāki ir miruši vai tiem atņemtas bērna aizgādības tiesības? Vai vecāki sadarbojas ar sociālo dienestu, lai risinātu jautājumu par bērna aizgādības tiesību atjaunošanu? Vai bērna vecāki uztur personiskas attiecības ar bērnu, kāda ir viņu saskarsme? Vai vecāki atbalsta bērnu materiāli un emocionāli?

iespēja tikt adoptētam Latvijā: Bērna vecums un veselības stāvoklis. Bērna veselības stāvoklim nav izšķirošas nozīmes, lemjot par adopciju uz ārvalstīm, taču lēmumā tomēr nepieciešams to raksturot, ja veselības stāvoklis ir bijis par iemeslu tam, kāpēc bērnam nav bijis iespējams nodrošināt aprūpi ģimenē Latvijā. Vai bērnam ir brāļi un māsas, no kuriem viņš nav šķirams adopcijas gadījumā un vai pastāv iespēja visiem tikt adoptētiem Latvijā? Vai un cik ilgi par bērnu ziņas sniegtas Latvijas adoptētājiem, cik adoptētāji izrādījuši vēlmi iepazīties ar bērnu?
iespējas nodibināt aizbildnību: Vai bāriņtiesa ir apzinājusi un uzrunājusi visus iespējamos bērna aizbildņus – radiniekus, personas, ar kurām bērns dzīvojis vienā mājsaimniecībā, citas bērnam tuvas personas? Cik ilgstoši bāriņtiesai nav izdevies atrast aizbildni bērnam?

Par pieņemto lēmumu **bāriņtiesa informē ministriju 10 darbdienu laikā** no lēmuma pieņemšanas[316]. Ministrija, pēc tam kad tiks saņemts bāriņtiesas lēmums par to, vai Latvijā iespējams nodrošināt bērna audzināšanu ģimenē vai pienācīgu aprūpi, kurā secināts, ka bērna interesēs ir arī ārvalstu adopcija, informāciju par reģistrā iekļauto bērnu varēs sniegt arī ārvalstu adoptētājiem

6.8.2. Ārvalstu adoptētāji

Ārvalstnieks vai ārvalstīs dzīvojoša persona, vai oficiāli atzītā institūcija darbam adopcijas jomā Latvijā, pieteikumu adopcijai un nepieciešamos dokumentus (tajā skaitā attiecīgās valsts

[316] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 63.punkts

kompetentās iestādes sagatavotus adoptētāja ģimenes izpētes materiālus un izziņu par personas krimināLsodāmību) iesniedz **ministrijā**, kur tiek novērtēta to atbilstība normatīvajos aktos noteiktajām prasībām.

Ministrija pārliecinās, vai iesniegti visi Adopcijas kārtībā noteiktie dokumenti, t.sk., attiecīgās valsts kompetentās iestādes sagatavots adoptētāja ģimenes izpētes materiāls, izziņa par sodāmību, dokuments, kas apliecina, ka adoptētājs ir apguvis mācību programmu, kas atbilst Adopcijas kārtības 23.8. apakšpunktā minētajai programmai[317]. Tāpat ministrija pārliecinās, ka iesniegts dokumentāls apliecinājums, ka tiks nodrošināta pēcadopcijas uzraudzības ziņojumu iesniegšana ministrijā[318].

Kad ministrija pārliecinās, ka saņemtie dokumenti atbilst normatīvajos aktos noteiktajām prasībām, tā informāciju par adoptējamiem bērniem sniedz, tiklīdz viņiem tiek meklēti adoptētāji ārvalstī[319].

Kompetentā iestāde vai ārvalsts adoptētājs 10 darbdienu laikā pēc tam, kad saņemta vēstule, kurā sniegta informācija par adoptējamo bērnu, informē ministriju, vai adoptētājs vēlas iepazīties ar adoptējamo bērnu personīgi vai nevēlas[320]. Ja kompetentā iestāde vai ārvalsts adoptētājs 10 darbdienu laikā neinformē par vēlmi personīgi iepazīties ar adoptējamo bērnu, konkrētais adopcijas process netiek turpināts un ministrija informāciju par adoptējamo bērnu sniedz citam adoptētājam[321].

6.8.3. Ārvalsts adoptētāja iepazīšanās ar ārpusģimenes aprūpe esošu bērnu un bērna nodošana pirmsadopcijas aprūpē

Ja ārvalsts adoptētājs pēc informācijas saņemšanas par adoptējamu bērnu vēlas personīgi iepazīties ar adoptējamo, ministrija **piecu darbdienu laikā** pēc Adopcijas kārtības 72. punktā minētā termiņa notecējuma **sagatavo norīkojumu par personīgu iepazīšanos ar adoptējamo bērnu[322]**.

Kompetentā iestāde nodrošina, ka ārvalsts adoptētājs 30 dienu laikā pēc minētā norīkojuma reģistrācijas **ierodas personīgi iepazīties** ar adoptējamo bērnu un viņa lietu. Izņēmuma gadījumā, ja tam ir pamatoti iemesli, šo termiņu var pagarināt līdz 30 dienām, iepriekš saskaņojot ar ministriju[323].

---

[317] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 64.punkts

[318] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 64.5. apakšpunkts

[319] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 70.punkts

[320] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 71.punkts

[321] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 72.punkts

[322] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 73.punkts

[323] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 73.punkts

Ministrija nosūta bāriņtiesai, kura pieņēmusi lēmumu par adoptējamā bērna ārpusģimenes aprūpi, ārvalsts adoptētāja iesniegto dokumentu vienu eksemplāru[324], kad adoptētājam/adoptētājiem izsniegts ministrijas norīkojums.

Kad ārvalsts adoptētājs institūcijā personiski iepazinies ar bērnu un pieņēmis lēmumu par bērna ņemšanu aprūpē un uzraudzībā, viņš **vēršas ar iesniegumu tajā bāriņtiesā, kas pieņēmusi lēmumu par bērna ievietošanu aprūpes iestādē**.

Saņemot ārvalstu adoptētāja iesniegumu par bērna ņemšanu aprūpē un uzraudzībā (pirmsadopcijas aprūpē), bāriņtiesa pieņem lēmumu par bērna nodošanu pirmsadopcijas aprūpē, nosakot aprūpes kārtību, t.sk.:

- aprūpes termiņu (vadoties pēc tiem pašiem principiem kā vietējā adopcijā);
- aprūpes vietu (ņemot vērā adoptētāja nodomus un arī bāriņtiesas iespējas veikt ģimenes izpēti).

Svarīgi!

Ārvalstu adoptētājs bērna pirmsadopcijas aprūpi līdz lēmuma pieņemšanai, ka adopcija ir bērna interesēs, var veikt tikai Latvijas teritorijā.

6.8.4. Bērna ārvalsts adopcija

Lai konstatētu, ka pēc adopcijas starp adoptētāju un adoptējamo bērnu veidosies patiesas bērna un vecāku attiecības, bāriņtiesa, kura pieņēmusi lēmumu par adoptējamā bērna ārpusģimenes aprūpi, **vismaz trīs reizes aprūpes laikā** novērtē adoptējamā bērna pirmsadopcijas aprūpi adoptētāja dzīvesvietā Latvijā, izvērtējot ārvalsts adoptētāja un adoptējamā bērna savstarpējo piemērotību, un pieņem atbilstošu lēmumu[325].

Tā kā bāriņtiesa ir pašvaldības izveidota aizbildnības uz aizgādnības iestāde, atbilstoši Valsts valodas likumā noteiktajam, tā strādā valsts valodā un tai nav jānodrošina tulka pakalpojumi personām, kuras valsts valodu nesaprot. Ja nepieciešams, tulka pakalpojumus nodrošina pašas ieinteresētās personas.

Aprūpes termiņa beigās bāriņtiesa sagatavo atzinumu par to, vai adopcija ārvalsts adoptētāja ģimenē ir bērna interesēs un pieņem atbilstošu lēmumu. Bāriņtiesa pagarina pirmsadopcijas aprūpi līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā pagaidu uzturēšanās vietā Latvijā vai ārvalsts adoptētāja dzīvesvietas valstī[326]. Ja pirmsadopcijas aprūpe līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā turpinās adoptētāja dzīvesvietas valstī, kompetentā iestāde vai ārvalsts adoptētājs līdz adopcijas apstiprināšanai tiesā **iesniedz bāriņtiesā vismaz vienu ziņojumu** par adoptējamā bērna pirmsadopcijas aprūpi ārvalstī[327].

---

[324] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 74.punkts

[325] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 75.punkts

[326] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 76.punkts

[327] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 79.punkts

Bāriņtiesa ārvalsts adoptētājam kopā ar lēmuma norakstu izsniedz adopcijas dokumentus, lietā atstājot to apliecinātas kopijas. Bāriņtiesa lēmuma norakstu un apliecinātu adoptējamā dzimšanas apliecības kopiju **10 darbdienu laikā nosūta ministrijai**[328]. Savukārt Labklājības ministrs mēneša laikā pēc tam, kad saņemts bāriņtiesas lēmums par adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm un adoptētāja iesniegums, izsniedz **adopcijas atļauju** vai **pamatotu atteikumu to izsniegt**. Adopcijas atļauja ir derīga trīs mēnešus no tās izsniegšanas dienas. Ja adopcijas atļaujas derīguma termiņš ir beidzies pēc dokumentu iesniegšanas rajona (pilsētas) tiesā, uzskatāms, ka tā ir derīga[329].

Ārvalsts adoptētājs triju mēnešu laikā pēc tam, kad pieņemts bāriņtiesas lēmums par adopcijas atbilstību adoptējamā bērna interesēm, iesniedz tiesā prasības pieteikumu par adopcijas apstiprināšanu[330] un dokumentiem pievieno labklājības ministra izsniegto adopcijas atļauju[331].

Pēc tiesas sprieduma stāšanās spēkā tiesa sprieduma norakstu nekavējoties nosūta ministrijai[332].

6.8.5. Ārvalsts pēcadopcijas uzraudzība

Saskaņā ar Adopcijas kārtības 82.1.apakšpunktu, kompetentā iestāde vai ārvalsts adoptētājs pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā līdz adoptētā bērna 18 gadu vecuma sasniegšanai iesniedz ministrijā un bāriņtiesā, kas lēmusi par bērna ārpusģimenes aprūpi, pēcadopcijas ziņojumus atbilstoši šo noteikumu 4. pielikumam un vismaz vienu bērna fotogrāfiju. Pirmos divus gadus pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā pēcadopcijas ziņojumus iesniedz divas reizes gadā (ik pusgadu), turpmāk – reizi gadā.

Ņemot vērā, ka pēc ziņojuma sastādīšanas tas ir jānosūta uz Latviju, jātulko, ir pieļaujama saprātīga termiņa nobīde. Tas pats attiecas arī uz turpmākajiem pēcadopcijas ziņojumiem – pieļaujama saprātīga termiņa nobīde.

Ja bāriņtiesa nesaņem pēcadopcijas ziņojumu, nepieciešams vērsties ministrijā, kura kontrolē pēcadopcijas ziņojumu saņemšanu un kavēšanās gadījumā informēs kompetento ārvalsts iestādi.

Adopcijas kārtības 82.2.apakšpunkts paredz, ka līdz adoptētā bērna 18 gadu vecuma sasniegšanai kompetentā iestāde vai ārvalsts adoptētājs pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā **nodrošina bāriņtiesai, kas lēmusi par bērna ārpusģimenes aprūpi, iespēju sazināties ar adoptēto bērnu ar video starpniecību vai telefoniski**.

Svarīgi!

Sazināšanās ar bērnu notiek pēc bāriņtiesas iniciatīvas, vienu reizi gadā, pēc iepazīšanās ar pēcadopcijas ziņojumu.

---

[328] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 77.punkts

[329] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 78.punkts

[330] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 51.punkts

[331] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 80.punkts

[332] 2018.gada 30.oktobra Ministru kabineta noteikumi Nr.667 "Adopcijas kārtība", 81.punkts

Bāriņtiesa sazinās ar ārvalsts kompetento iestādi, **vienojas par saziņas formu** (video zvans vai telefonzvans) **un laiku ar bērnu**. Gadījumā, ja bāriņtiesai netiek nodrošināta saziņa ar bērnu, bāriņtiesa par to informē ministriju.

Adopcijas kārtības 82.3.apakšpunkts arī paredz pienākumu kompetentajai iestādei vai ārvalsts adoptētājam **triju darbdienu laikā informē ministriju** par bērna izņemšanu no adoptētāja ģimenes, bērna nonākšanu sociālā dienesta, tiesas vai tiesībaizsardzības iestāžu redzeslokā vai citu būtisku informāciju, kas var turpmāk ietekmēt bērna uzturēšanos ārvalsts adoptētāja ģimenē. Pēc šāda veida informācijas saņemšanas, Ministrija izvērtēs iegūto informāciju un nepieciešamības gadījumā informēs bāriņtiesu.

Svarīgi!

Ja bāriņtiesas rīcībā nonāk informācija, kas rada šaubas par pienācīgas aprūpes nodrošināšanu bērnam ārvalsts adoptētāja ģimenē, tā obligāti sniedzama ministrijā, lūdzot pārbaudīt bērna augšanas apstākļus ģimenē.

1993.gada 29.maija Hāgas konvencijas par bērnu aizsardzību un sadarbību starpvalstu adopcijas jautājumos 9.panta e) punkts paredz, ka centrālās iestādes tieši vai ar valsts iestāžu vai citu savā valstī pienācīgi oficiāli atzītu institūciju starpniecību veic visus vajadzīgos pasākumus jo īpaši, lai atbildētu, ciktāl to atļauj attiecīgās valsts tiesību akti, uz citu centrālo iestāžu vai valsts iestāžu pienācīgi pamatotiem informācijas pieprasījumiem par konkrētu adopcijas gadījumu. Saskaņā ar likuma „Par Hāgas konvenciju par bērnu aizsardzību un sadarbību starpvalstu adopcijas jautājumos" 2.pantu centrālā iestāde Konvencijas izpildei Latvijas Republikā ir Labklājības ministrija. Tādējādi ministrijai nepieciešamības gadījumā ir tiesības pieprasīt papildinformāciju par konkrētu adopcijas gadījumu – gan pirmsadopcijas aprūpes laikā, gan pēc adopcijas apstiprināšanas tiesā, ja tiek saņemta būtiska informācija par iespējamu problemātiku attiecībā uz adoptētā bērna aprūpi ārvalstīs.

6.9. Citi jautājumi

6.9.1. Lēmums par brāļu un māsu šķiršanu adopcijas gadījumā

Civillikuma 165.pants nosaka, ka adoptēt reizē var vairākus bērnus. Adoptējot brāļi (pusbrāļi) un māsas (pusmāsas) nav šķirami. **Bērnu interesēs** pieļaujama brāļu (pusbrāļu) un māsu (pusmāsu) šķiršana, ja kādam no viņiem ir neārstējama slimība vai ir šķēršļi, kas traucē brāļus (pusbrāļus) un māsas (pusmāsas) adoptēt kopā.

Bāriņtiesu likuma 34.panta pirmās daļas 2.punkts paredz, ka bāriņtiesa lemj par brāļu un māsu, pusbrāļu un pusmāsu šķiršanu Civillikumā noteiktajos gadījumos. Līdz ar to likumdevējs šī būtiskā jautājuma izskatīšanu uzticējis bāriņtiesām, nenosakot skaidrus un konkrētus kritērijus, kā izvērtēt brāļu (pusbrāļu) un māsu (pusmāsu) šķiršanu iespējamās adopcijas gadījumā.

Jau sākotnēji, šķirot bērnus no ģimenes, bāriņtiesu pienākums ir nodrošināt ārpusģimenes aprūpi visiem bērniem kopā[333]. Savukārt gadījumos, ja dažādu būtisku iemeslu dēļ bērniem ārpusģimenes aprūpe nav nodrošināta pie viena ārpusģimenes aprūpes sniedzēja, bāriņtiesai un bērna aprūpētājam jānodrošina bērna saskarsme un personīgi kontakti ar brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām)[334]. Līdz ar to visām bērna tiesību aizsardzībā iesaistītajām institūcijām un personām būtu bijis jādara viss, lai vienas ģimenes bērniem pastāvētu emocionālas un tuvas personiskās attiecības.

Tomēr gadījumā, ja pastāv situācija, kurā adopcija iespējama kādam vai vairākiem vienas ģimenes bērniem bez pārējo tās pašas ģimenes bērnu adopcijas, bāriņtiesai jāizskata jautājums par brāļu (pusbrāļu) un māsu (pusmāsu) šķiršanu adopcijas gadījumā, par to pieņemot lēmumu.

Svarīgi!

Bāriņtiesa vērtē nepilngadīgo bērnu šķiršanu adopcijas gadījumā, jo lēmuma mērķis ir atļaut vai neatļaut bērna adopciju atsevišķi, nevis kopā ar citiem adoptējamiem brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām). Lēmums nevar tikt pieņemts attiecībā uz bērna pilngadīgajiem brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām), viņu personiskās attiecības vērtējamas adopcijas procesā kopumā.

Primārais apsvērums, sākot izskatīt šo jautājumu, ir izprast, kā bērnu šķiršana adopcijas gadījumā ietekmēs **konkrēto bērnu labākās intereses**. Bāriņtiesa nedrīkst vadīties no adoptētāju interesēm (piemēram, gribam adoptēt, bet tikai divus mazākos ģimenes bērnus) vai nepietiekami holistiskas izpratnes par normatīvo regulējumu (piemēram, bērna interesēs tiek atbalstīta adopcija, nevērtējot sīkākus aspektus).

Katrā individuālā gadījumā noteikti būs kāds cits faktoru kopums, kas pamatos bāriņtiesas lēmumu par to, vai brāļi (pusbrāļi) un māsas (pusmāsas) ir šķirami, bet, vērtējot lietu, jāņem vērā:

1. Faktiskā bērnu savstarpējā saskarsme, iemesli tās neesamībai un vai pastāv potenciāls nodrošināt bērnu aprūpi pie viena aprūpētāja, ja tas jau nav nodrošināts;
2. Attiecības bērnu starpā;
3. Bērna viedoklis par šķiršanu adopcijas gadījumā no brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām), ja bērna vecums un briedums ļauj noskaidrot viņa viedokli;
4. Visu bērnu ārpusģimenes aprūpes nodrošinātāju (audžuģimene, aizbildnis, aprūpes iestādes vadītājs) viedoklis par bērnu saskarsmi, personiskajām attiecībām un iespējamo šķiršanu adopcijas gadījumā;
5. Bērna veselības stāvoklis, kura rezultātā bērnam nav nodrošināma adopcija kopā ar brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām) (veselības stāvokļa smaguma pakāpe pamatota ar ārstniecības iestādes dokumentiem).

[333] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 27.panta ceturtās daļas 1.punkts: vienas ģimenes bērni nav šķirami, izņemot īpašus gadījumus, kad tas tiek darīts bērnu interesēs.

[334] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 33.pants.

Normatīvais regulējums arī neparedz konkrēti, kurā brīdi lēmums brāļu (pusbrāļu) un māsu (pusmāsu) šķiršanu pieņemams. Bāriņtiesu prakse mēdz būt dažāda.

Piemēram, ir bāriņtiesas, kuras jautājumu par bērna šķiršanu no brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām) izskata tad, kad bērns kļūst adoptējams, neatkarīgi no tā, vai bērnam ir potenciālie adoptētāji. Šādās situācijās tomēr ir nepieciešams ņemt vērā, ka līdz brīdim, kad bērns tiešām iepazīstas ar iespējamo adoptētāju, var paiet ievērojams laiks, kurā bērna attiecības ar brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām) var būt mainījušās, vai arī ir piedzimis vēl kāds bērna brālis (pusbrālis) vai māsa (pusmāsa). Līdz ar to, ja lēmums pieņemts jau iepriekš, uzsākot adopcijas procesu, bāriņtiesai jāpārliecinās, vai nav būtiskas izmaiņas, kas dotu pamatu pārvērtēt pieņemto lēmumu. Vienlaikus ir situācijas, kurās lēmums par bērna šķiršanu no brāļiem (pusbrāļiem) un māsām (pusmāsām) tiek pieņemts, kad jau veidojas pamats potenciālai bērna adopcijai. Piemēram, aprūpes iestādē ievietotai meitenei (10 gadi veca) izveidojušās ciešas emocionālas attiecības ar viesģimeni. Viesģimene izteikusi vēlmi adoptēt meiteni. Līdz ar to bāriņtiesa vērtēja, vai meitenes interesēs ir tikt šķirtai no brāļiem (14 un 16 gadus veci, dzīvo aprūpes iestādē un 1 gadu veco māsu, kura ievietota audžuģimenē).

Bāriņtiesas lēmums sākotnēji pievienojams attiecīgajai bāriņtiesas lietai par bērna ārpusģimenes aprūpi, kad tiek iekārtota lieta par bērna adopciju – kopija adopcijas lietai.

6.9.2. Lietu piekritība, ja atšķiras laulāto dzīvesvietas

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Iespējamā bāriņtiesas rīcība gadījumos, kad laulātie vēršas ar iesniegumu bāriņtiesā ar lūgumu tikt atzīti par adoptētājiem, taču viens no laulātajiem ir Latvijas pilsonis, savukārt:

1) otrais laulātais ir citas valsts pilsonis un viņam ir piešķirta terminētā uzturēšanās atļauja Latvijā;

Atbilstoši Bāriņtiesu likuma 57.panta pirmās daļas 1.un 2.punktam, ja bērnu adoptē Latvijas pilsonis, nepilsonis vai ārzemnieks, kam ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja Latvijā, bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir deklarēta adoptētāja dzīvesvieta, lemj par personas atzīšanu par adoptētāju, bērna nodošanu adoptētāja aprūpē un uzraudzībā līdz adopcijas apstiprināšanai, pirmsadopcijas aprūpes izbeigšanu bērnam, adopcijas atbilstību bērna interesēm

Minētās tiesību normas tieši nepasaka, kā to piemērotājam ir jārīkojas, ja adoptēt vēlas divas personas (laulātie), no kurām vienam ir termiņuzturēšanās atļauja Latvijā, savukārt otrs laulātais ir Latvijas pilsonis. Savukārt Civillikuma 164.pantā ir veikta atruna, paredzot, ka laulātie bērnu adoptē kopīgi, izņemot gadījumus, kad:

a) adoptē otra laulātā bērnu;
b) otrs laulātais atzīts par pazudušu (bezvēsts promesošu).

Ņemot vērā minēto, Bāriņtiesu likuma 57.panta pirmās daļas 1.un 2.punkts nav iztulkojams tikai gramatiski un, piemērojot Administratīvā procesa likuma 8. un 13.pantā ietvertos principus, bāriņtiesas, kuras darbības teritorijā ir deklarēta adoptētāju (laulāto) dzīvesvieta, kompetencē ir lemt par lēmuma par laulāto atzīšanu par adoptētājiem, arī gadījumos, kad viens no laulātajiem ir Latvijas pilsonis, savukārt otram ir termiņuzturēšanās atļauja.

Vienlaikus jāņem vērā, ka adopcijas gadījumā viens no svarīgiem priekšnosacījumiem ir tas, lai adoptētāji būtu pienācīgi izvērtēti. Gadījumā, ja persona dzīvo Latvijā, uzskatām, ka visobjektīvāk to var izdarīt Latvijas kompetentās iestādes. Nebūtu pieļaujams, ka laulāto izvērtēšana tiktu organizēta tikai atbilstoši pilsoniskajai piederībai, proti, laulāto, kas ir Latvijas pilsonis, izvērtētu bāriņtiesa, savukārt otru laulāto, kam Latvijā ir tikai termiņuzturēšanās atļauja, izvērtētu viņa pilsonības valsts kompetentā iestāde. Šādā veidā būtu iespējams iegūt priekšstatu tikai par to, vai katrs laulātais ir piemērots adopcijai, taču ne izvērtējumu, vai abas personas kopā kā laulātie ir piemēroti adopcijai.

Tomēr vēršam bāriņtiesu uzmanību, ka šādos gadījumos bāriņtiesām jāizvērtē nepieciešamība iegūt izvērstu informāciju arī no attiecīgās ārvalstu kompetentās iestādes par attiecīgo personu, t.sk. informāciju par potenciālā adoptētāja sodāmību. Tādējādi, ievērojot bērna vislabākās intereses, pēc iespējas vispusīgi izvērtējot potenciālo adoptētāju spējas nodrošināt adoptējamam bērnam atbilstošu aprūpi, t.sk. audzināšanu, kā arī labvēlīgus apstākļus bērna pilnvērtīgai fiziskajai un intelektuālai attīstībai, ievērojot nepilngadīga bērna vecumu un veselības stāvokli.

2) otrais laulātais ir citas valsts pilsonis, kuram ir piešķirta terminētā uzturēšanās atļauja Latvijā un viņš vēlas adoptēt otra laulātā bērnu (otra laulātā bērna adopcija);

Civillikuma 9.panta otrajā daļā noteikts, ka otra laulātā bērna adopciju apstiprina pēc Latvijas likuma, ja adoptējamās personas dzīvesvieta ir Latvijā.

Gadījumos, kad adoptējamā un adoptētāja (otra laulātā, kuram Latvijā ir iegūta termiņuzturēšanās atļauja) **dzīvesvieta ir Latvijā**, visobjektīvāk otra laulātā piemērotību adopcijai var izvērtēt Latvijas kompetentās iestādes. Īpaši, ņemot vērā gadījumus, kad bērns jau dzīvo kopā ar adoptētāju, adoptētāja ģimenes izpēte un bērna aprūpes laikā ģimenes izpēte tiek veikta vienlaicīgi, proti, šie procesi netiek nodalīti atsevišķi, bet gan tiek pieņemts viens lēmums par bērna adopciju, kurā bāriņtiesa lemj par personas piemērotību adopcijai un adopcijas atbilstību bērna interesēm.

Vienlaikus, lemjot par otra laulātā atzīšanu par adoptētājiem, bāriņtiesai nepieciešams iegūt izvērstu informāciju arī no attiecīgās ārvalstu kompetentās iestādes par attiecīgo personu, t.sk. informāciju par potenciālā adoptētāja sodāmību. Tādējādi, ievērojot bērna vislabākās intereses, pēc iespējas vispusīgi izvērtējot potenciālo adoptētāju spējas nodrošināt adoptējamam bērnam atbilstošu aprūpi, t.sk. audzināšanu, kā arī labvēlīgus apstākļus bērna pilnvērtīgai fiziskajai un intelektuālai attīstībai atbilstoši nepilngadīga bērna vecumam un veselības stāvoklim.

3) otrs laulātais nav saņēmis un viņam nav pamats saņemt termiņuzturēšanās atļauju Latvijā;

Adopcijas kārtības 58.1.apakšpunkts nosaka, ka ārzemnieks, kam nav pastāvīgās uzturēšanās atļaujas Latvijā, vai ārvalstī dzīvojoša persona (turpmāk – ārvalsts adoptētājs) var adoptēt otra laulātā bērnu. Šādos gadījumos ir pieņemams, ka personas pamatdzīvesvieta ir ārvalstīs, tādējādi viņa mītnes valsts var vislabāk izvērtēt personas piemērotību adopcijai. Adoptētājs iesniedz bērna dzīvesvietas bāriņtiesai savas dzīvesvietas valsts kompetentās iestādes sagatavotus dokumentus, kas apliecina viņa piemērotību adoptētāja statusam. Adoptējamā bērna dzīvesvietas bāriņtiesa šādā gadījumā lemtu tikai par bērna nodošanu adoptētāja aprūpē un par adopcijas atbilstību bērna interesēm.

6.9.3. Glābējsilītē ievietota bērna adopcija

Pēc ievietošanas glābējsilītē, mediķi par bērnu informē bāriņtiesu un valsts policiju, lai tiktu noskaidrots, vai bērns nav pasludināts kā pazudis un vai nav zināmi bērna vecāki. Ārstniecības iestāde nosaka bērna varbūtējo dzimšanas laiku un vietu, dod bērnam vārdu un uzvārdu un paziņo par to dzimtsarakstu nodaļai. Ārstniecības iestāde informē arī ministriju. Dzimšanas reģistra ierakstā norāda: „Atradenis, vecāki nezināmi".[335] Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma 29.panta pirmajā daļā noteikts, ka atradenis ir atrasts bērns, kura vecāki nav zināmi.

Pēc bērna dzimšanas fakta reģistrācijas (bērnam piešķirts vārds, uzvārds un personas kods), ārstniecības iestādei ministrijai un bāriņtiesai jānosūta sekojoša informācija:

- datums un laiks, kurā bērns ir ievietots glābējsilītē;
- bērna auguma parametri (garums, svars);
- bērna fotogrāfija;
- kopā ar bērnu atstāto mantu uzskaite un fotogrāfija;
- ārsts vai medicīnas darbinieks, kurš bērnu pieņēmis;
- medicīnas iestāde, kuras glābējsilītē bērns ir ievietots;
- bāriņtiesa, kurai ziņots par bērna atstāšanu ārstniecības iestādē;
- vispārējais veselības stāvokļa raksturojums;
- citi komentāri.

Bāriņtiesa, tiklīdz saņemta informācija par bērna reģistrāciju Dzimšanas reģistrā, lemj par bērna ārpusģimenes aprūpi, kā arī telefoniski sazinās ar ministriju, lai pārliecinātos, vai ministrijā saņemtas ziņas par atradeni.

Bāriņtiesa uz ministriju nosūta **bērna dzimšanas apliecības kopiju un lēmuma par bērna ievietošanu ārpusģimenes aprūpē, kopiju**. Gadījumā, ja bērns tiek ievietots audžuģimenē – arī aizpildītu **adoptējamā bērna uzskaites lapu**. Atradeņa statuss ļauj uzreiz uzsākt bērna adopcijas procesu.

Papildus vērā ņemams, ka **bērna vecākiem ir iespējams atgūt bērnu** līdz brīdim, kad bērns tiek adoptēts, proti, ir stājies spēkā tiesas spriedums par bērna adopciju. Līdz ar to adoptētājiem ir jāizskaidro, ka var būt situācijas, kurās bērna vecāki (māte, tēvs vai abi) pārdomā savu lēmumu par bērna ieveidošanu glābējsilītē un vēršas bāriņtiesā, lai pierādītu, ka ir bērna vecāki un ir spējīgi paši veikt bērna aprūpi un audzināšanu.

[335] Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma 29.panta ceturtā un piektā daļa

7. Bāriņtiesas kompetence lēmumu pieņemšanā attiecībā uz valsts sociālo pabalstu izmaksu bērna faktiskajam aprūpētājam un audzinātājam

(pirmreizēji publicēta 04.09.2019.)

Bāriņtiesu likuma 18.panta 4.punkts paredz, ka bāriņtiesa, aizstāvot bērna personiskās intereses, var lemt par valsts sociālo pabalstu, apgādnieka zaudējuma pensijas un atbalsta ar celiakiju slimiem bērniem, izmaksu pārtraukšanu personai, kura bērnu neaudzina, un izmaksāšanu personai, **kura faktiski audzina bērnu**. Tāpat minētā panta 5.punkts paredz, ka bāriņtiesa var minētos pabalstus izmaksāt pašam **bērnam**, ja viņš sasniedzis 15 gadu vecumu.

Valsts sociālo pabalstu likuma 16.panta trešajā daļā noteikts, ka, ja tas nepieciešams bērna personisko interešu aizstāvībai, ar bāriņtiesas īpašu lēmumu valsts sociālo pabalstu var piešķirt jebkurai šā likuma 4.panta pirmajā daļā minētajai personai, kura faktiski audzina bērnu, vai pašam bērnam, ja viņš sasniedzis 15 gadu vecumu.

Vienlaikus bāriņtiesai ir svarīgi apzināties, ka, pieņemot šādus lēmumus, **jāievēro normatīvajos aktos noteiktā kārtība un personu loks**, kam ar tiesību aktu ir atļauts saņemt konkrētus valsts sociālos pabalstus, lai Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai (turpmāk – VSAA) būtu tiesisks pamats pabalsta izmaksai.

7.1. Pabalstu veidi, kuri var tikt izmaksāti pamatojoties uz bāriņtiesas lēmumu personai, kura nav bērna vecāks

7.1.1. Ģimenes valsts pabalsts un piemaksas pie ģimenes valsts pabalsta

(informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Ģimenes valsts pabalstu piešķir **personai, kura audzina bērnu**.[336] Par bērnu ar invaliditāti, kurš nav sasniedzis 18 gadu vecumu, tiek piešķirta piemaksa pie ģimenes valsts pabalsta Ministru kabineta noteiktajā apmērā.[337] Par divu un vairāku bērnu vecumā no viena gada līdz 20 gadu vecumam audzināšanu pabalsta saņēmējam pie ģimenes valsts pabalsta piešķir piemaksu Ministru kabineta noteiktajā apmērā un kārtībā. Tiesības uz šo piemaksu ir par bērniem, kurus persona audzina un par kuriem tai piešķirts ģimenes valsts pabalsts[338].

Ģimenes valsts pabalstu piešķir par katru bērnu, kas ir:

1) vecumā no viena gada līdz 16 gadiem;

2) vecāks par 16 gadiem, mācās vispārējās izglītības vai profesionālās izglītības iestādē un nav stājies laulībā. Šādā gadījumā pabalstu piešķir uz laiku, kamēr bērns apmeklē izglītības iestādi, bet ne ilgāk kā līdz dienai, kad viņš sasniedz 20 gadu vecumu vai stājas laulībā. Ja bērns,

[336] Valsts sociālo pabalstu likums, 6.panta pirmā daļa

[337] Valsts sociālo pabalstu likums, 6.panta trešā daļa

[338] Valsts sociālo pabalstu likums, 6.panta ceturtā daļa

kurš bijis aizbildnībā, ir sasniedzis 18 gadu vecumu, pabalstu piešķir pašam pilngadību sasniegušajam bērnam.[339]

Tādējādi gadījumā, ja bērns ir nodots ārpusģimenes aprūpē, pabalsta izmaksu var pieprasīt **aizbildnis vai audžuģimene vai adoptētājs, ja bērns nodots pirmsadopcijas aprūpē**. Tāpat pabalsts pienākas personai, kura ar bāriņtiesas lēmumu **noteikta par bērna faktisko audzinātāju** vai **pašam bērnam pēc 15 gadu vecuma**, ja bāriņtiesa par to pieņēmusi attiecīgu lēmumu.

Kad bērns sasniedz 18 gadu vecumu, Valsts sociālo pabalstu likuma 6. panta otrās daļas 2. punktā minēto pabalstu (ģimenes valsts pabalstu), kas piešķirts par aizbildnībā vai audžuģimenē esošu bērnu, vai pabalstu, kas ar bāriņtiesas īpašu lēmumu piešķirts jebkurai šā likuma 4. panta pirmajā daļā minētajai personai, kura faktiski audzina bērnu**, piešķir un izmaksā pašam bērnam**. Šajā daļā minētais attiecas arī uz bērniem, kas atrodas aprūpes iestādē un sasniedz 18 gadu vecumu.

Svarīgi!

Bāriņtiesām, informējot jaunieti par sociālajām garantijām pusgadu pirms pilngadības sasniegšanas, būtu nepieciešams papildus viņu informēt par minētā pabalsta saņemšanas iespējām pēc pilngadības sasniegšanas.

7.1.2. Bērna kopšanas pabalsts

Saskaņā ar Valsts sociālo pabalstu likumu bērna kopšanas pabalstu piešķir personai, kura kopj bērnu līdz divu gadu vecumam.[340] Tiesības saņemt bērna kopšanas pabalstu ir:

- vienam no bērna vecākiem;
- **aizbildnim vai adoptētājam**;
- **faktiskajam bērna audzinātājam** (*tai skaitā audžuģimenei*), kurš noteikts ar bāriņtiesas lēmumu.

Ministru Kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumu Nr. 1609 „Noteikumi par bērna kopšanas pabalsta un piemaksas pie bērna kopšanas pabalsta par dvīņiem vai vairākiem vienās dzemdībās dzimušiem bērniem apmēru, tā pārskatīšanas kārtību un pabalsta un piemaksas piešķiršanas un izmaksas kārtību" 9.[1]punktā noteikts, ja bērns, par kuru tiek maksāts pabalsts, pabalsts un piemaksa vai piemaksa, ievietots valsts, pašvaldības vai privātajā bērnu aprūpes un audzināšanas iestādē un atrodas pilnā tās apgādībā vai nodots audzināšanā audžuģimenei, bāriņtiesa, valsts, pašvaldības vai privātā bērnu aprūpes un audzināšanas iestāde triju darbdienu laikā pēc minētā bērna ievietošanas attiecīgajā iestādē vai audžuģimenē paziņo par to VSAA nodaļai atbilstoši pabalsta pieprasītāja deklarētajai dzīvesvietai.

[339] Valsts sociālo pabalstu likums, 6.panta otrā daļa

[340] Valsts sociālo pabalstu likums, 7.panta pirmā *prim* daļa

7.1.3. Bērna ar invaliditāti kopšanas pabalsts

Bērna ar invaliditāti kopšanas pabalstu piešķir personai, kas kopj bērnu, kuram Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisija ir noteikusi invaliditāti un izsniegusi atzinumu par īpašas kopšanas nepieciešamību sakarā ar smagiem funkcionāliem traucējumiem. Bērna ar invaliditāti kopšanas pabalstu piešķir **vienam no vecākiem, aizbildnim, audžuģimenei**, adoptētājam, ja bērns nodots pirmsadopcijas aprūpē, kā arī bērna faktiskajam audzinātājam.

Ja pabalsta pieprasītājs ir aizbildnis, tad informāciju par aizbildnības nodibināšanu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (turpmāk – VSAA) iesniedz bāriņtiesa, kas pieņēmusi lēmumu par aizbildnības nodibināšanu. Audžuģimenei pabalsts tiek izmaksāts, pamatojoties uz lēmumu par bērna ievietošanu audžuģimenē.

7.1.4. Bērna piedzimšanas pabalsts

(informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Saskaņā ar Valsts sociālo pabalstu likuma 8.panta pirmo daļu bērna piedzimšanas pabalstu piešķir:

1) vienam no bērna vecākiem;

2) personai, kura ņēmusi aizbildnībā bērnu līdz viena gada vecumam.[341]

Attiecībā par bērna piedzimšanas pabalsta piešķiršanu audžuģimenei, norādāms, ka Valsts sociālo pabalstu likuma 16.panta trešajā daļā noteikts, ka, ja tas nepieciešams bērna personisko interešu aizstāvībai, ar bāriņtiesas īpašu lēmumu valsts sociālo pabalstu var piešķirt jebkurai no minētā likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajām personām, kura faktiski audzina bērnu.

Bāriņtiesu likuma 18.panta 4. un 5.punkts nosaka, ka bāriņtiesa, aizstāvot bērna personiskās intereses attiecībās ar vecākiem, aizbildņiem un citām personām, lemj par valsts sociālo pabalstu, apgādnieka zaudējuma pensijas un atbalsta ar celiakiju slimiem bērniem, izmaksu pārtraukšanu personai, kura bērnu neaudzina, un izmaksāšanu personai, kura faktiski audzina bērnu, vai izmaksāšanu pašam bērnam, ja viņš sasniedzis 15 gadu vecumu.

Bāriņtiesai normatīvajos aktos nav noteikti ierobežojumi attiecībā uz kādu no sociālo pabalstu veidiem. Bāriņtiesa ir tiesīga lemt par jebkura valsts sociālā pabalsta izmaksāšanu personai, kura faktiski audzina bērnu. Bāriņtiesai ir jāievēro divi kritēriji: 1) lēmums ir jāpieņem bērna interesēs; 2) lēmums jāpieņem, ievērojot to personu loku, kurām ir tiesības uz valsts sociālajiem pabalstiem atbilstoši Valsts sociālo pabalstu likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajam. Tādējādi audžuģimenei ar īpašu bāriņtiesas lēmumu var tikt piešķirts bērna piedzimšanas pabalsts.

Papildus jāvērš uzmanība, ka bērna piedzimšanas pabalsts izlietojams bērna vajadzībām, tādēļ aicinām bāriņtiesu pirms lēmuma pieņemšanas pārrunās ar audžuģimeni noskaidrot, kas ir aktuālākās nepieciešamības un ko audžuģimene plāno bērnam iegādāties. Nepieciešamais aprīkojums bērnam līdz pusotra gada vecumam, ko nodrošinājusi pašvaldība vai audžuģimene, kura saņēmusi bērna piedzimšanas pabalstu konkrēta bērna vajadzībām, **ir uzskatāma par**

[341] Valsts sociālo pabalstu likums, 8.panta pirmā daļa

bērna mantu, tādējādi, bērnam izbeidzot uzturēšanos audžuģimenē, **tā tiek nodota citam aprūpētājam, kurš turpina rūpēties par bērnu**. Bāriņtiesa, piemēram, veicot dzīves apstākļu pārbaudi, pārliecinās, vai bērnam iegādātas plānotās lietas un vai tās atbilst bērna vajadzībām. Būtiskākie priekšmeti var tikt iekļauti bērna mantas sarakstā.

Svarīgi!

Normatīvais regulējums **neparedz tiesības** adoptētājam pirmsadopcijas periodā saņemt bērna piedzimšanas pabalstu.

Vēršam uzmanību, ka līdz ar **atlīdzības par adopciju** ieviešanu, likumdevējs ir noteicis pabalsta veidu, kurš aizstāj bērna piedzimšanas pabalstu adoptētājiem. Minētais izriet no 2004.gada 22.janvārī Saeimā pieņemto Valsts sociālo pabalstu likuma grozījumiem (plašākai informācijai sk. anotāciju).

7.1.5. Pabalsts transporta izdevumu kompensēšanai personām ar invaliditāti, kuriem ir apgrūtināta pārvietošanās

(Informācija aktualizēta 20.12.2021.)

Ja pabalstu pieprasa bērnam ar invaliditāti, to piešķir **vienam no vecākiem, aizbildnim, adoptētājam, ja bērns nodots pirmsadopcijas aprūpē vai personai, kura faktiski audzina bērnu, tai skaitā audžuģimenei**, ja bērns nodots audzināšanā uz laiku, kas ilgāks par sešiem mēnešiem.[342]

Ja pabalsta pieprasītājs ir aizbildnis, VSAA rakstisku informāciju par aizbildnības nodibināšanu iesniedz bāriņtiesa, kas pieņēmusi lēmumu par aizbildnības nodibināšanu. Ja pabalsta pieprasītājs ir persona, kura faktiski audzina bērnu, VSAA rakstisku informāciju par personu, kura faktiski audzina bērnu, iesniedz bāriņtiesa, kas bērna personisko interešu aizstāvībai pieņēmusi īpašu lēmumu par pabalsta izmaksu faktiskajam audzinātājam. Bāriņtiesa triju dienu laikā pēc lēmuma spēkā stāšanās paziņo par to VSAA nodaļai atbilstoši tās personas deklarētajai dzīvesvietai, kura faktiski audzina bērnu.[343]

7.1.6. Valsts atbalsts ar celiakiju slimam bērnam

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 13.panta pirmās daļas 8.punkts paredz, ka valsts nodrošina atbilstoši gadskārtējā valsts budžeta likumā piešķirtajiem līdzekļiem atbalsta programmu ar celiakiju slimajiem bērniem, turpinot atbalsta sniegšanu šīm personām pēc pilngadības sasniegšanas, ja tās mācās vispārējās izglītības vai profesionālās izglītības iestādē

[342] Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumu Nr.1606 "Noteikumi par pabalstu transporta izdevumu kompensēšanai personām ar invaliditāti, kurām ir apgrūtināta pārvietošanās" 6.punkts

[343] Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumu Nr.1606 "Noteikumi par pabalstu transporta izdevumu kompensēšanai personām ar invaliditāti, kurām ir apgrūtināta pārvietošanās" 7.un 8.punkts

un nav vecākas par 20 gadiem vai studē augstskolā dienas nodaļā (pilna laika klātienē) un nav vecākas par 24 gadiem.

Atbalsta apmēru un nosacījumus atbalsta saņemšanai nosaka Ministru kabineta 2013.gada 21.maija noteikumi Nr.261 „Noteikumi par valsts atbalstu ar celiakiju slimiem bērniem".

Atbalstu piešķir:

- vienam no bērna vecākiem;
- adoptētājam;
- **aizbildnim vai vienam no audžuģimenes locekļiem**;
- personai, kurai bērns nodots pirmsadopcijas aprūpē;
- citai **personai, kura faktiski audzina bērnu**, ja bērna personisko interešu aizsardzībai pieņemts atbilstošs bāriņtiesas lēmums;
- pašam bērnam pēc 18 gadu sasniegšanas;
- **pašam bērnam pēc 15 gadu sasniegšanas, bērna personisko interešu aizstāvībai pieņemts bāriņtiesas īpašs lēmums par atbalsta piešķiršanu**.[344]

7.1.7. Valsts sociālā nodrošinājuma pabalstu apgādnieka zaudējuma gadījumā un apgādnieka zaudējuma pensija

Valsts sociālā nodrošinājuma pabalstu piešķir personai, kurai nav tiesību saņemt valsts pensiju (izņemot apgādnieka zaudējuma pensiju personai ar invaliditāti) vai apdrošināšanas atlīdzību sakarā ar nelaimes gadījumu darbā vai arodslimību, **ja persona nav sasniegusi pilngadību, ir zaudējusi vienu vai abus apgādniekus un nav stājusies laulībā**. Šīm personām piešķir valsts sociālā nodrošinājuma pabalstu, kura minimālo apmēru katram bērnam un tā pārskatīšanas kārtību nosaka Ministru kabinets. Šajā gadījumā valsts sociālā nodrošinājuma pabalstu piešķir līdz pilngadības sasniegšanai. Pabalsta izmaksu turpina, ja šajā punktā minētā persona pēc pilngadības sasniegšanas mācās vispārējās izglītības vai profesionālās izglītības iestādē un nav vecāka par 20 gadiem vai studē augstskolā dienas nodaļā (pilna laika klātienē) un nav vecāka par 24 gadiem.[345]

Pabalstu **piešķir** apgādnieku zaudējušam **bērnam** un **izmaksā** viņa mātei, tēvam, **aizbildnim vai citai personai, kura saskaņā ar bāriņtiesas lēmumu faktiski audzina bērnu**.

Likuma "Par valsts pensijām" 19.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesības uz apgādnieka zaudējuma pensiju ir darba nespējīgiem mirušā apgādnieka ģimenes locekļiem, kas bijuši viņa apgādībā. Mirušā bērniem apgādnieka zaudējuma pensiju piešķir neatkarīgi no tā, vai viņi ir bijuši mirušā apgādībā. Pensiju piešķir bērnam, bet tā tiek izmaksāta bērna dabiskajiem vai likumīgajiem aizbildņiem.

[344] Ministru kabineta 2013.gada 21.maija noteikumi Nr.261 „Noteikumi par valsts atbalstu ar celiakiju slimiem bērniem" 4.punkts

[345] Valsts sociālo pabalstu likuma 13.panta pirmās daļas 3.punkts

Ja apgādnieka zaudējuma pensiju piešķir par periodu, kurā izmaksāts pabalsts aizbildnim par bērna uzturēšanu, tad izmaksājamo pensiju samazina par saņemtā pabalsta summu.[346]

Svarīgi!

Audžuģimenē vai ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā ievietotiem bērniem apgādnieka zaudējuma pensija jāuzkrāj uz bērna vārda atvērtā kontā. Aizbildnībā esošam bērnam, vai bērnam, kurš nodots citas personas faktiskā aprūpē apgādnieka zaudējuma pensija izlietojama kopsakarā ar bērna vajadzību nodrošināšanu un saņemtajiem pabalstiem bērna uzturēšanai, vienlaikus izvērtējot iespēju naudas līdzekļus uzkrāt uz bērna vārda atvērta konta.

7.2. Veids, kā bāriņtiesa sniedz informāciju Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai

Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumu Nr.1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 70.punktā noteikts, ka bāriņtiesa triju darbdienu laikā pēc lēmuma pieņemšanas, kas personai dod tiesības uz valsts sociālo pabalstu vai ar kuru saskaņā šādas tiesības personai izbeidzas, informē par to VSAA.

Praksē bāriņtiesas parasti informāciju VSAA sniedz vai nu **rakstveidā nosūtot lēmuma izrakstu vai informāciju par pieņemto lēmumu** pa pastu vai elektronisko pastu vai **ievadot datus Nepilngadīgo personu atbalsta informācijas sistēmā** (turpmāk – NPAIS) atbilstoši Ministru kabineta 2014.gada 25.marta noteikumu Nr.157 "Nepilngadīgo personu atbalsta informācijas sistēmas noteikumi" prasībām.

VBTAI, sadarbojoties ar bāriņtiesām, ir konstatējusi, ka ne visi bāriņtiesu ievadītie lēmumi NPAIS ir redzami VSAA. Dažkārt problēma ir tieši precīzas datu ievades nodrošināšanā, savukārt vairākos gadījumos tehniskais iemesls, kādēļ lēmums nav redzams NPAIS sistēmas citiem lietotājiem, joprojām ir neskaidrs.

Ievērojot minēto, **VBTAI aicina bāriņtiesas, ņemot vērā savas līdzšinējās darbības pieredzi, sadarbojoties ar VSAA, rast efektīvāko informācijas apmaiņas veidu, lai nodrošinātu informācijas savlaicīgu sniegšanu VSAA**.

Papildus informācija par institūciju informēšanu par bāriņtiesas pieņemtajiem lēmumiem skatīt VBTAI izstrādātājā metodiskajā materiālā **Institūciju informēšana par bāriņtiesas pieņemtajiem lēmumiem** (Rokasgrāmatas 2. sējumā).

[346] Likuma "Par valsts pensijām" 32.panta vienpadsmitā daļa

7.3. Būtiski aspekti, lemjot par valsts sociālo pabalstu, apgādnieka zaudējuma pensijas un atbalsta ar celiakiju slimiem bērniem, izmaksu pārtraukšanu personai, kura bērnu neaudzina, un izmaksāšanu personai, kura faktiski audzina bērnu

Vienlaikus vēršam bāriņtiesas uzmanību, ka bāriņtiesai ar īpašu rūpību jāizvērtē situācijas, kurās pastāv jautājums par valsts sociālo pabalstu, apgādnieka zaudējuma pensijas un atbalsta ar celiakiju slimiem bērniem (turpmāk – pabalsts) izmaksu faktiskajam audzinātājam vai bērnam, kurš sasniedzis 15 gadu vecumu.

Nav pieļaujama situācija, ka šādā veidā tiek regulēta situācija, kurā bērna vecāki faktiski neveic bērna aprūpi un audzināšanu un ir vērtējama nepieciešamība lemt par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem. Diemžēl praksē ir redzētas situācijas, kurās bāriņtiesa, lai arī tās rīcībā ir informācija un fakti, kas liecina par nepieciešamību risināt jautājumu par bērnu šķiršanu no ģimenes un ārpusģimenes aprūpes nodrošināšanu, izvēlas nodrošināt pabalsta izmaksu pašam bērnam, kurš sasniedzis 15 gadu vecumu, paļaujoties uz to, ka bērns lielāko laika daļu uzturas izglītības iestādes kopmītnē.

Svarīgi!

Lēmums par pabalsta saņēmēja maiņu nenozīmē aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem vai bērna ārpusģimenes aprūpes nodrošināšanu.

Piemērs, kad IR pamats lemt par pabalsta izmaksu personai, kura faktiski audzina bērnu

Bāriņtiesā saņemts L.L. iesniegums ar lūgumu piešķirt tiesības saņemt A.A. pabalstu, jo A.A. ikdienā ir L.L. aprūpē un audzināšanā. Bāriņtiesa, izskatot jautājumu par pabalsta izmaksu, veica L.L. ģimenes dzīves apstākļu pārbaudi un pārrunas ar L.L. un A.A. Tāpat bāriņtiesa veica pārrunas ar A.A. vecākiem K.A. un M.A. Bāriņtiesa pieprasa un iegūst informāciju no bērna ģimenes ārsta un izglītības iestādes par K.A., M.A. un L.L. iesaisti A.A. aprūpē, pieprasīja un saņēma nepieciešamo informāciju no Sodu reģistra un Iedzīvotāju reģistra.

Apkopojot saņemto informāciju, bāriņtiesa secināja, ka A.A. vecāki K.A. un M.A. ar bērna vecmāmiņu L.L. vienojušies, ka ikdienā bērns dzīvos L.L. ģimenē, ievērojot to, ka bērna tēvs M.A. un māte K.A. strādā savā lauku saimniecībā. Tā kā A.A. ir konstatētas veselības problēmas, kuru risināšanai nepieciešamas regulāras nodarbības pie fizioterapeita, K.A. savā dzīvesvietā nespēj nodrošināt bērnam nepieciešamo veselības aprūpi. Savukārt bērna vecmāmiņa L.L. dzīvo pilsētā, A.A. tur iespējams apmeklēt izglītības iestādi, ārpusskolas nodarbības, kā arī nepieciešamos veselības speciālistu apmeklējumus. Bērna vecāki finansiāli atbalsta bērnu, L.L. regulāri sniedzot nepieciešamos uzturlīdzekļus, tāpat vecāki ar bērnu regulāri sazinās, nedēļas nogalēs A.A. ciemojas pie mātes. Bērna vecāki piekrīt pabalsta izmaksai L.L.. Sarunā ar A.A. bāriņtiesa noskaidroja, ka bērns ir apmierināts ar esošo situāciju, labprāt dzīvo vecmāmiņas L.L. ģimenē, ar vecākiem katru dienu sazvanās, bieži satiekas. Skolas un ārsta sniegtā informācija liecina, ka ikdienā A.A. uz izglītības iestādi un pie ārsta ved L.L., kam ir vecāku izdota pilnvara bērna pārstāvēšanai. Vienlaikus K.A. apmeklē bērna vecāku sapulces, koncertus, ir e-klases lietotāja un

seko līdzi bērna sekmēm. Tāpat bērna māte K.A. ierodas pie ārsta, lai izvērtētu turpmāko ārstniecības procesu.

Bāriņtiesa lēma par pabalsta izmaksas pārtraukšanu K.A. un izmaksu bērna faktiskajai audzinātājai L.L..

Piemērs, kad NAV pamats lemt par pabalsta izmaksu personai, kura faktiski audzina bērnu

Bāriņtiesā saņemts L.L. iesniegums ar lūgumu piešķirt tiesības saņemt A.A. pabalstu, jo A.A. ikdienā ir L.L. aprūpē un audzināšanā. Bāriņtiesa, izskatot jautājumu par pabalsta izmaksu, veica L.L. ģimenes dzīves apstākļu pārbaudi un pārrunas ar L.L. un A.A. Tāpat bāriņtiesa veica pārrunas ar A.A. vecākiem K.A. un M.A. Bāriņtiesa pieprasīja un ieguva informāciju no bērna ģimenes ārsta un izglītības iestādes par K.A., M.A. un L.L. iesaisti A.A. aprūpē, pieprasīja un saņēma nepieciešamo informāciju no Sodu reģistra un Iedzīvotāju reģistra.

Apkopojot saņemto informāciju, bāriņtiesa secināja, ka A.A. dzīvo vienā mājsaimniecībā ar vecākiem K.A. un M.A. un ar bērna vecmāmiņu L.L. Bērna tēvs M.A. strādā ārvalstīs, savukārt māte K.A. strādā savā lauku saimniecībā.

Veicot pārrunas ar iesnieguma iesniedzēju L.L. noskaidrots, ka viņa vēlas saņemt pabalstu, jo viņas ieskatā, bērna māte saņemto naudu tērē nepareizi. L.L. uzskata sevi par A.A. faktisko audzinātāju, jo viņa pavada mazmeitu uz skolas autobusu, sagaida no skolas, gatavo pusdienas un palīdz bērnam ar mājas darbiem.

Bērna vecāki nepiekrīt pabalsta izmaksai L.L.. K.A. norāda, ka neredz pamatojumu, kādēļ pabalsts būtu izmaksājams L.L.. Viņi visi dzīvo vienā mājsaimniecībā, turklāt K.A. un M.A. uztur arī L.L., kuras vecuma pensija nenosedz visas nepieciešamās izmaksas. L.L. pēc K.A. domām vēlas līdzekļus pati savām vajadzībām. Uzskata, ka vecāki paši aprūpē un audzina A.A..

Sarunā ar A.A. bāriņtiesa noskaidroja, ka meitene ir apmierināta ar dzīvi ģimenē, dzīvo ar mammu un vecmammu, tētis brauc mājās reizi trīs mēnešos uz 2 nedēļām. Sarunā ar bērnu nekas neliecina, ka bērna aprūpi un audzināšanu neveiktu vecāki.

Bāriņtiesa lēma atteikt pabalsta izmaksu L.L..

Piemērs, kad lēmums par pabalsta izmaksu faktiskajam audzinātājam nav bērna tiesībām un vislabākajām interesēm atbilstošs situācijas risinājums

Bāriņtiesā saņemts L.L. iesniegums ar lūgumu piešķirt tiesības saņemt A.A. pabalstu, jo A.A. ikdienā ir L.L. aprūpē un audzināšanā. Bāriņtiesa, izskatot iesniegumu, veica L.L. ģimenes dzīves apstākļu pārbaudi un pārrunas ar L.L. un A.A. Tāpat bāriņtiesa veica pārrunas ar A.A. vecākiem K.A. un M.A., viņu dzīvesvietas apsekošanu. Bāriņtiesa pieprasīja un ieguva informāciju no bērna ģimenes ārsta un izglītības iestādes par K.A., M.A. un L.L. iesaisti A.A. aprūpē, pieprasīja un saņēma nepieciešamo informāciju no Sodu reģistra un Iedzīvotāju reģistra.

Apkopojot saņemto informāciju, bāriņtiesa secināja, ka A.A. vecāki K.A. un M.A. ar bērna vecmāmiņu L.L. pirms gada vienojušies, ka ikdienā bērns dzīvos L.L. ģimenē. Vienlaikus K.A. un M.A. nesniedz nekādu finansiālu atbalstu bērna uzturēšanai, reizi mēnesī vai divos mēdzot caur paziņām atsūtīt 20 vai 30 eiro. Pēc L.L. teiktā, vecāki ar bērnu nesazinās, par viņa attīstību un veselību vai skolas gaitām neinteresējas. Ar A.A. parunājot tikai, kad L.L. pati piezvana kādam no vecākiem un lūdz parunāt arī ar A.A.. Darba dienās A.A. dzīvojot arodskolas kopmītnēs, pie vecmāmiņas atbrauc nedēļas nogalēs, vai kad slima.

Apsekojot K.A. un M.A. dzīvesvietu secināts, ka vecāki dzīvo ar malku apkurināmā vienistabas dzīvoklī, dzīvoklis netīrs, piesmēķēts, istabā vairākās vietās izlietotas alkohola pudeles. Pārrunās ar K.A. noskaidrots, ka viņa dzīvo kopā ar jaunu dzīvesbiedru, M.A. atrašanās vietu nezina. Šobrīd nestrādā, veic dažādus gadījuma darbus. Uzskata, ka savu iespēju robežās atbalsta A.A. uzturēšanu, nevar nosaukt pēdējo reizi, kad būtu A.A. vai L.L. devusi uzturlīdzekļus. Nepiekrīt pabalsta izmaksai L.L., uzskata, ka A.A. var dzīvot arī pie viņas, viņai ar bērnu esot normālas attiecības.

Informācija no izglītības iestādes liecina, ka A.A. mācās arodskolas pirmajā kursā, mācās ar vidējām sekmēm. Bērns dzīvo skolas internātā. A.A. vecāki vai vecvecāki nav interesējušies par meitenes sekmēm un uzvedību izglītības iestādē, A.A. saslimšanas gadījumā zīmes paraksta vecmāmiņa L.L.. Ģimenes ārsta sniegtā informācija liecina, ka bērns pie ārsta vienmēr vērsies patstāvīgi, bez vecāku klātbūtnes.

Sarunā ar A.A. noskaidrots, ka bērnam ir 16 gadi, viņš uzsācis mācības arodskolā, dzīvo kopmītnēs. Ar vecākiem sazinās reti, nevēlas pie viņiem dzīvot, jo nemaz nezinot, kur šobrīd ir tētis, savukārt māte dzīvo ar nepatīkamu vīrieti, abi lieto alkoholu, mājās vienmēr kliegšana un strīdi. Brīvdienās uzturas pie vecmammas vai draugiem. Kopmītnēm naudu iedod vecmamma, pašai esot stipendija. Mamma reizēm iedodot pārtiku, 20 eiro.

Izvērtējot saņemto informāciju kopsakarā ar bērna labāko interešu ievērošanu, bāriņtiesa ierosināja lietu par A.A. aizgādības tiesību pārtraukšanu K.A. un M.A. (skat. **Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu**.) *Vienlaikus tika uzsākta informācijas iegūšana, lai izvērtētu, vai vecmāmiņai L.L. ir atbilstošas spējas un īpašības, lai kļūtu par A.A. aizbildni. Savukārt, lai pabalsts tiktu izmantots tam paredzētajam mērķim – sniegtu atbalstu A.A. uzturēšanai, bāriņtiesa pieņēma lēmumu par pabalsta izmaksu pašai A.A., ņemot vērā meitenes vecumu un briedumu.*

8. Vecāku un bērnu domstarpību izšķiršana

(pirmreizēji publicēts 20.12.2022.)

Domstarpības vai viedokļu pretrunas ir neatņemama dzīves sastāvdaļa, kas skar ikvienu cilvēku visā pasaulē, tajā skaitā bērnus un vecākus. Terminu skaidrojošajā vārdnīcā norādīts, ka domstarpības ir situācija, kad cilvēkiem ir dažādi viedokļi par kaut ko un viņi bieži strīdas,[347] nesaprašanās, nesaskaņas atšķirīgu uzskatu, domu dēļ.[348]

Saskaņā ar bāriņtiesu aptaujas datiem[349], visbiežāk bērnu un vecāku domstarpības rodas jautājumos par sadzīviska rakstura jautājumiem, piemēram, vecāku noteiktiem saprātīgiem ierobežojumiem attiecībā uz mājās veicamiem darbiem un bērna pienākumiem, brīvā laika pavadīšanu, alkohola un citu apreibinošo vielu lietošanu, klaiņošanu, skolas kavēšanu un citiem ar bērnu audzināšanu saistītiem jautājumiem.

Nereti novērojamas arī bērnu un vecāku domstarpības bērna izglītības iestādes izvēlē, jautājumos par ģimenes valsts pabalsta saņemšanu pašam bērnam, jautājumos par bērna veselības aprūpi, piemēram, par bērna atteikšanos veikt atkarību izraisošu vielu un procesu pārmērīgas lietošanas ārstēšanu vai sociālo rehabilitāciju, kā arī Covid-19 pandēmijas apstākļos būtiski palielinājušās bērnu un vecāku domstarpības par bērna veselības aprūpes jautājumiem, tostarp vakcināciju, ja bērna vecāki tam nepiekrīt.

8.1. Bērnu un vecāku domstarpību normatīvais regulējums

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 3. panta pirmajā daļā noteikts, ka bērns ir persona, kas nav sasniegusi 18 gadu vecumu, izņemot tās personas, kuras saskaņā ar likumu izsludinātas par pilngadīgām vai stājušās laulībā pirms 18 gadu vecuma sasniegšanas.

Civillikuma 177. panta pirmajā daļā noteikts, ka līdz pilngadības sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā. Savukārt Civillikuma 219. pantā noteikts, ka nepilngadība personām turpinās tik ilgi, kamēr tās sasniedz astoņpadsmit gadu vecumu.

Civillikuma 177. panta otrajā daļā noteikts, ka aizgādība ir vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērnu un viņa mantu un pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās. Civillikuma 177.panta trešajā daļā noteikts, ka rūpes par bērnu nozīmē viņa aprūpi, uzraudzību un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 22. panta pirmajā daļā noteikts, ka bērnam ir pienākums atbilstoši savam vecumam apkopt sevi un piedalīties mājas darbos.

---

[347] Domstarpības (nesaskaņas). Pieejams:

https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/disagreement?q=disagreement.

[348] Domstarpības (nesaskaņas). Pieejams: https://tezaurs.lv/domstarp%C4%ABbas:1

[349] VBTAI Bāriņtiesu aptauja jautājumos par bērnu – vecāku domstarpībām un bāriņtiesu iesaisti to risināšanā veikta 2022. gada 10. februārī;

Ņemot vērā normatīvajos aktos norādīto, secināms, ka bērns ir vecāku aizgādībā, kuri rūpējas par bērnu, nodrošina viņu pamatvajadzības, izglītošanu, audzināšanu ģimeniskā vidē un nodrošina citas bērnam nepieciešamas lietas. Bērnam, esot pakļautam konkrētiem noteikumiem, kurus nosaka vecāki un, protams, normatīvie akti, var rasties domstarpības (konfliktsituācijas) starp bērnu un vecākiem.

Bāriņtiesu likuma 2. panta pirmajā daļā noteikts, ka bāriņtiesa ir pašvaldības izveidota aizbildnības un aizgādnības iestāde.

Minētā likuma 4. panta otrajā daļā noteikts, ka bāriņtiesa prioritāri nodrošina bērna vai aizgādnībā esošās personas tiesību un tiesisko interešu aizsardzību.

Bāriņtiesu likuma 17. panta 2. punktā noteikts, ka bāriņtiesa izskata iesniegumus un sūdzības, to skaitā iesniegumus un sūdzības par vecāka, aizbildņa, aizgādņa vai audžuģimenes rīcību.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 25. panta otrajā daļā noteikts, ka bērns var griezties pēc palīdzības bāriņtiesā, ja vecāki, viņaprāt, noteikuši nepamatotus ierobežojumus vai radušās citas domstarpības viņu attiecībās.

Savukārt Bāriņtiesu likuma 19. panta trešajā daļā noteikts, ka bāriņtiesa izšķir bērna un vecāku domstarpības.

Situācijās, kad saduras bērna un vecāku viedokļi, bērna labākās intereses noteikti ir viens no galvenajiem aspektiem, kam bāriņtiesai, iesaistītai domstarpību risināšanā, būs jāpievērš rūpīga vērība.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. panta otrajā prim daļā minēto, nosakot bērna labākās intereses, nepieciešams tiekties uz bērna situācijas ilgtspējīgu risinājumu, atbilstoši situācijai ņemot vērā, cik lielā mērā veicamie pasākumi nodrošina:

1) bērnam emocionāli tuvas, pastāvīgas, ģimeniskas attiecības;
2) bērna vajadzībām un spējām atbilstošu izglītību;
3) bērna vajadzībām atbilstošu veselības aizsardzību;
4) bērna vecumam, emocionālajām un fiziskajām vajadzībām atbilstošu aprūpi;
5) atbalstu bērna līdzsvarotai garīgajai un fiziskajai attīstībai;
6) iespēju bērnam attīstīt savu individualitāti, spējas un intereses;
7) bērna līdzdalību ar viņu saistītu lēmumu pieņemšanas procesos;
8) bērna viedokļa uzklausīšanu un ievērošanu atbilstoši bērna vecumam, briedumam un spējai viedokli formulēt;
9) bērna pasargāšanu no lojalitātes konflikta;
10) drošu vidi, kurā bērnam augt un attīstīties, aizsardzību no vardarbības, apdraudējuma, antisociālas uzvedības un atkarību ietekmes;
11) bērna identitātes saglabāšanu;
12) bērna atbildības izjūtas veidošanu;
13) citus bērna attīstībai un labklājībai nozīmīgus apstākļus.

ANO Bērnu tiesību aizsardzības komitejas Vispārējais komentārs Nr. 14 (2013) sniedz skaidrojumu, ka bērnam nepieciešams nodrošināt tiesības nevis uz abstraktām labākajām interesēm, bet **uz konkrētā bērna vajadzību novērtējumu aktuālajā situācijā**. Atbildīgajām iestādēm, tostarp bāriņtiesai, bērna vajadzības jāsaredz, un rīcībai ir jābūt tajās balstītai ne tikai tad, kad problēma samilzusi, bet jau laikus saskatot problēmas, domstarpību bērna un vecāku

starpā iedīgļus un proaktīvi rīkojoties, tādējādi līdz problēmas samilšanai nemaz nenonākot.[350] VBTAI ieskatā, bērna labāko interešu noteikšanas kritēriji palīdz bērna situāciju analizēt preventīvi un sniegt bērnam nepieciešamo palīdzību un atbalstu tā, lai novērstu problēmsituācijas vai tās mazinātu.

Detalizētāka informācija par bērna labākajām interesēm pieejama Rokasgrāmatas bāriņtiesām 1. sējuma. 1. nodaļā "**Bērna tiesības, tiesiskās intereses un brīvības**" [351].

8.2. Lietu piekritība

(informācija aktualizēta 31.01.2023.)

Likumdevējs nav noteicis vecāka un bērna domstarpību lietu piekritību. Administratīvo lietu izskata iestāde atbilstoši savai kompetencei, kas tai piešķirta ar normatīvo aktu.[352]

Bāriņtiesas darbības teritorija ir attiecīgās pašvaldības administratīvā teritorija, izņemot šā panta piektajā daļā minēto gadījumu.[353]

Bāriņtiesu likuma VI nodaļā ir noteikta piekritība dažādās lietu kategorijās. Lielākoties lietas piekritība Bāriņtiesu likumā tiek noteikta pēc bērna vecāku deklarētās dzīvesvietas vai, ja bērns atrodas ārpusģimenes aprūpē, lieta piekritīga tai bāriņtiesai, kura pieņēmusi lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi[354].

Gadījumos, kad radušās īpaši būtiskas domstarpības bērna un vecāku attiecībās, bērnam var tikt nodibināta ārpusģimenes aprūpe[355]. Ņemot vērā apstākli, ka bērns vai vecāki vērsīsies ar iesniegumu bāriņtiesā domstarpību risināšanai lielākoties galējas nepieciešamības vadīti, un lietas izskatīšanas gaitā var tikt aktualizēts jautājums par bērna ārpusģimenes aprūpi, lietas piekritība vecāku un bērna domstarpības lietās būtu nosakāma atbilstoši lietu par bērna nodošanu ārpusģimenes aprūpē piekritībai.

VBTAI ieskatā analoģiski piemērojams vecāku un bērnu domstarpību izšķiršanas lietu piekritībai būtu regulējums, kas noteikts Bāriņtiesu likuma 54. pantā.

Bāriņtiesu likuma 54. panta pirmajā daļā noteikts, ka lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi pieņem tās pašvaldības bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir deklarēta bērna vecāku dzīvesvieta.

---

[350] Daugule D. Bērna labākās intereses. *Jurista Vārds*, 08.06.2021., Nr. 23 (1185), 12.-13.lpp;

[351] Skatīt https://www.bti.gov.lv/lv/rokasgramata-barintiesam;

[352] Administratīvā procesa likuma 51. pants "Administratīvās lietas piekritība";

[353] Bāriņtiesu likuma 2. panta trešā daļa;

[354] Atsauce uz Bāriņtiesu likuma 53.[1] panta pirmajā un trešajā daļā noteikto, 54. panta pirmajā daļā noteikto, 55. pantā noteikto, 58. panta pirmajā daļā noteikto;

[355] Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 26. panta pirmās daļas 7.punktā noteikto;

Ja bērna vecāku dzīvesvieta ir deklarēta dažādu pašvaldību administratīvajās teritorijās, lēmumu par bērna ārpusģimenes aprūpi pieņem bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā ir deklarēta dzīvesvieta tam vecākam, pie kura bērns dzīvo.[356]

Ja bērna vecākiem nav deklarētas dzīvesvietas, lēmumu par ārpusģimenes aprūpi pieņem tās pašvaldības bāriņtiesa, kuras darbības teritorijā bērna vecāki faktiski dzīvo.[357]

Gadījumos, kad bērna iesniegums jāpārsūta piekritīgajai bāriņtiesai lietas tālākai vešanai, pieņemot bērna iesniegumu, bērnam saprotamā veidā jāizskaidro visi ar lietas piekritību saistītie aspekti, sniedzot bērnam atbalstu, drošības sajūtu un skaidrību par turpmākajiem procesiem saistībā ar lietas virzību.

8.3. Bērnu un vecāku domstarpību izšķiršanas pārrunu ceļā nozīmīgums

Bāriņtiesa, saņemot bērna vai vecāka (tostarp, aizbildņa, bērna likumiskā pārstāvja) iesniegumu ar lūgumu izšķirt bērna un vecāka domstarpības, sākotnēji noskaidro lietas apstākļus.

Bāriņtiesai nepieciešams uzaicināt uz sarunu bērnu un vecākus, uzklausīt viņu viedokļus un noskaidrot, kas ir šo domstarpību pamatā un cik dziļas ir šīs domstarpības. Vēlams aicināt uz sarunu un sniegt viedokli arī citas iesaistītās personas, ja tādas ir, kuras ir saistītas ar domstarpību priekšmetu, bērnu, vecākiem un varētu palīdzēt bāriņtiesas darbiniekam izprast situāciju objektīvi. Ja tas ir nepieciešams, bāriņtiesa var pieprasīt informāciju no citām valsts un pašvaldības iestādēm un speciālistiem.

Bāriņtiesa, iesaistoties bērna un vecāka domstarpību risināšanā, var piesaistīt ekspertus, speciālistus, attiecīgās jomas profesionāļus, ar mērķi skaidrot bērnam un vecākiem ar domstarpību priekšmetu saistītas pamatnostādnes, izglītot, veicināt bērnam un vecākiem izpratni par viņu atbildību attiecībā uz pašu rīcību vai bezdarbību, uzņemties atbildību par savas rīcības ietekmi uz līdzcilvēkiem, tostarp saviem tuvākajiem un sabiedrību kopumā, vērst uzmanību uz bērna un vecāku pienākumiem, tiesībām un to robežām.

Piemērs

Bērnam 12.g.v. radušās domstarpības ar vecākiem par interešu izglītības pulciņa izvēli, jo bērns vēlas nodarboties ar boksu, savukārt vecāki uzskata, ka šāds sporta veids ir pārāk traumatisks un pretēji bērna gribai virza bērnu uz muzikālās izglītības iegūšanu klavierspēlē. Bāriņtiesa veica sarunu ar bērnu, vecākiem, attiecīgo pulciņu vadītajiem par viņu novērojumiem attiecībā uz bērna spējām, interesēm un šo pulciņu pienesumu bērna attīstībai, kā arī ieguva informāciju no bērna ģimenes ārsta par bērna veselības stāvokli un tā atbilstību izvēlētajam sporta veidam. Izvērtējot kopumā iegūto informāciju no speciālistiem un ģimenes ārsta, bērnam tikusi izskaidrota boksa augstā traumatisma negatīvā ietekme uz bērna veselību šajā vecumposmā, kā arī noskaidrota bērna motivācija nodarboties ar šo sporta veidu, proti, bērns vēlējies apgūt pašaizsardzības prasmes. Savukārt vecākiem saprotamā veidā ticis izskaidrots

[356] Bāriņtiesu likuma 54. panta trešā daļa;

[357] Bāriņtiesu likuma 54. panta ceturtā daļa;

katra pulciņa pienesums bērna attīstībai, emocionālajai labjūtībai, bērna viedokļa nozīmīgums attiecībā uz lēmumiem, kas tiek pieņemti par pašu bērnu. Bērns un vecāki kopīgi vienojās par mūzikas nodarbību sitamo instrumentu spēlē apgūšanu un treniņu bērna pašaizsardzības prasmju apguvei apmeklēšanu. Bāriņtiesai, iegūstot speciālistu viedokļus, un tos izskaidrojot bērnam un vecākiem, izdevās panākt bērnam iespējami labvēlīgāka risinājuma piemeklēšanu pārrunu ceļā, papildus tam ierādot bērnam būtiskas prasmes turpmāko problemātisko situāciju pārvarēšanai.

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 16. panta 6. punktā noteikto, bāriņtiesai ir tiesības veikt pārrunas ar bērnu un aizgādnībā esošo personu bez citu personu klātbūtnes.

Sarunu ar bērnu un vecākiem vēlams veikt atsevišķi. Bērns vecāku klātbūtnē var justies nedroši, neatklāt savas patiesās vēlmes, uzskatus, sajūtas, viedokli, vai arī vecāki var būt pārāk uzstājīgi, nesaprotoši, censties bērna viedokli mainīt vai to kritizēt, kas var novest pie nesekmīga domstarpību risināšanas iznākuma un pārtraukt vēl līdz galam neiesākušos domstarpību risināšanas procesu, kā arī radot šo domstarpību eskalēšanos laika gaitā.

Svarīgi bērnā radīt drošības sajūtu, pieņemošu gaisotni un bērnu, neatkarīgi no viņa vecuma, iesaistīt domstarpību risināšanas procesā, dodot viņam drošu pamatu tālākajā dzīvē, stiprinot pašapziņu un ierādot pozitīvas problēmsituāciju risināšanas prasmes. Svarīgi šajā procesā bērnu izglītot un atbalstīt, veicināt sadarbības prasmes un veicināt savu un citu vajadzību apzināšanos, kā arī tās realizēt iespējamā labvēlīgākajā veidā.[358]

Būtiski ņemt vērā, ja bērns un vecāki ir vērsušies bāriņtiesā pēc palīdzības domstarpību risināšanā, secināms, ka tam ir bijis svarīgs iemesls un, iespējams, vēršanās bāriņtiesā bijusi jau kā galējais līdzeklis saasinājušās situācijas risināšanai. Tādēļ ir ļoti svarīgi veicināt bērna un vecāku abpusēju izpratni par viņu katra mērķiem, vajadzībām un pēc iespējas rosināt veidot dialogu, bāriņtiesai vadot, ievirzot un uzraugot pārrunu procesu.

Svarīgi!

Bērna viedokļa uzklausīšanā bāriņtiesai būtiski veidot atvērtu dialogu ar bērnu un, ievērojot sarunas konfidencialitāti, pēc bērna lūguma, to neatklāt domstarpībās iesaistītajām pusēm. Saruna ar bērnu un bērna viedokļa noskaidrošana domstarpību gadījumos ir ļoti būtiska, tai jābūt padziļinātai, izvērstai un visaptverošai.

ANO Konvencijas par bērna tiesībām 12. pantā noteikts, ka dalībvalstis nodrošina bērnam, kas spējīgs formulēt savus uzskatus, tiesības brīvi paust šos uzskatus visos jautājumos, kas skar bērnu, turklāt bērna uzskatiem tiek veltīta pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei.

Informācija, ko bērns ir uzticējis citām personām un kas attiecas uz viņa privāto dzīvi, var tikt nodota vienam vai abiem vecākiem, ja tas nepieciešams viņu kā likumisko pārstāvju pienākumu

[358] Informācija par Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras izstrādāto kopsavilkumu par bērniem draudzīgas tiesu sistēmas – bērnu un speciālistu viedokļiem un pieredzi atrodama šeit:

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2017-child-friendly_justice-summary_lv.pdf ;

pildīšanai un bērna interešu aizstāvībai, taču, lemjot par šādas informācijas izpaušanu, ir jāizvērtē bērna viedoklis, ņemot vērā viņa brieduma pakāpi, kā arī viņa tiesības uz privāto dzīvi.[359]

Svarīgi novērtēt situāciju, izsverot, vai puses ir pietiekami atvērtas sarunai un savstarpējam dialogam, vai labprāt veido sarunu un aktīvi komunicē savā starpā, meklē kompromisus, nonākot pie kopīgiem secinājumiem un risinājumiem.

Ja bāriņtiesa novēro pozitīvu dinamiku domstarpību risināšanas procesā, pie saņemtā iesnieguma tā pievieno bāriņtiesas veikto darbību apliecinošus dokumentus, tostarp sarunu protokolus, pārskatus, saņemto informāciju, neierosinot administratīvo lietu. Bāriņtiesa pēc situācijas noskaidrošanas sniedz atbildi iesniedzējam, nepieņemot lēmumu.

Gadījumos, kad situācijas noskaidrošanas procesā iezīmējas padziļinātākas grūtības pusēm savstarpēji risināt radušās domstarpības, bāriņtiesa var rekomendēt vērsties domstarpību risināšanai pie mediatora.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1. panta 18. punktā noteikts, ka sociālais dienests ir pašvaldības izveidota iestāde, kas sniedz sociālo palīdzību, organizē un sniedz sociālos pakalpojumus pašvaldības iedzīvotājiem.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26. panta otrajā daļā noteikts, ja vecāku un bērna attiecības nenodrošina bērna attīstībai labvēlīgu vidi vai bērns ir hroniski slims, pašvaldība palīdz ģimenei, nodrošinot psihologa, sociālā pedagoga vai cita speciālista konsultāciju, izraugās bērnam atbalsta ģimeni vai uzticības personu, kura palīdz noregulēt bērna un vecāku savstarpējās attiecības.

Bāriņtiesu likuma 17. panta 4. punktā noteikts pienākums bāriņtiesai sadarboties ar pašvaldības sociālo dienestu un citām bērnu tiesību aizsardzības iestādēm.

Ja sarunu gaitā bāriņtiesa secina, ka ģimenei nepieciešams sociālā dienesta atbalsts (piemēram, vecākiem būtu nepieciešams apgūt bērnu emocionālo audzināšanu vai tml.) vai, piemēram, psihologa konsultācijas, kas varētu palīdzēt uzlabot ģimenes locekļu savstarpējās attiecības, bāriņtiesa pārrunājot ar vecākiem un bērnu, var lūgt ģimenes atbalstīšanā iesaistīties pašvaldības sociālo dienestu, nodrošināt ģimenei nepieciešamos pakalpojumus.

Vēršam uzmanību uz nepieciešamību veikt iestāžu darbības preventīvi, gādāt, lai ikviens bērns bērnībā iegūst drošu pamatu visai turpmākai dzīvei, ieguldīt bērnos nepieciešamos resursus vēl pirms parādās kādas problēmas. Svarīgi bērnu nostādīt centrā, pielietot sistēmisku pieeju darbā ar riskiem dažādās jomās kopumā – izglītībā, veselībā, ģimenē, sociālajā jomā, labklājībā u.c. Bērns un vide, kurā viņš atrodas, ir ļoti cieši saistīti, tādēļ svarīgi aptvert visu laukumu kopumā un radīt plānu, kas saved kopā visas iesaistītās puses, galvenokārt ar bērnu centrā.[360]

---

[359] No Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2011. gada 10. oktobra SPRIEDUMA Lietā Nr. A42941109, SKA-290/2011;

[360] http://www.bernulabklajiba.lv/prevencija-modigs-sauklis-vai-vesela-sistema-drosai-bernibai/;

8.4. Mediācijas izmantošana bērnu un vecāku domstarpību risināšanā

Gadījumos, kad sarunu ceļā ar bāriņtiesas palīdzību domstarpības ir apgrūtinoši vai neiespējami atrisināt, bāriņtiesa pusēm var ieteikt izmantot mediācijas procesu.

Mediācijas likuma 1. panta 1. punktā noteikts, ka **mediācija ir brīvprātīgas sadarbības process, kurā puses cenšas panākt savstarpēji pieņemamu vienošanos savu domstarpību atrisināšanai ar mediatora starpniecību.**

Mediācijas likuma 2.[1] pantā noteikts, ka **Tieslietu ministrija ikgadējā valsts budžeta finansējuma ietvaros, ko iespējams novirzīt mediācijas pakalpojumu sniegšanai vai kas piešķirts šā mērķa īstenošanai, sadarbībā ar Sertificētu mediatoru padomi veic atbilstošus pasākumus, lai tādas ārpustiesas, kā arī tiesvedības procesā esošas domstarpības, kurās iesaistīts bērns, risinātu, izmantojot mediāciju.**

Mediācijā var piedalīties gan fiziskas, gan juridiskas personas, kurām ir radies strīds dažādās dzīves situācijās, tostarp bērni un viņu vecāki, aizbildņi. Bērnu un vecāku, aizbildņu domstarpību spektram nav noteiktu ierobežojumu, ciktāl tos ierobežo normatīvie akti, un paši domstarpībās iesaistītie dalībnieki spēj un var atrast kopīgu risinājumu. Tā kā mediācija ir brīvprātīgs process, tad uz mediāciju domstarpībās iesaistītās puses nāk labprātīgi, pretējā gadījumā mediācijas process vienkārši nebūtu efektīvs. [361] Strīda starp bērnu un vecāku gadījumā īpaši būtiski ir bērnam saprotamā veidā, ņemot vērā viņa vecumu un briedumu, izskaidrot, kas ir mediācija, kādas ir bērna tiesības šajā procesā, jo mediācijas process būs efektīvs vien tad, ja abas puses tajā piedalīsies ar līdzvērtīgu izpratni par šo procesu.

Mediācija var noderēt:

- ja pusēm ir priekšstats par iespējamiem domstarpību risināšanas veidiem un puses ir gatavas līdzdarboties domstarpību risināšanā,
- ja pusēm ir svarīgi arī pēc domstarpību atrisināšanas saglabāt pēc iespējas draudzīgas vai lietišķas attiecības vienam ar otru,
- ja nepieciešams panākt ātru risinājumu, nevis strīdēties gadiem ilgi, ja būtiski pusēm atgūt psiholoģisko un emocionālo līdzsvaru. [362]

Katra puse var atteikties piedalīties mediācijā, ja neuzskata to par efektīvu vai perspektīvu. Arī mediators var pārtraukt mediācijas procesu, ja redz, ka citi domstarpību risināšanas veidi šajā situācijā būtu vairāk piemēroti.[363] Precīzāku un kopsavilkuma veidā atspoguļotu informāciju par mediāciju sniedz Tieslietu ministrijas un Valsts kancelejas infografika par mediāciju[364].

Būtiski, ka mediācija ir konfidenciāls process (informācija, kas iegūta mediācijas procesā, nav izpaužama citām personām, ja vien puses nav vienojušās citādi, un izņemot likumā paredzētos

[361] https://www.mediacija.lv/?Kas_ir_medi%C4%81cija%3F;

[362] https://www.mediacija.lv/?Kas_ir_medi%C4%81cija%3F;

[363] https://www.mediacija.lv/?Bie%C5%BE%C4%81k_uzdotie_jaut%C4%81jumi;

[364] https://www.mediacija.lv/?Kas_ir_medi%C4%81cija%3F;

gadījumus[365]), kurā konfliktu risina puses pēc vienlīdzības un sadarbības principa, bet mediators atbalsta puses viņu centienos atrast risinājumu un cenšas abu pušu intereses noturēt līdzsvarā, ievērojot neitralitāti un objektivitāti. Mediācija var būt kā papildinājums un reizē arī alternatīva tiesas procesam. Mediācijas mērķis ir panākt, lai katra konfliktējošā puse panāktu uz savām interesēm vērstu rezultātu. Ar mediācijas palīdzību konflikts var tikt atrisināts ātrākā laikā vai arī no tā var izvairīties pavisam.[366]

Papildinot iepriekš minēto, VBTAI ir apkopojusi mediācijas priekšrocības, salīdzinot domstarpību risināšanu administratīvajā procesā un sarunu ceļā mediācijas ietvaros:

Kategorija	Mediācijā	Administratīvajā procesā
mērķis	vienošanās	domstarpību izšķiršana
darbība	pušu sarunas, kopsaucēju meklēšana	iztiesāšana
attieksme	neitrāla	vērtējoša
pašnoteikšanās	kontrole pār procesu un rezultātu	pakļaušanās administratīvā procesa kārtībai
perspektīva	vērsta uz nākotni	pieņemts lēmums, pamatojoties uz pagātnes notikumiem
rezultāts	vienošanās un sapratne	lēmums
konfidencialitāte	pilnīgi konfidenciāls process	administratīvās lietas materiālus var izprasīt procesa dalībnieks, tiesa, policija, VBTAI, un ar tiem iepazīties

Apkopojot iepriekš norādītās mediācijas galvenās iezīmes, secināms, ka mediācijas procesā bērna iesaiste domstarpību risināšanā ir īpaši izteikta, kas ir labvēlīgākais domstarpību risināšanas aspekts no bērnu interešu viedokļa. Proti, ja bērnam tiek dota iespēja izteikties, būt sadzirdētam un piedalīties lēmumu pieņemšanā, jo īpaši par jautājumiem, kas skar viņu pašu, bērnā tiek attīstītas ļoti svarīgas prasmes – tiek stiprināta viņa pārliecība par sevi, bērns iemācās izvērtēt iespējas, lemt un pamazām tiek radināts uzņemties atbildību par savu situāciju. Turpretī bērni, kuri tiek izslēgti no aktīvas iesaistes domstarpību risināšanas procesos, tiek padarīti pasīvi, līdz ar to daudz vieglāk šādus bērnus ir pakļaut arī dažādiem vardarbības veidiem. Bērna viedokļa uzklausīšana ir ārkārtīgi svarīgs faktors bērna labāko interešu īstenošanai, jo ļauj daudz labāk izprast bērna situāciju.[367]

Bāriņtiesa labas pārvaldības ietvaros var sniegt palīdzību bērna un vecāku saziņai ar mediatoru, lai ieteiktu pakalpojumu.

---

[365] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 73. panta pirmajā daļā noteikts, ka katra iedzīvotāja pienākums ir sargāt savu un citu bērnu drošību, ne vēlāk kā tajā pašā dienā ziņot policijai, bāriņtiesai vai citai bērna tiesību aizsardzības institūcijai par nolaidību, jebkādu vardarbību un noziedzīgu nodarījumu vai administratīvu pārkāpumu pret bērnu, par viņa tiesību pārkāpumu vai citādu apdraudējumu, kā arī tad, ja personai ir aizdomas, ka bērnam ir priekšmeti, vielas vai materiāli, kas var apdraudēt paša bērna vai citu personu dzīvību vai veselību;

[366] https://www.mediacija.lv/?Kas_ir_medi%C4%81cija%3F;

[367] http://www.bernulabklajiba.lv/vai-bernam-drikst-but-viedoklis/;

Izvēloties mediāciju par domstarpību risināšanas metodi, ģimenēm bāriņtiesa var ieteikt vērsties **Sertificētu mediatoru padomē, rakstot uz e-pastu: smp@smp.lv, vai zvanot uz tālruni 28050777,** lai saņemtu bezmaksas pakalpojumu dažāda veida ar bērnu interesēm saistītu ģimenes strīdu risināšanā.[368]

8.5. Bērnu un vecāku domstarpību izšķiršana administratīvā procesa ietvaros

Bāriņtiesa, saņemot bērna vai vecāka iesniegumu ar lūgumu izšķirt bērna un vecāka domstarpības, pārbauda un izvērtē saņemto informāciju. Ja tiek secināts, ka domstarpības nebūs iespējams atrisināt pārrunu ceļā un vienojoties, vai arī tiek saskatīts, ka domstarpību izšķiršana prasa administratīvo aktu, bāriņtiesa ierosina administratīvo lietu[369].

Ja bērns vai vecāks (arī aizbildnis) ir vērsies ar iesniegumu bāriņtiesā par domstarpību izšķiršanu, ierosinot administratīvo lietu, bāriņtiesai pēc koleģiāli pieņemta lēmuma slēgtā bāriņtiesas sēdē jāizdod administratīvais akts.[370]

Bāriņtiesai no iesnieguma saņemšanas brīža jāpieņem lēmums viena mēneša laikā.[371] Ja objektīvu iemeslu dēļ šo termiņu nav iespējams ievērot, bāriņtiesa to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par četriem mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas[372]. Bāriņtiesai būtiski lēmumā par iesnieguma izskatīšanas termiņa pagarināšanu administratīvajā lietā norādīt pamatojumu, piemēram, lai noskaidrotu visus lietā nepieciešamos apstākļus.

Lai izvairītos no nepamatotas kavēšanās lēmuma pieņemšanā, svarīgi pēc iespējas īsākā termiņā bāriņtiesai izšķirt bērna un vecāku domstarpības un bez pamatota iemesla nepagarināt iesnieguma izskatīšanas termiņu un, tiklīdz iegūta visa nepieciešamā informācija, nekavējoši pieņemt lēmumu pirms termiņa beigām.

Svarīgi!

Visbiežāk, ja bērna un vecāka domstarpību izšķiršana nonākusi bāriņtiesā, lēmuma pieņemšana būs veicama pēc iespējas ātrāk, ņemot vērā domstarpību negatīvo ietekmi uz bērna un vecāka attiecībām.

Bāriņtiesai lēmums jāpieņem, ņemot vērā bērna vislabākās intereses[373], izvērtējot jautājumu pēc būtības.

---

[368] Mediācijas pakalpojumi ģimenes strīdu risināšanā. Pieejams: https://sertificetimediatori.lv/mediacijas-pakalpojumi-gimenes-stridu-risinasana/;

[369] Saskaņā ar bāriņtiesas lietu paraugnomenklatūru lietas indekss 2.7.;

[370] Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 48. panta otrajā daļā noteikto;

[371] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 64. panta pirmajā daļā noteikto;

[372] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 64. panta otrajā daļā noteikto;

[373] Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. pantā noteikto;

Bāriņtiesa var pieņemt lēmumu par atteikumu izdot administratīvo aktu, ja iestājušies faktiski apstākļi, kas nerada pamatu administratīvā lēmuma pieņemšanai par konkrēto domstarpību izšķiršanu un, ja tiek konstatēts, ka administratīvā akta izdošana nav lietderīga, piemēram, ja administratīvās lietas gaitā izmainījušies faktiskie apstākļi, kas bijuši par pamatu domstarpībām, zudis domstarpību objekts. Bāriņtiesa, konstatējot šo faktu, pieņem lēmumu par atteikumu izdot administratīvo aktu.[374]

Ja administratīvā procesa laikā iesniedzējs rakstveidā atsauc savu iesniegumu (lūdz to uzskatīt par neiesniegtu) vai beidz pastāvēt (iesniedzēja nāve), arī tad administratīvā lieta izbeidzama, šādā gadījumā bāriņtiesai jāpieņem lēmums par administratīvās lietas izbeigšanu.[375]

Bērns administratīvajā procesā ir administratīvā procesa dalībnieks, kurš var būt gan iesniedzējs, gan adresāts[376].

Administratīvā procesa likuma 21. panta otrajā daļā noteikts, ka tās fiziskās personas procesuālās tiesības, kura nav sasniegusi 15 gadu vecumu vai kuras rīcībspēju ierobežojusi tiesa, īsteno šīs personas likumiskais pārstāvis. (..) Savukārt tās fiziskās personas procesuālās tiesības, kura sasniegusi vecumu no 15 līdz 18 gadiem, īsteno šīs personas likumiskais pārstāvis. Šādās lietās iestāde vai tiesa uzaicina piedalīties arī attiecīgo nepilngadīgo personu.[377]

Senāta ieskatā bērna, kurš sasniedzis 15 gadu vecumu, uzklausīšana ir būtiska lietās kā konkrētajā gadījumā, lai pilnvērtīgāk varētu novērtēt lietas faktiskos apstākļus.[378]

Svarīgi!

Administratīvajā procesā bērna intereses būtu jāpārstāv bērna likumiskajam pārstāvim. Bērna un vecāku domstarpību lietā, ja bāriņtiesai jāizdod administratīvais akts, bāriņtiesa bērnam ieceļ sevišķo aizbildni, lai bērns pilnvērtīgi spētu izmantot savas tiesības un realizēt pienākumus administratīvajā procesā.

Šādās situācijās bērnam ir iespēja piedalīties attiecīgās lietas izspriešanā ar sevišķā aizbildņa starpniecību. Sevišķā aizbildņa izteiktie argumenti un viedoklis tiek izvērtēts kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā.[379]

Vairākkārt Augstākā tiesa ir atzinusi, ka bāriņtiesa nevar par sevišķo aizbildni iecelt kādu no saviem darbiniekiem, to pamatojot ar Civillikuma 242. pantā noteikto.[380]

---

[374] Administratīvā procesa likuma komentāri, A un B daļa, Tiesu namu aģentūra, 2013.g., 6. nodaļa, 598. lpp.;

[375] Administratīvā procesa likuma komentāri, A un B daļa, Tiesu namu aģentūra, 2013.g., 6.nodaļa, 600. lpp.;

[376] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 24. pantā noteikto;

[377] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 21. panta trešajā daļā noteikto;

[378] Skatīt Latvijas Republikas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008. gada 10. janvāra Spriedumu Lietā Nr. A42552906, SKA-66/2008;

[379] Skatīt Augstākās tiesas 2011. gada 12. augusta sprieduma lietā Nr. SKA-555/2011 7. un 9. punktu un 2009. gada 3. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-428/2009 11. punktu;

[380] Skatīt Augstākās tiesas 2011. gada 12. augusta sprieduma lietā Nr. SKA-555/2011 7. punktu;

Tā kā bērns ir procesa dalībnieks, bāriņtiesa var viņu aicināt piedalīties bāriņtiesas sēdē[381], taču tādā gadījumā bāriņtiesai rūpīgi jāizvērtē tā lietderīgums, ietekme uz bērnu, tā samērīgums ar labumu, ko bērns iegūs no dalības bāriņtiesas sēdē, ņemot vērā bērna vecumu, brieduma pakāpi, kopējo situācijas ietekmi uz bērna labklājību un labjūtību.

VBTAI vērš uzmanību, ka pēc iespējas jācenšas bērna un vecāku (arī aizbildņa) domstarpības risināt ārpus administratīvā procesa, proti, mierīgā pārrunu ceļā, mediācijas ceļā vai, piesaistot attiecīgos speciālistus, jo bērna interesēs nav tikt iesaistītam administratīvajā procesā, kas var bērnam raisīt nepareizu priekšstatu par turpmākiem domstarpību risināšanas veidiem un metodēm, kā arī radīt bērnam pārmērīgu emocionālu spriedzi. VBTAI ieskatā, administratīvā akta izdošana bērna un vecāka domstarpību gadījumā izmantojama tikai kā galējais līdzeklis vai situācijās, kur administratīvajam aktam ir būtiski svarīga nozīme.

Bērnam tiekot iesaistītam administratīvajā procesā, svarīgi bāriņtiesai veicināt un stiprināt bērna līdzdalību lēmuma pieņemšanā administratīvajā procesā, sarunājoties ar bērnu par procesa norisi, bērna lomu tajā un šī procesa rezultātiem un to ietekmi uz bērnu.

ANO Bērnu tiesību konvencijas 12. pantā noteikts, ka ikvienam bērnam, kas ir spējīgs formulēt savu viedokli, būtu tiesības brīvi to paust visos jautājumos, kas viņu skar, turklāt bērna viedoklim jāpievērš pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei.

Pirmkārt, ļoti būtiski ir bērnam saņemt skaidru un izsmeļošu informāciju, lai viņš saprastu, kas viņam tiek jautāts. Otrkārt, nepieciešams ar bērnu komunicēt proaktīvi un ļaut bērnam paust viedokli drošos apstākļos. Treškārt, būtiski bērnam izskaidrot, cik lielā mērā viņa viedokli būs iespējams ņemt vērā administratīvā procesa gaitā. Un, ceturtkārt, obligāti nepieciešams bērnam paskaidrot arī to, ko viņš var darīt, ja nepiekrīt bāriņtiesas pieņemtajam lēmumam.[382]

Latvijas Republikas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2022. gada 17. janvāra spriedumā Lietā Nr. A420294419, SKA-343/2022 nostiprināta atziņa, ka lietās, kurās ir iesaistīts bērns, tāpat kā jebkurā administratīvajā lietā, ir jānodrošina objektīvās izmeklēšanas princips un efektīva procesa vadība. Tomēr tiesai lietas apstākļi pilnvērtīgi jānoskaidro, vienlaikus nekaitējot bērna vislabākajām interesēm. To, vai bērna viedoklis tiesai ir jānoskaidro tieši, izlemj tiesa, ievērojot katras konkrētās lietas apstākļus, arī bērna vecumu, brieduma pakāpi un vai tieša uzklausīšana nekaitēs bērnam.

Papildinot iepriekš norādīto, saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras kopsavilkumā "Bērniem draudzīga tiesu sistēma – bērnu un speciālistu viedokļi un pieredze" (turpmāk – Kopsavilkums) [383] paustajiem atzinumiem, tieši speciālistu uzvedībai ir galvenā nozīme, lai padarītu tiesvedību bērniem draudzīgu un lai viņi justos droši un komfortabli. Ja bērni jūt, ka speciālisti pret viņiem izturas ar cieņu, ir atvērti un draudzīgi, ieklausās viņos un uztver viņu viedokļus nopietni, ir lielāka iespējamība, ka bērnu paustais viedoklis un notikumu izklāsts būs

[381] Saskaņā ar Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumu Nr. 1037 "Bāriņtiesas darbības noteikumi" 45. punktā noteikto;

[382] http://www.bernulabklajiba.lv/vai-bernam-drikst-but-viedoklis/;

[383] Informācija par Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras izstrādāto kopsavilkumu par bērniem draudzīgas tiesu sistēmas – bērnu un speciālistu viedokļiem un pieredzi atrodama šeit:

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2017-child-friendly_justice-summary_lv.pdf;

vērtīgāks, patiesāks un ticamāks, runājot par godīgu attieksmi pret sevi, kā arī turpmākā komunikācija ar bērnu varētu veidoties veiksmīgāka.

Kopsavilkumā nostiprinātas atziņas par bērna viedokļa noskaidrošanas nozīmīgumu, proti, ļoti liela nozīme ir veidam un formai, kā tiek noskaidrots bērna viedoklis, kā ar viņu tiek runāts, kurš veic šīs pārrunas, kā tiek veidota bērna iesaistei labvēlīga un atbalstoša vide tiesvedībā, tostarp administratīvajā procesā bāriņtiesās. Būtiski pirms sarunas ar bērnu ieplānot bērna viedokļa uzklausīšanai pietiekami daudz laika, kā arī speciālistam, kurš iztaujās bērnu, iepriekš rūpīgi sagatavoties saunai ar mērķi veidot to visaptverošu, pilnīgu, kompaktu un secīgu – saistošu bērna vislabākajām interesēm, lai iespējami mazinātu iespējamību bērnam tikt atkārtoti iztaujātam par jautājumiem, ko būtu bijis iespējams noskaidrot pirmajā sarunā, lai dotu bērnam pietiekami daudz laika un iespēju brīvi izteikties par viņam būtiskiem jautājumiem. Ārkārtīgi liela nozīme ir videi, kurā notiks bērna viedokļa noskaidrošana – tai jābūt bērnu nomierinošai, ne biedējošai vai formālai, tai jābūt "draudzīgai bērnam", kā arī vēlams to iekārtot atbilstoši bērna vecumam. Tāpat ārkārtīgi būtiski ir nediskriminēt bērnu viņa uzvedības vai vecuma dēļ – piešķirt viņa paustajam viedoklim tādu pašu, pienācīgu vērību kā jebkuram citam lietā esošam dokumentam vai lietas dalībnieka paustajam viedoklim, un rūpīgi pārbaudīt viņa sniegto informāciju kopējās situācijas kontekstā, izvērtēt to ar vislielāko rūpību.[384]

Detalizētāka informācija par bērna viedokļa noskaidrošanas aspektiem pieejama Rokasgrāmatas bāriņtiesām 1. sējuma 1.metodikas 4.sadaļā "**Bērna uzskatu respektēšana**".

8.6. Ārpusģimenes aprūpe būtisku domstarpību gadījumā

Likumdošanā paredzēta iespēja bērnam nodrošināt ārpusģimenes aprūpi, ja starp bērnu un vecāku pastāv būtiskas domstarpības[385]. Bāriņtiesu oficiālā statistika liecina, ka kopš 2017. gada bērnu skaits, kuriem ārpusģimenes aprūpe nodrošināta dēļ būtiskām domstarpībām bērna un vecāku attiecībās, būtiski pieaudzis. Šis pārskats par pēdējiem pieciem gadiem apkopots zemāk norādītajā tabulā.

Nosaukums	2017. gadā	2018. gadā	2019. gadā	2020. gadā	2021. gadā
Bērnu skaits, kuriem ārpusģimenes aprūpe nodrošināta dēļ būtiskām domstarpībām bērna un vecāku attiecībās	6	9	4	18	17

No tabulā norādītajiem statistikas datiem konstatējams, ka 2017. gadā ārpusģimenes aprūpē bērna un vecāku domstarpību dēļ nodoti 6 bērni, bet 2021. gadā šādu bērnu ir jau 17, kas ir gandrīz trīs reizes vairāk. Šāds ārpusģimenes aprūpē nodoto bērnu skaita pieaugums norāda uz samērā krasu Latvijas ģimeņu situācijas pasliktināšanos bērnu un vecāku savstarpējo attiecību aspektā, kas vedina domāt par ilgstoši nerisinātu un jau ielaistu problēmu pastāvēšanu

[384] Informācija par Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūras izstrādāto kopsavilkumu par bērniem draudzīgas tiesu sistēmas – bērnu un speciālistu viedokļiem un pieredzi atrodama šeit:

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2017-child-friendly_justice-summary_lv.pdf;

[385] Bāriņtiesu likuma 26. panta pirmās daļas 7.punkts;

ģimenēs. Vienlaikus VBTAI sarunās ar atsevišķām bāriņtiesām novērojusi, ka ne vienmēr minētā likuma norma tiek izmantota atbilstoši tās mērķim – proti, daļā lietu, kur bērnam ārpusģimenes aprūpe nodrošināta būtisku domstarpību dēļ starp bērnu un vecāku, pēc būtības skatāms jautājums par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, nevis domstarpību jautājums.

Būtiski uzsvērt bērna labāko interešu nozīmīgumu. Bērna labāko interešu noteikšanas mērķis ir pilnvērtīga un praktiska bērnu tiesību aizsardzība. Atbildīgajām iestādēm bērna vajadzības jāsaredz, un rīcībai ir jābūt tajās balstītai ne tikai tad, kad problēma samilzusi. Visatbilstošāk būtu, līdz problēmas samilšanai nemaz nenonākt, iemācoties saskatīt tās iedīgļus un proaktīvi rīkoties.[386]

Lai noteiktu bērna labākās intereses katrā konkrētā gadījumā, svarīgi bāriņtiesai balstīties uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. pantā nostiprinātajiem principiem.

Domstarpības, kurās būtu nepieciešams nodibināt ārpusģimenes aprūpi bērnam, lielākoties varētu būt novērojamas jau eskalētās situācijās, piemēram, jautājumos par vecāka pārāk stingru audzināšanu reliģiskās pārliecības vai citu iemeslu dēļ, bērnam nepamatotu ierobežojumu uzlikšanu, bērna nepakļaušanos vecāku saprātīgām prasībām, ar bērna socializēšanos saistītiem jautājumiem u.c.

Ja bāriņtiesa, iegūstot un pārbaudot informāciju, konstatē, ka domstarpības ir vien "aisberga" redzamā daļa, un zem tām ir ilgstoši eskalējoša savstarpējo attiecību pasliktināšanās bērnu un vecāku starpā vai rodas aizdomas par bērna augšanu viņam nelabvēlīgā vidē vai vardarbību ģimenē, nepieciešams pastiprinātu uzmanību pievērst situācijai visaptveroši un skatīt to kopumā, vērtējot to no bērna labāko interešu perspektīvas, jo īpaši pievērst uzmanību pieaugušo attieksmei pret bērnu un viņa vajadzībām.

Piemērs

No lietas materiāliem izriet, ka bāriņtiesa 2021. gada 1. jūlijā pieņēmusi lēmumu, ar kuru nolemts izbeigt lietu par nepilngadīgā A aizgādības tiesību pārtraukšanu mātei B. Vienlaikus, pamatojoties uz Bāriņtiesu likuma 26. panta pirmās daļas 7. punktu, kas paredz, ka aizbildnību nodibina, ja radušās būtiskas domstarpības bērna un vecāku attiecībās, bāriņtiesa pieņēmusi lēmumu par aizbildnības nodibināšanu un aizbildņa iecelšanu A. Izvērtējot lietas materiālus, VBTAI secināja, ka lietā nav noskaidrots nepilngadīgā A viedoklis par izveidojušos situāciju. Problēmsituāciju bērna aprūpē un audzināšanā par domstarpībām uzskata māte B.

Bērna viedoklis par jautājumiem, kas tieši saistīti ar viņu, ir ārkārtīgi nozīmīgs, un bērnam ir tiesības brīvi izteikt savas domas, šajā nolūkā saņemt un sniegt jebkāda veida informāciju, kā arī tiesības tikt uzklausītam jebkādās ar viņu saistītās iztiesāšanas vai administratīvās procedūrās vai nu tieši, vai ar sava likumiskā pārstāvja vai attiecīgās institūcijas starpniecību.

Norādāms, ka konkrētajā lietā A viedoklim gan par savstarpējām attiecībām ar māti, gan par mātes B iesaistīšanos viņa aprūpē un audzināšanā bija būtiska nozīme, jo bāriņtiesa lēmumu par aizbildnības nodibināšanu A pamatojusi tieši ar būtiskām domstarpībām starp bērnu un māti. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 13. panta pirmā daļa un 20. panta trešā daļa paredz, ka bērnam ir tiesības brīvi izteikt savas domas, šajā nolūkā saņemt un sniegt jebkāda veida

[386] Daugule D. Bērna labākās intereses. *Jurista Vārds*, 08.06.2021., Nr. 23 (1185), 12.-13.lpp.;

informāciju, kā arī tiesības tikt uzklausītam jebkādās ar viņu saistītās iztiesāšanas vai administratīvās procedūrās vai nu tieši, vai ar sava likumiskā pārstāvja vai attiecīgās institūcijas starpniecību. Turklāt bāriņtiesa, ievērojot Bāriņtiesu likuma 16. panta 6. punktā noteikto, ir tiesīga veikt pārrunas ar bērnu bez citu personu klātbūtnes.

Tāpat lietas materiālos nebija informācijas, kādas darbības plānotas domstarpību risināšanai. Aizbildnība, kas nodibināta, pamatojoties uz būtiskām domstarpībām bērna un vecāka attiecībās, VBTAI ieskatā nevar būt ilgstoša un bāriņtiesai ir nepieciešams vērtēt vecāka veiktās darbības domstarpību atrisināšanai, vai pat jānosaka konkrēti veicamas darbības domstarpību risināšanai.

Vienlaikus vērā ņemams ir arī ārpusģimenes aprūpes nodrošinātāja – šajā gadījumā aizbildnes, izpratne par situāciju un vēlme un spēja iesaistīties atbalsta sniegšanā bērnam, risinot domstarpības ar vecāku.

Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem tika secināts, ka A aizbildne uzskata, ka bērna un mātes savstarpējo attiecību uzlabošana nav nepieciešama. Konstatējot šādu aizbildņa nostāju, bāriņtiesai nepieciešams regulāri pārliecināties par aizbildnes darbībām bērna tiesību un tiesisko interešu aizsardzības nodrošināšanā, t.sk., domstarpību risināšanā.

Svarīgi!

Ārpusģimenes aprūpe, kas nodibināta, pamatojoties uz būtiskām domstarpībām bērna un vecāku attiecībās, nevar būt ilgstoša, un bāriņtiesai ir nepieciešams vērtēt vecāku veiktās darbības domstarpību atrisināšanai. Vienlaikus ar ārpusģimenes aprūpes nodibināšanu bāriņtiesai jānosaka lietas dalībniekiem konkrēti uzdevumi domstarpību risināšanai, nepieciešamības gadījumā piesaistot citus speciālistus, lai sniegtu atbalstu ģimenei situācijas stabilizēšanai.

Piemērs

Meitene (14.g.) vērsusies bāriņtiesā ar iesniegumu, kurā lūdz bāriņtiesu iesaistīties viņas un tēva domstarpību izšķiršanā. Tēvs ir izteikti reliģiozs un savas reliģiskās pārliecības dēļ aizliedzis meitai valkāt bikses, ir neiecietīgs pret meitas emocionālām izpausmēm, māte mirusi dzemdībās. Tēvs nevēlas iesaistīties sarunās ar bāriņtiesas darbiniekiem un atsakās sadarboties. Bāriņtiesa uz laiku iecēlusi meitenei aizbildni – tēva māsu. Ņemot vērā tēva noraidošo attieksmi pret bāriņtiesas darbiniekiem, bāriņtiesa sazinājās ar tēva reliģiskās organizācijas vadītāju, pret kuru tēvs izjūt cieņu un respektu, un noskaidroja, ka attiecīgās reliģiskās organizācijas uzskati nav tik kategoriski. Attiecīgi bāriņtiesa piesaistīja reliģiskās organizācijas vadītāju izveidojušos domstarpību risināšanā, kurš tēvam uztveramā un saprotamā veidā izskaidroja tēvam aspektus par meitenes vecumposma attīstību un vajadzībām, iekļaušanos vienaudžu sabiedrībā. Tēvs mainīja savu nostāju pret meitas apģērba izvēli un ieguva padziļinātu izpratni par meitas emocionālajām vajadzībām, kā arī labprāt apmeklē reliģiskās organizācijas nodrošināto atbalsta grupu vientuļajiem vecākiem, meita atgriezās tēva aprūpē.

8.7. Bērna un vecāku domstarpības kā aizgādības lietas ierosināšanas pamats

Īpaši liela vērība būtu pievēršama gadījumos, kad bāriņtiesā, pēc bērna vai vecāka iesnieguma par bērna un vecāku domstarpībām saņemšanas, apstākļu noskaidrošanas gaitā atklājas, ka bērna un vecāku domstarpību pamatā ir ilgstoša nesaprašanās, kā dēļ ģimenē netiek nodrošināta pienācīga bērna uzraudzība un aprūpe.

Nereti bērnu un vecāku domstarpību lietās novērojamas ieilgušas bērnu un vecāku domstarpības un novērojams, ka vecākiem ir vāja izpratne par bērna vajadzībām, vecumposma īpatnībām, vai arī bērns ilgstoši ticis atstāts novārtā, netiek pienācīgi nodrošināta bērna aprūpe un uzraudzība, pret bērnu bijusi vērsta vardarbība un/vai tā turpinās – šie ir signāli par nepieciešamību bāriņtiesai izvērtēt, vai šeit nav saskatāms pamats lietas par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam ierosināšanai.

Piemērs

16 gadus vecs pusaudzis vērsies bāriņtiesā ar iesniegumu domstarpību izšķiršanai jautājumā par vecāku noteikto liegumu bērnam nedēļas nogales pavadīt pie draugiem vai vecmāmiņas, proti, nedodoties mājās pie ģimenes no izglītības iestādes kopmītnēm. Bāriņtiesa telefona sarunā ar puiša vecākiem noskaidrojusi, ka par bērna vēlmi pavadīt nedēļas nogales ar draugiem vai vecmāmiņu izsakās skeptiski, jo bērns tur nodarbošoties ar visādām muļķībām, bezmērķīgi klaiņos. Tādēļ vecāki uzskata, ka bērnam ir jābrauc mājās un jāpalīdz saviem vecākiem.

Sarunā ar bērnu noskaidrots, ka vecāki brīvdienās ar draudiem un iebiedēšanu izspiež no bērna saņemto stipendiju, kabatas naudu, liek strādāt piemājas dārzā vai labiekārtot māju, bieži bez iemesla ir dusmīgi, reizēm lieto alkoholu un kaujas, viņš mājās jūtas pazemots, negribēts, neatbalstīts, savukārt ar draugiem viņam ir kopīgas intereses, piemēram, orientēšanās brīvā dabā, ar vecmāmiņu ir labas un tuvas attiecības, vecmāmiņa viņu uzklausa, atbalsta, palīdz, gandrīz katru dienu abi sazvanās, taču vecākiem ir vienalga, kas ar viņu notiek. Puisis uzskata, ka vecāki principiāli ierobežo viņa iespējas kontaktēties ar vecmāmiņu un pavadīt laiku kopā ar skolasbiedriem.

Vecmāmiņa sarunā ar bāriņtiesu atklājusi, ka viņa labprāt atbalsta mazdēlu, viņai ar mazdēlu ir ciešākas attiecības nekā viņas meitai ar dēlu, agrāk visi dzīvojuši kopā, taču meita ar vīru lietojuši alkoholu un skaļi risinājuši attiecības, tādēļ viņa pārcēlusies uz savu dzīvokli. Mazdēls bieži, kad vecāki atkal lietojuši alkoholu, palicis pie viņas. Meita ar vīru neatzīst savas alkohola problēmas, negrib strādāt algotu darbu, īpaši neinteresējas par dēlu, tikai tik daudz, lai izspiestu no viņa kādu labumu.

No bērna izglītības iestādes saņemta informācija, ka bērns mācās arodskolā, iegūst profesionālo vidējo izglītību, dzīvo kopmītnēs, mācās sekmīgi, piedalās dažādās aktivitātēs, par jaunieša sekmēm vecāki nav interesējušies, taču vecmāmiņa devusi rakstisku atļauju doties skolas organizētajās mācību ekskursijās.

No ģimenes ārsta saņemtās informācijas konstatēts, ka pusaudzi parasti pie ārsta vedusi vecmāmiņa, pēdējā laikā puisis ierodas viens.

No iegūtās informācijas bāriņtiesa secina, ka vecāki nenodrošina bērna pamatvajadzības, atstāj bērnu bez materiālā atbalsta un bērns ģimenē piedzīvo emocionālu vardarbību. Bāriņtiesa ierosinājusi lietu par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākiem domstarpību lietas ierosināšanas vietā.

Ļoti svarīgi ir nodalīt, kur beidzas bērna un vecāku domstarpības kā nesaprašanās kādā konkrētā jautājumā, un kur domstarpības vairs nav divu atšķirīgu viedokļu saduršanās, bet gan jau ieilgusi bērnam nelabvēlīgu apstākļu nerisināšana ģimenē, kas apdraud bērna pamattiesības un labākās intereses un var radīt bērna augšanai un attīstībai nelabvēlīgus apstākļus. Svarīgi rūpīgi izvērtēt, kāds risinājums konkrētajā situācijā būtu vispiemērotākais un atbilstošākais bērna labāko interešu aspektā, vai situāciju iespējams atrisināt ar bāriņtiesas iesaisti vien, vai nepieciešams piesaistīt arī sociālā dienesta pakalpojumus un citus speciālistus.

Būtiski bāriņtiesai tiesiski un saturiski pamatot tās apsvērumus par labu kādai no lietu kategorijām – vai nu domstarpību, aizgādības lietas ierosināšanu vai citai, atkarībā no situācijas.

Sīkāka informācija par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu pieejama Rokasgrāmatas bāriņtiesām 1.sējuma 3. nodaļā "**Metodiskie ieteikumi bāriņtiesām par aizgādības tiesību pārtraukšanu un pārtraukto aizgādības tiesību atjaunošanu**".

8.8. Bērna un aizbildņa domstarpību izšķiršana

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 19. panta ceturtajā daļā noteikto, bāriņtiesa izšķir bērna un aizbildņa domstarpības, kā arī aizbildņa un bērna vecāku domstarpības, kā arī Civillikuma 253. pantā noteikts, ja aizbildnim un aizbilstamajam rodas domstarpības, aizbildnis un aizbilstamais to atrisināšanai var vērsties bāriņtiesā.

Saskaņā ar Civillikuma 252. pantā noteikto, aizbildņi atvieto saviem aizbilstamajiem vecākus. Civillikuma 255. pantā noteikts, ka aizbildnim sevišķi jāgādā par sava aizbilstamā audzināšanu ar tādu pašu rūpību, ar kādu apzinīgi vecāki gādātu par savu bērnu audzināšanu. Aizbildnis pats var uzņemties audzināšanu vai arī uzticēt to kādai citai personai, kurai uz to ir vajadzīgās spējas. Bet arī šajā pēdējā gadījumā aizbildnim jāuzrauga audzināšana.

No iepriekš minētā izriet, ka aizbildņa un aizbilstamā domstarpības risināmas tādā pašā kārtībā, kā bērnu un vecāku domstarpības.

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 26. panta piektajā daļā noteikto, bāriņtiesa ieceļ aizbilstamajam sevišķu aizbildni, ja bērna un aizbildņa intereses saduras. Bāriņtiesai nepieciešams vērtēt, vai konkrētā gadījuma risināšanā nepieciešams iecelt bērnam sevišķo aizbildni vai tomēr pārskatīt aizbildņa piemērotību aizbildņa pienākumu veikšanai.

Gadījumos, kad tiek secināts, ka domstarpības nebūs iespējams atrisināt pārrunu ceļā un vienojoties, bāriņtiesai nepieciešams konkrēto domstarpību risināšanas gadījumu skatīt no aizbildnības uzraudzības prizmas un vērtēt, vai aizbildnis, pildot aizbildņa pienākumus, ir realizējis savus pienākumus atbilstoši normatīvo aktu prasībām un rīkojies bērna vislabākajās interesēs.

Saņemtais iesniegums par aizbildņa un aizbilstamā domstarpībām pievienojams aizbildnības lietai un skatāms aizbildnības uzraudzības kontekstā[387].

Bērna un aizbildņa domstarpības var rezultēties ar bērna ārpusģimenes aprūpētāja un/vai ārpusģimenes aprūpes veida maiņu, tādēļ bāriņtiesai ieteicams rūpīgi izvērtēt visus ar bērna labāko interešu nodrošināšanu saistītos aspektus un tiekties uz ilgtspējīgu risinājumu, vadoties no bērna labāko interešu perspektīvas.

Ieteicams jau laikus, veicot aizbildnības lietas uzraudzību, pievērst pienācīgu vērību bērna viedoklim, iespējamiem domstarpību iedīgļiem, vērtēt bērna labjūtību atrodoties aizbildņa aprūpē, veicot ikgada dzīves apstākļu pārbaudes un saņemot un pārbaudot aizbildņa ikgada norēķinus, ievērojot preventīvu pieeju un ilgtspējīgu bērna tiesību un interešu nodrošināšanu aizbildņa aprūpē.

8.9. Dažādi domstarpību veidi

8.9.1. Domstarpības par bērna personas datu aizsardzības jautājumiem

Mūsdienās par neatņemamu ikdienas sastāvdaļu ir uzskatāma interneta lietošana gan pieaugušo vidū, gan jauniešu un bērnu starpā, kas sevī ietver moderno tehnoloģiju, dažādu sociālo vietņu, aplikāciju lietošanu. Mobilais telefons ar interneta pieslēgumu ir pavisam ierasta lieta lielākajai daļai bērnu un jauniešu, ar ko saistās arī bažas par bērnu un jauniešu pratību un datu drošības jautājumiem. Kā liecina praktiskie novērojumi, vērojama arī vecāku pārmērīga dalīšanās ar savu un savu bērnu privāto dzīvi, tās publisku "izlikšanu apskatei".

Var rasties situācijas, kad bērna vecāki vai pats bērns pārkāpis datu aizsardzību, publiskojot materiālus, kuri aizskar bērna vai citu personu datu drošību.

Iespējami ir gadījumi, kad bērna vecāki pārkāpuši bērna tiesības, publiskojot sociālajos tīklos bērna fotoattēlus, pret ko iebilst bērns, vai arī pats bērns publiskojis vai izplatījis materiālus, kas aizskar citu personu tiesības. Šādos gadījumos tā ir vecāku atbildība un pienākums, nodrošināt bērnam pienācīgu uzraudzību, aizsargāt bērnu no iespējama apdraudējuma internetā, ko nostiprina Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2015. gada 25. jūnija lēmuma (Lietas arhīva Nr. SKA-864-15) tēzes:

Tēze Nr. 1: No Civillikuma 177.panta pirmās un otrās daļas un Bērnu tiesību aizsardzības likuma 24.panta trešās daļas secināms, ka vecāku aizgādība pār bērnu nozīmē bērna ar tiesību normām aizsargāto tiesību un interešu, tostarp bērna tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, aizstāvību, kā arī rūpes par bērna drošību, kas nozīmē arī rūpes par bērna iespējamo apdraudējumu internetā. **Tādējādi jautājums par bērna fotogrāfiju publiskošanu internetā ir saistāms gan ar bērna pamattiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizsardzību, gan ar vecāku pienākumu rūpēties par bērnu drošību**. Jautājums par fotogrāfiju publicēšanu ir būtisks bērna drošībai un labklājībai, un tā izlemšana saskaņā ar Civillikuma 177.pantu ir daļa no aizgādības pienākumiem. Tādējādi bērna personas datu un bērna drošības aizsardzība iekļaujas vecāku aizgādības tiesību tvērumā.

[387] Aizbildnības uzraudzības tiesiskais regulējums atrunāts Bāriņtiesu likuma 31. pantā;

Tēze Nr. 2: **Rūpes par bērna datu aizsardzību gulstas uz abiem vecākiem, jo abiem vecākiem ir aizgādības tiesības, arī tad, ja vecāki dzīvo šķirti**. Tādējādi, ja vecāku starpā pastāv strīds, tad vecāku domstarpības par bērna fotogrāfiju publiskošanu internetā atbilstoši Bāriņtiesu likuma 19. panta otrajai daļai **izšķir bāriņtiesa**.

Tādējādi bāriņtiesas kompetencē būtu arī domstarpību izšķiršana par bērna fotogrāfiju vai video publicēšanu sociālajos tīklos u.tml.

8.9.2. Domstarpības bērna izglītības jautājumos

Saskaņā ar bāriņtiesu aptaujas datiem[388] viens no bieži sastopamiem bērnu un vecāku domstarpību veidiem, ar ko saskārušās bāriņtiesas, skar bērna izglītības iestādes izvēli, bērna tālākizglītības jomas izvēli, interešu izglītības, pulciņu izvēli u.c. jautājumus, kas skar bērna izglītību.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 11. pantā un Civillikuma 177. pantā nostiprinātas bērnu tiesības uz izglītību un vecāku pienākumu nodrošināt bērna izglītošanu.

Prioritāri bērna izglītību ir pienākums nodrošināt bērna vecākiem vai citiem bērna likumiskajiem pārstāvjiem, pēc iespējas ņemot vērā bērna spējas, prasmes, individualitāti, intereses un vēlmes, cik vien tas ir samērīgi ar vecāku un likumisko pārstāvju.

Mēdz būt gadījumi, kad vecāki, netiekot galā ar bērna audzināšanu un disciplinēšanu skolas vai interešu izglītības pulciņu apmeklēšanas jautājumos, vēršas bāriņtiesā pēc palīdzības. Šādos gadījumos, Bāriņtiesai noskaidrojot ar radušos situāciju saistītos apstākļus, primāri jāvērtē vecāku spējas un prasmes bērnu audzināšanā, vecāku pienākumu pildīšanā, vērtējot pamatu aizgādības lietas ierosināšanai. Sīkāk par šo tēmu jau aprakstīts nodaļā "**Bērna un vecāku domstarpības kā aizgādības lietas ierosināšanas pamats**".

Bērna neattaisnoti izglītības iestādes kavējumi nav uzskatāmi par domstarpībām starp bērnu un vecāku, bet liecina par atbalsta nepieciešamību ģimenei, lai risinātu cēloņus šādai bērna rīcībai.

Būtiski ir noskaidrot cēloni, kādēļ bērns kavē skolu, tādējādi rodot par iespējamu risināt problēmu pēc iespējas efektīvāk un pēc iespējas ievērojot bērna individuālās vajadzības. Iemesli, kādēļ bērni uzsāk neattaisnotu izglītības iestādes kavēšanu, ir dažādi. Kādā situācijā neattaisnota izglītības iestādes kavēšana var būt pret bērnu vērsta mobinga izglītības iestādē rezultāts, kādā citā – bērnam nav izveidojies labs kontakts ar pedagogiem, bērnam ir grūtības apgūt mācību vielu, vai viņš kautrējas lūgt palīdzību. Citā gadījumā par iemeslu var būt grūtības bērnam laikus nokļūt uz izglītības iestādi, ja gadījies nokavēt skolas autobusu, vēl citā gadījumā – bērns var būt iesaistījies viņa uzvedību negatīvi ietekmējošās draugu grupās ārpus izglītības iestādes, u.c. iemeslu dēļ. Katrā no šiem gadījumiem bāriņtiesai vēlams izvērtēt nepieciešamību piesaistīt pamata problēmas risināšanai attiecīgos speciālistus, kuru kompetencē ietilpst

[388] Bāriņtiesu aptauja jautājumos par bērnu – vecāku domstarpībām un bāriņtiesu iesaisti to risināšanā veikta 2022. gada 10. februārī;

attiecīgo jautājumu risināšana. Detalizētāka informācija par bērna izglītības iestādes kavēšanu neattaisnojošu iemeslu dēļ pieejama Rokasgrāmatā bāriņtiesām 3.sējuma 4. metodikā. [389]

Gadījumos, kad bērnam un vecākiem radušās domstarpības par izglītības iestādes izvēli, bāriņtiesai, noskaidrojot lietas apstākļus, jāveic pārrunas gan ar bērnu, gan vecākiem un jāuzklausa abu pušu argumenti un jānoskaidro atsevišķi bērna un bērna vecāku motivācijas izglītības iestādes izvēlē. Bāriņtiesai jāizvērtē, kādas informācijas iegūšana ir būtiska, lai izvērtētu bērnam piemērotāko izglītības iestādi. Pēc iespējas šādos gadījumos ir lietderīgi domstarpību risināšanas procesu īstenot, izmantojot mediāciju vai pārrunu ceļā. Ja domstarpības neizdodas atrisināt pārrunu ceļā vai vienojoties, bāriņtiesai domstarpību lietā jāpieņem lēmums, par prioritāti ņemot bērna labākās intereses un maksimāli bērnu iesaistot lēmuma pieņemšanā (Sīkāk par šo tēmu jau aprakstīts nodaļā "**Bērnu un vecāku domstarpību izšķiršana administratīvā procesa ietvaros**").

Piemērs

Bērns I izvēlējies izglītības iestādi, kura atrodas 15 kilometrus no dzīvesvietas, šajā izglītības iestādē mācās viņa draugi. I šajā skolas vidē jūtas pieņemts un sociāli iesaistīts, labprāt iesaistās ārpusklases aktivitātēs. Savukārt bērna vecāki ir noraizējušies par to, ka bērns attiecīgajā izglītības iestādē draudzējas ar bērniem, no kuriem daži bieži klaiņo, iesaistās konfliktsituācijās uz ielas, parkos ar citiem vienaudžiem. I vecāki vēlas, lai I iegūtu izglītību elitārā izglītības iestādē, kur bērns iegūs kvalitatīvāku izglītību nekā I izvēlētajā izglītības iestādē, piedalīsies starptautiskos pieredzes apmaiņas projektos un spēs piedalīties un gūt panākumus sacensībās un olimpiādēs. Vecāki neizprot I vajadzību pēc vienaudžu atzinības, taču I savā vecumā vēl neizprot draugu rīcību un tā riskus. Bāriņtiesai jāizvērtē bērna psihoemocionālā stāvokļa, sociālo vajadzību un izglītības kvalitātes balanss un atbilstība bērna vislabākajām interesēm.

Risinot šādas domstarpības, bāriņtiesai būtu jāvērtē gan mācību kvalitātes jautājums, gan bērna emocionālās vajadzības, gan praktiskie apsvērumi – attālums līdz izglītības iestādei, noslodze, tās ietekme uz bērnu. Vienlaikus no domstarpību rakstura secināms, ka bērnam nepieciešams atbalsts sava pašvērtējuma celšanai un spējai veidot savai attīstībai pozitīvas un drošas attiecības ar vienaudžiem, savukārt vecākiem nepieciešams pilnveidot izpratni par bērna emocionālajām un sociālajām vajadzībām.

Ja šādu domstarpību jautājumu risināšana tiktu risināta mediācijas vai pārrunu ceļā, pusēm būtu iespējams nonākt pie pieņemama rezultāta kopā, esot vērstiem uz sadarbību un vispusīgu situācijas izpratni, tādējādi bērns netiku pakļauts liekai spriedzei un emocionālam diskomfortam gadījumā, ja bāriņtiesa lemtu vecāku argumentiem par labu administratīvā procesa ietvaros. Turklāt jāņem vērā, ka jebkurā gadījumā visbūtiskākais būs panākt bērna un vecāku abpusēju izpratni un vienošanos, jo, piemēram, ja tiktu pieņemts bāriņtiesas lēmums, kuram bērns nepiekrīt, problēma pēc būtības netiktu atrisināta, jo bērns šo lēmumu visdrīzāk nepildītu un domstarpības pēc būtības starp bērnu un vecāku turpinātos.

[389] Skatīt https://www.bti.gov.lv/lv/media/1261/download;

8.9.3. Bērna un vecāku domstarpības par bērna veselības aprūpi saistītiem jautājumiem

Tiesības uz veselību, kas ietver tiesības uz veselības aizsardzību un tiesības saņemt veselības aprūpes pakalpojumus, ir pamattiesības. Tās noteiktas Satversmes 111. pantā.

Apvienoto Nāciju organizācijas Bērnu tiesību konvencijas 24. panta 1. punktā noteikts, ka dalībvalstis atzīst ikviena bērna tiesības uz visaugstvērtīgāko pieejamo veselības standartu un tiesības izmantot ārstniecības un rehabilitācijas pakalpojumus. Dalībvalstis cenšas nodrošināt, lai nevienam bērnam netiktu atņemtas tiesības uz šādu veselības aprūpes pakalpojumu pieejamību. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 7. pantā noteikts, ka katram bērnam ir neatņemamas tiesības uz dzīvības un attīstības aizsardzību.

Civillikuma 177. pantā noteikts, ka līdz pilngadības (tas ir līdz 18 gadu vecuma) sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā. Aizgādība ir vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērnu un viņa mantu un pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās. Rūpes par bērnu nozīmē viņa aprūpi, uzraudzību un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu. Bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam).

No iepriekš minētā izriet, ka bērnu un vecāku domstarpībās prioritāri jāņem vērā bērna vislabākās intereses un jāvērtē vecāku spējas un prasmes bērna uzraudzībā un aprūpes nodrošināšanā.

Bērna un vecāku domstarpības par veselības aprūpes jautājumiem no bērna 14 gadu vecuma sasniegšanas

Pacientu tiesību likuma 13. panta otrajā daļā noteikts, ka nepilngadīga pacienta (no 14 gadu vecuma) ārstniecība ir pieļaujama, ja saņemta viņa piekrišana, izņemot šā likuma 7. panta astotajā daļā noteikto, proti, gadījumos, kad vilcināšanās apdraud pacienta dzīvību un nav iespējams saņemt paša pacienta vai personas, kas pārstāv pacientu, piekrišanu, ārstniecības persona savas kompetences ietvaros veic neatliekamus pasākumus – izmeklēšanu, ārstēšanu, tajā skaitā ķirurģisku vai cita veida invazīvu iejaukšanos. Šādos gadījumos izmeklēšanas un ārstēšanas plānu apstiprina un lēmumu pieņem ārstu konsilijs, izņemot gadījumu, kad sniedzama pirmā vai neatliekamā medicīniskā palīdzība.

Pacientu tiesību likuma 13. panta trešajā daļā noteikts, ja nepilngadīgs pacients (no 14 gadu vecuma) atsakās dot savu piekrišanu ārstniecībai, bet ārsts uzskata, ka ārstniecība ir šā pacienta interesēs, piekrišanu ārstniecībai dod nepilngadīgā pacienta likumiskais pārstāvis.

Pacientu tiesību likuma 7. panta pirmajā daļā noteikts, ja pacients sava veselības stāvokļa vai vecuma dēļ pats nespēj pieņemt lēmumu par ārstniecību, tiesības pieņemt šādu lēmumu ir pacienta pilngadīgam un rīcībspējīgam tuvākajam radiniekam (t.sk. vecākiem).

Pacientu tiesību likuma 6. panta pirmajā daļā noteikts, ka ārstniecība ir pieļaujama, ja pacients devis tai informēto piekrišanu. Pacientam ir tiesības pirms informētās piekrišanas doša-

nas uzdot jautājumus un saņemt atbildes. Skaidrojam, ka pirms ārstniecības uzsākšanas, ārstniecības personām būtu jāsniedz izsmeļoša un saprotama informācija par bērnam nepieciešamo ārstēšanu, tās blaknēm, iespējamiem riskiem un pozitīvajiem rezultātiem bērnam saprotamā veidā. Ārstam un tā kompetencei veikt sarunu ar bērnu ir viena no būtiskākajām lomām veselības jautājumu domstarpību izšķiršanā, veidojot bērnam objektīvu izpratni par viņa veselības jautājumiem.

Lai arī gramatiski tulkojot Pacientu tiesību likuma normas, 14 gadu vecumu sasniedzis pacients ir tiesīgs patstāvīgi lemt par savu ārstniecību, tomēr tas nenozīmē, ka bērna vecāki vai cits likumiskais pārstāvis tiek pilnībā izslēgti no lēmuma pieņemšanas.

Piemēram, ja bērns nonācis stacionārā, vecākam vai citam bērna likumiskajam pārstāvim obligāti ir jādod rakstiska atļauja veikt vai neveikt bērnam medicīniskas manipulācijas, izmeklējumus, ārstēšanu u.c., neatkarīgi no bērna vecuma, tomēr vienlaikus ir būtiski uzklausīt bērna viedokli, bērnam skaidrot nepieciešamo manipulāciju norisi, to nozīmi, nepieciešamību, veicināt bērnā drošības sajūtu, uzticēšanos, sadarbību.

Ļoti individuāli vērtējams ir jautājums, vai bērns vecumā no 14 līdz 18 gadiem ir spējīgs izvērtēt sava pieņemtā lēmuma ietekmi uz savu veselību un tālejošām sekām, tādēļ VBTAI ieskatā, ikviena lēmuma pieņemšanā būtu jāiesaista vecāks vai cits bērna likumiskais pārstāvis un jāveic pārrunas ar bērnu, skaidrojot viņam saprotamā veidā ārstēšanas nozīmi, ietekmi un norisi.

Svarīgi par būtiskāko izvirzīt atziņu, ka visā bērna nepilngadības laika posmā ar bērna tiesību un interešu nodrošināšanu saistītos jautājumus izlemj bērna likumiskie pārstāvji[.].[390] Šīs atziņas pamats nostiprināts normatīvajos aktos. Ņemot vērā Civillikuma 177.panta pirmajā daļā un 219.pantā noteikto, bērns ir nepilngadīga persona līdz 18 gadu vecumam. Civillikuma 177.panta ceturtās daļas regulējums ietver sevī vecāku pienākumu nodrošināt bērna veselības aprūpi. Ārstniecības likuma 5. pantā noteikts, ka ikvienam ir pienākums rūpēties un katrs ir atbildīgs par savu, tautas, savu tuvinieku un apgādībā esošo personu veselību.

Jautājumos par nevēlamas grūtniecības pārtraukšanu nepilngadīgajām pacientēm (pusaudzēm), svarīgi ņemt vērā, ka legālu abortu drīkst veikt līdz 12. grūtniecības nedēļai, bet īpašos gadījumos medicīnisku – līdz 24. grūtniecības nedēļai, pie nosacījuma, ka tas tiek darīts pēc viņas vēlēšanās[391].

Pusaudzis ir spējīgs atbildēt par savu rīcību no 14 gadu vecuma, kā arī paciente no 14 gadu vecuma ir tiesīga doties pie ārsta viena, tomēr, ja runa ir par grūtniecības pārtraukšanu pirms 16 gadu vecuma, nepieciešama vismaz viena vecāka rakstveida piekrišana grūtniecības pārtraukšanai. Ja pacientei, kas jaunāka par 16 gadiem, radies strīds ar vecākiem vai aizbildni par grūtniecības saglabāšanu, grūtniecības pārtraukšanai nepieciešams bāriņtiesas lēmums.[392]

---

[390] Jurista Vārds 2021. gada 27. aprīļa laidiens Nr. 17/18, bāriņtiesas kompetence bērna veselības aprūpes nodrošināšanā.

[391] Saskaņā ar Ministru kabineta 2003. gada 28. oktobra noteikumu Nr. 590 "Grūtniecības pārtraukšanas organizatoriskā kārtība" 2. punktā noteikto;

[392] Saskaņā ar Seksuālās un reproduktīvās veselības likuma 27. pantā noteikto;

Vērtējams ir arī jautājums par to, kādēļ jauniete pāragri uzsākusi dzimumdzīvi, vai tas noticis ar viņas piekrišanu, vai jauniete stājusies dzimumattiecībās ar savu vienaudzi, vai jauniete ir informēta par kontracepcijas izmantošanas metodēm, vai jaunietei būtu nepieciešams piesaistīt psiholoģisku vai sociālu atbalstu, kā arī vērtēt bērna vecāku spējas nodrošināt bērna uzraudzību un aprūpi.

Bērna atteikšanās vai nepiekrišana ārstēšanai jāvērtē bērna interešu un tiesību kontekstā, kā arī ņemot vērā bērna likumiskā pārstāvja atbildību un pienākumus pret bērnu.

Saskaņā ar bāriņtiesu aptaujas datiem[393] viens no bieži sastopamiem bērnu un vecāku domstarpību veidiem, ar ko saskārušās bāriņtiesas, ir saistītas ar bērna atteikšanos no ārsta apmeklēšanas, nevēlēšanās ārstēties, tostarp apreibinošu un atkarību izraisošu vielu lietošanas dēļ. Šādos gadījumos bāriņtiesas un citu kompetento iestāžu iesaiste ir īpaši nozīmīga, pievēršot uzmanību preventīvai pieejai, proti, gādāt, lai ikviens bērns bērnībā iegūst drošu pamatu visai turpmākai dzīvei, ieguldīt bērnos nepieciešamos resursus vēl pirms parādās kādas problēmas.[394]

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 48. panta pirmajā daļā noteikts, ka bērns nedrīkst smēķēt, lietot bezdūmu tabakas izstrādājumus, glabāt tabakas izstrādājumus, augu smēķēšanas produktus, elektroniskās smēķēšanas ierīces un to uzpildes tvertnes, kā arī glabāt un lietot alkoholiskos un enerģijas dzērienus. Bērns ir aizsargājams no smēķēšanas un alkoholisko dzērienu ietekmes. […]

Vecākiem rodoties domstarpībām ar bērniem par alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu, enerģisko dzērienu lietošanu un glabāšanu, klaiņošanu un neatgriešanos dzīvesvietā, nepieciešams veikt pārrunas par iespējamajām bērna rīcības sekām, kuras var iestāties bērniem un vecākiem, ja kāda no pusēm nepilda savus pienākumus, un nepieciešamības gadījumā iesaistīt attiecīgo jomu speciālistus, tostarp sociālo darbinieku, policiju, atkarības speciālistu u.tml., bāriņtiesai izvērtēt vecāku attieksmi pret problemātikas risināšanu u.c.

Bērna un vecāku domstarpību gadījumos par bērnam nepieciešamu sociālo rehabilitāciju atkarību izraisošu vielu lietošanas dēļ, par prioritāti jānostāda bērna tiesības uz pilnvērtīgu veselības aprūpi, lai bērns izaugtu par pilnvērtīgu sabiedrības locekli, izmantojot ārstniecības un rehabilitācijas pakalpojumus.

Bāriņtiesai bērnam un vecākiem jāskaidro iespējamās bērna rīcības sekas un jāmotivē bērns un viņa vecāki saņemt bērnam nepieciešamo ārstniecības vai rehabilitācijas pakalpojumu.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 23. panta trešajā daļā noteikts bērna pienākums atkarībā no viņa vecuma un brieduma pakāpes sargāt savu veselību.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 48. panta piektajā daļā noteikto, bērnam, kuram radušies psihiski vai uzvedības traucējumi alkoholisko dzērienu lietošanas dēļ, nodrošināma obligāta ārstēšana un sociālā rehabilitācija Ministru kabineta noteiktajā kārtībā. Valsts

[393] Bāriņtiesu aptauja jautājumos par bērnu – vecāku domstarpībām un bāriņtiesu iesaisti to risināšanā veikta 2022. gada 10. februārī

[394] http://www.bernulabklajiba.lv/prevencija-modigs-sauklis-vai-vesela-sistema-drosai-bernibai/

budžetā tam atvēlami līdzekļi. Gadījumā, kad bērns vai viņa vecāki nepiekrīt obligātajai ārstēšanai, to veic, ja saņemta bērna dzīvesvietas bāriņtiesas piekrišana.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 49. panta trešajā daļā noteikts, ka bērnam, kuram radušies psihiski vai uzvedības traucējumi narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošu vielu lietošanas dēļ, nodrošināma obligāta ārstēšana un sociālā rehabilitācija Ministru kabineta noteiktajā kārtībā. Valsts budžetā tam atvēlami līdzekļi. Gadījumā, kad bērns vai viņa vecāki nepiekrīt obligātajai ārstēšanai, to veic, ja saņemta bērna dzīvesvietas bāriņtiesas piekrišana.

Kārtību, kādā bērns var saņemt obligāto ārstēšanu un sociālo rehabilitāciju, nosaka Ministru kabineta 2003. gada 16. decembra noteikumi Nr.726 "Kārtība, kādā veicama obligātā ārstēšana bērniem, kuriem radušies psihiski vai uzvedības traucējumi alkoholisko dzērienu, narkotisko, psihotropo vai citu apreibinošu vielu lietošanas dēļ, un kārtība, kādā sociālās korekcijas izglītības iestādēs bērniem nodrošināma obligātā ārstēšana no alkohola, narkotisko un psihotropo vielu atkarības".

Gadījumos, kad bērnam un vecākiem radušās domstarpības par bērna ārsta vai speciālista apmeklēšanu, būtiski noskaidrot un izvērtēt abu iesaistīto pušu apsvērumus un to atbilstību bērna labākajām interesēm. Mēdz būt gadījumi, kad pusaudzis nevēlas apmeklēt skolas psihologu, baidoties no vienaudžu izsmiešanas, vai citu iemeslu dēļ, svarīgi ar pusaudzi veikt pārrunas, izskaidrot viņam būtiskus aspektus, meklēt kopīgu situācijas risinājumu, pēc iespējas pārrunu vai mediācijas ceļā.

Ja bāriņtiesa novēro, ka domstarpību pamatā ir vecāku nepietiekama iesaiste bērna aprūpē, proti, vecāks nevar vai nevēlas bērnu nogādāt ārsta – speciālista apskatei, bāriņtiesa, pielietojot Bāriņtiesu likuma 18. panta 3. punktā noteikto, aizstāvot bērna personiskās intereses attiecībās ar vecākiem, aizbildņiem un citām personām, var nosūtīt konsultācijas saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista bērnu, ja bērna vecāki vai aizbildnis nepiekrīt konsultācijas saņemšanai, un vienlaikus bāriņtiesai vēlams izvērtēt, vai vecāka rīcība kaitē bērna tiesībām un interesēm, un vai būtu pamats ierosināt aizgādības lietu. Sīkāk par šo tēmu jau aprakstīts nodaļā "**Bērna un vecāku domstarpības kā aizgādības lietas ierosināšanas pamats**".

Veselības jautājumu domstarpību atrisināšana, veidojot bērna un vecāku savstarpēju izpratni, ir īpaši būtiska, jo veselības aprūpes jautājums vienmēr prasa gan bērna līdzestību, gan aktīvu vecāku iesaisti, līdz ar to būtiski, lai bērns un vecāks līdz lēmumam nonāk kopīgi, pretējā gadījumā var veidoties situācijas, kurās, lai arī domstarpības ir izšķirtas, piemēram, pieņemot bāriņtiesas lēmumu, lēmums netiek pildīts un domstarpības turpinās.